

Giới thiệu Phu Thê Nhà Nghèo

Editor: Sahara

Thể loại: ngôn tình, điền viên, hài hước, xuyên không, cổ đại, sủng,....

Số chương: 193 chương.

Câu chuyện bắt đầu từ Lý Hào La vốn chỉ là một đại sư với chuyên môn chính là thuê thùa đó là hình ảnh trước mặt thê. Nhưng khi trải qua mặt thê thì kỹ năng thuê thùa được đánh thức, đem kỹ thuật thuê luyện thành Đông Phương Bất Bại. Sau khi vùng vẫy cầu sinh trong mặt thê được vài năm thì Lý Hào La xuyên về cổ đại.

Đến kiếp này thì Lý Hào La lại xuyên vào thân thể của một thứ nữ, bị bức gả cho gia đình nghèo thay trưởng nữ. Trọng phu là một con ma ốm, tính tình mềm yếu, hai mắt hàm xuân. Mẹ chồng có miệng lưỡi mắng chửi vô địch. Cha chồng thì không nhìn rõ hiện thực, rằng bản thân là một địa chủ phá sản, vẫn lo tiếp tế người trong tộc.

Ở mặt thê không thể ăn no thì đã đành, bây giờ đến nơi này cũng phải vì vấn đề no bụng mà sầu lo? Lý Hào La tỏ vẻ không thể nhẫn nhịn được nữa. Ở mặt thê, dị năng thuê thùa là râu ria, ở đây, cuối cùng cũng có đất dùng. Bất quá, uy lực phát ra quá mạnh rồi. Lý Hào La chẳng những dựa vào thuê thùa kiếm cơm no bụng, mà còn đem trọng phu ma ốm nuôi thành trạng nguyên. Vốn tưởng, hần là một cái bánh bao mềm, ai mà ngờ, hần lại là một cái bánh trôi vô trắng ruột đen....

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Edit: Sahara

Bầu trời trên cao xám xịt, khắp nơi bên dưới thì ngập tràn hương vị thối nát làm người ta buồn nôn. Lý Hào La lẳng lặng dựa người vào mặt sau của một tảng đá lớn, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào một căn cứ bỏ hoang cách đó không xa.

Cách đây mấy ngày, đột nhiên bùng nổ biển zombie, mấy tòa căn cứ đều bị zombie bao vây, rồi nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển zombie. Ngoài trừ một bộ phận nhỏ chạy thoát ra bên ngoài, thì tất cả những người còn lại đều trở thành thức ăn cho đại quân zombie.

Cái này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, trong thời mặt thê này, sinh mạng của con người còn không bằng cả cỏ rác. Nếu như hoàn toàn chết đi thì cũng còn may mắn, sợ là sợ trước khi chết, còn bị nhiễm virus mặt thê, từ đó biến thành một zombie.

Lý Hào La liếm liếm môi.

"Một lát nữa, mọi người nghe theo mệnh lệnh của tôi mà hành động. Khu gieo trồng bên trong căn cứ này rất lớn, cho nên, mọi người không cần phải lo lắng. Chỉ cần chúng ta an toàn vào được bên trong, thì sẽ có rất nhiều lương thực!"

Vừa nghe đội trưởng nói như vậy, mọi người trong tiểu đội đều hưng phấn tới mức hai mắt không ngừng bắn ra ánh sáng màu xanh lá. Tất cả đều hận không thể vọt vào trong ngay lập tức, mặc kệ là cái gì, chỉ cần có thể tìm thấy thức ăn chưa bị nhiễm virus, hoặc là một ít rau củ biến dị cũng được.

Lý Hào La dùng bàn tay khô khốc gầy tong teo của mình để che đi cái bụng đã chẳng còn cảm giác được con đói khát là gì nữa.

Đội trưởng đã an bày xong chiến lược.

Tất cả thành viên trong đội đều là dị năng giả, tuy không phải là rất lợi hại, nhưng cũng không phải là những người vô dụng. Nếu nhìn tổng thể mà nói, thì chỉ có mình Lý Hào La là khác loại.

Trước mặt thê, Lý Hào La là người cực kỳ có năng khiếu trong việc thuê thùa, cũng là người đại diện cho hàng thuê nổi tiếng ở Tô Châu! Mỗi một tác phẩm mà Lý Hào La thuê ra, đều khiến cho giới thuê thùa phải chấn động. Mắt thấy bản thân đã sắp đạt tới cấp bậc đại sư thuê thùa, thì mặt thê lại kéo đến.

Mặt thê tới thì cũng đã tới! Người khác đều đã thức tỉnh đủ các loại dị năng, Lý Hào La cũng không chịu tụt lại phía sau, dị năng của bản thân cũng thức tỉnh, thế nhưng, dị năng của Lý Hào La lại không giống như trong tưởng tượng của cô.

Dị năng của người khác nào là gió nê, lửa nê, nước nê, mỗi lần ra tay đều là hô mưa gọi gió, mạnh mẽ vô cùng. Còn dị năng của Lý Hào La.... Chẳng qua là tiến hóa của phương diện thuê thùa. Cái này quả thật là làm người ta khóc không ra nước mắt mà.

Trong cái thời mạt thế này, tiến hóa kỹ năng thù địch thì có tác dụng gì chứ, cho dù tác phẩm cô thù ra có đẹp mấy, sống động mấy thì như thế nào? Còn chẳng bằng được một hạt gạo mốc meo.

Không còn cách nào, vì sống sót, Lý Hào La đành khổ luyện kỹ năng sử dụng kim thủ, mạnh mẽ đem kỹ năng sử dụng kim thủ luyện thành không thua gì Đông Phương Bất Bại. Nếu hỏi lực sát thương của nó bao lớn, vậy bạn cứ tham khảo Bạo Vũ Lê Hoa Châm là biết! Dùng nó để đối phó với trên dưới một trăm người bình thường là không thành vấn đề.

Tuy nhiên, điều ngoài ý muốn chính là, zombie không sợ cái chiêu này. Cho dù Lý Hào La có phóng kim đầy người của zombie đi chẳng nữa cũng vô dụng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho đám zombie chậm chạp hơn một chút mà thôi.

Cũng may, dùng nhiều lần rồi thì Lý Hào La cũng rút ra được kinh nghiệm. Sau này, cô chỉ nhắm vào vị trí các khớp xương của zombie mà phóng kim vào, phóng hết mấy cây kim thì đúng là có thể khiến cho chúng không thể cử động được nữa. Tiếp theo lại phối hợp cùng với dị năng của người khác thì quả thật là giết chết đám zombie kia rất dễ dàng.

Tuy nhiên, dù có là như vậy thì sức chiến đấu của Lý Hào La vẫn bị xếp vào hàng chót nhất trong đội ngũ.

Sau khi đội trưởng đã an bày xong xuôi cho những người khác, thời điểm mà anh ta nhìn về phía Lý Hào La có hơi khựng lại một chút: "..... Hào La thì đi theo phía sau của mọi người, tùy cơ ứng biến mà phối hợp cùng với mọi người!"

Trong đội có người chợt phát ra một tiếng cười nhạo, Lý Hào La chỉ làm như là không nghe thấy, ánh mắt không hề gợn sóng, gật gật đầu.

Lại ở bên ngoài chờ đợi thêm chốc lát, đội viên dò đường cuối cùng cũng quay lại, báo cáo rằng đại đa số zombie đều đã rút đi, chỉ còn lại một số ít không đáng ngại mà thôi.

Nghe được tin tức này, tất cả mọi người ai ai cũng mừng rỡ, đội trưởng lập tức ra lệnh hành động.

Lý Hào La đi theo phía sau mọi người, lặng lẽ tiến vào căn cứ.

Dọc đường đi, tình cảnh hoàn toàn giống với thông tin nhận được. Bên trong cơ bản là không còn lại bao nhiêu zombie. Áp lực của mọi người đều được giảm, vui vẻ tiến về phía trước, chẳng bao lâu thì đã đến được khu gieo trồng.

Một ruộng củ cải trắng, còn có cả cà chua....

Tuy rằng chúng sinh trưởng không được tốt, củ vừa nhỏ vừa gầy, nhưng mà trong mắt của mọi người, chỉ một củ cải trắng như vậy thôi cũng đã đáng giá để họ liều mạng.

Mọi người trong tiểu đội đều như không muốn sống nữa mà lao về phía trước. Lý Hào La cũng không ngoại lệ, hai mắt cô lúc này đã bắn đầy lực quang, phóng người bỏ nhào vào đám củ cải trắng trong ruộng, nhỏ ngay lấy một củ ra khỏi đất mà đưa lên miệng cắn.

Miệng nhai củ cải, còn tay thì không quên hái lấy một quả cà chua, vừa nuốt củ cải xuống xong liền nhét cà chua vào miệng mà nhai tiếp. Nước sốt cà chua đỏ rực ứa ra giàn giụa, hương vị ngọt ngào như nổ tung trong khoang miệng, nước sốt của cà chua cứ như là dương chi cam lộ, Lý Hào La vừa ăn vừa híp cả hai mắt.

Tất cả mọi người đều là quỷ đói đầu thai, hận không thể há miệng to như bồn máu mà đem hết củ cải cùng cà chua nhét vào.

Lý Hào La một lúc ăn quá nhiều nên bị nghẹn, hai mắt trợn trắng lên, nhưng dù là vậy thì cũng không khiến tốc độ ăn của cô chậm lại hơn chút nào.

"A!" một tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên.

Lý Hào La phản xạ có điều kiện, trong nháy mắt đã đứng thẳng dậy, thời điểm cô đứng lên còn không quên hái thêm một quả cà chua.

Đội đến khi mọi người đứng dậy rồi, mới kinh hoàng nhận ra rằng bọn họ đang bị zombie bao vây. Một biển zombie mênh mông đang tràn vào căn cứ, nhắm thẳng hướng khu gieo trồng, chỗ bọn họ đang đứng mà lao đến.

Lý Hào La quan sát địa thế xung quanh một lượt, rồi đem quả cà chua đang cầm trong tay bỏ vào miệng.

Bốn phía đều phủ kín zombie, bằng vào năng lực của tiểu đội bọn họ mà muốn từ biển zombie này thoát ra ngoài, quả thật là người si nói mộng.

Lý Hào La đem tầm mắt hướng lên trên, nóc nhà của khu gieo trồng này rất lớn, rất cao. Xà nhà còn là vật liệu xây dựng bằng thép được dùng trước mạt thế. Cũng khá là kiên cố.

Mắt thấy đám zombie đã sắp đến trước mặt, hai mắt Lý Hào La nheo lại, cô giơ tay lên, từ lòng bàn tay liền bắn ra một sợi chỉ đỏ, sợi chỉ đỏ này như là có ý thức, một đường bay thẳng lên trên xà nhà mà quấn chặt lấy.

Lý Hào La nhún chân nhảy lên, cả người ngay lập tức rời khỏi mặt đất.

"Hào La, mang theo tôi với!" tiếng nói vừa dứt, Lý Hào La liền cảm thấy mất cả chân nặng trĩu, rũ mắt nhìn xuống, liền thấy ngay một người đàn ông trong tiểu đội đang ôm chặt lấy chân cô.

Lý Hàu La thật sự muốn chửi mẹ nó! Dị năng của cô tiến hóa càng cao, kim và chỉ mà cô tạo ra cũng sẽ tiến hóa theo. Nhưng đến tận thời điểm này, mỗi ngày nhiều nhất cô cũng chỉ có thể phóng ra một trăm cây kim và một trăm sợi chỉ mà thôi!

Tuy nhiên, số chỉ này là dùng để thêu thùa, chỉ thêu có thể chắc được bao nhiêu thì mọi người đều biết. Một trăm sợi chỉ gộp lại thì cũng miễn cưỡng chắc chắn hơn một chút. Chịu đựng trọng lượng của một mình Lý Hàu La cô cũng xem như là có thể, thể nhưng, hiện tại không biết sao lại xui xẻo mà xuất hiện thêm một người.

Lý Hàu La biết, lúc này càng giãy giụa lại càng vô dụng, cô chỉ đành cố gắng mang theo đứa con chồng trước đang ôm chân mình mà tiếp tục trèo lên trên.

Thế nhưng, những người khác trong đội vừa thấy có cơ hội được sống thì làm sao chịu bỏ qua dễ dàng như thế, đúng lúc, người đang ôm lấy chân Lý Hàu La lại cho bọn họ cơ hội này, một người nối tiếp một người, trực tiếp tạo thành một chuỗi dài lơ lửng giữa không trung.

"Mẹ kiếp! Tất cả bọn mày đều buông mẹ hết ra cho tao! Còn tiếp tục như vậy thì tất cả đều xong đời!" Lý Hàu La tức đến bốc khói, chửi ầm lên, hai chân còn đang bị người ta ôm chặt, dù muốn đạp kẻ đang ôm mình xuống cũng không đạp được, mà phía dưới còn có nhiều người kéo chân như vậy, Lý Hàu La cũng không thể tiếp tục leo lên trên, cứ thế, cả đám như miếng thịt xông khói đang treo lơ lửng, một chuỗi người được giữ chặt giữa không trung bằng trăm sợi chỉ, bên dưới là tiếng rên rỉ gầm gừ chói tai của zombie.

Phụt!

Chỉ dứt, tự biết bản thân không còn đường sống, vì không muốn biến thành thức ăn sống cho những thứ sinh vật ghê tởm dưới kia, Lý Hàu La trực tiếp lấy ra một cây kim, đâm vào cổ mình. Trước khi tắt thở, ý nghĩ duy nhất trong đầu Lý Hàu La chính là, nếu vừa rồi có thể ăn thêm một quả cà chua thì tốt quá.

"Khụ khụ khụ!" Lý Hàu La thấy bản thân còn chưa kịp dùng kim đâm vào cổ mình, thì đã bị rớt xuống giữa đàn zombie, khiến cô không ngừng giãy giụa, tiếp theo, thì hai mắt cô bỗng mở bừng ra.

Ánh nền loe lói, trần giương đen nhánh, ánh nền? Trần giương?

Lý Hàu La đột ngột ngồi bật dậy, còn chưa kịp quan sát tình huống xung quanh, thì giọng nói của một người thiếu niên bỗng vang lên: "Lý tiểu thư rất cuộc cũng đã tỉnh rồi!"

Lý Hàu La tập trung nhìn lại, liền thấy ngay một thiếu niên đang ngồi cạnh chiếc bàn thiếu mất một chân, không biết là do ánh nền không đủ sáng, hay là có nguyên nhân nào khác, mà Lý Hàu La nhìn sao cũng thấy sắc mặt thiếu niên này có chút tối tăm.

"Lý tiểu thư, nếu như Lý gia các người không chấp nhận mối hôn sự này, thì cứ nói thẳng là được, cần gì phải bày ra cái trò gà thế này chứ?" trên mặt Tần Chung mang theo một chút bi thương, một chút thương tâm, còn có một chút phẫn nộ của việc tự tôn bị coi thường.

Lý Hàu La lúc này lại không rảnh để ý đến lời nói là cảm xúc của Tần Chung, hai mắt của cô sáng quắc lên mà nhìn chăm chăm vào mấy thứ bày trên chiếc bàn kia.... Trên bàn là hai đĩa đồ ăn, một đĩa thịt xào và một đĩa rau trộn.

Lý Hàu La đột nhiên đứng dậy.

Tần Chung sững sốt.

Lý Hàu La nhanh chân chạy tới.

Tần Chung cảm thấy hai mắt Lý Hàu La đang phát ra ánh sáng màu xanh lá cây chói lòa mà nhìn về phía mình, làm cho hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng, lúc này chỉ vừa mới bãi đường xong không được bao lâu, người thể từ mới cưới này làm gì mà nhìn hắn giống như là muốn ăn hắn vậy. "Làm.... Làm gì thế?"

Lý Hàu La đột nhiên bỏ nhào đến cạnh bàn, chẳng thèm nhìn đến Tần Chung, hai tay bốc lấy đồ ăn không ngừng bỏ vào miệng mà nhai.

Tần Chung ở một bên nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, đây là tiểu thư của Lý gia sao?

Chỉ trong nháy mắt, hai đĩa thức ăn đều chui tọt vào bụng Lý Hàu La, Lý Hàu La chui miệng một cái, ngồi xuống trên một chiếc ghế dài khác cạnh bàn, híp mắt mà thưởng thức dư vị tuyệt diệu của hai đĩa thức ăn vừa rồi.

Đồ ăn sạch sẽ như vậy, không có mùi vị hư thối, cô cũng không nhớ rõ là mình đã có bao lâu không được ăn đồ ăn như vậy rồi. Tích tắc tiếp theo, trong đầu Lý Hàu La đột nhiên tràn ra từng hồi ký ức tựa như sóng triều.

Cô xuyên không! Xuyên đến một thế giới cổ đại không biết tên! Quốc hiệu là Đại Việt! (*Sa: quốc hiệu của VN chúng ta thời xưa cũng là Đại Việt!) Mà chủ nhân của thân thể này cũng được gọi là Lý Hàu La, là thứ nữ của Lý chủ bộ trong huyện.

Hôm nay là ngày thành thân của Lý Hàu La, đối tượng thành thân là Tần Chung, cũng chính là tên thiếu niên choai choai đang ngồi trong phòng này.

Vốn dĩ nhân vật chính trong mối hôn sự này không phải là nguyên chủ Lý Hàu La, mà là đích tỷ của cô ấy. Gia gia của Tần Chung và gia gia của nguyên

chủ thời còn niên thiếu chính là bạn tốt cùng trường. Thời điểm mà gia gia của Tần Chung còn sống, Tần gia tuy rằng không tính là đại phú đại quý, nhưng cũng có hơn trăm mẫu ruộng nương, cũng được xem như là một địa chủ không lớn không bé.

Khi đó, phụ thân của Tần Chung và phụ thân của nguyên chủ đều đã thành thân, vì thế, hai vị lão nhân gia liền định ra hôn sự từ nhỏ cho hai đứa cháu của mình. Đích tỳ của nguyên chủ tên gọi là Lý Nguyệt Nga, sinh cùng một năm với Tần Chung, đính ước từ nhỏ chính là hai người bạn họ.

Vốn dĩ, mối hôn sự này cũng xem như là môn đăng hộ đối. Bởi vì, Tần gia tuy là không có ai làm việc ở nhà môn, nhưng của cải thì cũng xem như là dư dả, chức quan của Lý chủ bộ cũng không tính là lớn, cả đời cũng chỉ được như thế mà thôi, cho nên, cả hai ai nhà, ai cũng chẳng thể chê bai được ai!

Thế nhưng về sau, Tần gia lại vướng vào một vụ kiện tụng, phải tiêu hết tiền bạc trong nhà, đất đai cũng bán gần hết, đợi đến khi vụ kiện kết thúc, người tuy là không có ai có việc gì, nhưng gia sản lại gần như là hết sạch. Hai năm trước, khi Tần gia gia sắp qua đời, Lý lão nhân gia ở trước mặt của Tần gia gia, đảm bảo rằng nhất định sẽ để cho cháu gái của ông ấy thành thân với Tần Chung vào năm sau.

Ai ngờ, mãi đến khi Lý lão nhân gia qua đời, mối hôn sự này vẫn còn chưa được thực hiện, trước lúc lâm chung, Lý lão nhân gia bắt Lý chủ bộ phải hứa, nhất định phải để cháu gái của ông ấy gả cho Tần Chung.

Lý chủ bộ không có cách nào làm trái di nguyện của phụ thân mình, vốn cũng định làm theo. Tuy nhiên, đại nương của nguyên chủ đâu chịu để cho con gái ngoan của mình gả cho một người có gia cảnh sa cơ thất thế như Tần Chung. Vì thế, bà ta liền thổi gió bên tai của Lý chủ bộ rằng, lúc ấy, Lý lão nhân gia chỉ nói là phải đem cháu gái gả vào Tần gia, nhưng lại không có nói là gả đứa cháu gái nào, cho nên, Lý gia bọn họ có gả ai đến Tần gia thì cũng không tính là vi phạm lời hứa.

Cứ như vậy, thứ nữ Lý Hào La bị ép thay thế đích tỳ gả đến Tần gia, mà tiểu cô nương này lại tâm cao khí ngạo, một lòng chỉ muốn leo lên cao, từ lúc biết bản thân phải gả đến Tần gia thì liền u uất tích tụ thành tâm bệnh, cuối cùng, ngay trong đêm tân hôn, thành công khiến bản thân u uất mà chết, vừa lúc để cho Lý Hào La chiếm được tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tần Chung

Edit: Sahara

Sau khi biết rõ tiền căn hậu quả, Lý Hào La lại nhìn về phía Tần Chung, không khỏi cảm thấy có chút đồng tình, khó trách vừa rồi hấn lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, đối lại thành bất cứ người nào, xảy ra chuyện như vậy trên người thì cũng đều sẽ tức giận như thế mà thôi.

Vừa rồi, Tần Chung bị tướng ăn như quỷ đói đầu thai của Lý Hào La dọa cho một trận giật mình, khi hồi thần lại thì bỗng có hơi suy tư, sau đó, ánh mắt của Tần Chung khi nhìn về phía Lý Hào La cũng tràn ngập sự đồng tình y như vậy.

Tần Chung chậm rãi ngồi lại xuống ghế: "Là lỗi của ta, thiết nghĩ, chuyện gả thế lần này cơ bản cũng không phải là việc mà Lý tiểu thư có thể làm chủ, ta giận chó đánh mèo với Lý tiểu thư, quả thật là không hợp với hành vi phẩm đức của quân tử!"

Lý Hào La cổ quái mà nhìn Tần Chung: "Người không tức giận?"

Tần Chung liếc nhìn qua mâm thức ăn vừa được Lý Hào La quét dọn sạch sẽ trên bàn, thở dài một tiếng: "Ta nghĩ ngày tháng mà Lý tiểu thư sống ở Lý gia chắc cũng không được như ý. Cô còn đói không? Có muốn ăn thêm chút gì nữa không?"

Lý Hào La vừa nghe thế, bắn khoản gì cũng quẳng hết ra phía sau, điên cuồng mà gật đầu: "Muốn muốn muốn!"

"Cô đợi một lát, hôm nay đãi khách, trong nhà bếp chắc là vẫn còn một chút đồ ăn. Trước hết cô không cần phải ra ngoài, mẹ của ta, bọn họ còn chưa biết chuyện cô và tỳ tỳ của cô trao đổi cho nhau!" Tần Chung nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài.

Lý Hào La nhìn theo bóng dáng của Tần Chung, thiếu niên mười sáu tuổi, bởi vì quá mức gầy ốm mà nhìn có vẻ yếu đuối mỏng manh. Trước không nói đến việc tuổi tác thành thân của cô nhân có bao nhiêu trẻ, chỉ luận về tính tình, thì Tần Chung này quả thật là rất tốt, nếu một người bình thường khác mà gặp phải việc thế này, còn không làm âm ỉ đến mức lật trời hay sao? Nhưng Tần Chung này chẳng những không tức giận trách cứ, lại còn đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương mà suy nghĩ.

Lý Hào La dùng tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài là một mảnh tối đen như mực. Lý Hào La chợt mỉm cười, mặc kệ nó, Tần Chung tốt tính, đối với cô cũng là một chuyện tốt. Để ý nhiều quá làm gì, cứ mặc kệ hết thảy, nếu hiện tại cô đã xuyên vào trong thân thể này, vậy thì cứ lấy thân phận của nguyên chủ mà sống.

Trong ký ức mà Lý Hào La tiếp thu, sự quản chế đối nữ tử của Đại Việt, hoàn toàn không thua gì thời cổ đại ở nơi cô sống trước đây, "trọng phụ" là quân tử, mặc kệ sau này như thế nào, thì ít nhất vào lúc này, việc này đối với Lý Hào La cô cực kỳ hữu ích.

Vừa mới ăn hết hai đĩa thức ăn, kỳ thực Lý Hầu La đã no rồi, suy cho cùng, thân thể mà cô đang dùng hiện nay, cũng không phải là cái thân thể luôn trong tình trạng đói bụng quanh năm ở thời mặt thể. Tuy nhiên, sự chấp nhất đối với đồ ăn vẫn khiến Lý Hầu La liên tục nhìn ra ngoài cửa.

Không bao lâu sau, Tần Chung đã trở lại, trong tay còn cầm theo một cái tô lớn, trong tô có ba cái màn thầu trắng mịn.

Hai mắt Lý Hầu La sáng lên, lập tức đứng dậy đoạt lấy cái tô trong tay Tần Chung, ba cái màn thầu trực tiếp bị Lý Hầu La cầm hết vào tay, một năm một mười, từng ngậm từng ngậm liên tục cắn xuống.

Tuy nhiên, cái cổ họng này cũng không phải là cái cổ họng đã qua rèn giữa nhiều năm trong mặt thể, Lý Hầu La liềm mạng ăn như vậy, làm sao mà không mắc nghẹn cho được.

Sự đồng tình trong mắt Tần Chung càng nhiều hơn, vốn định vỗ vỗ lưng giúp Lý Hầu La, nhưng lại cảm thấy có chút không thích hợp, cho nên chuyển sang rót chén nước đưa cho Lý Hầu La, miệng còn không quên dặn dò: "Từ từ thôi! Cứ từ từ mà ăn!"

Lý Hầu La nhận lấy chén nước uống vào, đem màn thầu bị nghẹn ở cổ nuốt xuống, rồi lại tặng cho Tần Chung một ánh mắt cảm kích, nhưng lại không nói một chữ nào cả, mà là tiếp tục cúi đầu ăn. Bất quá, lần này cô không có nuốt từng ngậm lớn nữa, mà ăn chậm rãi hơn một chút. Lý Hầu La vừa ăn vừa hít thở thoải mái, tựa như thứ cô đang ăn không phải là màn thầu, mà là một món ăn gì đó vô cùng vô cùng ngon vậy.

Tần Chung nhìn thôi cũng làm bản thân không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Lý Hầu La ăn xong, thích ý đứng dậy vuốt lưng một cái, thật sáng khoái, bảy năm ròng, rốt cuộc cô cũng được ăn lại đồ ăn bình thường rồi, mỗi một tế bào trên người cũng đều cảm thấy vui sướng không thôi.

"Lý tiểu thư, hiện giờ trời cũng đã khuya rồi, nên nghỉ ngơi đi thôi!"

Đối với Tần Chung, Lý Hầu La chung quy vẫn rất có hảo cảm, chẳng những tính tình tốt, còn đem đồ ăn cho cô, khoảng hãy nói đồ ăn mà Tần Chung cho cô ăn có phải món ngon gì hay không, chỉ riêng việc hân hạnh cho cô đồ ăn, thì cũng đã là một người rất rất tốt rồi.

Lý Hầu La cười tủm tỉm gật gật đầu, trước đó vẫn chưa kịp nhìn kỹ, bây giờ gần nhau như vậy, cộng thêm ánh sáng của ngọn nến, qua một phen đánh giá mới phát hiện thì ra đứa nhỏ này lớn lên cũng thật dễ nhìn, diện mạo nhu hòa, sống mũi thẳng, môi mỏng, tuy rằng có đôi chút trẻ con, nhưng xét kỹ thì hẳn cũng chỉ mới mười sáu, vẫn còn chưa nẩy nở hết mà, đúng không?

Nghĩ đến đây, hình dáng mười lăm tuổi của nguyên chủ cũng hiện lên trong đầu, tức thì, Lý Hầu La liền lắc lắc đầu, suy nghĩ của cô nhân, cô quả thật là không tài nào hiểu được.

Lý Hầu La xoay người, đá đá chân cho hài rớt xuống, rồi trực tiếp nằm xuống giường, liếc thấy Tần Chung còn do do dự dự ngồi bên cạnh bàn, Lý Hầu La liền vỗ vỗ xuống vị trí còn trống bên cạnh: "Làm gì thế? Đi ngủ thôi!"

"Việc này...." Tần Chung có chút do dự.

"Sao vậy? Ngươi không muốn ngủ?" Lý Hầu La nhướn nhướn mày.

Tần Chung đứng lên, có chút khó xử mà nói: "Lý tiểu thư, nếu Lý gia đem cô đi gả thế, tức là đã không muốn thừa nhận mối hôn sự này, cô cũng phải chịu ủy khuất rất lớn, nếu như cô không muốn, ta có thể đưa cô trở về Lý gia. Nếu như chúng ta cùng chung chăn gối, như vậy sẽ không tốt cho thanh danh của cô!"

Đưa về Lý gia? Quan hệ ở Lý gia so với Tần Chung thì phức tạp hơn nhiều, Lý Hầu La cô cũng không phải nguyên chủ, ở đâu mà chẳng phải là ở chứ. Nghĩ thế, Lý Hầu La bèn cau mày: "Sao ngươi lại dong dài như vậy chứ? Ta đã bái đường cùng với ngươi, hiện tại lại cùng ở chung một phòng, cho dù ngươi có không ngủ chung giường với ta, thì liệu người khác có tin được là hai chúng ta trong sạch hay không?"

"Việc này...." Tần Chung mặt đầy hổ thẹn: "Là do ta suy xét không chu toàn!"

Lý Hầu La cười một tiếng: "Như thế mới đúng chứ. Nếu chuyện đã thành ra như vậy, vậy thì ngươi cứ tiếp nhận sự thật đi! Tạm thời cứ như thế này trước đã, chuyện say này thì để sau này hãy nói!" nói xong, Lý Hầu La liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Còn không mau lại đây?"

Sắc mặt Tần Chung liền đỏ lên một chút, cho dù là ánh nến tối tăm, cũng không làm sao che giấu được.

Lý Hầu La nhìn bộ dáng Tần Chung ngượng ngùng xoay xở, nhìn không được mà nổi hứng trêu đùa hân ta: "Ngươi nghĩ cái gì thế, ta chỉ nói là hai ta cùng ngủ chung một giường, lại chưa nói là muốn làm cái gì. Cho dù có muốn động phòng, nhưng... Ngươi có "được" hay không?" Lý Hầu La vui vẻ đem Tần Chung đánh giá từ trên xuống dưới một lần.

Tần Chung bị Lý Hầu La làm cho nghẹn họng nhìn trân trối, khuôn mặt lập tức đỏ ửng lên, trong mắt còn chứa một tầng sương mù: "Lý tiểu thư, cô là nữ tử, sao có thể.... Sao có thể....."

"Như thế nào?"

"Lời nói sao có thể tùy tiện như vậy được?" Tần Chung tức đến lồng ngực phập phồng, giọng nói còn có một chút run rẩy.

Lý Hầu La nhìn thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Tần Chung, thầm nghĩ nếu còn tiếp tục trêu đùa thì sợ là hắn sẽ khóc mất thôi: "Vậy thì tùy ngươi, ngủ hay không tùy thích!" nói xong, Lý Hầu La liền tự mình nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Lý Hầu La cảm thấy bên cạnh có chút động tĩnh, cơ hồ là trong nháy mắt, cô liền mở bừng mắt ra. Khi nhìn thấy trần giường phía trên, cô mới sực nhớ là mình đã xuyên đến một thời cổ đại không tên, nơi cô đang ở đã không còn là cái thời mạt thế tùy lúc tùy nơi đều cần phải cảnh giác nữa rồi.

Nền bị tối tắt, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi xuống, nương theo ánh trăng, có thể loáng thoáng thấy được mọi thứ trong phòng. Lý Hầu La liếc nhìn bên cạnh một cái, liền thấy ngay Tần Chung đang nằm thẳng tắp, hai tay giao nhau đặt lên trước ngực, dựa sát mép giường mà nằm ngủ, cái giường này vốn dĩ không lớn, nhưng giữa hai người bọn họ vẫn còn có một khoảng trống, khoảng trống kia còn đủ để nhét thêm một người vào.

Lý Hầu La ở trong đêm tối khẽ cười một tiếng, thật tốt, cô đã không còn ở mạt thế nữa rồi, thờ dài một tiếng đầy thỏa mãn, Lý Hầu La thả lỏng cảnh giác, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng.. Lý Hầu La không biết, ngay sau khi cô vừa nhắm mắt lại, thì Tần Chung liền mở mắt ra, hắn nghiêng đầu nhìn vị Lý tiểu thư được gả thế này, đôi mắt đen sâu thẳm không rõ ý vị.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cơm sáng

Edit: Sahara

Mới tờ mờ sáng ngày hôm sau, trong Tần gia liền có động tĩnh. Tần Chung cũng ngay trong lúc này mà rời giường. Tuy rằng vẫn đang nhắm mắt, nhưng Lý Hầu La vẫn cảm giác được rất rõ ràng là Tần Chung đang nhìn chăm chú vào mặt mình khá lâu.

Thời điểm còn ở mạt thế, làm gì có lúc nào được thanh thoi mà thả lỏng tinh thần trong lúc ngủ, sau khi xuyên đến nơi này rồi, thì chẳng cần phải thời thời khắc khắc nom nớp lo sợ mà đề phòng zombie. Cho nên, một giấc này, Lý Hầu La ngủ vô cùng thoải mái. Cảm giác này, thật khiến Lý Hầu La tham luyến. Vì vậy mà đầu biết Tần Chung đang nhìn mình, Lý Hầu La cũng vẫn tiếp tục nhắm mắt ngủ như cũ.

Không bao lâu sau, Tần Chung nhẹ nhàng bước xuống giường.

"Chung nhi, sao con không ngủ thêm một lát nữa? Cẩn thận kéo thân thể của mình chịu không nổi!" Tần Chung mới vừa đi ra, Lý Hầu La liền nghe thấy giọng nói của một lão phụ* vang lên.

(*lão phụ: phụ nữ lớn tuổi)

"Mẹ, không có việc gì, thân thể của con đã khỏe hơn rất nhiều rồi! Đại phụ cũng đã nói, có thể hoạt động nhiều hơn, đối với sức khỏe của con cũng rất có lợi."

"Vậy là tốt rồi! Xin Bô Tát phù hộ cho con trai của con từ nay về sau được khỏe mạnh, không tai không bệnh. À phải, nương tử của con đâu?" một câu cuối cùng, lão phụ đột nhiên cất cao giọng lên.

"Nương tử đêm qua quá mệt..." không đợi Tần Chung nói xong, thì đã nghe thấy một tiếng rầm thật lớn, ngay sau đó, cửa phòng của Lý Hầu La bị người ta đá mạnh từ bên ngoài mà mở ra.

Nhìn thấy trời đã sáng mà Lý Hầu La vẫn còn nằm trên giường, sắc mặt của Vương Phuong lập tức trầm xuống, bà hít một hơi thật sâu, dồn khí xuống đan điền, há mồm, lớn tiếng mắng: "Đồ lười biếng đáng chết này, cả nhà đều đã thức dậy hết rồi, vậy mà ngươi còn nằm đó ngủ. Ngươi đi hỏi thăm thử xem, có con dâu mới về của nhà ai mà giống như ngươi vậy không hả? Còn không mau dậy đi làm cơm sáng cho ta?" nói cho cùng thì cũng là con dâu mới vào cửa, cho nên Vương Phuong cũng không mắng quá khó nghe.

"Ồn muốn chết!" giọng nói của Vương Phuong quả thật là quá lớn, làm Lý Hầu La không thể không mở mắt ra, cô ngồi dậy ngáp một cái, duỗi duỗi lưng, lại vươn vai, ừm, thật thoải mái!

Vương Phuong nhìn cái bộ dáng không nhanh không chậm, cộng thêm thái độ không hề đem bà để ở trong lòng một chút nào của Lý Hầu La, khiến cho bà tức đến muốn ngã ngửa ra. Vậy cũng được hay sao? Mới vào cửa mà đã kiêu ngạo như vậy rồi, nếu bây giờ mà không đè ép khí thế của nó xuống, thì về sau, cái đồ lười biếng này còn không leo lên đầu của bà ngồi mới là lạ.

Vương Phuong đang chuẩn bị cho Lý Hầu La biết sự lợi hại của bà, thì lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Lý Hầu La giống như là vừa nghĩ ra cái gì đó, sau đó, Lý Hầu La quay sang nhìn bà mà hỏi: "Người vừa mới nói cái gì? Làm cơm sáng?"

Nấu cơm?

Ừm ừm, có thể!

Ở trong lòng Lý Hầu La mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn được ăn.

"Người đừng có ở đó mà giả ngu với ta, có con dâu mới về của nhà ai mà không kính trà, làm cơm cho cha mẹ chồng chứ hả? Người thì ngược lại, cả nhà đều đã dậy hết rồi, vậy mà một mình người còn nằm ăn vạ ở trên giường. Gia giáo của nhà chủ bộ chính là như vậy đó hả?"

Không đợi Vương Phuong tiếp tục mắng tiếp, Lý Hầu La đã lập tức đứng dậy: "Con lập tức đi làm liền!"

Thấy động tác của Lý Hầu La mau mắn lẹ làng, mây đen trên mặt Vương Phuong cuối cùng cũng tan đi một ít, tuy nhiên, bà vẫn rất chủ trương đánh răn phải đánh gấp đầu: "Người là khuê nữ nhà chủ bộ, nhưng đừng tưởng như vậy là mình có thể cao hơn người khác, đã gả đến Tần gia thì chính là con dâu của Tần gia ta, phải tuân theo quy củ của Tần gia. Sau này người còn dám lười biếng như vậy nữa, ta sẽ bảo Chung nhi hưu người. Khuê nữ của nhà chủ bộ là một con sâu lười, để người xem thử mọi người bên ngoài nói về Lý gia nhà các người như thế nào!" Tần nương từ nhà khác mà nghe thấy những lời này, chỉ sợ là sẽ bị hù cho chết khiếp, nhưng rơi vào tai Lý Hầu La thì chỉ có một chữ duy nhất, chính là phiền!

Khi Lý Hầu La bước ra khỏi cửa phòng, thì Vương Phuong vẫn còn ở phía sau niệm thêm một hồi "kinh" nữa. Lý Hầu La vốn định cho lão phụ dòng dài này mấy kim, để bà có thể im miệng lại một chút, nhưng còn chưa kịp hành động thì Tần Chung đã mở miệng lên tiếng trước: "Mẹ, Lý... Nương tử chỉ vừa vào nhà, còn chưa biết được quy củ ở Tần gia chúng ta, người từ từ mà dạy, có một mẹ chồng tốt như mẹ đây, chính là phúc phận của nương tử."

Trên mặt Vương Phuong ngay lập tức liền nở rộ một nụ cười tươi như hoa, cái ánh mắt mà bà nhìn Tần Chung, giống như là đang nhìn tâm can bảo bối, làm cho toàn thân Lý Hầu La tê rần một trận.

"Nói dễ nghe như vậy, còn không phải là vì muốn bênh vực cho nương tử của con sao? Còn đứng ở đó làm gì? Nhà lão đại*, mau dẫn nó xuống bếp!"

*(*nhà lão đại: ý là đang gọi con dâu cả. Thời xưa, cha mẹ thường gọi con mình là lão đại, lão nhị,...v.v.. Vợ của con mình thì thêm một chữ nhà ở phía trước xưng hô thay thế cho việc gọi tên.)*

Vương Phuong mới vừa nói xong, thì từ một gian phòng khác, một vị nữ tử người mặc y phục bằng vải thô, trên đầu có cột một bao đầu* bằng vải bông bước ra, nữ tử này thoạt nhìn ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, dung mạo nhu hòa.

*(*bao đầu: nói để mọi người dễ nhìn dung, chính là tạo hình của thôn nữ thường thấy trên phim ảnh, tóc búi cao, trên đầu có cột một miếng vải hình tam giác. Ai không hình dung ra được thì lên Google search từ khóa Tần Hương Liên, nhìn hình là biết.)*

Nữ tử kia cất giọng nói giòn giã: "Dạ, mẹ!" rồi cô ta quay sang nhìn Lý Hầu La: "Đệ muội, đi theo tẩu tử!" nói xong, cô ta vừa mỉm cười đi đến nắm lấy cánh tay Lý Hầu La.

Vương Phuong nhìn thấy, rất hài lòng mà gật gật đầu. Đại nhị tử chính là một cái ruột ngựa, thành thật đến nỗi rắm cũng không phóng ra được một cái. Nhưng cũng may là con dâu lớn ngoan hiền, cần mẫn chăm chỉ, cũng rất lạnh lợi.

Lý Hầu La bị đại tẩu một đường kéo đi, lúc này mới kịp quan sát chung quanh, nhà của Tần gia không nhỏ, sân cũng rộng lớn, trong viện còn dùng đá xanh để lát đường, quét dọn khá sạch sẽ.

Thấy Lý Hầu La đang nhìn khắp nơi trong sân, đại tẩu liền nói: "Nhà của chúng ta ở trong thôn cũng xem như là rộng lớn, phòng khá nhiều, sau này muội cùng tam đệ sinh thêm mấy đứa nhỏ, cũng có rất nhiều phòng để ở." nói xong, cô còn nhìn Lý Hầu La một cái, lại phát hiện đệ muội này của mình không có vì bị trêu ghẹo mà thẹn thùng, ngược lại còn đang nhũn nhũn như suy tư cái gì đó.

Trương Thúy Thúy lập tức cười một tiếng: "Xem ta này, nói cái gì đâu không, nếu còn chậm chạp nữa thì sẽ bị mẹ mắng chết mất, chúng ta mau đến phòng bếp thôi."

Diện tích phòng bếp của Tần gia cũng không nhỏ, đồ dùng nấu ăn đều có đủ, kệ bếp cũng được lau chùi quét dọn sạch sẽ. Lý Hầu La nhìn một lượt, lại không nhìn thấy lương thực để ở đâu, chỉ thấy một tủ bát bày biện nơi góc tường.

Lương thực chắc là được cất trong đó, Lý Hầu La trực tiếp đi về phía tủ bát. *(Tủ đựng tô chén ấy nhé!)*

Thấy Lý Hầu La muốn mở tủ bát ra, Trương Thúy Thúy liền vội vàng ngăn lại: "Đệ muội, chìa khóa của ngăn tủ này ở chỗ của mẹ, chỉ có mẹ mới có thể mở nó ra, sau này muội đừng tự ý mở nó, nếu không, nhất định sẽ bị mẹ mắng."

Lý Hầu La nghe xong thì tắc lưỡi một cái, đây là chuyện gì đây? Bảo người ta nấu cơm nhưng lại không cho lấy gạo?

"Đệ muội, đây là đồ ăn của bữa sáng ngày hôm nay, đều là thức ăn hôm qua đãi khách còn dư lại, muội hâm nóng lại là được rồi, để tẩu tử giúp muội nhóm lửa." Trương Thúy Thúy nói xong, liền tự mình đi vào trong sân lấy củi nhóm lửa.

Lý Hầu La dựa theo lời của Trương Thúy Thúy nhìn lại, thì thấy được ở phía trên lu nước nhỏ có hai cái nồi sành được đặt kín, Lý Hầu La bước tới, mở nắp nồi ra, thấy được một nồi là cháo loãng trắng như hồ, nồi còn lại thì đựng mười mấy cái màn thầu.

Chỉ nhiều đây thôi à? Cũng phải, bữa sáng thì nên ăn thanh đạm một chút.

Nghĩ như vậy, đôi mày nhũn chặt của Lý Hầu La cũng được buông lỏng ra, mấy thứ này tuy rằng chỉ là đồ ăn phụ, nhưng đối với người đã lăn lộn trong mặt thế suốt mấy năm như Lý Hầu La mà nói, thì đây đã là mỹ vị của nhân gian rồi.

Lý Hầu La ở mặt thế có hai sở thích lớn, một cái tất nhiên là thêu thùa, cái còn lại chính là nấu nướng. Đương nhiên, nấu nướng ở trước mặt thế chính là một nghệ thuật. Kỳ thực, một nhà thêu thùa chân chính cũng thường được xem là một nghệ thuật gia tài ba. Việc thêu thùa đòi hỏi cần có sự mẫn cảm tinh tế đối với nghệ thuật, khi thêu một tác phẩm, cần phải biết lột nền như thế nào, phối màu ra sao, bày trí bố cục chính thể như thế nào đều cần đến năng khiếu cực cao. Mười ngón xuân phong thêu ra một tác phẩm xuất sắc nhất trên thế giới, tính nghệ thuật của một bức tranh thêu ưu tú xét ra cũng không kém gì một bức danh họa. Nhưng đó là quá khứ, hiện tại có nghĩ đến cũng uổng công, Lý Hầu La bùng hai cái nồi sành đến bên bếp lò, lúc này, Trương Thúy Thúy cũng đã nhóm lửa xong rồi.

Nói là nấu cơm, nhưng thật ra là hâm lại thức ăn thừa của ngày hôm qua, Lý Hầu La dự tính trực tiếp đem cháo đổ vào trong nồi lớn trên bếp, sau đó lại lấy cái khay dùng để chưng hấp đặt lên trên nồi cháo, cuối cùng là đem màn thầu xếp lên trên khay vậy là xong.

Thế nhưng, Trương Thúy Thúy vừa thấy hành động của Lý Hầu La liền vội vàng ngăn lại: "Đệ muội, cháo này là ngày hôm qua dùng để đãi khách, cho nên nấu đặc một chút, người nhà chúng ta không thể ăn cháo đặc như vậy được." dứt lời, Trương Thúy Thúy liền múc vài gáo nước đổ vào trong nồi: "Chờ nước sôi, mới đem cháo đổ vào trong, đệ muội, lát nữa muội đến khuấy đều lên là được rồi."

Lý Hầu La: "....." cháo vốn dĩ đã không còn bao nhiêu rồi, còn pha thêm mấy gáo nước như vậy, vậy lát nữa là ăn cháo, hay là uống nước hả?

Lý Hầu La: "Nhà mình thiếu lương thực đến như vậy sao?"

Trương Thúy Thúy cười một tiếng: "Đầu năm nay, nhà ai mà không thiếu lương thực."

Lý Hầu La thờ dãi một tiếng, xem ra nguyện vọng muốn được ăn uống thả cữ của cô ở nơi này không dễ dàng gì thực hiện được rồi.

"Đại tẩu, vậy trưa nay ăn cái gì?" bữa trưa chắc là sẽ có thịt, cô thật sự thèm ăn thịt quá rồi.

Trương Thúy Thúy bị hỏi bất ngờ nên hơi ngần ra, nhưng lại đáp lại rất nhanh: "Không biết nữa, ăn cái gì còn phải xem mẹ sắp xếp thế nào."

Lão bà tử có cái miệng lợi hại kia sao? Xem ra, ở cổ đại này cũng không tốt gì mấy. Ngay cả một miếng thức ăn cũng do mẹ chồng khắc nghiệt nắm giữ.

Trông thấy vẻ mặt thất vọng của Lý Hầu La, Trương Thúy Thúy chỉ cho là cô từ một thiên kim nhà Lý chủ bộ đến làm con dâu của Tần gia, thói quen sinh hoạt ở hai nơi có sự chênh lệch, vì vậy nên Trương Thúy Thúy không nói thêm gì nữa, chuyên tâm canh chừng lửa.

Chờ đến thời điểm cháo và màn thầu đều đã nóng, thì Vương Phương bước vào, bà nhìn thoáng qua trong nồi một cái, không nói gì, im lặng lấy chìa khóa trong túi ra, đi đến mở tủ bát.

Từ trong tủ bát, bà lấy ra nửa chén thịt, cũng không có cần dĩa phân phó hai đứa con dâu, mà là tự mình lấy một cái nồi nhỏ, bảo Trương Thúy Thúy nhóm lửa thêm một cái bếp lò, rồi đem nửa chén thịt đổ vào nồi, tự mình hâm nóng.

Thịt ở cổ đại là thuần tự nhiên, cho nên càng thêm thơm ngon vô cùng, mùi thơm cứ nhắm thẳng mũi của Lý Hầu La mà xông vào, làm cho Lý Hầu La không nhịn được mà nuốt nuốt nước miếng, tầm mắt hoàn toàn không thể dứt ra khỏi nửa chén thịt kia.

Vương Phương làm như là đã cảm giác được gì đó, liền bắn ánh mắt sắc bén của bà về phía Lý Hầu La: "Con dâu của Tần gia không có ai là kẻ ham ăn biếng làm cả, ai dám thò tay ăn vụn, coi chừng ta đem móng vuốt của kẻ đó đi bằm!" nói xong, dư quang trong mắt bà cũng liếc nhìn luôn Trương Thúy Thúy, con dâu chính là cần phải dạy.

Trương Thúy Thúy vội vàng cúi đầu nhóm lửa.

Lý Hầu La trợn mắt, bỏ đi, lão bà tử này dù gì so với cô cũng có vai vế lớn hơn, đây là đồ của nhà người ta, không cho cô ăn cũng không có gì không đúng. Cô không tin, đã đến đây rồi mà lại không thể kiếm được thịt để ăn.

Nếu còn không được, vậy thì nơi này chắc là có rừng rậm núi non gì đó chứ? Dựa vào dị năng sử dụng kim không thua gì Đông Phương Bất Bại của cô, gà rừng, thỏ hoang gì gì đó, hẳn là sẽ săn được vài con.

Tối hôm qua cô cũng đã lặng lẽ thử rồi, dị năng vẫn còn, chỉ là trở về cấp bậc thấp nhất mà thôi, bất quá đây cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần dị năng vẫn còn thì về sau có thể từ từ tăng lên. Xem ra dị năng và thể xác không có quan hệ, mà là gắn bó với linh hồn.

"Bà ơi, bà ơi, thịt, cháu ngửi thấy mùi thịt!" mùi thịt thơm từ trong phòng bếp truyền ra ngoài, trước cửa phòng bếp liền xuất hiện hai đứa bé, hai đứa bé này ở trên đầu đều búi một cái búi tóc nhỏ, bề ngoài có chút giống với Trương Thúy Thúy, đứa lớn thì trông khoảng bốn tuổi, còn đứa nhỏ lại chưa đến hai tuổi.

Hai đứa bé nhô đầu vào bên trong phòng bếp, đứa lớn thì đôi mắt cứ đảo qua đảo lại liên hồi, còn đứa nhỏ thì đang chảy nước miếng.

"Từ Viễn, Từ Hạo, sao hai đứa lại chạy vào đây rồi? Mau trở về đi!" Trương Thúy Thúy lặng lẽ nhìn Vương Phương một cái, rồi lập tức đứng lên rầy la hai đứa bé.

"Ngươi rống cái gì mà rống, trẻ con là phải từ từ mà dạy. Cháu ngoan, mau lại đây với bà nội!" Vương Phương mắng Trương Thúy Thúy một tiếng, rồi lại

vấy tay với hai đứa bé.

Hai đứa bé lập tức vui vẻ, chạy lon ton vào bếp, mỗi đứa ôm lấy một chân của Vương Phuong, dùng giọng nói mềm mại non nớt đáng yêu mà kêu bà nội bà nội không ngừng.

Vương Phuong được hai đứa cháu gọi đến choáng váng, trực tiếp dùng đôi đũa gấp lấy một miếng thịt, thổi thổi, rồi đút vào miệng của đứa lớn, đứa nhỏ thấy vậy liền nôn nóng không thôi, tay ôm lấy chân Vương Phuong, còn chân thì nhảy nhảy lên, miệng không ngừng gào to: "Cháu, cháu, cháu,...."

Vương Phuong sờ sờ đầu đứa cháu nhỏ: "Được được được, đều có, đều có cả,..." xong bà lại gấp thêm một miếng thịt, sợ cháu nhỏ của mình không thể nhai kỹ, cho nên bà bỏ vào miệng nhai nhuyễn trước, rồi mới đút cho cháu nhỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lên núi

Edit: Sahara

"Ăn cơm!"

Vương Phuong kêu một tiếng, tất cả mọi người trong Tần gia đều đến tập trung ở đại đường.

Người Tần gia quả thật là không ít. Ngồi ở vị trí trên cùng là một nam nhân trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi có râu, tuy rằng trên người ông ta mặc áo vải thô, nhưng lại không có một mảnh vá nào. Người này chắc hẳn là Tần phụ.

(*Tần phụ, Tần mẫu: một cách xưng hô khác của từ lão gia và phu nhân. Các hộ nhà nghèo ít khi dùng xưng hô lão gia và phu nhân, họ thường ghép từ phụ, mẫu vào phía sau họ của hộ nhà đó để gọi phu thê lớn tuổi làm chủ trong gia đình.)

Trương Thúy Thúy lôi kéo hai đứa bé được gọi là Từ Viễn, Từ Hạo vừa ở phòng bếp khi nãy tới ngồi cạnh một nam nhân không lớn lắm, chỉ độ khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt người này lộ ra vẻ giản dị chất phát. Đây chắc là lão đại của Tần gia.

Hai phu thê lão đại Tần gia mang theo hai đứa con của mình ngồi ở vị trí bên trái phía dưới hai phu thê già Tần phụ. Phía dưới bên phải của Tần phụ, Tần mẫu cũng có một đôi phu thê đang ngồi, thoạt nhìn còn chưa đầy hai mươi tuổi, lão nhị này so với lão đại thì thanh lợi hơn nhiều, vừa ngồi xuống liền cười đùa vui vẻ mà hỏi đôi vợ chồng già: "Cha, mẹ, tối qua hai người ngủ có ngon không?"

Tần phụ như có như không mà gật gật đầu.

Trong lòng ngực thê tử của lão nhị đang bồng một đứa bé, hẳn là còn chưa được một tuổi, nhìn có vẻ vẫn còn ngáy ngủ.

Lý Hưu La còn đang muốn tiếp tục quan sát, thì Tần mẫu đã lên tiếng nói: "Nhà lão tam, người còn đứng ngơ ngác ở đó làm gì? Một chút lễ nghĩa cũng không biết, đây là cha của ngươi!" Tần mẫu chỉ vào Tần phụ mà nói.

Trong mặt thê, cái khác thì không học được, ngược lại da mặt dày thì lại học đủ cả mười phần, vừa nghe thấy lời này của Tần mẫu, Lý Hưu La lập tức cười tươi như hoa, vô cùng ngoan ngoãn mà gọi một tiếng cha. Tần phụ vui vẻ vuốt vuốt râu cười mà gật đầu.

"Vốn dĩ ngươi là con dâu mới vào cửa, chiếu theo quy củ trong nhà, thì sáng sớm hôm nay phải kính trà cho hai vợ chồng già chúng ta, nhưng hiện tại Tần gia chúng ta là hộ nhà nghèo khổ, cho nên cũng không cần cầu kỳ như vậy làm gì. Đây, cầm lấy, đây là hồng bao của ta và cha ngươi cho ngươi!" Tần mẫu lấy một cái hồng bao từ trong người ra, đưa đến trước mặt Lý Hưu La.

Tiền!

Trong lòng Lý Hưu La cười như hoa nở, có tiền thì sẽ có thể mua đồ ăn, ngay lập tức, cô liền treo lên nụ cười thật lớn trên mặt, cất giọng nói ngọt ngào như được bôi thêm mật lên: "Cảm ơn cha, cảm ơn mẹ!". Tuy rằng phụ thân của nguyên chủ, cũng tức là Lý chủ bộ lớn lên nhìn không đẹp gì mấy, nhưng thê thiếp của ông ta đều là mỹ nhân, đặc biệt là mẹ ruột của nguyên chủ, cho nên dù bị ghen của Lý chủ bộ kéo chân sau, thì diện mạo của nguyên chủ cũng nằm trên mức trung đẳng. Lý Hưu La cười tươi đến mức hai mắt híp lại thành hình trăng khuyết, mặt mày như hoa nở mà đưa tay nhận lấy hồng bao trong tay của Tần mẫu.

Nụ cười này của Lý Hưu La dường như làm cho cả đại đường cũng tươi sáng hơn vài phần, Tần mẫu nhìn Lý Hưu La cười đến ngọt ngào mà cũng hơi ngần ra, sau khi bà hồi thần lại thì hơi có chút không được tự nhiên, ho khụ khụ: "Trở về chỗ ngồi đi!"

"Dạ, mẹ~!" Lý Hưu La kêu một tiếng mẹ ngọt vô cùng.

Sau khi trở về ngồi xuống bên cạnh Tần Chung, Lý Hưu La liền hướng về hẳn mà quơ quơ hồng bao trong tay mình.

Tần Chung cười ôn hòa: "Cha mẹ cho nàng, thì nàng cứ giữ lấy cẩn thận."

Trong lòng Lý Hẫu La thầm mắng Tần Chung không đáng yêu một chút nào. Rồi lại nghe thấy Tần mẩu lên tiếng giới thiệu: "Đây là đại ca đại tẩu của ngươi, đây là hai đứa cháu trai của ngươi." Sau đó, Tần mẩu lại chỉ tiếp vào phu thê lão nhị: "Đây là nhị ca nhị tẩu của ngươi, còn đây là cháu gái ngươi!"

Lý Hẫu La lần lượt chào từng người.

Cuối cùng, Tần mẩu kéo lấy một tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh bà, nói: "Đây là tiểu muội của ngươi!" tiểu cô nương này từ đầu đến giờ vẫn chưa nói một lời nào, sau khi Lý Hẫu La gọi một tiếng tiểu muội, thì cô bé chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống giống như là đang xấu hổ vậy.

Giới thiệu hết một vòng, cuối cùng cũng đến lúc ăn cơm.

Mỗi người được một chén cháo, một cái màn thầu thô, còn về nửa chén thịt mà Lý Hẫu La luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia thì được Tần mẩu chia cho Tần phụ, mấy đứa con trai và cháu trai hết sạch, nữ nhân hoàn toàn không có phần.

"Mẹ, người cũng cho Tử Như một miếng thịt đi, con bé cũng thèm chảy cả nước miếng rồi." Tần nhị tẩu Mã Đại Ni ra vẻ lấy lòng mà nhìn Tần mẩu.

Tần mẩu nghiêm mặt lại: "Ngươi cho ta là kẻ ngu ngốc rất dễ lừa gạt hả? Từ bao giờ mà ngươi lại tốt đến như vậy, biết được con gái của ngươi thích cái gì? Ta thấy không phải là Tử Như muốn ăn thịt, mà là ngươi thì có!"

"Con đâu có!" Mã Đại Ni vội vàng phủ nhận với Tần mẩu, bất quá, cô ta không dám tiếp tục mở miệng xin thịt với Tần mẩu nữa.

Lý Hẫu La không thèm quan tâm đến tranh cãi giữa bọn họ, cô nhìn chén cháo có thể soi được bóng mình trước mặt mà thở dài một tiếng, bưng chén cháo lên đưa đến bên miệng, chỉ hai ba ngụm to thì đã ăn hết chén cháo rồi.

Tần Chung vươn tay ra, hơi chần chừ một chút, rồi cuối cùng cũng vỗ vỗ lưng Lý Hẫu La, cất giọng ôn hòa: "Ăn chậm một chút!" Tần Chung còn thừa dịp không ai để ý, lén lấy hai miếng thịt của mình kẹp vào giữa cái màn thầu, sau đó thì đem màn thầu của mình đổi với màn thầu của Lý Hẫu La.

Lý Hẫu La nhìn Tần Chung.

Tần Chung cười cười với Lý Hẫu La, rồi thở dài một tiếng, ý bảo Lý Hẫu La mau ăn đi, đừng nói gì hết.

Tối hôm qua, dưới ánh nến nên nhìn không rõ, hôm nay, ban ngày nhìn kỹ lại, Tần Chung này lớn lên trông cũng không tệ, đặc biệt là thời điểm mà hắn cười, khuôn mặt quả thật là có nét phong lưu.

Lý Hẫu La nhìn mà ngỡ ngàng. Mẹ ơi! Thăng nhóc này còn nhỏ mà đã hại nước hại dân vậy rồi, lớn lên còn thể nào nữa đây? Còn đem chút ít thịt quý giá như vậy cho cô ăn, ngươi tốt a~! Vừa đẹp lại vừa tốt bụng! Lý Hẫu La thầm thở dài một tiếng trong lòng, nguyên chủ đúng là bị mù mà, có báu vật như vậy rồi trúng đầu, mà cô ta lại còn buồn bực đến chết.

Thức ăn được chia của mỗi người đều không nhiều lắm, dù có ăn chậm thế nào đi nữa thì cũng hết rất nhanh. Sau khi cả nhà đã ăn cơm xong, cũng dọn dẹp chén đĩa xong xuôi hết rồi, thì Mã Đại Ni bỗng nhìn Lý Hẫu La mà nói: "Đệ muội, bọn nhỏ đã gọi muội một tiếng tam thẩm, có phải là muội nên cho bọn nhỏ chút gì đó hay không?"

Lý Hẫu La ngần ra, cho cái gì? Bản thân cô cũng đâu có đồ gì dư dả. Bất quá, làm con dâu mới về nhà chồng, khi bọn nhỏ sửa miệng đổi cách xưng hô với mình, thì phải cho lại bọn chúng chút gì đó xem như là lì xì may mắn.

Tuy nhiên, nếu chiếu theo lời Mã Đại Ni nói, vậy thì đại phòng và nhị phòng của Tần gia cũng phải tặng lễ cho Lý Hẫu La.

Thật ra thì Lý Hẫu La cũng không thèm để ý gì đến chút chuyện nhỏ này, dù sao cô cũng không phải là nguyên chủ, nhưng bản thân Mã Đại Ni không tuân theo quy củ, lại còn muốn Lý Hẫu La tuân theo quy củ mà làm, đã vậy còn nói trắng ra trước mặt mọi người, đây chẳng phải là do thấy Lý Hẫu La là ma mới, nên mới muốn chiếm tiện nghi của cô hay sao?

Trước mặt thế, Lý Hẫu La là con gái vùng sông nước Giang Nam, kỹ thuật偷 thùa xuất thần nhập hóa của cô đã sớm nổi tiếng xa gần, mọi người đều hâm mộ tán dương cô không thôi. Tuy nhiên, Lý Hẫu La lại chẳng để ý đến những chuyện thế tục này, một lòng một dạ chỉ chìm đắm trong thế giới偷 thùa và ẩm thực của cô.

Khi mặt thế kéo tới, cả thế giới đều biến thành một nơi ăn thịt người, cô gái luôn sống trong bụi mù mông lung vùng sông nước ngày nào vì muốn sinh tồn, mà rất nhanh đã học được như thế nào là tâm địa lạnh lùng, như thế nào là tính kẻ người khác.

Lý Hẫu La cười đến xinh đẹp vô cùng: "Nhị tẩu, muội cũng gọi tẩu một tiếng nhị tẩu, vậy tẩu cho muội cái gì đây~?"

"Ta..." Mã Đại Ni không ngờ Lý Hẫu La chỉ là một đứa con dâu mới về nhà chồng mà lại có da mặt dày đến như vậy, trong nhất thời bị Lý Hẫu La hỏi đến không biết làm sao mà trả lời. Mã Đại Ni nhìn của hồi môn của Lý Hẫu La đến đỏ mắt, thầm nghĩ thiên kim nhà Lý chủ bộ, tùy tiện lấy đại một thứ nào đó ra tặng thì cũng đều là vật đáng giá, cho nên vừa nãy mới nhịn không được mà lên tiếng hỏi thử.

Tần mẩu đối với đứa con dâu thứ hai kiến thức hạn hẹp này rất là churong mắt, nhưng cũng chỉ có thể trách lão nhị nhà mình bị mù, thấy Mã Đại Ni lớn

lên xinh đẹp một chút, liền phải lòng rồi cười ngay vào cửa.

Thấy Lý Hầu La làm cho Mã Đại Ni toàn quân bại trận rút lui trở về, trong lòng Tần mẫu thầm xem trọng Lý Hầu La hơn vài phần. Không tệ! Không phải là người nhút nhát, quả thật có vài phần phong phạm của bà.

Tần mẫu nhìn về phía Mã Đại Ni, nghiêm mặt mà nói: "Cho cái gì hả? Thời điểm mà ngươi mới bước chân vào nhà này, ngươi có cho cháu của ngươi cái gì không? Đã không có bản lĩnh mà còn học đòi nhớ thương đồ vật của người khác!"

Mã Đại Ni bị Tần mẫu mắng thê thảm không hề lưu tình mà cũng không có một chút xấu hổ nào, còn nhìn về phía Tần mẫu cười cười mà lấy lòng: "Mẹ, con không phải có ý này!"

Tần mẫu mắng Mã Đại Ni một trận xong, lúc này mới người giận được một chút: "Hiện tại không phải là thời gian ngày mùa, nhưng thời tiết cũng bắt đầu lạnh dần rồi, tất cả đều lên núi nhặt củi về cho ta!"

(*ngày mùa: mùa vụ, làm ruộng, trồng trọt.)

"Mẹ, con phải đi làm việc rồi, ông chủ nói hàng hóa ở bên tàu hôm nay khá nhiều, con phải đi sớm một chút." Tần lão nhị đứng lên, cười mà nói.

Tần Chung đứng ngay bên cạnh, giải thích nhỏ với Lý Hầu La: "Nhị ca từng được đọc qua ít sách, hiện giờ đang làm công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu."

Lý Hầu La gật gật đầu.

Tần lão đại cũng làm việc ở bến tàu, nhưng chỉ là làm công khuân vác, tất nhiên là không được nhẹ nhàng như Tần lão nhị, trong lòng Lý Hầu La thầm cảm thán, buổi sáng chỉ được ăn chút cháo loãng như thế, Tần lão đại làm sao mà khiêng vác nổi đây?

Sau khi Tần lão đại và Tần lão nhị đi rồi, Tần mẫu liền căn dặn tiểu cô Tần Phương ở nhà trông chừng mấy đứa nhỏ và dọn dẹp nhà cửa, còn bà thì dẫn theo mấy đứa con dâu lên núi nhặt củi.

"Mẹ, con cũng muốn đi!" Tần Chung đứng dậy, nói.

"Con cứ ở nhà mà nghỉ ngơi, vừa mới khỏi bệnh, đừng để bản thân mình mệt quá!" Tần mẫu lập tức lên tiếng ngăn lại.

"Mẹ, không có việc gì, nhặt củi cũng không mệt, đại phu không phải cũng đã dặn con nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn đó sao?"

"Vậy được, vậy con chỉ cần đi theo đạo là được rồi, củi thì không cần phải nhặt, chúng ta cũng có nhiều người như vậy rồi!" Thấy Tần Chung nói cũng có lý, cho nên Tần mẫu cũng không ngăn cản nữa.

Lý Hầu La nhìn mà tặc lưỡi không thôi, sự quan tâm của mẹ chồng đối với ông chồng nhỏ này và đối với cô hoàn toàn không giống nhau một chút nào.

Còn về Tần phụ, ngoại trừ việc làm ruộng, thì những việc như thế này ông ấy không hề nhúng tay vào, sau khi ăn cơm sáng xong, ông liền ngâm tẩu thuốc lá đi ra sân, cũng không biết là đi đến đâu để tản bộ, người Tần gia đối với chuyện như thế này tập mãi cũng thành thói quen.

Tần mẫu dẫn theo mấy đứa con dâu, trên lưng người nào cũng đeo một cái sọt, cùng với Tần Chung ra cửa.

Trên đường, Tần Chung không ngừng giới thiệu với Lý Hầu La, nhờ vậy mà Lý Hầu La mới biết được thôn này được gọi là Tiểu Thanh Thôn, bởi vì gần thôn có một ngọn núi tên là Tiểu Thanh Sơn, nên thôn này cũng được gọi tên theo ngọn núi kia.

Tiểu Thanh Thôn cũng không tính là nhỏ, trong thôn có gần ba trăm hộ dân. Thời tiết đã đến cuối thu, xung quanh thôn lại có rất nhiều cây cối, chỉ cần một cơn gió thổi qua, thì lá vàng sẽ bay rụng khắp nơi, mỗi khi đập xuống, đều nghe được âm thanh sà sạt vang lên.

Lý Hầu La hoàn toàn không nhớ được mình đã có bao nhiêu lâu chưa được hít thở không khí trong lành tự nhiên như thế này rồi, cô thật sự là nhìn không được mà nhắm mắt lại, há mồm thật to mà hít thở từng ngụm không khí lớn.

Ngọn núi Tiểu Thanh Sơn cũng không nhỏ, đứng trong thôn mà nhìn về phía này thì không tài nào nhìn thấy được đỉnh núi của nó.

Khi mọi người tới dưới chân núi, Tần mẫu liền bảo Tần Chung dừng lại: "Chung nhi, thân thể con bây giờ còn rất yếu, không cần phải theo mọi người lên núi, đường trên núi rất khó đi!"

Tần Chung biết Tần mẫu sẽ không chịu thỏa hiệp, cho nên rất ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, mẹ! Con đi dạo ở chung quanh một chút, đợi mọi người xuống núi!" sau đó, Tần Chung nhìn về phía Lý Hầu La: "Lý.... Nàng cẩn thận!"

Hiện tại trong mắt lẫn trong lòng Lý Hầu La đều đang trông mong vào việc sẽ bắt được một vài con thú hoang trong núi đem về, để có chút thịt mà ăn, cho nên khi nghe thấy lời căn dặn của Tần Chung thì cô không thêm để ý một chút nào, chỉ tùy tiện vẫy vẫy tay, nôn nóng đến nỗi lập tức theo sát phía sau Tần mẫu đi lên núi.

Tần Chung nhìn theo bóng dáng Lý Hầu La, như có điều gì đó suy tư.

Dọc đường đi, Lý Hầu La đều ôm tâm trạng vui vẻ hưng phấn vô cùng, nghe tiếng chim hót véo von bên tai mà thâm cảm thấy như là tiên khúc chốn nhân gian.

Dọc đường đi Tần mẫu cũng thường chú ý đến Lý Hầu La, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nếu như Lý Hầu La mà dám giờ bản tính tiểu thư, thì bà nhất định sẽ thu thập đứa con dâu này một trận, đem khí thế của Lý Hầu La đè ép xuống.

Nào ngờ đầu suốt cả một đoạn đường lên núi, Lý Hầu La chẳng những không có than mệt một tiếng, ngược lại còn hứng thú bưng bưng, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, làm khí thế áp ú của Tần mẫu bị nghẹn lại không có chỗ phát tiết. Tần mẫu nhìn bộ dáng này của Lý Hầu La, thầm nghĩ, nha đầu này nhất định là đã bị nhốt trong khuê phòng quá lâu, cái gì cũng không biết, cho nên bây giờ mới giống như là nhà quê mới lên tỉnh.

Suốt đường đi, mọi người cũng đã nhặt được không ít củi, dần dần, sọt của người nào người nấy đều đã chất đầy. Chỉ riêng Mã Đại Ni là thường xuyên làm biếng. Lý Hầu La để ý thấy, thời điểm mà người nhai củi này nhặt củi, cổ ý đặt mấy cây củi chắn ngang sọt, ở bên dưới trông rỗng, bên trên thì chất thêm vài cây củi, vừa nhìn vào trông có vẻ rất đầy, so với sọt của người khác còn cao hơn gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thịt gà

Edit: Sahara

Mã Đại Ni làm ra vẻ có hết sức công cái sọt, lưng cũng cong xuống giống như là cái sọt rất nặng vậy.

Tần mẫu liếc nhìn nàng ta một cái, cất giọng lạnh lùng: "Nhà lão nhị, ngươi mau chất lại củi trong sọt lại cho ta, ngươi vừa dẫu mộng lên một cái thì ta đã biết ngươi muốn ị ra phân dạng gì rồi, suốt cả ngày, cái khác thì học không được, nhưng lười biếng cùng với dùng mách lới thì lại dùng lưu loát hơn bất kỳ ai, thấy ăn thì chạy tới trước tiên, còn làm thì trốn đến mẹ tìm cũng không ra!"

"Phụt!" Lý Hầu La nhìn thấy Tần mẫu dùng những ngôn ngữ thô tục của nông thôn để mắng Mã Đại Ni, thật sự là không nhịn được mà cười phá lên.

Da mặt của Mã Đại Ni cũng không tệ, sau khi bị Tần mẫu vạch trần cũng không thấy quẫn bách, ngược lại còn tiếp tục chống chế: "Mẹ, người đang nói gì vậy, cái sọt này của con đã đầy rồi mà, người xem, nặng đến nỗi ngay cả lưng của con cũng không thể thẳng được."

"Ngươi còn ồn ào, thì tự ta sẽ chất củi cho ngươi!" Tần mẫu nghiêm mặt nói.

Mã Đại Ni lập tức không dám nói nhiều nữa, nếu như thật sự để Tần mẫu chất củi cho nàng, thì không biết sẽ bị chất thêm bao nhiêu củi đâu. Vì thế, Mã Đại Ni vội vàng đồ hết củi ra chất lại đàng hoàng.

Có Tần mẫu nhìn chăm chăm, Mã Đại Ni cũng không dám ăn gian làm dối nữa, chất củi đầy kín cả sọt.

Lý Hầu La ở một bên xem mà thấy hứng thú bưng bưng, cách thức mẹ chồng nàng dâu sống chung của Mã Đại Ni và Tần mẫu thật rất thú vị. Xem kịch vui xong rồi, Lý Hầu La chép chép miệng, cảm thấy có chút không cam lòng. Nàng lên núi chính là muốn bắt một hai con thú hoang về, bây giờ ở trong núi lâu như vậy rồi, đừng nói là thú hoang, ngay cả một con còng lông thú cũng không thấy.

Lý Hầu La cười cười ngồi xuống bên cạnh Tần mẫu.

Tần mẫu nhìn nàng một cái, thấy Lý Hầu La dựa sát vào người bà, da mặt bỗng co rút, có chút không được tự nhiên.

"Mẹ, sau trên núi này không thấy có thú hoang vậy?" Lý Hầu La kéo kéo tay áo của Tần mẫu, hỏi.

"Khụ, ngươi nói chuyện thì cứ nói, dựa gần như vậy làm gì, nóng muốn chết!"

Nóng? Bây giờ đã là cuối thu, bọn họ còn đang ở trên núi, gió thổi một cái, không lạnh cóng mà may mắn lắm rồi.

Lý Hầu La a lên một tiếng, tỏ vẻ mát mát mà buông tay áo của Tần mẫu ra.

Tần mẫu vẫn luôn tỏ ra nghiêm khắc trước mặt mấy đứa con dâu, con dâu cả và con dâu thứ hai đều sợ bà muốn chết, trước nay chưa từng có biểu hiện thân cận, ngay cả đứa con gái ruột của bà cũng chưa từng làm nũng trước mặt bà. Tần mẫu thật sự không quen khi con dâu lại đeo dính bà như vậy, bây giờ nghĩ lại, hình như giọng điệu vừa rồi của bà hơi cứng rắn quá thì phải?

Nghĩ như vậy, thái độ cứng rắn của Tần mẫu cũng mềm xuống: "Chúng ta vẫn còn đang ở chân núi, chưa có đi sâu vào bên trong, làm sao có thể gặp được thú hoang. Trong thôn có thợ săn, chuyên đi săn thú hoang, đó là một công việc rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng đều có thể mất mạng." Lý Hầu La nghe xong, trong lòng cảm thấy thất vọng không thôi. Bây giờ đi nặng của nàng đã tuột đến mức thấp nhất rồi, mấy chỗ sâu trong núi khẳng định là không thể đi được.

Thời điểm nghe đến đây, vẻ mặt Lý Hầu La liền trở nên mất mát, đúng lúc này Tần mẫu lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, có đôi khi vận khí tốt, thì dù không vào sâu trong núi cũng có thể gặp được thú hoang nhỏ!"

Vốn dĩ, bà đối với việc kết thân với nhà Lý chủ bộ cũng không xem trọng gì mấy, hiện tại Tần gia bọn họ sa sút, có câu nói gọi là "Nhà cao cửa rộng giả nữ nhi, cửa thấp cưới dâu về"*, nếu như cưới phải một đứa con dâu ý vào nhà mẹ đẻ mà làm trời làm đất, vậy ngày tháng sau này của Chung nhi làm sao mà sống?

(*câu hán việt là: Cao môn giả nữ đề môn thú phụ; ám chỉ chuyện nhà giàu gả con gái đến nhà nghèo.)

Nhưng đứa con dâu này lại không giống với trong tưởng tượng của bà, tuy rằng còn chưa hiểu rõ con người của nó, nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được khí độ rộng rãi trên người của nó, cách xử sự không mềm không cứng, đặc biệt là cái gương mặt tươi cười kia, hai cái má lún đồng tiền quả thật là có thể đem người ta chìm đắm trong đó.

"Mẹ, người đừng gạt tam gạt muội làm gì! Năm trước có hạn hán nhỏ, thú hoang trong núi đều đã bị săn bắn hết rồi, con nghe nương tử của Đại Trụ nói, ngay cả sâu trong núi cũng không dễ gì săn được, chúng ta chỉ ở bên ngoài mà muốn gặp được thú hoang, đúng là năm mơ còn dễ hơn!" Mã Đại Ni bĩu môi một cái.

Tần mẫu nghe xong thì tức muốn chết, cái thứ người không có mắt như mù này, cái miệng cứ bép xép không ngừng, ngay cả chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói cũng không biết.

"Người biết nhiều lắm hả? Người không nói tiếng nào thì cũng không có ai nói người cầm đầu!" Tần mẫu liếc nhìn Mã Đại Ni bằng ánh mắt như con dao nhỏ, quát nặng nề ta một trận nữa.

Mã Đại Ni ừm khua miệng mà nói: "Vốn dĩ chính là như vậy mà, bên ngoài rìa núi này vốn không thể nào bắt được thú hoang, lời nói thật mà lại không cho người ta nói!" Mã Đại Ni vừa dứt lời, Lý Hầu La liền nghe được cách chỗ bọn họ không xa có tiếng kêu cục ta cục tác vang lên.

Lý Hầu La vội vàng quay sang nhìn ba người kia mà suýt một tiếng, rồi tiện tay nhặt mấy hòn đá nhỏ dưới đất lên, nghiêng đầu tập trung lắng nghe.

"Không phải, đệ muội, muội đang định làm gì vậy?" Mã Đại Ni thấy khó hiểu, lớn tiếng hỏi.

Tiếng nói quá lớn của Mã Đại Ni dường như đã làm cho thứ ở cách đó không xa kia hoảng sợ, từ phía trên bên trái bỗng nhiên vang lên từng trận xào xạc, tiếp theo, Lý Hầu La liền trong thấy một con vật màu vàng chạy ra.

Hai mắt Lý Hầu La sáng lên, mấy hòn đá nhỏ trong tay liên tục bắn ra ngoài.

Lý Hầu La biết mình đánh trúng rồi, liền vội vàng chạy tới, ở đó có một con gà rừng bị nạng đánh đến bất tỉnh nằm trên đất.

Tần mẫu cũng dẫn theo hai người con dâu còn lại chạy tới, thấy Lý Hầu La bắt được một con gà rừng thì liền mừng rỡ không thôi.

"Ai nha mẹ ơi! Đệ muội, chiều nay của muội học được ở đâu vậy? Muội bắt được một con gà rừng rồi! Có thịt ăn, có thịt ăn!" Mã Đại Ni không kiềm được mà lớn tiếng reo lên.

Tần mẫu nhận lấy con gà rừng trong tay Lý Hầu La, nói: "Không ngờ nương tử nhà lão tam lại có vận khí tốt đến như vậy, ở dưới chân núi mà cũng có thể bắt được gà rừng, lần này người lập công đầu, lát nữa sẽ được chia nhiều thịt nhất."

Lý Hầu La trầm nghĩ, chỉ có một con gà rừng, một mình mình ăn còn không đủ. Nhưng mà nàng cũng biết, hiện tại nàng đã trở thành con dâu của Tần gia, cho nên việc muốn ăn thịt một mình là chuyện không thể nào xảy ra.

Bất quá nàng cũng không thêm để ý, nếu hôm nay có thể bắt được gà rừng, nói không chừng ngày mai sẽ còn bắt được những thú hoang khác.

Trên đường xuống núi, ai nấy cũng đều vui vẻ, ngay cả Mã Đại Ni lúc trước vẫn luôn than mệt, vậy mà bây giờ còn đi nhanh như bay.

Đi đến chân núi, Tần Chung quả nhiên đang đứng ở đó để chờ mấy người bọn họ.

Tần mẫu mang vẻ mặt vui mừng đi lên phía trước: "Đi thôi, Chung nhi, hôm nay nương tử của con bắt được một con gà rừng trên núi, con gà rừng này chúng ta không bán, về đến nhà rồi mẹ sẽ đem con gà này đi nấu canh để tắm bổ cho con."

"Nàng bắt được gà rừng?" trong mắt Tần Chung hiện lên một tia hoài nghi, nhưng thời điểm nhìn về phía Lý Hầu La thì lại thay đổi thành khen ngợi.

Lý Hầu La hơi há hốc miệng, đắc ý mà nhìn lại Tần Chung.

Trong mắt Tần Chung tràn đầy ý cười.

Hai người bọn họ đi ở phía sau mọi người, Tần Chung vừa cười vừa hỏi Lý Hầu La: "Nàng làm sao mà bắt được gà rừng vậy?"

Lý Hầu La cũng không định gạt Tần Chung, cho nên lập tức nói thẳng: "Tay nghề thâm thừa của ta rất tốt, tay rất linh hoạt, hôm nay người không có nhìn thấy thôi, ta cầm ba hòn đá, chéo chéo mấy cái thì đã phóng trúng vào con gà rừng kia rồi."

Tần Chung nghe xong thì gật gật đầu, cũng không biết là hẳn có tin hay không.

Về đến nhà, Tần Tử Viễn vừa thấy gà rừng thì liền vỗ tay kêu lớn lên: "Thịt, hôm nay lại có thịt ăn!" Tần Tử Hạo vốn dĩ không biết gà rừng là cái gì, trông thấy ca ca làm vậy thì cũng bắt chước nhún nhảy hoan hô: "Thịt thịt thịt...." Bé cười vô cùng ngây ngô đáng yêu.

Do ban ngày lão đại Tần Phấn cùng lão nhị Tần Diệu đều không có ở nhà, cho nên thịt gà rừng phải chờ đến tối mới được ăn.

Tần mẫu dường như còn muốn khảo nghiệm tay nghề của Lý Hầu La, cho nên con chiều giao cho nàng nấu, Lý Hầu La rất sáng khoái mà nhận lấy công việc này. Hành, gừng, tỏi xắt miếng, dùng mỡ phi lên, lại trộn thêm tiêu và ớt cay, lập tức bay lên một mùi thơm nức mũi.

(*thời xưa nấu ăn đa số đều dùng mỡ động vật, không có dầu ăn như bây giờ. Sau khi phi mỡ động vật xong, để nguội cho đông lại rồi bỏ vào hũ để bảo quản, lúc nấu ăn thì lấy ra một chút ít, bỏ vào chảo nóng cho nóng lên tan ra rồi mới thả nguyên liệu nấu ăn vào.)

Tần mẫu nhìn Lý Hầu La xài nhiều mỡ như vậy mà đau lòng không thôi: "Thật là không làm đương gia thì không biết củi gạo quý, số mỡ này là dùng để ăn trong một năm, người nấu ăn một lần mà lại dùng nhiều đến như vậy!"

Lý Hầu La nhìn cái hũ sành đựng mỡ không lớn lắm, thật sự không có cách nào tưởng tượng được ít mỡ như vậy làm sao có thể ăn trong một năm.

Nhưng nàng cũng không dám cứng miệng cãi lại Tần mẫu, Tần mẫu là đương gia, nàng cần gì phải tự tìm thêm xui xẻo cho mình, vì vậy mà liền vội vàng xin lỗi: "Mẹ, con sai rồi, sau này người từ từ má dạy cho con, bằng không, cái gì con cũng không biết, như vậy sẽ làm mất mặt của mẹ."

Thấy Lý Hầu La nói với vẻ mặt chân thành, sắc mặt lạnh lùng của Tần mẫu cũng dần dần trở nên ôn hòa hơn, nương tử của lão tam vốn là thiên kim nhà Lý chủ bộ, tất nhiên là chưa từng chịu khổ, sau này cứ từ từ má dạy vậy, dù sao nó cũng còn nhỏ!

"Ừm! Vậy sao này người đừng làm sai nữa!"

Bị mùi hương hấp dẫn nên Mã Đại Ni chạy tới phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy một màn này, liền bĩu môi mà đi đến bên cạnh Trương Thúy Thúy đang rửa khoai tây* trong sân: "Đại tẩu, tẩu nên cẩn thận một chút đi!"

(*nguyên văn cover cũng viết là khoai tây, vì vậy mong mọi người đừng thắc mắc tại sao thời cổ đại mà lại có khoai tây nha.)

Trương Thúy Thúy nhìn về phía Mã Đại Ni: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni liền dẩu môi lên nói: "Tẩu không phát hiện thái độ của mẹ đối với tam đệ muội rất thiên vị sao? Ai da, dùng nhiều mỡ như vậy, tam đệ muội chỉ nói một câu con sai rồi thì mẹ liền không truy cứu nữa. Theo ta thấy, mẹ rất thương đứa em dâu này của chúng ta!"

Trương Thúy Thúy không nói gì cả, nhưng động tác gọt khoai tây rõ ràng có chậm lại.

"Ta biết, bản thân mình luôn không được mẹ xem trọng, nhưng mà đại tẩu thì lại không giống vậy, tẩu vừa đảm đang lại vừa hiểu lý lẽ. Trước kia, có ta ở bên cạnh so sánh, cho nên mẹ nhìn thấy chỗ nào của đại tẩu cũng thuận mắt, nhưng bây giờ mẹ lại yêu thương tam đệ muội như vậy, lão tam cũng là bảo vật trong lòng của cha mẹ, sau này, không biết cha mẹ còn bắt công đến như thế nào nữa đây, ta thì cũng không sao cả, chỉ sợ đại tẩu không chịu được mà thôi!"

Trương Thúy Thúy cười cười: "Nhị đệ muội, muội đang nói cái gì vậy, mẹ cũng đâu có quá khắt khe với chúng ta, thì có gì là bất công hay không bất công chứ?" Miệng tuy là nói không có gì, nhưng lực rửa khoai tây của Trương Thúy Thúy lại bất giác tăng thêm.

"Aiz..., ta cũng chỉ là lo lắng cho tẩu mà thôi, có câu nói thế nào ấy nhỉ, thuyền mục vẫn còn được ba cây đinh, cuộc sống trước kia của Tần gia, đại tẩu cũng đã nhìn thấy rồi đó, nếu không tính toán một chút, thì liệu có thể ở lại trong cái nhà này không? Nếu như thật sự bị nương tử của lão tam chiếm hết, vậy tất cả mọi thứ đều sẽ thuộc về hai phu thê lão tam, Tử Viễn và Tử Hạo cũng chỉ có thể về quê mà thôi!" Mã Đại Ni nhìn thấy nụ cười trên mặt Trương Thúy Thúy cuối cùng cũng cứng đờ lại và phản, trong lòng liền thấy hơi hả hê, cho người già bộ làm Bồ Tát, làm mình cứ bị so sánh còn thua cả đồng phân, luôn bị Tần mẫu mắng suốt ngày, hiện giờ gặp được một người khác còn lợi hại hơn, đáng đời!

Có thịt gà hầm khoai tây, Tần mẫu hiếm khi lấy ra bột ngô đem hấp chung với con khô, đợi đến thời điểm mà Tần Phấn cùng Tần Diệu trở về, thì trong Tần gia đã ngập tràn mùi hương thơm ngát.

Hai đứa bé Tử Viễn và Tử Hạo đang ngồi xồm trước cửa phòng bếp, nước miếng tí tách chảy ròng ròng.

Đối với những người khác trong nhà, Tần mẫu luôn mang thái độ nghiêm khắc, nhưng đối với hai đứa cháu trai, thì rất là yêu thương, thấy bọn chúng ngồi xồm trước cửa, bà cũng không có đuổi đi, mà còn gấp hai miếng thịt gà nhỏ đút vào trong miệng của chúng.

Thấy như vậy, Mã Đại Ni cũng vội vàng kêu Tử Như chạy đến.

Tần mẫu cũng gấp một miếng thịt gà nhỏ không có xương, thổi nguội, rồi đưa cho Tử Như: "Cầm cho chắc, từ từ ăn, đừng để bị nghẹn."

Tử Như gật gật đầu, đang định đưa lên miệng thổi thổi, thì Mã Đại Ni liền chạy tới bên cạnh của bé: "Tử Như, nào, để mẹ thổi nguội cho con!" Mã Đại Ni đưa thịt gà lên miệng thổi thổi, rồi lại không nhịn được mà cắn hết hơn phân nửa miếng thịt.

"Người chết thêm từ kiếp nào hả? Người là quý đối đầu thai phải không? Ngay cả đồ ăn của con gái người mà người cũng giành cho được! Nói người là heo đầu thai cũng còn sĩ nhục heo....." Một màn vừa rồi đúng lúc bị Tần mẫu nhìn thấy, sắc mặt của bà lập tức đen lại, chồng nạnh mà quát mắng.

Mã Đại Ni cũng không ngờ mình lại xui xẻo đến như vậy, vậy mà cũng bị Tần mẫu bắt gặp, ngay lập tức liền giống như là chuột thấy mèo, hận không thể chui ngay xuống khe đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nói chuyện với nhau

Edit: Sahara

"Buổi tối hôm nay người đừng ăn thịt!" Tần mẫu nhìn Mã Đại Ni co rút thân mình muốn chạy, liền trực tiếp quát ra một câu. Đối với loại người ham ăn biếng lười như Mã Đại Ni, Tần mẫu luôn luôn rất dứt khoát, không có lưu tình.

Mã Đại Ni giống như là bị sét đánh trúng, đã liên tục một tháng không được ăn mặn, hôm qua là ngày Tần Chung thành thân, cũng có rất ít thịt, ngay cả đãi khách cũng không đủ, Tần mẫu làm sao để cho các nàng ăn, tuy rằng nàng cũng thừa dịp Tần mẫu không để ý mà ăn vụng vài miếng, nhưng trong lòng luôn run sợ, đâu có được thống khoái quang minh chính đại ăn giống như hôm nay.

Tần mẫu thật biết đánh vào chỗ bầy tặc* của Mã Đại Ni. Ai cũng biết một khi Tần mẫu ra quyết định thì có cầu tình thế nào cũng vô dụng, trừ phi là có người thêm nghe máng. Tinh thần của Mã Đại Ni liền giống như là túi da bị xì hơi, cả người đều uest oải chán chường.

(*đánh vào bầy tặc: phỏng theo hành động đánh rắn phải đánh vào vị trí bầy tặc từ đầu của nó xuống, vì đó là điểm yếu, chỉ có đánh vào đó thì rắn mới chết. Vì vậy cụm từ này có nghĩa là đánh vào điểm yếu chí mạng của đối phương.)

Dưới sự chờ đợi của mọi người, com chiều cuối cùng cũng được dọn lên.

Tần mẫu quả thật làm y như lời bà nói, chia cho Lý Hẫu La nhiều thịt nhất, mà Mã Đại Ni thì một miếng cũng không có. Mã Đại Ni nhìn những người khác được ăn thịt, bản thân chỉ có thể nuốt nước miếng ừng ực, hai mắt phát ra tia sáng màu xanh lá nóng bỏng mà nhìn mọi người.

Tần mẫu trừng mắt, Mã Đại Ni giống như bị lôi điện đánh trúng, lập tức cúi đầu. Tuy rằng không được chia thịt, nhưng khoai tây thì được chia không ít. Khoai tây mềm mịn tăn ra mùi hương thịt nồng đậm, Mã Đại Ni đánh ngửi mùi cho đỡ thèm, nhắm mắt lại, đem khoai tây tưởng tượng thành thịt gà.

Bữa com này, tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Lý Hẫu La thỏa mãn mà thở dài một tiếng, nàng rót cuộc cũng được ăn một bữa com đang hoàng chân chính.

"Nhà lão nhị, người đi rửa chén!" Ăn com chiều xong, Tần mẫu liền phân phó công việc cho Mã Đại Ni.

Mã Đại Ni không vui, nói: "Mẹ, hôm nay không phải do tam đệ muội nấu com sao?"

"Sao? Người còn muốn dạy ta làm việc?" Tần mẫu neho mắt hỏi lại.

Thân mình Mã Đại Ni nhanh chóng co rút lại: "Không, con rửa!" Vừa dọn chén vừa lẩm bẩm: "Thịt không được ăn, việc thì lại không quên phân cho ta làm, chi biết ức hiếp ta!" Âm thanh Mã Đại Ni tựa như muỗi kêu, người khác không nghe thấy được, Lý Hẫu La ngồi gần, lại có dị năng, vì vậy mà có thể nghe được đại khái.

Ăn xong một bữa com chiều, trời cũng vừa tối, thời đại này không có hoạt động ban đêm, ở lại cũng chỉ lãng phí nến, cho nên mọi người lần lượt mang theo trẻ con nhà mình trở về phòng.

Lý Hẫu La cũng đi theo Tần Chung trở về phòng, đêm qua hai người mới gặp mặt, ban ngày bận rộn bận rộn, bây giờ mới có thời gian từ từ nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện nhau ở cái bàn trong phòng, không có thắp đèn, nhưng nhờ ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng, xuyên thấu cửa sổ chiếu vào phòng, làm cho căn phòng như có thêm một tấm vải mỏng lung linh, nhìn có vẻ mông lung, lại được ngắm mỹ nhân, càng ngắm càng cảm thấy có hương vị. Lý Hẫu La nương ánh trăng mà ngắm Tần Chung, càng ngắm càng thấy nguyên chủ đúng là quá ngu ngốc.

"Lý cô nương?" Tần Chung một tay chống cằm, mắt nhìn thẳng vào mặt Lý Hẫu La, tay còn lại quơ quơ trước mặt nàng.

Lý Hẫu La lấy lại tinh thần, theo bản năng chùi chùi khóe miệng, không có nước miếng!

"Cái gì?"

"Ta vừa nói gì cô nương có nghe rõ không?" Tần Chung nhú mày hỏi.

Lý Hầu La rất thành thật lắc lắc đầu.

"Ta hỏi cô nương tiếp theo dự định làm thế nào? Tuy rằng cô nương đã vào Tần gia chúng ta, nhưng nói cho cùng thì người được định hôn không phải cô nương. Nếu như Lý cô nương cảm thấy bị ủy khuất, ta có thể đưa cô nương về Lý gia. Dù ta và cô nương đã bái đường, nhưng ngay từ đầu, hợp bát tự* không phải là cô nương, hôn sự này có thể xem như không tính. Ta có thể giải thích với Lý gia, hôn ước giữa hai nhà Tần Lý có thể hủy bỏ. Đương nhiên, nếu như cô nương nguyện ý lưu lại Tần gia ta, thì sau này ta cũng sẽ đối xử tốt với cô nương, về sau, chúng ta sẽ là phu thê chân chính." Thời điểm Tần Chung nói chuyện, ngón tay giữa luôn gõ nhịp đều đặn lên mặt bàn.

(*hợp bát tự: trước khi thành thân, hai nhà sẽ lấy bát tự, tức ngày sinh tháng đẻ của tân lang tân nương đi coi bói, hoặc nhờ cao tăng xem xem hai người có hợp nhau hay không, rồi mới định ngày lành thành thân. Đây là 1 trong lễ tiết bắt buộc phải có trước khi thành thân của TQ thời xưa.)

Lý Hầu La nghe xong, liền thẳng sống lưng, nhìn Tần Chung rồi trịnh trọng gật đầu: "Người nói rất đúng, ta xác thực là phải suy nghĩ thật kỹ!"

Tần Chung cười gật gật đầu, làm ra tư thế lắng tai nghe.

Ý nghĩ trong đầu Lý Hầu La xoay chuyển, trở lại Lý gia, Lý chủ bộ là cha ruột của nàng, chủ bộ phu nhân là mẹ cả nàng, hai người chiếm danh nghĩa là cha mẹ, có thể trực tiếp quyết định vận mệnh về sau của nàng. Lý chủ bộ hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nguyên chủ, tâm địa của mẹ cả thế nào, từ việc thế gả này có thể nhìn ra được, nàng tất nhiên sẽ không ngu ngốc trở về Lý gia kia để gánh lấy hai tòa núi lên lưng.

Lưu lại Tần gia, tiểu trưởng phu này thoát nhìn tính cách cũng không tệ, lớn lên lại đẹp mắt. Mẹ chồng tuy rằng có cái miệng rất lợi hại, nhưng không phải là người cố chấp khắc nghiệt, chung đụng với mấy đại tẩu, tiểu muội Tần gia cũng không có trở ngại.

Nếu nàng đã không rõ nguyên nhân mà xuyên đến nơi này, vậy cứ thành thành thật thật đạp trên mảnh đất của thời đại này mà sống, dù gì sau này cũng phải gả cho người khác, nàng không có hứng thú đi làm lão ni cô đâu. So với việc bị mẹ cả gả đại gả bừa, còn không bằng cứ thử chung sống cùng Tần Chung, nếu thật sự không thể ở lại Tần gia, vậy nàng cũng không cần trở về Lý gia.

Lý Hầu La đành hắng: "Tướng công, ta nghĩ kỹ rồi!"

"Phụt!" Tần Chung bị một tiếng tướng công đột ngột này làm cho phun hết nước vừa uống vào miệng ra.

Aiz..., ngay cả phun nước cũng đẹp như vậy. Móng vuốt của Lý Hầu La có chút ngo ngoe rục rịch, cuối cùng cũng không ở yên tại chỗ, giờ lên vỗ vỗ lưng Tần Chung: "Làm sao vậy? Tướng công?"

"Tướng... Tướng công?" Hai mắt mịt mờ sương nước của Tần Chung mở lớn, hơi giật mình mà mở miệng hỏi: "Cho nên, cô nương quyết định lưu lại Tần gia?"

Lý Hầu La gật đầu thật mạnh: "Ta thật muốn như vậy! Ta đích xác là không muốn trở về Lý gia! Mẹ ruột ta mất sớm, mẹ cả khắc khe, phụ thân lại coi thường. Gả đến Tần gia, ta cũng không cảm thấy ủy khuất. Trước tiên chúng ta cứ thử sinh sống như vậy, nếu thật sự không hợp thì đến lúc đó mới hợp lý!"

Còn về chuyện sau khi hợp ly nàng nên dùng chân thế nào, nữ nhân ở Đại Việt không thể tự lập hộ, nhưng Lý Hầu La tin tưởng, chỉ cần làm đủ công tác chuẩn bị là được, đến lúc đó, cũng không đến mức không thể nào sống nổi.

Tần Chung nghe xong, hơi hơi cúi đầu, ở nơi Lý Hầu La không nhìn thấy, trong mắt tràn ngập lạnh băng cùng hồ nghi. Trong đêm tân hôn ngày hôm qua, Lý Hầu La đầu đội khăn loan nhưng vẫn thấp giọng khóc nức nở, sau khi hẩn mờ khăn loan ra, liền thấy ngay bên dưới là một khuôn mặt tuyệt vọng, không có sinh khí, có thể thấy được, khi ấy, Lý Hầu La đối với hôn sự này chống cự bao nhiêu, đến cuối cùng còn hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, ngay khi vị Lý cô nương bị thế gả này tỉnh lại, thì giống như là thay đổi thành một người khác.

Tần Chung ngẩng đầu lên khi tia hồ nghi trong mắt đã biến mất, vô cùng chân thành nhìn Lý Hầu La, cất giọng nói: "Được! Nếu cô nương không thấy ủy khuất, thì cứ làm như vậy. Đến lúc đó, nếu cô nương muốn rời đi, ta sẽ nghĩ cách, cũng không thể để cô đi mà không có chỗ nào để đi được!"

Lý Hầu La nghe xong thì cảm động thôi, thật là tốt, tiểu hài tử này thật là tốt, Lý Hầu La thậm chí còn có ý nghĩ, so với việc sau này vất vả tìm một phu quân, còn không bằng đem tiểu trưởng phu này bồi dưỡng thật tốt.

Tần Chung nhìn bộ dáng cảm động của Lý Hầu La, cũng cong cong khóe miệng: "Nếu cô nương quyết định lưu lại Tần gia, vậy thân phận của cô nương cũng không thể tiếp tục giấu giếm, dù muốn giấu nhưng thời gian dài trôi qua cũng sẽ không giấu được bao lâu, so với chuyện đó, còn không bằng cứ thành thật nói rõ ra ngay từ đầu."

Lý Hầu La gật đầu, thật ra chuyện này đối với nàng cũng không là gì cả, có thể không cản trở thành một người khác tất nhiên là tốt nhất.

"Cô nương yên tâm, nếu ngày mai cha mẹ làm khó dễ cô nương, ta sẽ che chở cho cô nương!" Ngờ kị Tần Chung ôn hòa, nhưng lời nói thốt ra lại vô cùng kiên định.

Ô ô ô, quá ấm áp, về sau chắc chắn sẽ là một đại nam nhân ấm áp! Lý Hầu La vội vàng không ngừng gật đầu: "Đúng vậy a~! Tướng công, người nhất định phải che chở cho ta! Lá gan của ta rất nhỏ, ngay cả con kiến nhỏ như vậy mà ta còn không dám dẫm lên!" Lý Hầu La chìa ngón tay út lên, dùng ngón cái bấm lên trên đầu ngón tay út diễn tả con kiến nhỏ xíu xíu thế nào, còn phối hợp thêm động tác rụt cổ lại.

Tần Chung: "....." Hẳn thật sự không thấy được cái vị này nhất gan ở chỗ nào.

Tần Chung an ủi Lý Hầu La: "Yên tâm, phu thê chúng ta là nhất thể!" Sớm hay muộn rồi cũng có một ngày thấy rõ được bộ mặt thật của người.

"Ủm ừm ừm, tướng công, người thật tốt!" Đứa nhỏ này thật biết cách nói chuyện, miệng giống như được bôi mật vậy, về sau nhất định sẽ trêu chọc không ít cô nương, ừm, giảm điểm

"Nương tử...."

"Tướng công...."

Trong lòng hai người đồng loạt nổi lên một trận gió lạnh.

Lý Hầu La lắc lắc đầu, đánh tan không khí cổ quái này đi. Tò mò nhìn Tần Chung, nói: "Tướng công, Lý gia làm ra chuyện giả thế như vậy, người cứ vậy mà cam tâm tình nguyện tiếp nhận sao? Không cảm thấy uất ức à? Người hẳn cũng đã gặp qua Lý Nguyệt.... Tỷ tỷ của ta rồi, cảm giác của người đối với tỷ tỷ thế nào?" Trong trí nhớ của nguyên chủ, đích tỷ Lý Nguyệt Nga xinh đẹp hơn nàng ta rất nhiều, cũng rất tài hoa, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng tinh thông, cho nên Lý Nguyệt Nga rất được Lý chủ bộ yêu thương, nàng ta cũng học theo Lý Nguyệt Nga mọi thứ, cũng xem qua một ít sách Xuân Thu*, nhưng nguyên chủ cứ luôn cảm thán vận mệnh bất công, thường tự ví mình như Lâm Đại Ngọc*, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt, chuyện giả đến Tần gia lại thành một đả kích lớn, chính vì vậy mới phải đi đời nhà ma. Chỉ là Lý Nguyệt Nga xinh đẹp như vậy, Tần Chung lại đang ở độ tuổi yêu đương, sau khi gặp qua Lý Nguyệt Nga rồi chẳng lẽ lại không có cảm giác gì?

(*sách Xuân Thu ở đây là chỉ sách viết về thời Xuân Thu Chiến Quốc.

*Lâm Đại Ngọc: nhân vật nữ chính trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, đã được chuyển thể thành phim. Cũng là một nhân vật có số phận hồng nhan bạc mệnh.)

Bàn tay đang đặt lên bàn của Tần Chung trong nháy mắt nắm chặt, khuôn mặt cũng đanh lại, theo sau còn có nụ cười mang theo ý vị trào phúng: "Hiện tại Lý gia cùng Tần gia môn không đẳng hộ không đối, tỷ tỷ của cô nương không muốn giả đến Tần gia cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là ủy khuất cho cô nương...."

Lý Hầu La thấy Tần Chung trực tiếp nhảy vọt đến mặt sau của vấn đề, trong lòng thầm chắc lưỡi, xem ra gia hỏa này đối với Lý Nguyệt Nga vẫn là có chút tình ý. Bỏ đi bỏ đi, ý tưởng nuôi tiểu tướng công trong đầu nàng xem như là vút vào hồ phân rồi, người ta tuy rằng đẹp, nhưng mà tâm lại đặt trên người của nữ nhân khác rồi, nàng hà tất phải phí công tự đâm đầu vào tường? Nàng vẫn là nên ở lại Tần gia một thời gian ngắn trước, chờ sau khi quen thuộc với thời đại này rồi, tìm được một phương pháp dung thân rồi sau đó sẽ rời đi.

Nghĩ như vậy, Lý Hầu La liền ngồi ngay ngắn lại, ho khụ khụ, vươn hai ngón tay ra: "Tần công tử, ta không muốn trở về Lý gia, cho nên ta cần tạm thời ở lại Tần gia. Hai năm, lấy hai năm làm hạn định, sau hai năm chúng ta sẽ hợp lý."

Lại từ tướng công ngọt ngào đổi thành Tần công tử, Tần Chung bình tĩnh nhìn Lý Hầu La trong chớp lát, cũng không hỏi nguyên do mà đồng ý: "Được!"

Lý Hầu La chẹp chẹp miệng: "Tần công tử, người cứ làm người hiền lành như vậy là không ổn đâu, nếu người thích Lý Nguyệt...., tỷ tỷ của ta, thì tại sao không đi tranh thủ? Nếu người mang hôn ước ra nói chuyện, tỷ tỷ ta cho dù không muốn giả cũng phải giả a~, hơn nữa, vạch trần chuyện giả của Lý gia, cũng giúp người trút được con giận trong lòng."

Tần Chung đứng lên, đưa lưng về phía Lý Hầu La, thở dài một tiếng: "Mọi chuyện đều không thể cưỡng cầu, ta cần gì phải làm khó dễ tỷ tỷ của cô nương, hơn nữa, nếu như ta vạch trần chuyện này, vậy cô nương phải tính làm sao đây?" Trên mặt là một mảnh trào phúng, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý gia, Lý Nguyệt Nga, à...., còn cả Lý Hầu La tính tình cổ quái này nữa, mí mắt Tần Chung khẽ híp lại, là tự nàng ta muốn ở lại Tần gia.

Lý Hầu La nghe xong nhún nhún vai, bỏ đi, tính tình Tần Chung nhu nhược, vui vẻ làm người tốt, nàng cần gì phải nhọc lòng.

"Ngủ đi, ngày mai ta sẽ đem thân phận của cô nương nói với cha mẹ, có thể cô nương sẽ bị làm khó dễ một chút, đêm nay tạm thời ngủ sớm một chút, dưỡng đủ tinh thần để ứng phó cho ngày mai."

Tuy rằng còn chưa buồn ngủ, nhưng cứ ngồi không khô khan như vậy, còn không bằng lên giường nằm nghỉ, Lý Hầu La cũng không có dị nghị gì, nằm ngủ ở bên trong, chừa cho Tần Chung một nửa giường trống, rồi vẫn như lệ cũ mà vỗ vỗ vào chỗ trống kia, lấy tư thái của một chủ nhân, vô cùng tự nhiên mà nói: "Mau lên đây đi!"

Lần này Tần Chung không có do dự, làm theo lời Lý Hầu La mà nằm xuống bên cạnh, chỉ là hán vẫn nằm sát mép giường, tư thế câu nệ vô cùng.

(*Câu nệ: nghĩa là ngại ngùng, giữ kẽ.)

Trong lòng Lý Hầu La thầm phì cười, lại mắng thêm một tiếng ngốc nghếch, rồi nhắm mắt lại mà ngủ.

****Sa: trong truyện có lúc các nhân vật sẽ đổi cách xưng hô liên tục. Ví dụ như trong chương 6 này, Lý Hầu La lúc gọi Tần Chung là người, lúc gọi là người.

_đây là do Sa căn cứ theo tình huống trong truyện mà lựa chọn cách xưng hô, như khi Lý Hầu La quyết định ở lại Tần gia, sửa miệng gọi Tần Chung là tướng công, lúc này Lý Hầu La đang ốm tâm trạng nịnh nọt lấy lòng nên sửa xưng hô là người cho có vẻ tôn trọng.

_về sau sẽ có một vài trường hợp tương tự nên giờ Sa giải thích trước để mọi người không hiểu lầm là edit lung tung. Vì trong bản cover thì tất cả mọi trường hợp, ngôi thứ xưng hô, vai vế nhân vật thế nào cũng chỉ có hai từ là ta và ngươi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thân phận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Sahara

Ngày hôm sau, mọi người trong Tần gia đều theo thường lệ, trời vừa tờ mờ sáng thì đã rời giường, Lý Hầu La cũng như vậy. Thật ra, nói cho chính xác, thì là do tối hôm qua đi ngủ quá sớm, trời còn chưa sáng thì nàng đã mở mắt rồi, sau đó thì nằm nường trên giường đến tận hừng đông.

Thời điểm gà trống cất tiếng gáy đầu tiên trong ngày, Lý Hầu La trực tiếp dùng một tay chống lên giường, nhảy qua người Tần Chung đáp xuống đất. Tần mẫu vẫn là người dậy sớm nhất trong nhà như cũ, tuy nhiên, hôm nay khi bà thức dậy bước ra ngoài, thì đã thấy Lý Hầu La đứng đuôi lưng trong sân.

Khuôn mặt nghiêm khắc của Tần mẫu dịu xuống vài phần: "Nhà lão tam, hôm nay không phải ngươi làm cơm sáng, không cần dậy sớm như vậy."

Nếu còn muốn sinh sống ở Tần gia thêm một thời gian ngắn, tất nhiên là không thể đắc tội với Tần mẫu, Lý Hầu La vội vàng treo lên mặt nụ cười tươi thật lớn: "Mẹ, tối hôm qua con ngủ quá nhiều rồi, trước kia lúc còn ở nhà mẹ đẻ, ban đêm thường gặp ác mộng, nhưng không biết tại sao, hôm qua nằm trên giường của nhà ta ngủ, con lại cảm thấy đặc biệt an tâm, ngủ thẳng một giấc tới tận hừng đông."

Tần mẫu nghe được lời nịnh hót không lưu chút dấu vết của Lý Hầu La, khoe miệng cũng cong lên chút: "Ngươi đi đến trong sân lấy ít củi, ta đun ít nước ấm cho cả nhà rửa mặt."

"A~, dạ được, mẹ!"

Tần mẫu nhìn bóng dáng vui sướng của Lý Hầu La, cảm thấy nàng tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Lý Hầu La ôm củi tới phòng bếp, nhưng vấn đề nhóm lửa lại gây khó khăn cho Lý Hầu La, nàng nhìn về phía Tần mẫu, trong giọng nói mang theo một chút tự trách: "Mẹ, con không biết nhóm lửa, mẹ có thể dạy con không?"

Tần mẫu nghe xong cũng không thấy ngạc nhiên, nhà chủ bộ khẳng định là có hạ nhân, làm gì cần đến tiểu thư làm những công việc nặng nhọc này: "Ta làm mẫu cho ngươi xem!"

Tần mẫu để Lý Hầu La đứng bên cạnh, bản thân mình vừa nhóm lửa vừa giảng dạy những chuyện cần chú ý cho Lý Hầu La.

"Mẹ, người quá lợi hại!" Về mặt Lý Hầu La vừa sùng bái vừa kinh ngạc cảm thán.

Tần mẫu nghe khen thì có chút không được tự nhiên: "Việc này có gì mà lợi hại, làm thêm vài lần tự nhiên sẽ biết thôi."

Lý Hầu La vội lắc lắc đầu, ôm lấy cánh tay Tần mẫu: "Mẹ, sao có thể nói như vậy được? Con cảm thấy mẹ rất lợi hại! Đương nhiên không chỉ riêng việc nhóm lửa, mẫu chốt là mẹ đã quản lý cái nhà này rất tốt. Hôm qua khi con theo mẹ đi ra ngoài, con thấy được là không có gia đình nào có quy củ như Tần gia chúng ta!"

Cái miệng ngựa này đúng là vỗ đến nỗi khiến trong lòng Tần mẫu thoải mái vô cùng, Tần mẫu luôn cho rằng mọi việc phải chiếu theo quy củ mà làm, bà vẫn luôn làm một đương gia như vậy, nhưng trong nhà lại không có người nào hiểu bà, không riêng gì con dâu, mà mấy đứa nhí từ cũng chẳng mấy gần gũi với bà. Thế nhưng đứa con dâu nhỏ này lại là người duy nhất hiểu đạo làm đương gia, quả thật đã nói trúng tâm can của Tần mẫu.

(*Vỗ miệng ngựa: tiếng lóng, ám chỉ hành vi nịnh hót.)

Tần mẫu vô cùng cảm động, trên mặt cũng lộ ra vẻ từ ái, bà vỗ vỗ tay Lý Hầu La: "Gà đến nhà chúng ta, là con đã chịu ủy khuất!"

Lý Hầu La tròn xoe hai mắt, nghi hoặc mà nhìn Tần mẫu: "Mẹ, sao người lại nói vậy? Con có cái gì mà phải ủy khuất chứ? Gà đến Tần gia là phúc phận của con mới đúng."

"Được, được, ta biết là con hiểu chuyện."

Một màn này trùng hợp lại để cho Trương Thúy Thúy vừa bước vào phòng bếp nhìn thấy, nàng ta khựng lại trong chốc lát rồi mới đứng tại cửa lên tiếng: "Mẹ, cháo buổi sáng đã nấu xong rồi à?"

Nụ cười trên mặt Tần mẫu thu lại một chút, hơi nghiêm mặt gật đầu: "Ừm!"

Bởi vì sáng sớm thì Tần Phấn và Tần Diệu phải đến bến tàu bắt đầu làm việc, cho nên bữa sáng của Tần gia luôn được chuẩn bị rất sớm.

Thế nhưng sáng hôm nay, sau khi Tần mẫu tự mình múc cháo cho các nam đinh trong nhà xong, còn tự mình múc cháo luôn cho mấy đứa con dâu, cái giá hơi nghiêng về một bên, cháo của Lý Hầu La rõ ràng là đặc sệt hơn so với Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni.

Ánh mắt Trương Thúy Thúy chột kè, rồi lại nhớ đến một màn trong phòng bếp lúc sáng. Mã Đại Ni thì trực tiếp ồn ào kháng nghị: "Mẹ, người bắt công, sao cháo của tam đệ muội lại đặc hơn của chúng con?"

Tần mẫu trừng mắt, đột nhiên ném cái giá lên bàn: "Ta bắt công? Ta quản gia đều là dựa theo quy củ, nhà lão tam hôm qua mới vừa bắt được một con gà rừng, nếu không nhờ nó, các ngươi có thịt ăn hả?" Những người khác trong Tần gia đảo mắt nhìn một vòng, mấy đứa bé thì đã quen với sự lợi hại của Tần mẫu, dù sao thì nãi nãi* cũng sẽ không mắng bọn chúng, Từ Viễn và Từ Hạo còn ôm chén cười hờn hờ. Từ Viễn thậm chí còn vừa vỗ tay vừa lớn tiếng hỏi: "Bà ơi, khi nào thì sẽ có thịt ăn nữa ạ?"

(*nãi nãi: bà; bà nội là tổ mẫu, bà ngoại là ngoại tổ mẫu.)

Trương Thúy Thúy lập tức bịt miệng Từ Viễn lại.

"Ngươi che miệng của nó lại làm gì? Cháu ngoan, cháu có biết thịt gà hôm qua là từ đâu mà có được không?" Tần mẫu luôn luôn hiền từ đối với mấy đứa cháu trong nhà.

Từ Viễn còn chưa kịp trả lời thì Từ Hạo đã gào lên trước: "Cháu biết, cháu biết, là do tam thẩm bắt!"

"Nhìn xem đi, ngay cả một đứa con nít cũng biết. Chuyện bắt gà rừng ta không nhắc lại nữa, nhà lão tam mới về nhà chúng ta, nhưng sáng sớm thì đã biết tự giác dậy sớm, giúp ta nấu nước nóng, ngươi thì sao? Suốt ngày lười nhác, có thể không nhúc nhích thì sẽ không nhúc nhích." Nói đến đây, con giận của Tần mẫu càng lúc càng lớn, chỉ vào mặt Mã Đại Ni mà mắng: "Cái đồ lười biếng nhà ngươi, ngày thường ngủ dậy muộn nhất, ăn thì nhiều nhất, lúc làm việc thì luôn giở trò gian dối, vậy mà ngươi còn mặt mũi nhìn ngó thức ăn trong chén của người khác?"

Mã Đại Ni sớm đã bị Tần mẫu mắng riết thành quen, chỉ cần không phân nhiều công việc, không cất xén thức ăn thì nàng ta đều cảm thấy không sao cả, chỉ là nàng ta không tài nào hiểu nổi, nhà lão tam chỉ mới về nhà có hai ngày, vậy mà đã có thể làm lung lạc được người mẹ chồng luôn luôn trọng quy củ này. Trong lòng Mã Đại Ni thầm nói Lý Hầu La là vua nịnh nọt.

Lý Hầu La vội vàng xua xua tay: "Mẹ, chuyện nhỏ như vậy sao đáng để nhắc tới!" Nói xong Lý Hầu La lại làm bộ ngượng ngùng cúi đầu, vui mặt ăn cháo trong chén, trong lòng thầm cười lớn ha ha, xem ra sự rèn luyện ở mặt thể quả là không uổng phí, công phá được đại gia trưởng quản lý trong nhà như Tần mẫu, ngày tháng sau này của nàng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, dù sao nói lời tốt đẹp một chút cũng không rút miếng thịt nào. Kỳ thực, trong lòng Lý Hầu La cũng cảm thấy Tần mẫu là một lão thái thái đáng yêu.

(*Thái: là danh từ, dùng để tôn xưng các trưởng bối có bối phận cao nhất.)

Tần Chung ngồi ngay bên cạnh Lý Hầu La, hần liếc nhìn mẹ mình một cái, rồi lại nhìn sang vị thê tử vừa mới tân hôn, cảm thấy chuyện có hơi vượt qua tiên đoán của hần, mẫu thân là một người rất bất bẽ, sao tự dung lại thấy thuận mắt vị tân nương từ mới về này như vậy?

Thời điểm Tần mẫu dạy dỗ mấy đứa con dâu, nam đinh trong nhà thường không xen vào, Tần Diệu thấy thê tử nhà mình bị mẹ chỉ vào mũi mà mắng, cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy, xoay xoay lừa hết cháo trong chén vào miệng, rồi chép chép miệng, hôm nay là ngày lành tiền công, đợi lát nữa sẽ vào huyện ăn một bữa.

"Mẹ, con đi trước!" Tần Diệu lau miệng, đứng dậy.

Tần Phấn thấy Tần Diệu sắp đi, cũng vội vàng há to miệng ăn hết cháo, xong rồi đứng lên đi theo phía sau Tần Diệu ra khỏi nhà.

Vụ thu đã sớm thu hoạch xong từ lâu, đất trồng hiện đang bỏ trống, không có việc. Ăn sáng xong, Tần mẫu lại muốn mang theo mấy đứa con dâu lên núi nhặt củi, thế nhưng, trước khi ra cửa, Tần Chung lại lên tiếng.

"Cha, mẹ, con có việc muốn nói!"

Tần phụ cầm theo túi thuốc đang định ra ngoài tản bộ, vừa nghe thấy vậy liền quay đầu lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La một cái, Lý Hầu La gật gật đầu.

"Cha, mẹ, nương tử không phải là Lý Nguyệt Nga!" Tần Chung kéo Lý Hầu La ra phía sau mình, Lý Hầu La nhìn bóng lưng gầy yếu của Tần Chung, hần đây là muốn che chở cho mình à?

"Có ý gì?" Mọi người trong phòng đều bị lời nói của Tần Chung làm cho khó hiểu.

Lý Hâu La ló đầu ra từ sau lưng Tần Chung: "Cha, mẹ, con không phải là người được đính ước với tướng công. Con là thứ muội của Lý Nguyệt Nga. Trong nhà không muốn để tỷ tỷ gả vào Tần gia, lại không dám vi phạm di ngôn của tổ phụ (*ông nội), cho nên mới gả con đi,...." Vừa nói xong, Lý Hâu La bỗng nhiên lao ra từ phía sau Tần Chung, hộc mắt đỏ hồng, kéo kéo cánh tay Tần mẫu mà nói: "Mẹ, con gả đến Tần gia thật sự là không ủy khuất một chút nào, con rất thích người, cũng thích.... Thích tướng công, con cũng thích đại tẩu, nhị tẩu."

Mã Đại Ni không ngờ Lý Hâu La lại nói như vậy, bỗng thấy có vài phần không được tự nhiên, thấp giọng lầm bầm: "Thích ta làm gì?" Nhưng giọng điệu lại mềm mại hơn rất nhiều.

"Cái nhà kia thật sự là con không ở nổi nữa, cha con thì xem con không tồn tại, đại nương lại không thích con. Mẹ, người ngàn vạn lần đừng không cần con, trước khi gặp mẹ, con chưa từng nhìn thấy người nào dễ thân cận hơn người. Mẹ...."

(*thân cận: gần gũi.)

Trương Thúy Thúy nắm tay hai đứa con của mình, nàng ta bị chuyện gả thế của nhà lão tam dọa cho kinh hãi chưa hồi thần lại được. Nhưng người có thần kinh thô như Mã Đại Ni thì ngược lại, nhìn thấy Lý Hâu La khóc lóc kể lể, bỗng nhiên hiểu được vì cái gì mà mẹ chồng lại đối xử với thê tử của tam đệ tốt như vậy, thì ra thê tử của tam đệ không phải vuột mộng ngựa, mà là xem mẹ chồng thành mẹ ruột của mình.

Tần mẫu còn đang ngây ngốc, bỗng nghe trong phòng vang lên một tiếng phịch thật lớn, mọi người bị âm thanh này làm cho cả kinh mà hồi thần lại, lúc này mới phát hiện thì ra là Tần phụ vừa ném mạnh tẩu thuốc của mình xuống đất, hiện còn đang tức đến run người: "Buồn cười, buồn cười, Lý gia đây chính là không để Tần gia chúng ta vào mắt mà! Lý Bảo Khôn hẳn quả là không để ta vào mắt! Đi! Chung nhi, chúng ta đem theo vị Lý cô nương này đến Lý gia đòi một lời giải thích...."

Tần phụ nổi giận dùng dùng định bước ra khỏi cửa.

"Ông là lỗi cái gì chứ? Chuyện này có gì phải làm ồn ào? Ta đã sớm nói từ trước rồi, hôn sự này, không làm là tốt nhất! Nhưng ông nào có nghe! Người ta là chủ bộ, nhà chúng ta bây giờ là cái gì? Lý gia bọn họ đương nhiên là chê bai Tần gia chúng ta, bây giờ ông có đến Lý gia la hét ầm ĩ thì có thể làm được gì, ngoài trừ việc Tần gia chúng ta cũng mất mặt chung với Lý gia." Tần mẫu vừa nói vừa xoay người, bày ra tư thế ngăn Tần phụ đi ra ngoài.

Tần phụ quay người lại, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, cứng rắn hỏi: "Vậy chuyện này cứ bỏ qua như vậy hay sao? Tần gia chúng ta phải xem như là bản thân mình xui xẻo?"

"Xui xẻo?" Tần mẫu a lên một tiếng: "Xui xẻo cái mớ gì? Ta còn phải cảm tạ bọn họ đã đưa đến cho chúng ta một đứa con dâu tri kỷ hiểu chuyện như vậy nữa kia!" Tần mẫu vỗ vỗ tay Lý Hâu La. Thật đáng thương, mẹ ruột không còn, phải nương theo đại nương mà sống, còn không biết là đã chịu bao nhiêu khổ cực. Khó trách nó lại nói được gả đến Tần gia là phúc phận của nó, vị đại nương kia đối xử với con của tiểu thiếp, chỉ cần lòng dạ hơi hẹp hòi một chút thì không biết là có thể làm ra những chuyện bất công thế nào.

(*đại nương: mẹ cả. Những đứa con của tiểu thiếp đều gọi chính thê của cha mình là đại nương.

Đối với những người xa lạ thì đại nương là một cách xưng hô khách sáo với những người đàn bà tuổi khoảng trung niên. Có thể gọi là đại nương, đại thẩm,...)

"Mẹ, người không đuổi con đi?" Trong đôi mắt đỏ hồng của Lý Hâu La ngập tràn sợ hãi và mong đợi.

Tần mẫu thấy vậy thì đau lòng muốn chết: "Đuổi cái gì mà đuổi, con là con dâu được Tần gia quang minh chính đại cưới về, sau này con và lão tam chính là phu thê, là người của Tần gia chúng ta, sao ta lại đuổi con đi chứ?"

"Mẹ!" Lý Hâu La bỏ nhào vào lòng Tần mẫu, cảm động gào khóc.

Tần mẫu vỗ vỗ lưng Lý Hâu La: "Hài tử ngọc, con chịu khổ rồi, sau này sẽ tốt hơn...."

(*hài tử: con nít, trẻ con, đứa trẻ; còn là cách gọi con cái.)

Tần phụ đối với chuyện ai làm con dâu hoàn toàn không có ý kiến, ông chỉ là xem trọng thể diện, không chấp nhận được việc Lý gia làm ra chuyện lừa gạt Tần gia bọn họ, hiện tại nhìn thấy lão bà tử* như vậy, liền ở đó ngẫm nghĩ một chút lời nói của lão bà tử, cảm thấy quả thật là làm lớn chuyện thì sẽ càng mất mặt hơn, liền hậm hừ ngồi xuống một bên không nói tiếng nào nữa.

(*lão bà tử: một cách xưng hô với vợ, thường dùng đối với những vợ chồng già.)

Tần Chung vốn cho rằng hôm nay sẽ xảy ra ít phong ba, hẳn cũng đã chuẩn bị tốt biện pháp ứng phó, ai ngờ mọi chuyện lại tiến triển thành thế này, người đang cùng Lý Hâu La ôm nhau khóc ròng kia quả thật là người mẹ nghiêm khắc cứng rắn của hắn à?

Mà Lý Hâu La này, trước đó luôn khiến hắn nhìn không thấu, hiện tại lại một lần nữa vượt qua ngoài dự đoán của hắn, nói khóc liền khóc ngay, cái miệng kia còn ngọt hơn được bôi mật, nói dối hết lời này đến lời khác, nhìn một cái, tất cả người trong phòng đều bị nàng ta lừa hết rồi, mà người mẹ trước giờ luôn luôn khôn khéo của hắn, hiện tại càng bị nàng ta dụ đến choáng váng cả đầu óc.

Một hồi phong ba của việc thăng thấn thừa nhận thân phận, cuối cùng biến thành Tần mẫu và Lý Hầu La, mẹ chồng nàng dâu ôm nhau khóc ròng, hoàn toàn không giải quyết được gì cả. Tần mẫu đau lòng cho Lý Hầu La, bảo nàng ta hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi, Lý Hầu La lại không đồng ý, nàng nói nào có cái đạo lý mẹ chồng thì làm việc vất vả, còn con dâu lại ở nhà nghỉ ngơi, khiến Tần mẫu thấy cảm động hết sức. Hai mẹ chồng nàng dâu vô cùng thân mật, vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi cửa, Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni cũng đi theo phía sau, nhìn mẹ chồng và nàng dâu chẳng khác gì hai mẹ con ruột, trong lòng thầm thấy hơi ghen tị.

"Đại tẩu, muội gả đến Tần gia được hai năm, lại chưa từng thấy mẹ đối xử với người nào thân thiết đến như vậy." Mã Đại Ni hơi bĩu môi.

Trương Thúy Thúy cũng than thở nhỏ một tiếng: "Ta cũng chưa từng thấy!"

"Tuy nhiên quả thật là không thể ngờ được, chuyện thế tử của tam đệ gả đến Tần gia chúng ta lại còn có nội tình thế này, ta đã nói mà, thiên kim nhà Lý chủ bộ sao lại dễ sống chung như vậy, thì ra là một thứ nữ, chả trách!" Mã Đại Ni như bùng tình đại ngộ, vỗ mạnh tay một cái.

(*bùng tình đại ngộ: Ngộ là từ chỉ sự thức tỉnh, chợt hiểu ra một vấn đề, một sự việc nào đó ở trong đầu, trong suy nghĩ, một khi nói ra miệng rồi thì sẽ không được gọi là ngộ nữa.

Bùng tình đại ngộ có thể hiểu đại khái là bất chợt hiểu ra một vấn đề.)

"Muội cảm thấy tam đệ muội dễ ở chung?" Trương Thúy Thúy ngẩn ra, đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Không những thế, tam đệ muội còn nói thích nàng kia! Mã Đại Ni nghĩ đến đây, trong lòng lại sinh thêm mấy phần vui vẻ, xem ra mình cũng không phải là loại người khiến người ta chán ghét! Tam đệ muội quả thật là tình mất mà.

Lý Hầu La lên núi tất nhiên là muốn bắt thú hoang, đáng tiếc, hôm qua bắt được gà rừng là do vận khí tốt, nhưng hôm nay lại không gặp được gì cả, mẹ chồng và mấy nàng dâu chỉ có thể cõng sọt củi khô về nhà.

Hiện tại nông vụ nhàn rồi, Tần gia chỉ ăn ngày hai bữa cơm, cơm chiều còn phải đợi Tần Phấn và Tần Diệu trở về rồi mới ăn, chén cháo ăn ở buổi sáng đã sớm tiêu hóa từ lâu, đến giữa trưa, bụng của Lý Hầu La lại bắt đầu kêu lên.

Thật vất vả mới đợi được đến giờ cơm chiều, Lý Hầu La vừa ngồi vào bàn thì thấy lại là cháo ngô, hơn nữa còn lỏng hơn cả cháo buổi sáng. Lý Hầu La ai oán than thầm một tiếng, nàng ở mặt thế chịu đói thì cũng thôi đi, vì cái gì mà xuyên đến nơi này rồi vẫn không được ăn no, chuyện này không thể được!

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn ngocdung0 về bài viết trên: **Comay nguyen**

Hôm nay, 15:03

Re: [Cổ đại - Điền văn] Phu thê nhà nghèo - Lão Nạp Bất Đồng Ái - Điểm: 40

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

Chương 8: Tiền công

Edit: Sahara

Xem ra đây chính là thời điểm bày ra kỹ thuật chân chính! Lý Hầu La bụng chén cháo lên, không chút rụt rè mà đưa lên miệng húp. Một bên húp cháo một bên thì nghĩ sau này nên làm sao để kiếm tiền.

Sở trường duy nhất của nàng chính là thêu thùa, cũng không biết là ở thời không này việc thêu thùa đã phát triển đến trình độ nào?

Lý Hầu La nghĩ đến xuất thân, lại húp cháo quá nhanh, cho nên không cẩn thận bị sặc: "Khụ khụ khụ....."

Một bàn tay nhanh chóng vỗ vỗ nhẹ lên lưng Lý Hầu La: "Nàng nhìn nàng xem, hấp tấp bộp chộp, ăn chậm một chút!"

Lý Hầu La vất vả lắm mới ngừng ho, liền quay sang nhìn Tần Chung đầy cảm kích.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, cũng phải, đứa con dâu tốt như vậy, Tần Chung hiển nhiên là nên đối xử với thể tử tốt một chút.

Mã Đại Ni nhìn thấy mà thèm, liền chạm nhẹ vào Tần Diệu một chút, Tần Diệu còn đang chìm trong dư vị của đồ ăn vừa được ăn trong quán ăn ở huyện ngày hôm nay, thì bất ngờ bị người ta khều khều, lập tức liền nhìn Mã Đại Ni đầy khó hiểu: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni hướng về phía Tần Diệu mà liếc liếc mắt nhìn sang Tần Chung cùng Lý Hầu La đầy ẩn ý.

Tần Diệu ăn hết một ngum cháo cuối cùng, nói: "Nàng sao vậy? Sao mắt cứ giật giật vậy?"

Mã Đại Ni chán nản: "Thôi bỏ đi!"

Ăn com chiều xong, Tần Phấn và Tần Diệu bắt đầu giao nộp tiền công.

Trong quốc cảnh Đại Việt có một con sông xuyên suốt từ nam ra bắc có tên là Thông Giang, Vân Dương huyện vừa hay lại ở bên cạnh con sông này, sông Thông Giang nối liền nam bắc của Đại Việt, thuyền đi từ nam ra bắc hiển nhiên là có không ít, do vậy, nên bến tàu ở Vân Dương huyện hết sức náo nhiệt.

Những thôn xóm ở phụ cận, vào thời điểm nông nhàn*, đều đến bên tàu làm công ngắn hạn. Tần Phấn chính là một trong những người làm công nhật* ấy, mà Tần Diệu thì lại không giống vậy, không chăm chỉ chân chất như Tần Phấn, từ nhỏ hấn đã tinh ranh, từng được đọc sách mấy năm, bản tính lại lười nhác, tuổi còn nhỏ đã học theo người khác đi vào mấy nơi hoa liễu, về sau Tần phụ phát giác, liền đánh cho một trận, ông cũng nhìn ra được, Tần Diệu tuy rằng có chút thông minh, nhưng muốn có được thành tựu trên con đường đọc sách thì quá viễn vông, cho nên liền bắt Tần Diệu trở về.

(*nông nhàn: khoảng thời gian không làm ruộng, không có vụ mùa.

*công nhật: làm công theo ngày, làm công ngắn hạn.)

Tuy rằng Tần gia đã sa sút từ mười năm trước, nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn chút ít. Tần phụ bỏ cái mặt già của mình đi để xin một công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu cho Tần Diệu.

Mấy năm nay xem như là cũng qua được. Tần Diệu tuy không phải là người siêng năng cần cù làm tốt mọi thứ, nhưng ít nhất cũng chưa phạm sai lầm gì.

Nhà chính của Tần gia rất ít khi đốt đèn lớn, hiện giờ Tần phụ và Tần mẫu đang ngồi phía trên, Tần Phấn là người giao nộp tiền công đầu tiên.

"Cha, mẹ, tháng này làm được nhiều, con kiếm được tám trăm văn tiền." Tần Phấn lấy từ trong ngực ra một xâu tiền đồng.

Tần mẫu gật gật đầu, lấy xâu tiền về phía mình, sau đó lại lấy ra hai trăm văn tiền đưa lại cho Tần Phấn. Tần Phấn nhận lấy, Trương Thúy Thúy ngồi ngay ngắn bên cạnh không kiềm chế được để lộ ra vẻ vui mừng trên mặt.

"Cha, mẹ, đây là tiền công của con." Thấy Tần Phấn giao tiền xong, Tần Diệu cũng vội vàng cười tùm tùm nộp phần tiền của mình.

Tần mẫu đón lấy, nhìn Tần Diệu hỏi: "Lão nhị, tiền công của con không phải là bốn trăm văn một tháng sao? Sao nơi này chỉ có ba trăm năm mươi văn?"

Tần Diệu lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở: "Mẹ, người không biết đó thôi, hôm nay con nhớ lầm một chữ số, bị ông chủ trừ cho một trận, còn khấu trừ của con hết năm mươi văn tiền."

"Cái gì? Người nhớ lầm một chữ số?" Tần mẫu còn chưa lên tiếng thì Tần phụ đã nổi giận trước: "Người làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Ta bỏ xuống cái mặt già này, để xin công việc này cho người, người thì ngược lại, ở bên ngoài làm mất mặt của lão tử, nếu không làm được, thì người cút về nhà cho lão tử!"

"Dạ dạ dạ, cha, sau này con nhất định sẽ cẩn thận, đảm bảo sẽ không tái phạm nữa!" Tần Diệu liên tục nhận lỗi.

Còn Tần mẫu thì liếc mắt nhìn Tần Diệu, giống như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Lý Hầu La nhảy bèn, cảm giác được Tần Diệu đang né tránh ánh mắt của Tần mẫu.

Tần mẫu trầm mặt, lấy ra năm mươi văn tiền từ trong số tiền công kia đưa lại cho Tần Diệu. Tần Diệu vừa nhận lấy vừa cười hi hi nói: "Cám ơn mẹ!" Chờ Tần Diệu về lại chỗ ngồi của mình, Mã Đại Ni liền đoạt ngay năm mươi văn trong tay Tần Diệu bỏ vào túi mình.

Tần mẫu nhìn mấy đứa con trai, con dâu rồi nói: "Hầu La mới vào nhà, còn chưa biết quy củ của Tần gia, mấy người các người chắc là trong lòng cũng đang thầm oán than, bây giờ ta nói rõ một lần, theo lý mà nói, cả gia đình ở chung với nhau, bắt kẻ là ai, đều không được giấu tiền riêng, cứ dối mắt nhìn thử mà xem, bất kỳ nhà nào trong Tiểu Thanh Thôn này đều như nhau. Nhưng mà ta biết, dù là nhĩ tử, sau khi thành gia lập thất thì cũng nên có tính toán của riêng mình."

(*thành gia lập thất: lập gia đình.)

"Mẹ, con không có!" Tần Phấn vội vàng la lên.

"Mẹ, người đang nói cái gì vậy, chúng con hiếu kính người còn không kịp, làm sao lại có những suy nghĩ đó...." Tần Diệu cũng nói.

Tần mẫu hừ một tiếng, không để ý đến hai người bọn họ, bà nói thẳng: "Nhưng hiện tại cả nhà ở chung, ăn com chung, cũng không thể để hai phụ thê già chúng ta nuôi nhiều miệng ăn như vậy được. Công việc của lão nhị là do cha người xin cho, mỗi tháng được bốn trăm văn tiền công, ta để cho nhà lão nhị giữ lại một trăm văn. Lão đại không có công việc, giúp đỡ việc trồng trọt trong nhà, ta để lại cho nhà lão đại và trăm văn. Thu tiền của các người, là để lo com gạo trong nhà. Còn về lão tam...."

Tần mẫu hơi dừng lại một chút: "Lão tam nhỏ nhất, lại bị bệnh nhiều năm, bây giờ mới khỏe hơn một chút, nếu muốn nó đi làm việc, e là cả cái mạng

cũng không đủ bù vào, các người là ca ca, cần phải giúp đỡ."

"Mẹ, sao phải phân biệt rõ ràng như vậy, đều là người nhà với nhau." Tần Diệu vội nói.

Tần mẫu gật đầu: "Về sau lão tam kiếm được tiền, thì cũng sẽ nộp lên giống như các người. Vì vậy, công trung* (*của công) chỉ lo việc ăn uống và y phục mỗi năm, những thứ khác các người tự mình chi trả, dùng tiền riêng của chính các người. Về sau khi phân gia*, tiền riêng các người nhiều hay ít, ta cũng mặc kệ. Sau này phân gia rồi, đừng mong công trung còn có tiền bạc gì cho các người, đã nghe rõ chưa?"

(*phân gia: con cái chia tài sản, tách riêng ra ở, cha mẹ sẽ theo con trai trưởng, cho nên thường thì phần lớn con trưởng đều được chia nhiều hơn. Khi phân gia thường sẽ gọi trưởng bối, người có danh vọng trong tộc hoặc địa phương mình sống đến để làm chứng.)

"Nghe rõ!" Mọi người bên dưới vội đáp.

Tần mẫu gật đầu, lúc nhìn về phía Lý Hưu La thì lộ ra một chút tươi cười: "Hưu La, con đã nghe rõ chưa?"

Lý Hưu La vội gật đầu: "Mẹ, nghe rõ rồi ạ!" Vị mẹ chồng này đúng là lợi hại, dù hiện giờ cả nhà đều sống chung với nhau, nhưng bà ấy cũng lo nghĩ, lưu lại cho từng đứa con trai con dâu đường sống riêng.

Liên tục nhặt củi suốt mười ngày, nhìn thấy củi đã đủ dùng cho mùa đông rồi, Tần mẫu mới cho ngưng lại công việc nhặt củi này.

Trời càng ngày càng lạnh, sau khi không lên núi nữa, Lý Hưu La mới phát hiện, ban ngày Tần Chung đều ở trong phòng chép sách kiếm tiền.

"Trưởng công, chàng đang làm gì thế?" Lý Hưu La ngồi bên cạnh Tần Chung, nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

"Chép sách!"

"Chép sách? Sổ sách này đều là do chàng chép sao?" Lý Hưu La chỉ chỉ vào hơn mười quyển sách trên bàn.

Tần Chung nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hơi gật gật nhẹ đầu, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn ngòi bút.

"Chàng muốn luyện chữ à?"

"Luyện chữ?" Tần Chung lắc lắc đầu: "Kiếm tiền!"

"Chép sách kiếm tiền à? Vậy chàng chép xong một quyển thì kiếm được bao nhiêu tiền?" Lý Hưu La mở một quyển sách đã sao chép xong, nhìn thấy nét bút hữu lực mạnh mẽ, nét chữ sắc bén, dường như có khí thế long tường cửu thiên*, một trang giấy nho nhỏ dường như không giam giữ được những chữ viết này. Chữ đẹp!

(*long tường cửu thiên: tường có nghĩa là bay lượn; nghĩa của cả câu là rồng bay lên chín tầng trời.)

"Trưởng công, chữ viết và tính tình của chàng đúng là khác xa nhau!" Lý Hưu La vừa tán thưởng trong lòng, vừa mở miệng nói.

Đúng lúc Tần Chung vừa chép xong một trang nữa, hất gác bút, cười nói: "Không giống như thế nào?"

Đôi mắt của Tần Chung rất đẹp, người ta đều nói, đôi mắt nữ tử như thu thủy, mà đôi mắt xuân sắc này của Tần Chung so với nữ tử còn đa tình hơn, đặc biệt là lúc hất cười, dường như là gom hết tất cả thâm tình trên thế gian này.

Lý Hưu La nhìn đến nỗi bỗng nhiên gờ tay che lại đôi mắt của Tần Chung trong vô thức: "Về sau chàng ít cười một chút, quá dụ người rồi!" Nàng sắp không kiềm chế được rồi.

Tần Chung gờ tay của Lý Hưu La xuống, chẳng những không có thu liễm, ngược lại còn cười tươi đến hai mắt đều cong lên.

Bạo kích*! Lý Hưu La ấn vào lòng ngực chính mình, dẫn nén nhiệt huyết sôi trào, không được, hân vẫn còn là một hài tử a~.

(*bạo kích: đòn đánh có tính sát thương lớn, chí mạng. Ai chơi game pk đều quen thuộc từ này.)

Tần Chung khẽ cười một tiếng, đưa nắm tay lên môi ho khụ một cái: "Mười văn."

"Cái gì?" Lý Hưu La còn đang đắm chìm trong sắc đẹp chưa hồi thần lại, vừa nghe thấy lời này thì nhất thời không kịp phản ứng.

"Sao chép một quyển được mười văn!"

Tần Chung không cười, lực sát thương giảm bớt rất nhiều, đầu óc Lý Hưu La lúc này đã khôi phục lại bình thường, nàng chắc lưỡi một cái: "Vậy chàng chép một quyển thì mất bao lâu?"

Tần Chung không thêm đề ý mà trả lời: "Từ sáng đến tối, nếu không nghỉ thì đại khái khoảng hai ngày."

Lý Hưu La nghe xong thì nhut chí, hai mắt vô hồn nhìn mặt bàn: "Xem ra cái biện pháp này của chàng không thể làm giàu được rồi!"

Tần Chung nghe vậy cũng chỉ hơi lắc đầu, cười cười mà nói: "Đây là tất nhiên!" Rồi lại cúi đầu chép sách.

Xem ra nàng không thể làm một con sâu gạo được rồi. Lý Hầu La suy nghĩ nên làm gì để tìm hiểu tình trạng thù thù của Đại Việt hiện giờ, thì bỗng nghe thấy giọng nói của Tần phụ vang lên trong đại sảnh.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tiền công

Edit: Sahara

Xem ra đây chính là thời điểm bày ra kỹ thuật chân chính! Lý Hầu La bùng chén cháo lên, không chút rụt rè mà đưa lên miệng húp. Một bên húp cháo một bên thì nghĩ sau này nên làm sao để kiếm tiền.

Sở trường duy nhất của nàng chính là thù thù, cũng không biết là ở thời không này việc thù thù đã phát triển đến trình độ nào?

Lý Hầu La nghĩ đến xuất thân, lại húp cháo quá nhanh, cho nên không cẩn thận bị sặc: "Khụ khụ khụ....."

Một bàn tay nhanh chóng vỗ vỗ nhẹ lên lưng Lý Hầu La: "Nàng nhìn nàng xem, hấp tấp bộp chộp, ăn chậm một chút!"

Lý Hầu La vất vả lắm mới ngừng ho, liền quay sang nhìn Tần Chung đầy cảm kích.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, cũng phải, đứa con dâu tốt như vậy, Tần Chung hiển nhiên là nên đối xử với thể tử tốt một chút.

Mã Đại Ni nhìn thấy mà thèm, liền chạm nhẹ vào Tần Diệu một chút, Tần Diệu còn đang chìm trong dư vị của đồ ăn vừa được ăn trong quán ăn ở huyện ngày hôm nay, thì bất ngờ bị người ta khều khều, lập tức liền nhìn Mã Đại Ni đầy khó hiểu: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni hướng về phía Tần Diệu mà liếc liếc mắt nhìn sang Tần Chung cùng Lý Hầu La đầy ẩn ý.

Tần Diệu ăn hết một ngậm cháo cuối cùng, nói: "Nàng sao vậy? Sao mắt cứ giật giật vậy?"

Mã Đại Ni chán nản: "Thôi bỏ đi!"

Ăn cơm chiều xong, Tần Phấn và Tần Diệu bắt đầu giao nộp tiền công.

Trong quốc cảnh Đại Việt có một con sông xuyên suốt từ nam ra bắc có tên là Thông Giang, Vân Dương huyện vừa hay lại ở bên cạnh con sông này, sông Thông Giang nối liền nam bắc của Đại Việt, thuyền đi từ nam ra bắc hiển nhiên là có không ít, do vậy, nên bến tàu ở Vân Dương huyện hết sức náo nhiệt.

Những thôn xóm ở phụ cận, vào thời điểm nông nhàn*, đều đến bên tàu làm công ngắn hạn. Tần Phấn chính là một trong những người làm công nhật* ấy, mà Tần Diệu thì lại không giống vậy, không chăm chỉ chân chất như Tần Phấn, từ nhỏ hấn đã tinh ranh, từng được đọc sách mấy năm, bản tính lại lười nhác, tuổi còn nhỏ đã học theo người khác đi vào mấy nơi hoa liễu, về sau Tần phụ phát giác, liền đánh cho một trận, ông cũng nhìn ra được, Tần Diệu tuy rằng có chút thông minh, nhưng muốn có được thành tựu trên con đường đọc sách thì quá viễn vông, cho nên liền bắt Tần Diệu trở về.

(*nông nhàn: khoảng thời gian không làm ruộng, không có vụ mùa.

*công nhật: làm công theo ngày, làm công ngắn hạn.)

Tuy rằng Tần gia đã sa sút từ mười năm trước, nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn chút ít. Tần phụ bỏ cái mặt già của mình đi để xin một công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu cho Tần Diệu.

Mấy năm nay xem như là cũng qua được. Tần Diệu tuy không phải là người siêng năng cần cù làm tốt mọi thứ, nhưng ít nhất cũng chưa phạm sai lầm gì.

Nhà chính của Tần gia rất ít khi đốt đèn lớn, hiện giờ Tần phụ và Tần mẫu đang ngồi phía trên, Tần Phấn là người giao nộp tiền công đầu tiên.

"Cha, mẹ, tháng này làm được nhiều, con kiếm được tám trăm văn tiền." Tần Phấn lấy từ trong ngực ra một xâu tiền đồng.

Tần mẫu gật gật đầu, lấy xâu tiền về phía mình, sau đó lại lấy ra hai trăm văn tiền đưa lại cho Tần Phấn. Tần Phấn nhận lấy, Trương Thúy Thúy ngồi ngay ngắn bên cạnh không kiềm chế được để lộ ra vẻ vui mừng trên mặt.

"Cha, mẹ, đây là tiền công của con." Thấy Tần Phấn giao tiền xong, Tần Diệu cũng vội vàng cười tùm tùm nộp phần tiền của mình.

Tần mẫu đón lấy, nhìn Tần Diệu hỏi: "Lão nhị, tiền công của con không phải là bốn trăm văn một tháng sao? Sao nơi này chỉ có ba trăm năm mươi văn?"

Tần Diệu lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở: "Mẹ, người không biết đó thôi, hôm nay con nhớ làm một chữ số, bị ông chủ chửi cho một trận, còn khấu trừ của con hết năm mươi văn tiền."

"Cái gì? Người nhớ làm một chữ số?" Tần mẫu còn chưa lên tiếng thì Tần phụ đã nổi giận trước: "Người làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Ta bỏ xuống cái mặt già này, để xin công việc này cho người, người thì ngược lại, ở bên ngoài làm mất mặt của lão tử, nếu không làm được, thì người rút về nhà cho lão tử!"

"Dạ dạ dạ, cha, sau này con nhất định sẽ cẩn thận, đảm bảo sẽ không tái phạm nữa!" Tần Diệu liên tục nhận lỗi.

Còn Tần mẫu thì liếc mắt nhìn Tần Diệu, giống như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Lý Hâu La nhảy bén, cảm giác được Tần Diệu đang né tránh ánh mắt của Tần mẫu.

Tần mẫu trầm mặc, lấy ra năm mươi văn tiền từ trong số tiền công kia đưa lại cho Tần Diệu. Tần Diệu vừa nhận lấy vừa cười hi hi nói: "Cám ơn mẹ!" Chờ Tần Diệu về lại chỗ ngồi của mình, Mã Đại Ni liền đoạt ngay năm mươi văn trong tay Tần Diệu bỏ vào túi mình.

Tần mẫu nhìn mấy đứa con trai, con dâu rồi nói: "Hầu La mới vào nhà, còn chưa biết quy củ của Tần gia, mấy người các người chắc là trong lòng cũng đang thầm oán than, bây giờ ta nói rõ một lần, theo lý mà nói, cả gia đình ở chung với nhau, bất kể là ai, đều không được giấu tiền riêng, cứ dỗi mắt nhìn thử mà xem, bất kỳ nhà nào trong Tiểu Thanh Thôn này đều như nhau. Nhưng mà ta biết, dù là nhi tử, sau khi thành gia lập thất thì cũng nên có tính toán của riêng mình."

(*thành gia lập thất: lập gia đình.)

"Mẹ, con không có!" Tần Phấn vội vàng la lên.

"Mẹ, người đang nói cái gì vậy, chúng con hiếu kính người còn không kịp, làm sao lại có những suy nghĩ đó...." Tần Diệu cũng nói.

Tần mẫu hừ một tiếng, không để ý đến hai người bọn họ, bà nói thẳng: "Nhưng hiện tại cả nhà ở chung, ăn cơm chung, cũng không thể để hai phu thê già chúng ta nuôi nhiều miệng ăn như vậy được. Công việc của lão nhị là do cha người xin cho, mỗi tháng được bốn trăm văn tiền công, ta để cho nhà lão nhị giữ lại một trăm văn. Lão đại không có công việc, giúp đỡ việc trồng trọt trong nhà, ta để lại cho nhà lão đại ba trăm văn. Thu tiền của các người, là để lo cơm gạo trong nhà. Còn về lão tam...."

Tần mẫu hơi dừng lại một chút: "Lão tam nhỏ nhất, lại bị bệnh nhiều năm, bây giờ mới khỏe hơn một chút, nếu muốn nó đi làm việc, e là cả cái mạng cũng không đủ bù vào, các người là ca ca, cần phải giúp đỡ."

"Mẹ, sao phải phân biệt rõ ràng như vậy, đều là người nhà với nhau." Tần Diệu vội nói.

Tần mẫu gật đầu: "Về sau lão tam kiếm được tiền, thì cũng sẽ nộp lên giống như các người. Vì vậy, công trung* (*của công) chỉ lo việc ăn uống và y phục mỗi năm, những thứ khác các người tự mình chi trả, dùng tiền riêng của chính các người. Về sau khi phân gia*, tiền riêng các người nhiều hay ít, ta cũng mặc kệ. Sau này phân gia rồi, đừng mong công trung còn có tiền bạc gì cho các người, đã nghe rõ chưa?"

(*phân gia: con cái chia tài sản, tách riêng ra ở, cha mẹ sẽ theo con trai trưởng, cho nên thường thì phần lớn con trưởng đều được chia nhiều hơn. Khi phân gia thường sẽ gọi trưởng bối, người có danh vọng trong tộc hoặc địa phương mình sống đến để làm chứng.)

"Nghe rõ!" Mọi người bên dưới vội đáp.

Tần mẫu gật đầu, lúc nhìn về phía Lý Hâu La thì lộ ra một chút tươi cười: "Hầu La, con đã nghe rõ chưa?"

Lý Hâu La vội gật đầu: "Mẹ, nghe rõ rồi ạ!" Vị mẹ chồng này đúng là lợi hại, dù hiện giờ cả nhà đều sống chung với nhau, nhưng bà ấy cũng lo nghĩ, lưu lại cho từng đứa con trai con dâu đường sống riêng.

Liên tục nhặt củi suốt mười ngày, nhìn thấy củi đã đủ dùng cho mùa đông rồi, Tần mẫu mới cho ngưng lại công việc nhặt củi này.

Trời càng ngày càng lạnh, sau khi không lên núi nữa, Lý Hâu La mới phát hiện, ban ngày Tần Chung đều ở trong phòng chép sách kiếm tiền.

"Trưởng công, chàng đang làm gì thế?" Lý Hâu La ngồi bên cạnh Tần Chung, nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

"Chép sách!"

"Chép sách? Số sách này đều là do chàng chép sao?" Lý Hâu La chỉ chỉ vào hơn mười quyển sách trên bàn.

Tần Chung nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hơi gật gật nhẹ đầu, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn ngòi bút.

"Chàng muốn luyện chữ à?"

"Luyện chữ?" Tần Chung lắc lắc đầu: "Kiếm tiền!"

"Chép sách kiếm tiền à? Vậy chàng chép xong một quyển thì kiếm được bao nhiêu tiền?" Lý Hào La mở một quyển sách đã sao chép xong, nhìn thấy nét bút hữu lực mạnh mẽ, nét chữ sắc bén, dường như có khí thế long tường cửu thiên*, một trang giấy nho nhỏ dường như không giam giữ được những chữ viết này. Chữ đẹp!

(*long tường cửu thiên: tường có nghĩa là bay lượn; nghĩa của cả câu là rồng bay lên chín tầng trời.)

"Trúng công, chữ viết và tính tình của chàng đúng là khác xa nhau!" Lý Hào La vừa tán thưởng trong lòng, vừa mở miệng nói.

Đúng lúc Tần Chung vừa chép xong một trang nữa, hất gác bút, cười nói: "Không giống như thế nào?"

Đôi mắt của Tần Chung rất đẹp, người ta đều nói, đôi mắt nữ tử như thu thủy, mà đôi mắt xuân sắc này của Tần Chung so với nữ tử còn đa tình hơn, đặc biệt là lúc hất cười, dường như là gom hết tất cả thâm tình trên thế gian này.

Lý Hào La nhìn đến nỗi bỗng nhiên gờ tay che lại đôi mắt của Tần Chung trong vô thức: "Về sau chàng ít cười một chút, quá dụ người rồi!" Nàng sắp không kiềm chế được rồi.

Tần Chung gỡ tay của Lý Hào La xuống, chẳng những không có thu liễm, ngược lại còn cười tươi đến hai mắt đều cong lên.

Bạo kích*! Lý Hào La ấn vào lòng ngực chính mình, dần nén nhiệt huyết sôi trào, không được, hấn vẫn còn là một hài tử a~.

(*bạo kích: đòn đánh có tính sát thương lớn, chí mạng. Ai chơi game pk đều quen thuộc từ này.)

Tần Chung khẽ cười một tiếng, đưa nắm tay lên môi ho khụ một cái: "Mười văn."

"Cái gì?" Lý Hào La còn đang đắm chìm trong sắc đẹp chưa hồi thần lại, vừa nghe thấy lời này thì nhất thời không kịp phản ứng.

"Sao chép một quyển được mười văn!"

Tần Chung không cười, lực sát thương giảm bớt rất nhiều, đầu óc Lý Hào La lúc này đã khôi phục lại bình thường, nàng chắc lưỡi một cái: "Vậy chàng chép một quyển thì mất bao lâu?"

Tần Chung không thêm đề ý mà trả lời: "Từ sáng đến tối, nếu không nghỉ thì đại khái khoảng hai ngày."

Lý Hào La nghe xong thì nhụt chí, hai mắt vô hồn nhìn mặt bàn: "Xem ra cái biện pháp này của chàng không thể làm giàu được rồi!"

Tần Chung nghe vậy cũng chỉ hơi lắc đầu, cười cười mà nói: "Đây là tất nhiên!" Rồi lại cúi đầu chép sách.

Xem ra nàng không thể làm một con sâu gạo được rồi. Lý Hào La suy nghĩ nên làm gì để tìm hiểu tình trạng thê lương của Đại Việt hiện giờ, thì bỗng nghe thấy giọng nói của Tần phụ vang lên trong đại sảnh.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tần đại bá

Edit: Sahara

Đại ca? Lý Hào La thấy khó hiểu, chưa từng nghe nói Tần phụ có huynh đệ gì mà.

Tần Chung đang chép sách cũng nghe thấy giọng nói của Tần phụ, tay cầm bút hơi dừng lại, tuy trên mặt không có gì biến hóa, nhưng thần sắc trong mắt đã lạnh đi vài phần.

"Chàng còn có bá phụ?" Lý Hào La chọc chọc cánh tay Tần Chung, tò mò hỏi.

(*bá phụ: anh trai của cha. Phụ là cha; bá là từ gọi anh trai của cha; thúc là từ gọi em trai của cha.)

Tần Chung lắc lắc đầu: "Tổ phụ chỉ có một mình phụ thân ta là con trai, người bên ngoài là nhi tử của đại gia gia."

(*đại gia gia: anh cả của ông nội, xếp hàng ông nên gọi là gia gia. Nếu là anh thứ 2 hay thứ 3 của ông nội thì gọi là nhị gia gia, tam gia gia,...)

Lý Hầu La xem như đã hiểu, thân thích như vậy ở hiện đại tuy không tính là xa, nhưng cũng không phải là gần. Tuy nhiên, ở nơi như cổ đại này thì rất chú trọng tông tộc, người trong một nhà còn bao gồm cả năm đời.

Gian nhà của Tần Chung và Lý Hầu La ở ngay bên cạnh đại đường, cửa chỉ khép hờ nên Lý Hầu La hoàn toàn nghe rõ ràng rành mạch cuộc đối thoại bên trong đại đường. Sau khi Tần phụ cùng vị đại bá phụ kia trò chuyện một hồi thì bỗng nghe thấy vị đại bá phụ kia than thở mấy tiếng.

Tần phụ nghe thấy, vội hỏi: "Đại ca, huynh làm sao vậy? Có cái gì không hài lòng?"

Tiếp đó, Lý Hầu La liền nghe thấy giọng nói có vẻ khó xử của đại bá phụ: "Lão tam, theo lý mà nói, ta không nên tới nhờ đệ, đệ đã giúp chúng ta quá nhiều rồi, nhưng ta thật sự là hết cách, đệ cũng biết, đứa con trai kia của ta chỉ lớn hơn Chung nhi có một tuổi, hiện tại Chung nhi cũng đã thành thân, nhưng nó thì vẫn vậy, tháng trước, vất vả lắm mới kết thân được với một cô nương, cô nương kia cái gì cũng tốt, nhưng lại đòi hỏi nhiều sinh lễ, đòi tận mười lượng bạc, cái này... Tình trạng nhà đại ca ra sao đệ cũng biết rồi, chúng ta thật là kiếm không ra, aiz..."

Lý Hầu La khẽ nhướn một bên mày, nhỏ giọng hỏi Tần Chung: "Đây là đang vay tiền à?" Nàng vào cửa Tần gia đại khái cũng được hai mươi ngày rồi, hoàn cảnh của Tần gia tuy rằng không đến nỗi đói khổ, nhưng nhìn bộ dáng hặn không thể mỗi bữa cơm đều đếm lương thực mà nói, thì cũng đủ biết là chỉ miễn cưỡng duy trì ấm no mà thôi, làm gì có dư tiền mà cho người khác vay?

Ánh mắt Tần Chung sắc lạnh hơn vài phần, hần dưng bít lại, im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Aiz..." Âm thanh thờ dài của Tần phụ vang lên: "Đại ca, huynh cũng biết, chỗ của đệ làm gì có dư tiền, lão tam nhà đệ bị bệnh suốt mấy năm, đã tiêu tốn không ít bạc..."

Mắt thấy Tần phụ sắp cự tuyệt, Tần đại bá vội lên tiếng nói: "Lão tam, đại ca cũng biết là làm khó cho đệ, nhưng đây còn không phải là do đại ca không còn biện pháp nào hay sao? Lão tam nhà đệ không phải vừa mới cưới thiên kim nhà Lý chủ bộ à? Lúc thành thân mọi người đều thấy được, của hồi môn kia cũng khá nhiều...."

"Đại ca, cái này sao mà được, đó là của hồi môn của con dâu, Tần gia chúng ta là người có quy củ, sao có thể động vào đồ vật của con dâu?"

Nhìn thấy Tần phụ đen mặt, Tần đại bá vội nói: "Không phải muốn động vào, không phải muốn động vào, chỉ là mượn thôi, chờ chúng ta qua đoạn thời gian khó khăn này rồi sẽ trả lại cho cháu dâu. Lão tam, lúc nhị bá ra đi, đã nắm tay đệ bảo đệ chiều cố chúng ta. Đệ không thể trơ mắt nhìn cháu trai của đệ cả đời đều cô độc một mình được."

"Cái này...." Tần phụ chần chừ.

"Lão tam, ta biết chuyện này làm cho đệ khó xử, nhưng ta xác thật là hết cách rồi, bên kia nói, mười lượng tiền sinh lễ một vẫn cũng không được thiếu, hiện tại ở chỗ của cháu dâu có, chúng ta chỉ là mượn một ít, chờ gom đủ tiền thì sẽ trả lại."

Lúc đầu Lý Hầu La ở trong phòng còn nghĩ thấy mùi bát quái, ai ngờ đến cuối cùng lại nói đến trên người của nàng. Một đường* bá phụ vì muốn gom sinh lễ cho con trai, mà nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu? Bất quá, điểm mấu chốt là, nàng có của hồi môn à?

(*đường: từ gọi họ hàng, đường bá phụ: chú họ; đường huynh, đường tỷ: anh họ, chị họ; đồng nghĩa với từ biểu.)

Lý Hầu La lục lọi ký ức trong đầu một hồi, trong đầu mơ hồ hiện lên tình cảnh ngày thành thân, một chiếc xe bò cột đầy vải lụa đỏ, bên trên còn có mấy cái hòm xiềng.

Bây giờ nghĩ lại, chắc đó là của hồi môn của Lý gia cho nàng. Không biết có phải là do linh hồn nàng cùng thân thể này chưa hòa hợp hoàn toàn hay không mà ký ức trong đầu có phần đứt quãng. Lý Hầu La hoàn toàn không ngờ còn có vụ của hồi môn này. Nàng còn chưa xem qua đồ đồng của hồi môn kia nữa kia, vậy mà đã có người nhớ thương đồ của nàng trước rồi.

Của hồi môn của nàng, thà là đem đi mua thịt ăn, cũng còn tốt hơn là cho người không quen biết mượn. Lý Hầu La vén tay áo, đang chuẩn bị đem vị đại bá phụ không quen biết kia đuổi trở về. Nói đến cùng, nàng lấy lòng Tần phụ Tần mẫu, tạo quan hệ tốt với Tần Chung, đó là bởi vì nàng cần dừng chân lại ở Tần gia. Vị đường đại bá này thì tính là cọng hành nào chứ?

Nhưng mà không đợi nàng vén tay áo xong, thì giọng nói lạnh nhạt của Tần mẫu đã vang lên: "Đại bá à, Khả nhi muốn thành thân sao?"

Lý Hầu La vội chạy đến cạnh cửa, thông qua khe hở mà nhìn ra ngoài, chỉ thấy ở trong đại đường, một người nam nhân trung niên khoảng năm mươi tuổi đang ngồi đối diện với Tần phụ Tần mẫu. Trên khuôn mặt ngăm đen đầy rẫy nếp nhăn.

Lúc Tần đại bá nhìn thấy Tần mẫu, thì trên mặt chút không được tự nhiên, vị đường đệ tức* này rất lợi hại, không có dễ lừa gạt như là lão tam. Tần đại bá nghe Tần mẫu hỏi thì a một tiếng rồi đáp: "Phải... Đúng vậy!"

(*đường đệ tức: đường đệ: em họ; tức: tức phụ = thê tử; đường đệ tức nghĩa là thê tử của em họ, hoặc gọi là em dâu họ.)

Tần mẩu à một tiếng: "Ta ở bên trong cũng đã nghe thấy ý của đại bá, là muốn lấy của hồi môn của tức phụ lão tam để cho Khả nhi của các người đón dâu?"

"Chỉ là mượn một ít thôi, chờ ta gom đủ tiền rồi sẽ trả lại cho các người." Tần đại bá méo miệng cười gượng.

Tần mẩu cười càng thêm châm chọc: "Đại bá này, lẽ ra một người em dâu như ta, còn là nhị phòng nữa, thật sự không thể nói gì đại bá ông được." Những lời này là đang ám chỉ Tần đại bá cùng người một phòng nhà bọn họ cũng không thân thiết đến như vậy: "Nhưng ta cứ cảm thấy, lời này của đại bá nói ra thật là không đáng tin chút nào. Dù là ta và cha bọn nhỏ cũng không thể động vào của hồi môn của thê tử lão tam, một đại bá không thân thích ruột rà như ông đây thì lấy đâu ra mặt mũi lớn đến như vậy hả?"

Nói rất hay! Lý Hầu La nhìn không được mà thầm vỗ tay khen tặng Tần mẩu trong lòng.

Tần đại bá nghe xong lời nói không chút lưu tình của Tần mẩu thì sắc mặt tức khắc còn đen hơn cả đất nòi: "Lão tam, đệ cứ thế mà nhìn thê tử của mình nói ta như vậy sao?"

"Lão bà tử!" Tần phụ gầm nhẹ một cái với Tần mẩu.

"Sao? Ta không thể nói à? Ông ta có mặt mũi dám nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu, mà lại không thể để ta nói?" Tần mẩu hừ một tiếng, không cam lòng yếu thế.

"Nam nhân chúng ta nói chuyện, một giới nữ lưu như đệ muội xen miệng vào làm gì?" Tổ tiên của Tần gia giàu có, đến đời của Tần đại gia và gia gia của Tần Chung thì dần suy tàn, chỉ để lại có hơn hai trăm mẫu đất, thái tổ phụ* của Tần Chung trực tiếp phân làm hai, chia cho hai đứa con trai. Tần đại gia chỉ biết tiêu tiền mà không biết kiếm tiền, không quá hai năm đã tiêu hết phần của mình, bản thân cũng sớm qua đời. Chỉ để lại hai đứa con trai và thê tử. Là do gia gia của Tần Chung giúp đỡ chăm sóc. Còn đưa bọn họ đi đọc sách hết mấy năm. Cho nên thỉnh thoảng Tần đại bá cũng thốt ra được vài câu nghe có vẻ văn chương.

(*thái tổ phụ = tăng tổ phụ: ông cố.)

"Ông hỏi ta chen miệng vào làm gì? Con trai ông muốn thành thân, ông lại đi nhòm ngó của hồi môn của con dâu ta, ông đã nhòm ngó của hồi môn của giới nữ lưu chúng ta, mà bây giờ còn ở đó khinh thường giới nữ lưu?" Tần mẩu vỗ mạnh lên mặt bàn một cái.

Lý Hầu La xem đến vui sướng vô cùng, vẫy vẫy tay bảo Tần Chung lại gần, Tần Chung đi tới gần phía sau, Lý Hầu La kề tai nói nhỏ với hắn: "Mẹ quá lợi hại!" Hơi thở ấm áp đảo quanh cổ Tần Chung, Tần Chung có chút không được tự nhiên kéo dài khoảng cách với Lý Hầu La

"Cái này.... Tức phụ của lão tam (*cái này là đang gọi Tần mẩu), sao người có thể nói vậy, ta nói là chỉ mượn một ít, chứ đâu có nói là...." Tần đại bá bị Tần mẩu làm cho nghẹn họng.

"Vậy được, ta không nói cái này, thời điểm cha chồng còn sống, đã trợ giúp cho ông cùng nhị bá thì không nói đi, suy cho cùng thì tự lão nhân gia ông ấy cũng tình nguyện cho các người tiền tiêu, ta cùng cha bọn nhỏ cũng không có gì để nói. Nhưng sau này, nhà cửa của chúng ta sa sút, chỉ còn dư lại mấy mẫu đất, từ lúc cha đi rồi, các người đã mượn của chúng ta bao nhiêu bạc, đại bá, trong lòng ông cũng tự hiểu rõ chứ?"

"Bao... Bao nhiêu?" Tần đại bá có chút chần chừ.

"Nhìn xem đi, còn nói là muốn mượn tiền, ngay cả trước đó đã thiếu nợ bao nhiêu cũng không nhớ! Năm năm nay, bao gồm luôn cả lương thực, trước sau các người đã thiếu chúng ta tổng cộng mười lăm lượng bạc. Ông không phải là muốn mượn tiền sao, đem nợ cũ trả hết đi rồi nói!" Tần mẩu nhìn Tần đại bá bằng ánh mắt nặng nề.

Tần đại bá giật mình: "Sao lại nhiều như vậy?"

"Số nợ này được tính rất rõ ràng rành mạch, đại bá, ông cũng biết chữ, ông cứ tự mình tính đi, xem có phải ta lừa gạt ông hay không?" Tần mẩu lấy từ vạt áo trước ngực ra một cuốn sổ nhỏ, đọc từng trang từng trang cho Tần đại bá nghe.

Tần đại bá càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, số tiền này đúng thật là bọn họ đã mượn, thế nhưng ông ta chưa từng tính toán sẽ trả, lúc ấy chẳng qua là lấy đại một cái có mượn tiền mà thôi.

"Lão tam, đệ để mặc cho thê tử mình hạ nhục ta như vậy sao?" Tần đại bá thấy không nói lại Tần mẩu, liền trực tiếp nói với Tần phụ.

"Đù rồi!" Sắc mặt Tần phụ đã âm trầm đến cực điểm, ngay cả cái tay đang cầm tẩu thuốc cũng hơi run run, có thể thấy được ông đang nén giận đến cỡ nào, mà một câu đù rồi này là đang lớn tiếng hét về phía Tần mẩu: "Đại ca, nhị ca là người của Tần gia chúng ta, hiện tại Khả nhi phải thành thân, cũng là vì khai chi tán diệp* cho Tần gia, bà ở đó nói nhiều như vậy làm gì?"

(*khai chi tán diệp: sinh cành trở lá, ám chỉ việc sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường.)

Ở cái thế giới lấy phu quân làm trời này, dù Tần mẩu có lợi hại mấy, nhưng khi Tần phụ nổi giận, bà cũng không thể không thu hồi gai góc của mình, bà có thể nói chuyện không chút nương tình với người ngoài, bởi vì những người đó không hề có quan hệ gì với bà. Nhưng Tần phụ thì không giống, thế giới này không có chỗ đứng cho nữ tử, trọng phu chính là trời của nữ tử, là tất cả của nữ tử, sống chết của giới nữ tử đều đặt trên người trọng phu. Cứ cho là Tần mẩu biết đưa tiền bạc cho hai nhà kia, cũng tương tự như bánh bao thịt đánh chó có đi mà không có về, nhưng chỉ cần Tần phụ kiên quyết, thì

bà cũng không thể không thỏa hiệp.

(*bánh bao thịt đánh chó: một câu nói của người TQ, chỉ những hành động chẳng những uống công vô ích, mà còn bị thiệt hại về mình.)

Hốc mắt Tần mẫu mờ hồ có một tia máu, bà cúi đầu cất lại quyền sở, ngồi im một bên không nói gì nữa.

Tần đại bá thấy Tần phụ phát hỏa với Tần mẫu, thần sắc trên mặt tốt cuộc cũng thoải mái hơn một chút: "Lão tam, đệ xem, chuyện mà ta nói...."

Trên mặt Tần phụ có chút khó xử, loại chuyện động tay vào của hồi môn của con dâu này, mặc kệ là ai thì cũng không phải là chuyện về vang gì, huống chi Tần phụ luôn là người coi trọng quy cũ: "Lão bà tử, trong nhà còn bao nhiêu bạc có thể lấy ra?"

Tần mẫu biết tính toán của Tần phụ, trong lòng bà thầm nhận mệnh bi ai này, tia máu trong mắt đã không còn, xụ mặt mà nhìn về phía Tần phụ: "Hỏi ta làm gì, trong nhà còn bao nhiêu tiền đâu phải là ông không biết!"

Tần phụ trầm mặc, ông kéo hai hơi thuốc, dưới ánh mắt trông mong của Tần đại bá, Tần phụ ngẩng đầu lên nói: "Đại ca, trong nhà quả thật không còn tiền, lão tam bệnh nặng một trận, tiền trong nhà đều đã tiêu hết, chỗ của đệ còn chưa có tới một lượng bạc."

Một lượng bạc, đó là tiền công mà Tần Phấn và Tần Diệu mới nộp hôm qua.

Tần mẫu không dám tin mà nhìn Tần phụ: "Ông đây là đang muốn bóp chết cả nhà có phải không? Người lớn thì không nói, nhưng Từ Viễn, Từ Hạo làm sao sống nổi?"

"Mới thu hoạch vụ thu xong, trong nhà còn nhiều lương thực, làm sao lại nói là không thể sống nổi?" Tần phụ đập mạnh tẩu thuốc lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một thân của Tần Chung

Edit: Sahara

Động tĩnh lớn như vậy, những người khác của Tần gia tự nhiên là cũng nghe thấy, cửa phòng của Tần Phấn và Tần Diệu lặng lẽ mở ra.

Tần mẫu cúi đầu, bà không thể hiểu được vì sao lão già nhà mình lại cứ đào hết tâm can đối với người của hai phòng khác, dù họ không phải là huynh đệ ruột. Những năm qua, nhà bọn họ trợ cấp còn không đủ hay sao? Lúc ấy, lão tam bị bệnh, trong nhà không có tiền, lúc đến nhà của hai phòng kia mượn, thì người ta đã tỏ thái độ thế nào hả? Vậy mà lão già vẫn cứ như bị che mù đôi mắt, không nhìn thấy gì cả.

Thế nhưng, Tần đại bá dường như không đào được hết tiền dư trong nhà của Tần gia thì không thỏa mãn, ông ta muốn mượn mười lượng, bây giờ chỉ đưa có một lượng, chỗ bạc này đâu có đủ!

"Lão tam, cái này..., một lượng bạc thật là không đủ! Bên kia nói là mười lượng, một văn cũng không được thiếu!" Tần đại bá tha thiết nhìn về phía Tần phụ.

Tần phụ lại kéo thêm vài hơi thuốc: "Đại ca, chẳng lẽ không thể hỏi mượn thêm những nơi khác sao?"

"Aiz... Nếu có thể hỏi mượn những nơi khác, ta cần gì phải vội vàng lo lắng đến như vậy? Việc này còn không phải là do Khả nhi không nên thân, nhìn trúng vào cô nương nhà người ta hay sao?" Tần đại bá vỗ đùi.

Tần phụ trầm ngâm, rồi bỗng nhiên nhìn về phía gian phòng của Lý Hào La: "Lão tam, con ra đây!"

Lý Hào La cả kinh, chẳng lẽ Tần phụ thật sự muốn dùng của hồi môn của con dâu đi bù vào chỗ thiếu hụt của nhà đại bá sao?

Tần Chung cũng nhìn về phía Lý Hào La, Lý Hào La phát hiện người trước giờ luôn ôn hòa như Tần Chung, lúc này ánh mắt lại hơi trầm đi, Tần Chung nói: "Nàng cứ ở trong phòng, yên tâm, sẽ không ai động vào của hồi môn của nàng!"

Tần Chung nói xong liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Nếu là chuyện khác, Lý Hào La đúng là không tính toán sẽ ra mặt, nhưng hiện tại người ta đã đánh chủ ý lên người của nàng, sao nàng có thể lùi bước? Mặc kệ đồ kia có phải là của nguyên chủ hay không, nhưng đã rơi vào tay nàng, thì chính là của nàng!

(*chủ ý: ý định, ý nghĩ có sẵn; đánh chủ ý: có ý định muốn làm một cái gì đó với người nào hay sự vật, sự việc nào đó; từ đồng nghĩa của từ chủ ý: chủ tâm, chủ định.

Từ ghép đánh chủ ý là từ của TQ hay dùng, VN chỉ có từ chủ ý là có ý nghĩa.)

Trước không nói tới thỏa mãn dục vọng ăn uống, nòng đã định thù thừa kiếm tiền, thì cũng cần phải có tiền vốn, trước không biết thì thôi, giờ biết rồi thì số của hồi môn này cũng xem như là một con đường sống.

Tần Chung vừa ra tới đại đường, thì Lý Hầu La cũng đẩy cửa đi ra theo ở phía sau.

Tần phụ có chuyện thì cũng chỉ nói, bàn bạc cùng mấy đứa con trai, còn dạy dỗ mấy đứa con dâu là việc của Tần mẫu. Ông vốn dự tính đem chuyện này nói với Tần Chung, sau đó để Tần Chung đi thuyết phục Lý Hầu La, nói cho cùng thì nữ tử luôn lấy phu quân làm trời, Tần Chung đã mở miệng, thì đứa con dâu này làm sao dám không đồng ý, đúng không?

Thế nhưng Tần phụ không ngờ Lý Hầu La cũng theo ra ngoài, sắc mặt Tần phụ liền đen lại ngay tức khắc: "Thê tử lão tam, chúng ta nói chuyện, con theo ra đây làm gì?"

Lý Hầu La mỉm cười xinh đẹp: "Cha, người không cần đuổi con, con ở bên trong đã nghe hết rồi. Vị này hẳn là đường đại bá (*chú họ), đường đại bá, chất tức (*cháu dâu) xin chào người!" Lý Hầu La học theo bộ dáng của nguyên thân trong trí nhớ, hành lễ với Tần đại bá.

Tần đại bá cực kỳ cảm thấy không được tự nhiên, nói cho cùng thì việc nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu họ này, truyền ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ nghe, bây giờ còn làm trò trước mặt đương sự nữa.

"Lão tam, vậy con cũng đã nghe rõ hết? Vậy con mau nói với thê tử con một tiếng, dù sao đây cũng là chuyện nhà của Tần gia chúng ta, lúc gia gia con đi đã dặn dò, hiện giờ trong thôn cũng chỉ còn lại mấy nhà chúng ta là người Tần gia, phải cùng nhau giữ gìn mới đúng!" Tần phụ không có trực tiếp nói với Lý Hầu La, mà phân phó Tần Chung đi nói.

"Cha, Hầu La mới về Tần gia, bây giờ chúng ta làm như vậy, một khi bị truyền ra ngoài, người ngoài sẽ nói Tần gia chúng ta như thế nào đây?" Tần Chung nghe xong có chút khó xử nhủ nhủ mày, cất tiếng hỏi.

Nghe thế, Tần phụ bắt đầu hơi do dự.

Tần đại bá vội vàng lên tiếng: "Nơi này đều là người Tần gia chúng ta, chúng ta không nói thì ai mà biết?"

Tần Chung xoay người nhìn về phía Tần đại bá, cung kính nói: "Đại bá, Khả ca đón dâu, thật sự phải cần đến nhiều bạc như thế sao? Tiểu Thanh Sơn chúng ta đâu có cái tiền lệ này! Người nhà bên đó, đại bá có hỏi thăm kỹ càng chưa? Công phu sư tử ngoạm bạc này, chẳng may kết nhầm một thông gia lòng tham không đáy, vậy bất luận là đối với Khả ca hay là đối với đại bá người, đều là phiền phức rất lớn. Chuyện này, vẫn nên điều tra kỹ càng thì tốt hơn!" Về mặt Tần Chung rất chân thành, giọng điệu cũng vô cùng lo lắng.

(*công phu sư tử ngoạm: một từ lỏng dùng ám chỉ sự tham lam của người TQ.)

Có lời nhắc nhở của Tần Chung, Tần phụ cũng nhìn Tần đại bá đầy lo lắng.

Tần đại bá nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cháu trai, trong lòng không hề có cảm giác nghi ngờ, vì dù sao trước giờ đứa cháu trai này luôn rất cung kính đối với mấy thúc bá bọn họ, hiện tại chắc là cũng thật lòng lo nghĩ cho bọn họ mà thôi!

Bất quá chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là một cái cớ để Tần đại bá đòi tiền Tần phụ, Tần đại bá cười một tiếng hư tình giả ý*: "Chung nhi, cháu lo lắng rất đúng, thế nhưng người nhà bên đó đại bá đều đã hỏi thăm kỹ càng hết rồi, không có vấn đề gì lớn. Chỉ là trong nhà quá nghèo, sinh lễ đòi để gả con gái, chính là dùng để làm sinh lễ đón dâu cho con trai sau này."

(*hư tình giả ý: giả dối, không thật lòng.)

"A, nghèo à? Vậy vị cô nương kia thì sao? Cô nương kia cũng đồng ý việc đòi nhiều sinh lễ đến như vậy?" Tần Chung thờ dãi một tiếng, rồi lại hỏi tiếp.

Tần đại bá còn chưa kịp phản ứng, thì Tần phụ dường như đã nghĩ tới cái gì đó, hai mày đột nhiên nhíu lại: "Đại ca, mối hôn sự này huynh vẫn nên suy nghĩ lại lần nữa đi, năm ngoài mới gặp tiểu hạn (*hạn hán nhỏ), hiện giờ nhà nhà đều khó khăn, hơn nữa, cho dù là phú thôn trong Tiểu Thanh Thôn của chúng ta, cũng không gặp được nhà ai mà đòi sinh lễ cao đến như vậy, đệ thấy vị cô nương kia cùng với nhà mẹ đẻ của cô nương ấy cũng không phải là người thành thật, nếu thật cưới cô nương kia vào nhà, về sau chính là phiền phức rất lớn, huynh cần phải suy nghĩ lại." Tần phụ nói xong cũng không đề cập đến chuyện động vào của hồi môn của Lý Hầu La nữa.

Tần đại bá bỗng thấy choáng váng, đây là chuyện thế nào vậy, vừa rồi còn nói chuyện rất tốt, làm sao chỉ mới chớp mắt mà lão tam lại đổi ý rồi?

Tần đại bá nghĩ không ra, Tần Chung lại ở lúc không ai để ý mà cong cong khóe môi, phụ thân nhà mình, Tần Chung đương nhiên là hiểu rất rõ. Phụ thân luôn luôn là người trọng quy củ, cũng coi trọng tông tộc, cho nên mới sống chết tuân thủ theo di ngôn lúc lâm chung của gia gia là người Tần gia phải đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau.

Phụ thân có thể chửi đít* cho người của hai phòng kia, là bởi vì ông nghĩ bọn họ đều là người Tần gia, không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy, nhưng nếu như người ngoài muốn chiếm tiện nghi* của Tần gia thì lại khác. Hơn nữa, trong nhận thức của Tần phụ, nữ tử đều phải nghe lời trượng phu, bất luận là làm gì đều phải đặt trượng phu lên hàng đầu, một cô nương sắp gả vào Tần gia mà lại giúp nhà mẹ đẻ vớt bạc của nhà chồng, chuyện này rơi vào mắt Tần phụ thì chính là đại nghịch bất đạo.

(*chùi dít: nguyên văn cover đầy nhé, nghĩa là ám chỉ hành động, việc làm thu dọn tàn cuộc, rắc rối của người khác.

*chiếm tiện nghi: một từ của TQ, nghĩa là lợi dụng người khác, chiếm lợi ích về mình.

*đại nghịch bất đạo: làm chuyện đi ngược lại với đạo lý.)

Một cô nương như vậy, sao có thể cưới vào Tần gia?

Câu nói vừa rồi của Tần Chung đúng lúc đã nhắc nhở Tần phụ.

Mất thấy mục đích sắp đạt thành, Tần phụ lại đột nhiên trở lời. Tần đại bá liền khản trương: "Lão tam, cái này... Cái này... Nhưng mà Khả nhi lại coi trọng vị cô nương kia!"

Tần Chung nhẹ nhàng mỉm cười: "Đại bá, bá không cần phải lo, Khả ca tuần tú lại lịch sự, làng trên xóm dưới đều tìm không ra, chắc chắn là do huynh ấy gặp qua quá ít cô nương, đại bá cứ tìm thêm vài người cho huynh ấy, nói sao thì đại bá cũng là phụ thân của Khả ca, Khả ca là một người hiểu thuận, huynh ấy nhất định sẽ không đành lòng nhìn đại bá khó xử!"

Khó xử cái gì? Ta không có khó xử! Đây là cái có thôi mà!

Lúc Tần đại bá đi ra khỏi sân Tần gia, trong đầu vẫn còn nhớ tới vẻ mặt và lời nói thâm thúy của Tần phụ: "Đại ca, tiểu bối có đôi khi không hiểu chuyện, huynh cần phải dạy dỗ nhiều hơn, sao có thể để cho chúng muốn cái gì là được cái đó, chúng nó không phân được nặng nhẹ, thì đại ca huynh cần phải làm người cầm lái, cô nương kia rõ ràng là không thể cưới được, sao có thể để Khả nhi làm xằng làm bậy!"

Khóe miệng Tần đại bá co rút, hai tay chấp sau lưng, nổi giận đùng đùng mà đi về phía đại môn Tần gia, khi đến cửa còn hừ lạnh một tiếng, rồi mới chịu bỏ đi.

Sau khi Tần đại bá đi rồi, Tần Chung mới nhìn về phía Tần phụ mà nói: "Cha, con thấy đại bá là có tấm lòng của một người cha hiền, nếu như Khả ca không thể thông hiểu cho nỗi khó xử của đại bá, khẳng định sẽ còn tiếp tục kiên trì, hay là cha đi xem thử một chút đi, nói cho cùng thì cưới đâu cũng là đại sự của Tần gia ta, đại bá miệng cứng lòng mềm, cha cần phải đi giúp đỡ một chút."

Tần phụ đột ngột đứng dậy: "Chung nhi nói rất đúng, ta cần phải đi xem thử một chút!" Nói xong, Tần phụ liền vội vàng cầm theo tẩu thuốc ra khỏi cửa, nhìn dáng vẻ kia là đang muốn đuổi theo Tần đại bá.

Tần Chung nhìn theo bóng lưng của Tần phụ, hơi hơi híp mắt, ha, nói cái gì mà đón dâu cần phải có mười lạng, hẳn thật không tin một nhà chuyên đào bới của cải của người khác như nhà đại bá lại chịu tiêu tốn mười lạng bạc để cưới dâu.

Lý Hầu La nhìn Tần Chung, lặng lẽ kéo tay áo xuống, vốn định xoắn tay áo lên làm một trận, không ngờ tiểu trượng phu chỉ nói hai ba câu thì đã thành công giải vây rồi.

Lý Hầu La nghi hoặc mà nhìn Tần Chung, hẳn thật sự lo lắng cho Tần đại bá hay là cố ý nói như vậy? Biểu cảm vừa rồi của Tần Chung không giống giả vờ, khiến Lý Hầu La không nhìn thấu được.

Tần đại bá trở về nhà, rất hiếm thấy không moi được bạc từ chỗ Tần phụ, Tần mẫu vui sướng thở ra một ngụm ác khí* trong lòng, bà đứng dậy, khi phách hăng hái mà nói: "Nhà lão đại, ta lấy cho con mười văn tiền, con đi đến chỗ Trương đồ tể* mua hai cân* thịt heo, buổi tối chúng ta làm văn thán*."

(*ác khí: từ lỏng ám chỉ con giận.

*đồ tể: người giết mổ.

*cân: đơn vị đo cân nặng cổ đại; 1 cân ở VN = 1kg, TQ = 0.5kg, ở cổ đại là 0.6kg = 16 lạng. Vì vậy mới có câu kẻ tám lạng người nửa cân, tức là hai bên ngang bằng nhau.

*văn thán = sùi cào: chính là món mì thánh mà hủ tiếu gõ bán ấy, độ to nhỏ và nhân bên trong của mỗi viên tùy người gói.)

Trương Thúy Thúy lập tức vâng dạ, Mã Đại Ni từ trong phòng đi ra cũng vội vàng lên tiếng: "Mẹ, để con đi cho, để con đi mua thịt cho."

"Mua cái gì mà mua! Ngươi đi nấu nước cho ta! Đừng cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì, nếu để cho ngươi đi mua thịt, thì thịt kia còn đủ hai cân hay sao?" Tần mẫu trừng mắt.

Mã Đại Ni lập tức ủ rũ, cảm thấy không phục mà dẫu môi lên, uể oải đi ra sân lấy củi.

Tần mẫu vui vẻ nhìn Tần Chung: "Chung nhi, hôm nay con có công đầu, đợi đến bữa tối sẽ chia cho con nhiều sùi cào hơn."

Tần Chung cười ôn hòa: "Mẹ, con thật sự lo lắng cho nhà của đại bá mà!"

Tần mẫu phát phát tay, không thèm để ý mà nói: "Ta biết con dễ mềm lòng, hừ, hai cái nhà kia, mấy năm nay hút máu của nhà chúng ta còn ít chắc!"

Tần mẫu vội đi làm bếp, Tần Chung lại đẩy cửa trở vào phòng, ngồi xuống tiếp tục chép sách.

Lý Hào La nhìn không được cũng theo sát phía sau Tần Chung trở vào phòng, ngồi cạnh bàn, chống cằm nhìn hân: "Chàng thật sự lo lắng cho nhà đại bá?"

Tần Chung gật gù đầu: "Dù sao cũng là người một nhà!"

Lý Hào La chán nản, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều, tính cách của Tần Chung hiền lành như vậy, lại là người dễ mềm lòng, làm sao có thể cố ý nói những lời đó. Bất quá cũng chỉ là chỗ ngáp phải ruồi mà thôi.

"A ha ha ha....." Lý Hào La nghĩ đến Tần đại bá lúc này đang đen đui như thế nào, liền nhìn không được mà cười rộ lên.

Hai tay nàng đề lên bàn, cái bàn vốn đã bị yếu mất một chân, bên dưới được kê bằng một cục đá, Lý Hào La cười như vậy, làm cái bàn cũng lung lay theo.

Tần Chung đang chép sách, cũng vì vậy mà nét bút kéo dài một đường, quyển sách này coi như là vứt bỏ! Lại lấy một quyển sách trắng ra sao chép lại!

Lý Hào La cũng nhìn thấy: "Phải làm sao bây giờ? Có bị gì hay không?"

Tần Chung bắt đầu đi buông bút xuống, bộp bộp trán: "Quyển sách này không thể lấy được tiền!"

Lý Hào La nghe xong, trong lòng thấy áy náy không thôi, một quyển sách chính là công sức, tâm huyết của Tần Chung chuyên chú chép suốt hai ngày: "Xin lỗi!" Lý Hào La cúi đầu nhận sai.

"Không có sao!" Tần Chung phẩy phẩy tay: "Dù sao lúc ta chép sách cũng xem như đọc sách một lần, xem như không uống phí!"

Biết đây là lời an ủi của Tần Chung đối với mình, Lý Hào La cảm động không thôi: "Tần Chung, sao chàng lại là người tốt đến như vậy chứ? Như thế không được đâu, tính tình này của chàng về sau sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm!"

Tần Chung cười cười: "Không phải nói thiệt thòi là phúc sao? Vậy xem ra ta là người có phúc khí rất lớn!" Tần Chung cong môi cười, chịu thiệt?

Lý Hào La nhìn Tần Chung dẹp quyển sách kia qua một bên, vội đưa tay thề thốt: "Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ kiếm được tiền cho chàng."

"Không cần, hiện tại nàng là thê tử của ta, ta tất nhiên là phải che mưa chắn gió cho nàng." Tần Chung lo lắng nói.

Lý Hào La còn đang suy nghĩ sau khi kiếm được tiền sẽ trả lại cho Tần Chung, thì bất thành linh nghe thấy lời nói mật ngọt của Tần Chung. Ai ui, tiểu hài tử còn biết nói những lời này! Thật sự muốn nuôi dưỡng hân trở thành trạng phu nhân chính của mình quá đi!

Lý Hào La ngây người một chút, nhưng sau đó lại nhớ ngay đến Tần Chung đã có người trong lòng. Aiz, bỏ đi, mỹ nhân tuy là tốt, nhưng ép uống thì không hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sủi cảo

Edit: Sahara

Không bao lâu sau, Trương Thúy Thúy đã mua thịt trở về.

Lý Hào La vừa thấy, hai mắt liền phát sáng, lập tức đi theo Tần mẫu vào bếp.

"Hào La, con vào đây làm gì?" Tần mẫu đang phân công việc cho hai đứa con dâu, Mã Đại Ni làm biếng, Tần mẫu sai làm việc không được suông sẽ như là Trương Thúy Thúy, nhưng không phải vì vậy mà bà bỏ mặc, để cho Mã Đại Ni không làm việc. Nếu không, người siêng năng lại bị thiệt thòi, vậy thì còn có ai tận tâm tận lực làm việc nữa đây? Đối với việc quán gia, Tần mẫu luôn có tâm đắc của mình.

"Mẹ, đại tẩu nhị tẩu đều làm việc, con cũng đến giúp một tay!" Lý Hào La xoắn tay áo lên, đứng bên cạnh bệ bếp.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, tùy rằng bà rất thích đứa con dâu nhỏ này, nhưng cũng không hy vọng Lý Hào La được yêu thương mà kiêu căng, hiện tại, Lý Hào La biểu hiện như vậy càng làm Tần mẫu thấy thuận mắt hơn, thật là một đứa con dâu hiền chuyện.

"Được rồi, hôm nay mấy chị em dâu các con cùng nhau nấu cơm chiều. Lão đại, lão nhị cũng sắp về tối, bây giờ bắt đầu chuẩn bị là vừa!" Tần mẫu ra lệnh, mấy đứa con dâu lập tức bắt tay vào việc.

Mã Đại Ni chỉ giỏi ăn, còn tay nghề bếp núc lại không có gì để khen, chủ yếu là do Mã Đại Ni không nhanh nhẹn, quá lười, Tần mẫu và Trương Thúy Thúy đều ghét nhìn thấy Mã Đại Ni vào bếp, nhưng Tần mẫu không muốn để Mã Đại Ni càng thêm lười biếng, cho nên mới an bài công việc trong bếp cho Mã Đại Ni.

Mã Đại Ni giành việc nhóm lửa, Tần mẫu cũng để mặc nàng làm, không nói gì cả.

Nhiều người như vậy, chỉ hai cân thịt tất nhiên là không đủ ăn, nhân sùi cào được trộn thêm nhiều rau dại phơi khô và một ít thổ sản* vùng núi, Lý Hưu La không hề cảm thấy những thứ này không ngon bằng thịt, lúc rửa sạch chúng, Lý Hưu La còn ngửi thấy mùi thơm tươi mát tự nhiên.

(*thổ sản: đặc sản riêng của vùng miền. Tần gia nghèo, cho nên thổ sản ở đây là chỉ những loại thực vật đặc sản riêng trên núi như nấm chẳng hạn.)

Lý Hưu La nhịn không được mà hít hít mũi mấy cái.

Trương Thúy Thúy ở bên cạnh nhìn qua, cảm thấy buồn cười: "Đệ muội, chắc là muội chưa nhìn thấy những thổ sản vùng núi này phải không?"

"Đúng vậy!" Dù là ở trước mặt thế, những đồ vật thuần thiên nhiên thế này cũng rất hiếm thấy.

Trương Thúy Thúy cười cười, không nói gì thêm nữa.

Lý Hưu La cũng không biết thời này là ở cột mốc lịch sử nào, mà hành, gừng, tỏi cái gì cũng có, ngay cả khoai tây, bắp cũng được trồng trọt rất phổ biến. Xem ra chắc cũng gần với thời trung và hậu Minh triều.

(*thời kỳ trung(giữa) và hậu(cuối) của nhà Minh đã xuất hiện người phương tây, một số thực vật mới cũng được du nhập từ phương tây vào.)

Thế nhưng, gia vị lại ít đến đáng thương, ngoại trừ muối ra thì chẳng còn cái gì khác. Ăn sùi cào, làm sao có thể thiếu dấm được? Lý Hưu La trộn đều nhân sùi cào, bỗng nhớ đến cái này, liền quay sang hỏi Trương Thúy Thúy. Trương Thúy Thúy mỉm cười, nói: "Có muối ăn đã là không tệ rồi. Loại đồ như dấm và nước tương đầu phải là thứ mà mấy người nông thôn dân dã như chúng ta có thể ăn nổi. Dấm còn không phải là có vị chua sao? Đệ muội, nếu như muội muốn ăn chua, để lát nữa vớt chút rau ngâm ăn cũng vậy thôi mà!"

(*rau ngâm: giống như món cải chua của VN mình vậy đó.)

Lý Hưu La nhìn theo ngón tay Trương Thúy Thúy đang chỉ, quả nhiên nhìn thấy ngay một vại đồ chua đặt bên cạnh tủ bát.

"Chỉ có một vại thôi à?"

Trương Thúy Thúy khẽ cười: "Đúng vậy, ngâm rau tốn rất nhiều muối, muối rất quý, sao có thể lãng phí được."

Lý Hưu La nghe xong, chỉ đành dần xuống nội tâm đang hưng hực thiêu đốt đòi ăn nỡ thực của mình. Phải kiếm tiền, nhất định phải kiếm tiền, bằng không đừng hòng được ăn ngon. Thời đại này cái gì cũng đều có, nhưng cổ tình nàng lại không được ăn, đây không phải là đang cắt thịt nàng, đâm vào tim nàng hay sao?

Vốn dĩ Lý Hưu La còn định bỏ thêm chút mỡ, nhưng lại nhớ đến Tần mẫu chắc chắn sẽ tiếc mỡ, không nỡ xài, cho nên đành dẹp luôn ý nghĩ này. Cũng may những nguyên liệu này đều là thuần tự nhiên, cho dù không có những gia vị ấy, mùi vị chắc cũng không quá kém.

Đội gói xong hết sùi cào, Tần Phấn và Tần Diệu quả nhiên cũng vừa về tới, phía sau còn có Từ Viễn và Từ Hạo cả người đầy bùn đất như khi vừa đi chơi trở về.

Cái mũi của Từ Viễn cực kỳ nhạy bén, vừa vào sân, hít hít mũi vài cái, liền giống như mèo ngửi thấy mùi tanh mà chạy lon ton tới phòng bếp, phía sau còn có một cái đuôi nhỏ là Tần Từ Hạo.

"Mẹ ơi, tối nay ăn sùi cào à?" Tần Từ Viễn thò đầu vào phòng bếp, chảy cả nước miếng.

"Sùi... Cào à?" Từ Hạo cũng mở to mắt, học vẹt nói theo ca ca, tuy nhiên, Lý Hưu La nhìn cái bộ dáng ngây thơ của bé, đoán chắc tám phần mà nhóc con này hoàn toàn không biết cái gì gọi là sùi cào đâu.

Trương Thúy Thúy thấy hai đứa con nghịch ngợm cả người đều là bùn đất, liền đánh mông mỗi đứa một cái: "Đã dạy là không được làm dơ y phục, giặt nhiều quá sẽ mòn vải, sao con còn dẫn theo đệ đệ đi nghịch bùn như vậy?"

Tần Từ Viễn đã thành thói quen, Trương Thúy Thúy đánh cũng chẳng dùng sức, ngược lại, Tần Từ Hạo đang chuẩn bị khóc òa lên, nước mắt đã dâng lên xong xuôi rồi, chỉ chờ tín hiệu là khóc ngay thôi, thế nhưng ca ca lại không có khóc, mắt của ca ca cứ nhìn chăm chăm vào cái nồi trên bếp, cho nên bé cũng ngoan ngoãn nuốt hết nước mắt trở vào.

"Từ Viễn, Từ Hạo, lại đây, tiểu cô* tắm cho các cháu." Tần Phương đứng trong sân, vẫy vẫy tay với hai đứa bé.

(*tiểu cô: cô nhỏ, VN mình gọi là cô út ấy.)

Lý Hưu La gả vào Tần gia nhiều ngày như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương này cười. Tuy rằng trên nàng còn có ba ca ca, nhưng Tần

phụ, Tần mẫu lại không hề khác khe với nàng ta. Tuy nhiên, Tần Phưong lại rất thích yên tĩnh, ở trong Tần gia cứ giống như là người vô hình vậy.

Hiện tại Tần Phưong đã mười bốn tuổi, sắp đến tuổi xuất giá. Tần mẫu bắt đầu giao ít việc làm hơn cho Tần Phưong, cho Tần Phưong ở nhà tu dưỡng, hy vọng da dẻ trắng hơn một chút, cũng dễ tìm một hôn sự tốt. Ngoại trừ những chuyện cần thiết bắt buộc phải ra ngoài, thì đa số thời gian Tần Phưong đều ở trong phòng, có đôi khi Lý Hầu La nhìn thấy Tần Phưong cầm kim chỉ thêu thùa, đoán là Tần Phưong đang thêu của hồi môn cho mình.

"Tiểu muội, vậy làm phiền muội rồi!" Trương Thúy Thúy đem hai đứa nhỏ đẩy về phía Tần Phưong.

Tần Phưong cười dịu dàng: "Không thành vấn đề. Từ Viễn, Từ Hạo, mau đi theo cô cô nào!" Tần Phưong nắm tay hai đứa bé, nói chuyện rất mềm mỏng dịu dàng.

Lý Hầu La lúc này mới phát hiện Tần Phưong lớn lên thật xinh đẹp, nhận thấy được trên người Tần Phưong có một cảm giác tương tác quen thuộc, có vài phần giống với những tú nương Giang Nam mà Lý Hầu La đã gặp được ở kiếp trước.

(*tú nương: thợ thêu thùa.)

Chính xác mà nói, người Tần gia không có ai có tướng mạo xấu cả, tuy rằng đa số thời gian Tần mẫu đều xụ mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, lúc còn trẻ, bà thật sự là một mỹ nhân. Tần phụ thì không cần phải nói, hiện tại nhìn cũng không kém. Mấy đứa con dâu trong nhà, Trương Thúy Thúy tuy rằng không được tính là xinh đẹp diễm lệ, nhưng mặt mày thanh tú, Mã Đại Ni nếu có thể được Tần Diệu coi trọng, hiển nhiên là diện mạo còn xinh đẹp hơn Trương Thúy Thúy mấy phần. Mấy đứa con trai của Tần phụ, Tần mẫu thì không cần phải đề cập tới, hoàn toàn không có chỗ nào để chê. Ngay cả người đôn hậu như Tần Phấn, nhìn bề ngoài cũng là một nam nhân anh tuấn hơn người. Người một nhà này quả là có giá trị nhan sắc mà! Đương nhiên, xuất sắc nhất không ai ngoài Tần Chung. Khuôn mặt còn tinh xảo hơn cả nữ tử, đặc biệt là đôi mắt, trời sinh mang nét phong lưu.

Nhắc nồi sủi cảo xuống bếp, Tần mẫu phân phó cho Tần Chung đi gọi Tần phụ về ăn cơm. Nhưng Tần Chung còn chưa kịp bước ra khỏi nhà nửa bước, thì Tần phụ đã nổi giận dưng dưng trở về.

"Làm sao? Có chuyện gì vậy?" Tần mẫu nhìn thấy Tần phụ đen mặt, liền kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Tần phụ chỉ hừ một tiếng, chấp tay ra sau lưng, nổi giận dưng dưng trở về phòng. Tần Chung nhìn theo bóng lưng Tần phụ, khóe môi hơi hơi cong lên thành một nụ cười nhạt.

Mãi cho đến khi qua giờ cơm chiều, Tần phụ mới chịu kể rõ mọi chuyện. Thì ra sau khi ông đuổi theo Tần đại bá, lại không ngờ rằng Tần đại bá đi nhanh đến như vậy, chờ khi ông đến trước cửa nhà Tần đại bá, liền phát hiện bên trong hình như là đang có khách.

Lúc này mà đi vào cũng không tiện, cho nên Tần phụ định trở về trước, về sau rồi tìm thời gian thích hợp để nói chuyện với Tần đại bá cũng được. Nào có ngờ, ngay thời điểm ông định đi, thì ở bên trong bỗng đề cập đến chuyện sinh lễ.

"Sinh lễ mà chúng ta muốn cũng không nhiều lắm, cứ chiếu theo tục lệ của Tiểu Thanh Thôn mà làm, bốn lượng bạc tiền sinh lễ, cộng thêm một bộ xiêm y cho Tiểu Hồng, của hồi môn của Tiểu Hồng cũng có đến mấy hòm xiềng." Không còn nghi ngờ gì, vị khách bên trong chính là người của nhà gái.

Tần đại bá lại nói: "Bốn lượng bạc có phải là quá nhiều rồi không? Nhà chúng ta thật sự không có nhiều bạc như vậy."

"Bốn lượng bạc cũng đâu có nhiều lắm.."

Câu nói tiếp theo, Tần phụ không còn muốn nghe nữa, ông nhớ lại cuộc trò chuyện hôm nay của Tần đại bá ở nhà mình, liền tức giận đến run cả người, ông thầm nghĩ gọi Tần đại bá ra đây đối chất một phen, nhưng lại sợ chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài. Cuối cùng, một mình ông buồn bực đi dạo một vòng trong thôn, rồi mới ủ rũ trở về nhà.

Lý Hầu La nghe xong, nhìn về phía Tần phụ, nàng nên nói cái gì bây giờ? Là quan niệm tông tộc đã ăn sâu bén rễ quá nặng? Hay là bản thân Tần phụ làm người quá tốt đến mức ngây thơ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cùng nhau đi

Edit: Sahara

Tần mẫu nghe xong lại không thấy ngạc nhiên chút nào, bà đã sớm nhìn thấu người hai nhà kia là dạng người gì từ lâu rồi. Chỉ có lão già này là cứ thích làm người có mặt như mù thôi.

Không riêng gì Tần mẫu, những người còn lại trong Tần gia đều biết. Tần Phấn nhủ chặt hai mày, chẳng qua từ trước tới giờ Tần Phấn luôn kiếm lời, cho nên lúc này cũng không biết nên nói gì. Còn Tần Diệu vừa nghe xong thì lửa giận bốc lên tận trời. Tần Diệu hần cực khổ kiếm tiền, đưa lên cho cha mẹ,

đó là chuyện nên làm, nhưng hai nhà kia là cái gì chứ, mấy năm qua chiếm lợi lộc từ nhà bọn họ còn chưa đủ hay sao?

"Cha, cha đã già thì cũng nên nhìn thấu mọi chuyện, đại bá, nhị bá chính là thấy cha dễ bị gạt, cho nên mới làm ra những hành vi như thế. Cha nói thử xem, bọn họ đã lấy của nhà chúng ta hết bao nhiêu tiền rồi? Nói là sẽ trả, nhưng có trả không? Một phân tiền con cũng chưa thấy bọn họ trả. Bản thân chúng ta đói khát chỉ có thể buộc chặt thắt lưng, cháo trắng mỗi bữa cơm đều có thể nhìn thấy cả bóng người. Cha thì rất tốt bụng, đại phát thiện tâm, đem tâm huyết cả nhà cho hết cho người ta... Ấy da!" Tần Diệu còn chưa nói xong, thì đã bị tẩu thuốc của Tần phụ gõ lên đầu.

"Lão tử làm người thế nào, còn cần người đến dạy ta sao?" Tần phụ đứng dậy đuổi theo Tần Diệu mà đánh, Tần Diệu thì vất giò lên cổ mà chạy, hai cha con cứ người đuổi ta chạy vòng vòng trong đại sảnh.

"Ha ha... Gia gia đánh mạnh vào!" Tần Tử Viễn xem cảnh Tần phụ đuổi đánh Tần Diệu thành chơi đùa, vỗ tay cười ha ha không ngừng. Từ Hạo thấy ca ca cười, cũng lớn tiếng cười theo. Ngay cả Từ Như đang ngồi trong lòng Mã Đại Ni cũng hô reo: "Đánh, đánh..."

Tần Diệu vừa chạy vừa tức giận mắng âm lên: "Ba tên tiểu khốn khiếp nhà các người, có lương tâm hay không hả?"

(*khốn khiếp: có truyện chú thích từ này nghĩa là lưu manh, nhưng cái này không chính xác. Vương bát đản là từ chửi có hai nghĩa:

_nghĩa thứ nhất: là đồ trứng rùa, vì vương bát là rùa, đản là trứng. Hoặc thông dụng hơn có thể dịch là đồ con rùa.

_nghĩa thứ hai: là đồ con rùa rút đầu. Lý do chửi như vậy là vì trong tiếng hoa chữ vương (王) + chữ bát (八) + đản (O), do từ đản là quả trứng nên được ký hiệu hình tròn chữ không phải chữ tiếng hoa như vậy nha mọi người. Mọi người vẽ hình tròn quả trứng trước, rồi vẽ chữ bát vào hình tròn, sau đó vẽ tiếp chữ vương vào giữa chữ bát sẽ có hình mai rùa. Nhìn qua giống như là con rùa rút đầu vào mai. Cho nên mới có cách chửi là đồ con rùa rút đầu.

_trong truyện của chúng ta thì có thể hiểu câu mắng của Tần Diệu là: "Ba con rùa con các người, có lương tâm hay không?"

_lý do Sa ko chọn edit câu này ra luôn là vì muốn giữ nguyên nguyên tác, mặt khác là vì sau này các bạn đọc truyện này hay truyện khác cũng sẽ gặp lại từ này rất nhiều, nên mới chú thích hơi dài, bạn nào thấy phiền thì thông cảm nha.)

"Ha ha ha..." Ba đứa bé càng cười vui vẻ hơn.

Những người còn lại nhìn niết nên quen rồi, có thể thấy tình cảnh này đã diễn ra nhiều thế nào. Đuổi đánh một hồi lâu, cuối cùng Tần phụ mệt quá nên dừng lại.

Tần mẫu xụ mặt bảo Tần Phương đi lấy khăn cho Tần phụ lau mồ hôi. Sau đó chờ Tần phụ hết thở dốc rồi mới nói: "Từ từ nói chuyện không được sao? Con trai cũng lớn như vậy rồi, ông còn lấy tẩu thuốc đánh nó."

Tần phụ liếc mắt nhìn khuôn mặt cợt nhả của Tần Diệu: "Bố bà không nghe thấy nó nói cái gì à?"

"Nói cái gì hả? Nói thật sao?" Tiếng nói Tần mẫu rõ ràng hữu lực: "Chẳng lẽ lão nhị nói không đúng? Nhà chúng ta bây giờ đã không giống trước kia nữa rồi, làm gì còn dư dả để cho ông đem đi tiếp tế hai nhà kia, tự bản thân ông cũng nhìn thấy mà. Nhưng ông vẫn không chịu mặc kệ hai nhà bọn họ, bây giờ thì hay rồi, người ta lừa gạt lừa đến tận trên đầu của ông, lão già à, chẳng lẽ ông còn chưa nhìn thấy rõ bọn họ là loại người gì hay sao?"

"Phải đó! Cha, đại bá và nhị bá thành thân, xây nhà, mua đất, có chuyện nào là không phải nhờ gia gia giúp đỡ? Nhưng khi gia gia bị vướng vào kiện tụng, đại bá cùng nhị bá lại trốn nhanh hơn bất cứ người nào. Bọn họ làm người không biết tốt xấu như vậy, sao cha còn phải đào tìm đào phôi vì bọn họ?" Tần Diệu vừa bất mãn nói, vừa lau mồ hôi đầy trên mặt do mới vận động.

Tần phụ trừng mắt với Tần Diệu một cái, rồi lại thở dài bất đắc dĩ: "Bọn họ chung quy* cũng là người Tần gia, là do một tay gia gia các con nuôi lớn, trước khi gia gia các con đi đã căn dặn phải chiều có* bọn họ, cha làm sao có thể mặc kệ không lo?"

(*chung quy: cuối cùng; cũng có thể hiểu là nói gì thì.... Ví dụ: bọn họ nói gì thì cũng là người Tần gia; hoặc có nói gì thì bọn họ cũng là người Tần gia.

*chiều có: đồng nghĩa với chăm sóc.)

"Chiều có cái gì mà chiều có? Đều đã là người già hết cả rồi, con cháu đều có đủ, còn cần ông chiều có cái gì nữa hả? Ông xem người ta là người Tần gia, nhưng người ta lại xem ông là cái chày gỗ, dễ lừa gạt." Tần mẫu nhớ đến mấy năm nay đều tại ý nghĩ cố chấp này của Tần phụ, mà liên tục bị người ta lợi dụng, liền ghen một bụng tức.

"Được rồi, nếu về sau huynh ấy còn gạt ta, thì ta sẽ mặc kệ." Tần phụ hút một hơi thuốc, có vẻ hơi tức giận, nói cho cùng thì có ai bị gạt mà lại vui vẻ được đâu.

Dù Tần phụ nói như thế, nhưng những người còn lại trong Tần gia lại không có một ai vui mừng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì lời nói này bọn họ đều nghe rất nhiều lần rồi. Nhưng còn cách nào nữa chứ, Tần phụ là trụ cột của Tần mẫu, là phụ thân của mấy huynh đệ Tần Chung, ở trong cái nhà này, Tần phụ thường mặc kệ mọi chuyện, nhưng một khi Tần phụ muốn quản chuyện gì đó, thì không ai lay chuyển được quyết định của Tần phụ.

"Được rồi! Đi ngủ hết đi! Đừng có ở đây lãng phí dầu." Dứt lời, Tần mẫu liền đứng dậy, thuận tiện thổi tắt luôn ngọn đèn.

Đêm nay không có trăng, đèn vừa tắt thì trong nhà liền tối đen như mực, người của Tần gia đứng dậy, mò mẫm tìm đường đi về phòng của mình.

"Ai da, ai dẫm lên chân ta vậy?" Mã Đại Ni bỗng hét lên một tiếng.

"Hèn gì ta lại thấy mềm như vậy, mẹ nó* này, có phải gần đây nàng béo lên hay không?" Ngay sau tiếng la của Mã Đại Ni là tiếng thì thầm của Tần Diệu.

(*trong truyện này chồng thường gọi vợ là mẹ nó, nghĩa là mẹ của con mình, không phải từ chửi đâu nhé. Sa không thích từ chửi con mẹ nó,..... Cho nên trong những truyện Sa edit sẽ không xuất hiện từ này.)

"Phụt..." Lý Hầu La phì cười ra tiếng, vừa cười xong liền cảm giác được cổ tay mình bị ai đó nắm lấy dắt đi, tức khắc, nàng liền theo bản năng trở tay ghim giữ lại.

"Hầu La, đi cùng ta!"

Người nắm tay nàng dắt đi là Tần Chung.

Nghe thấy giọng nói Tần Chung, Lý Hầu La cười cười trong bóng tối, mấy năm chịu giày vò trong mặt thể khiến lòng cảnh giác của nàng quá cao, quả nhiên là muốn xóa bớt đi cũng không dễ dàng như thế.

Theo Tần Chung vào phòng, lại được hắt dắt tới cạnh mép giường.

"Nàng mới vào nhà, còn chưa quen thuộc mọi nơi, ta sợ nàng không nhìn thấy đá trứng đồ đạc." Chờ Lý Hầu La ngồi xuống giường rồi Tần Chung mới buông lỏng tay, cũng giải thích một chút về lý do nắm tay Lý Hầu La.

Quyển rũ trong vô hình là vết dao trí mạng nhất, Lý Hầu La gật đầu, gật đầu rồi mới nhớ là trong bóng tối làm sao mà nhìn thấy được, liền lên tiếng nói thêm: "Ta biết! Người chàng thích là tỷ tỷ của ta! Ta sẽ không nghĩ nhiều." Thật đáng tiếc.

Tần Chung im lặng, Lý Hầu La lại cho rằng mình đã nói trúng tâm sự của Tần Chung, bèn nhún nhún vai, sột sột soạt soạt cởi đi áo ngoài, xoay người nằm xuống nửa giường trong, rồi vỗ vỗ nửa giường ngoài theo thói quen: "Mau lên giường ngủ đi."

Trong bóng đêm, Tần Chung nghe Lý Hầu La nói như thế, bỗng có cảm giác lờ lờ này của nàng giống như là tú bà đang mời khách ở thanh lâu. Tần Chung sờ sờ mép giường, rồi cũng cởi áo ngoài ra, vừa mới nằm xuống thì đã được một tấm chăn phủ lên người: "Hiện tại trời lạnh, nên đắp chăn thật kỹ, không lại cảm lạnh." Lý Hầu La đem chăn đắp cho Tần Chung, tấm chăn cũng không lớn, nếu muốn đắp đủ cho cả hai người, thì khó tránh khỏi việc phải nằm sát vào một chút.

Lý Hầu La không cảm thấy gì, đến thời đại này cũng lâu vậy rồi, đồng hồ sinh học sớm đã điều chỉnh theo, rất nhanh thì Lý Hầu La đã chìm vào giấc ngủ. Tần Chung cảm nhận được nhiệt độ ấm áp bên cạnh, nhắm mắt lại thật lâu cũng không tài nào ngủ được, cả người cứng đờ như khúc gỗ, hẳn chưa từng nằm gần ai đến như vậy, cho đến khi tiếng ngáy của Lý Hầu La truyền tới, Tần Chung mới nhẹ nhàng thở ra, cả người cũng từ từ thả lỏng.

Hôm sau, khi tờ mờ sáng, Lý Hầu La đã thức dậy, vừa mở mắt ra thì đã thấy bên cạnh không có ai, Lý Hầu La nói thầm trong bụng: "Sao hôm nay lại dậy sớm thế không biết?"

Cơm sáng vẫn là chén cháo loãng soi được bóng người như thường lệ. Một, hai ngày thì còn được, nhưng ngày nào cũng ăn như vậy, làm cho bây giờ Lý Hầu La nhìn thấy đồ ăn gì cũng thèm đến mức hai mắt phóng ra tia sáng màu xanh lục*.

(*mắt phát tia sáng màu xanh lục, xanh lá cây: trong các truyện TQ thường dùng câu nói này để miêu tả sự thèm thuồng, thèm muốn. Câu miêu tả này thường được áp dụng cho các nhân vật có tính cách ham tiền, tình ranh, ví dụ như nhân vật Kim Kiền trong bộ đến khai phong làm nhân viên công vụ.)

"Mẹ, hôm nay con muốn lên huyện giao sách." Tần Chung ăn xong chén cháo loãng của mình, liền quay sang nói với Tần mẫu.

Tần mẫu cũng biết sau khi bệnh của Tần Chung tốt hơn một chút thì bắt đầu chép sách, nếu không phải bà không cho phép Tần Chung quá lao lực, thì nói không chừng Tần Chung sẽ chép sách từ lúc trời vừa sáng đến tận đêm khuya.

"Được rồi, lát nữa con đi chung với đại ca, nhị ca của con đi. Lão đại, lão nhị, trên đường đi để ý đệ đệ của các con một chút." Tần Chung bệnh nặng vừa khỏi, khó trách Tần mẫu cảm thấy không yên tâm.

Tần Phán gật gật đầu: "Con biết rồi, mẹ!"

Tần Diệu lăm bầm không biết đang nói cái gì.

"Mẹ, con cũng đi, con muốn cùng tướng công lên huyện. Đại ca và nhị ca phải làm việc, không thể đi trễ. Có con đi theo, con có thể chăm sóc cho tướng công. Trên đường có đi chậm một chút cũng không thành vấn đề." Lý Hầu La vừa nghe thấy Tần Chung muốn lên huyện, hai mắt liền phát sáng, vội vã ăn hết chén cháo, giờ tay lên nói.

Tần mẫu nghe xong thấy có lý, nên đồng ý, trước khi đi còn dặn dò Lý Hầu La: "Hầu La, bệnh của Chung nhi vừa mới khỏi thôi, trên đường đi đừng đi nhanh quá, giao sách xong thì lập tức đưa nó về."

"Yên tâm đi, mẹ. Cứ giao cho con!" Lý Hầu La vỗ vỗ ngực.

Chương 13: Phường thêu

Edit: Sahara

Không cần đưa Tần Chung đi cùng, Tần Phấn và Tần Diệu liền đi trước. Lý Hào La bỏ sách vào một cái sọt, mang trên lưng, rồi nhìn Tần Chung, nói: "Đi thôi!"

Vừa ra khỏi cửa, Tần Chung liền đuổi tay: "Đưa cho ta đi!"

Lý Hào La lắc lắc đầu: "Không sao! Sức của ta rất lớn." Lời này cũng không phải là Lý Hào La nói quá, tuy rằng dị năng đã tuột về cấp một, nhưng mấy ngày này nàng luôn rèn luyện, sức lực cũng tăng lên không ít.

"Yên tâm, ta sẽ không nói với mẹ đâu!" Tần Chung bóp bóp trán.

Lý Hào La thấy Tần Chung cứ khẳng khẳng như vậy, liền bỏ cái sọt sách xuống, ai vát mà không được chứ? Thế nhưng, nàng vẫn dặn dò: "Nếu chịu không nổi thì cũng đừng cố làm ra vẻ."

Tần Chung gật gật đầu.

Lúc hai người đi trong thôn, cũng gặp gỡ chào hỏi không ít thôn dân, mấy ngày qua theo Tần mẫu đi nhặt củi, Lý Hào La cũng nhận biết được hơn phân nửa người trong thôn, Tần Chung còn chưa kịp giới thiệu, thì Lý Hào La đã lên tiếng trước.

"Thảm, đi giặt đồ à?" (*thảm = thím)

"Chào Tiên Thúc..."

"Chào Vương đại gia...."

Những người được chào cũng thân thiện chào lại, có người còn nói thêm mấy lời như: "Chung ca nhi, cháu cưới được một thê tử thật tốt, thử nhìn mà xem, diện mạo xinh đẹp, miệng lại ngọt, tính tình cẩn mẫn, mẹ của cháu cũng khen không ngớt lời."

Lý Hào La e thẹn liếc nhìn Tần Chung một cái, hai má đỏ ửng, thẹn thùng mà nói: "Đầu có ạ! Tướng công mới tốt!"

"Nhìn kia, nhìn kia, mới đó đã bênh vực rồi, ha ha...."

Tần Chung cũng mỉm cười đáp lại, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là một kẻ lừa đảo, diễn trò còn giỏi hơn hẳn, nếu vị Hào La cô nương này mà biết thẹn thùng, thì tên của hắn sẽ viết ngược lại.

Đương nhiên, trên đường có nhiều người nhiệt tình, thì cũng có không ít người ghen tị với Lý Hào La, ai bảo Tần Chung lớn lên tuấn tú như vậy, có thể nói là thiếu niên tuấn tú nhất Tiểu Thanh Thôn, cho nên tất nhiên là chiếm được tâm của rất nhiều thiếu nữ hoài xuân.

(*thiếu nữ hoài xuân: chỉ những cô gái ở độ tuổi mơ mộng, bắt đầu biết yêu.)

Lý Hào La lại không sợ ai hết, có người nào trừng mắt với nàng, thì nàng lập tức trừng mắt lại, hai mắt còn trừng to hơn, hung dữ hơn đôi phượng.

Chúng thiếu nữ của Tiểu Thanh Thôn: "Tần Chung ca ca vậy mà lại cưới phải một người đàn bà đánh đá."

Ra khỏi cổng thôn, Lý Hào La liền chóng hong cười rộ lên: "Tần Chung, chàng có thấy không? Thật thú vị quá đi mất." Đột nhiên thoát khỏi cái thế giới lúc nào thân kinh cũng trong trạng thái căng thẳng như mặt thế, ở nơi này, tinh thần Lý Hào La được thả lỏng rất nhiều, nên cũng phát hiện ra nhiều chuyện thú vị trong cuộc sống, việc mấy tiểu cô nương này trừng mắt, nghiêng răng với mình như thế thôi cũng làm Lý Hào La thấy rất mắc cười.

Tần Chung lắc lắc đầu, trên mặt cũng đượm ý cười, trong lòng lại cảm thấy hết biết: thật là ngốc nghếch!

Từ Tiểu Thanh Thôn đến huyện độ khoảng nửa canh giờ đi đường, Lý Hào La còn tưởng Tần Chung vác nhiều sách như vậy sẽ không chịu đựng được bao lâu, không ngờ khi đến cổng huyện, ngoại trừ việc hơi thở dốc một chút ra thì Tần Chung hoàn toàn không có việc gì.

Lý Hào La vỗ vỗ vai Tần Chung: "Không tệ, không tệ! Thân thể này của chàng còn khỏe hơn so với tưởng tượng của ta rất nhiều."

Tần Chung: "..... Hào La, ra bên ngoài, lời nói, cử chỉ của nàng nên thu liễm lại một chút."

Lý Hầu La thấy khó hiểu mà nhìn Tần Chung: "Ta làm sao?" Tiếp theo sau đó, Lý Hầu La như chợt hiểu ra cái gì, liền vươn tay chỉ chỉ vừa nhìn Tần Chung bằng ánh mắt chế nhạo.

(*trước đó Lý Hầu La nói thân thể của Tần Chung khỏe hơn tưởng tượng của mình, câu này nghĩ theo nghĩa đen tối là ám chỉ việc đàn ông khỏe mạnh trên giường, Tần Chung bảo Lý Hầu La thu liễm lời nói vì cho rằng lời nói của Lý Hầu La quá mờ ám, thật ra là do đầu óc anh í đen tối quá mà thôi. Vì vậy cho nên Lý Hầu La mới chỉ chỉ rồi nhìn Tần Chung đầy chế nhạo.)

Tần Chung ho khụ một tiếng: "Tối rồi, chúng ta vào thành thôi."

Tên đầy đủ của huyện này là Vân Dương huyện, phạm vi bao gồm mười tám thôn trang ở lân cận. Vân Dương huyện ở cạnh sông Thông Giang, còn xây một bến tàu, huyện thành còn náo nhiệt hơn so với tưởng tượng của Lý Hầu La. Trên đường phố, các cửa hàng san sát nhau, người đi đường qua lại đông nghịt.

Tần Chung thấy Lý Hầu La tò mò nhìn quanh quất khắp nơi, sự nghi ngờ trong lòng càng nhiều, tuy rằng thường nói nữ tử chưa thành thân không bước chân ra khỏi cửa, nhưng nhà Lý chủ bộ ở huyện thành, một năm cũng phải ra ngoài vài lần chứ, nhưng sao nhìn Lý Hầu La giống như là chưa từng nhìn thấy huyện thành?

"Hôm nay trùng hợp mở phiên chợ, nàng cứ xem nhiều một chút." Tần Chung vừa nói vừa nhìn Lý Hầu La.

Hai mắt Lý Hầu La vẫn luôn nhìn ngó khắp nơi, nghe Tần Chung nói cũng chỉ gật đầu đại mà không thêm đề ý.

Đầu tiên, Tần Chung dẫn Lý Hầu La đến tiệm sách, chương quầy tiệm sách là một người trung niên mập mạp, thái độ đối với Tần Chung cực kỳ thân thiết, khuôn mặt ông ấy lúc cười thật giống Phật Di Lặc: "Chung ca nhi, sách chép xong hết rồi à?"

(*Phật Di Lặc: chữ viết thì là Phật Di Lặc, nhưng khi nói chuyện thì mọi người lại thường nói là Phật Di Lặc.)

Tần Chung thả sọt sách xuống, thái độ thân thiết mà không mất phần tôn kính: "Hà thúc, ngày giao sách cũng đã trì hoãn khá lâu, mời thúc kiểm tra lại một chút. Trong này có một quyển sách cháu chép hỏng rồi." Dứt lời, Tần Chung liền mở quyển sách mà ngày đó sơ ý quệt một nét bút ra cho Hà chương quầy xem.

Hà chương xem thử, chẳng qua chỉ là một vết lem nhỏ, nếu Tần Chung không nói, thì ông cũng không phát hiện, trong lòng Hà chương quầy lại càng có hảo cảm với đứa trẻ thành thật này: "Chẳng qua chỉ là một vết lem nhỏ mà thôi, không có sao cả."

"Không, Hà thúc, chuyện gì cũng phải làm theo quy tắc, lúc trước đã nói rõ là sách được sao chép không thể có chút sai sót, bây giờ làm sao có thể xem như không có chuyện gì được?" Giọng điệu Tần Chung tuy rằng ôn hòa, nhưng lại rất kiên định.

"Được rồi, Chung ca nhi, cháu cũng quá thành thật rồi." Hà chương quầy mỉm cười, nhận lấy sách, cầm tiền đưa cho Tần Chung.

Tần Chung nhận lấy tiền, cười nói: "Hà thúc buôn bán trung thực, lại hết lòng chiều cố cháu, tất nhiên là cháu cũng không thể lừa gạt Hà thúc."

Thời đại nào cũng vậy, người làm ăn coi trọng nhất chính là hai chữ thành tín, Tần Chung nói như vậy, lại càng hợp ý Hà chương quầy: "Hiện tại vẫn lãnh tiếp hai mươi quyển hả?"

Tần Chung gật đầu: "Sức khỏe đã khá hơn nhiều, nhưng mẫu thân vẫn lo lắng cháu quá mệt nhọc, làm phiền Hà thúc rồi."

Hà chương quầy thở dài: "Thật đáng tiếc, nếu như cháu không bệnh, nói không chừng đã đỗ tú tài rồi."

Tần Chung nghe xong chỉ cười cười mà không nói tiếng nào, làm cho Hà chương quầy càng thấy đáng tiếc.

Lý Hầu La nghe xong thì thấy hơi bất ngờ, hiểu biết của nguyên chủ đối với Tần Chung không nhiều, chỉ biết Tần Chung là vị hôn phu được đính ước từ nhỏ với Lý Nguyệt Nga, có một khoảng thời gian Lý Nguyệt Nga luôn miệng nhắc đến Tần Chung, nói là tiền đồ gì gì đó, nhưng sau này lại không thấy nhắc đến nữa, bây giờ ngẫm nghĩ lại, chính là từ lúc Tần Chung bị bệnh, thì Lý Nguyệt Nga bắt đầu không nhắc đến Tần Chung nữa.

Thì ra là có chuyện như vậy, nghĩ đến trước đó Lý Nguyệt Nga cũng không có tâm tư hủy hôn, nói cho cùng thì cái gương mặt này của Tần Chung quả thật là quá hút hồn người khác, hơn nữa trước kia Tần Chung còn từng đọc sách, thông qua ký ức mơ hồ của nguyên chủ, có thể thấy được trước khoảng thời gian Tần Chung bị bệnh, Lý gia cũng rất xem trọng tiền đồ của Tần Chung. Thế nhưng khi Tần Chung bị bệnh suốt hai năm thì mọi thứ đều thay đổi. Sức khỏe không tốt, cũng khó có được thành tựu trên con đường khoa cử, hơn nữa, hiện giờ gia đạo của Tần gia sa sút, quả thật là không xứng được Lý gia gả một đích nữ xuất sắc như vậy vào nhà.

"Cháu chép sách rất tốt, những vị khách mua sách do cháu chép đều khen không ngớt lời, về sau mỗi quyển sách cháu chép đều tặng thêm một văn tiền một quyển." Lý Hầu La ở một bên nghĩ đồng nghĩ tây, khi hồi thần lại thì chợt nghe thấy một câu này của Hà chương quầy.

(*nghĩ đồng nghĩ tây: nguyên văn cover là bảy nghĩ tám nghĩ, nghĩa là nghĩ ngợi miên man.)

Cho dù ba văn tiền một quyển sách, thì chép xong cũng mất hai ngày không ngủ không nghỉ. Mà một cân thịt đã là năm văn tiền rồi, chiếu theo như vậy mà tính, thì cái giá ba văn tiền một quyển sách này của Hà chương quầy vẫn còn rất thấp.

Lý Hầu La ở bên này thăm chặc lưỡi vì việc kiếm tiền gian nan ở thời đại này, mà Tần Chung ở bên kia nghe thấy Hà chương quầy nói như vậy thì liền nghiêm mặt: "Hà thúc, cháu biết đây là thúc chiều cổ cho cháu, cháu sẽ nhớ kỹ."

Hai mắt của Hà chương quầy vốn dĩ đã rất nhỏ, bây giờ lại cười híp thành một đường thẳng, chẳng qua là ông bán một cái nhân tình mà thôi. Ông rất xem trọng Tần Chung, nếu như tốn chút tiền mà có thể giao hảo* với Tần Chung, tất nhiên là có lời. Lỡ như ông nhìn lầm, vậy cũng không quan trọng, bắt quá cũng chỉ mấy văn tiền mà thôi. Hơn nữa ông cũng không hoàn toàn là vì kết giao, đứa trẻ Tần Chung này vừa lễ phép lại vừa ngoan ngoãn, phẩm hạnh đoan chính*, lương thiện, cứ xem như là ông chiều cổ cho đám hậu bối.

(*giao hảo: tạo mối quan hệ tốt.

*đoan chính: ngay thẳng.)

Đương nhiên, ông nên chiều cổ thì vẫn chiều cổ, nhưng nếu Tần Chung có thể nhớ điểm tốt của ông thì không còn gì bằng. Trong lòng Hà chương quầy nghĩ thế, bàn tay mập mập lại vỗ lên bả vai gầy của Tần Chung: "Không có gì đáng kể, cháu cứ gắng đọc sách cho tốt, thúc tin cháu nhất định sẽ có tiền đồ lớn."

"Mượn lời may mắn của Hà thúc."

(*mượn lời may mắn: một cách nói khách sáo, ẩn ý là hy vọng điều mà người kia nói sẽ thành hiện thực, cũng có thể hiểu là cảm ơn lời chúc.)

Rời khỏi tiệm sách, Tần Chung liền muốn về nhà, nhưng Lý Hầu La làm sao mà chịu, nàng đến Vân Dương huyện cũng không phải là để đi chơi không: "Trong huyện có phường thêu không? Hay là cửa hàng bán đồ thêu chẳng hạn?"

Trước kia Tần Chung đọc sách tại thư viện trong huyện, cho nên cũng biết một chút: "Trong huyện có hai phường thêu, tên là Cẩm Tú Phường và Như Ý Phường. Xung quanh huyện cũng có rất nhiều cửa hàng thêu do hai phường thêu này mở. Sao vậy, nàng muốn mua đồ thêu à?"

Lý Hầu La nghe xong thì thấy rất vui vẻ, một huyện thành mà có đến hai phường thêu, hơn nữa xung quanh còn mở rất nhiều cửa hàng thêu, điều này chứng minh, việc thêu thùa rất được ưa chuộng ở thời đại này, phát triển thành thực.

"Đi, chúng ta đến cửa hàng thêu xem thử một chút."

Cửa hàng thêu do Cẩm Tú Phường và Như Ý Phường mở cũng lấy tên là Cẩm Tú Phô và Như Ý Phô, nhưng lại được chia ra ở thành bắc và thành nam. Điều này cũng có thể lý giải, kinh doanh cùng một nghề, tự nhiên mà muốn tách ra.

Lý Hầu La hưng phấn kéo tay Tần Chung đi đến Cẩm Tú Phô trước, dọc đường đi Tần Chung luôn muốn rút tay ra khỏi tay Lý Hầu La, đáng tiếc, bởi vì Lý Hầu La có dị năng, sức lực quá khỏe, cho nên Tần Chung không rút tay ra được.

Trên phố, mặc dù là phu thê, nhưng hai người cứ nắm tay như vậy, cũng có chút khác người, hai tai Tần Chung đỏ ửng, thế nhưng Lý Hầu La cứ một đường xông thẳng về phía trước, nên không phát hiện ra bộ dáng hiện giờ của Tần Chung, mãi cho đến khi tới Cẩm Tú Phô, tay của Tần Chung mới được buông ra.

Tần Chung nhìn bàn tay bị nắm đến đỏ lên, vốn dĩ là tức giận, nhưng sau đó lại thầm cười một cách bất đắc dĩ trong lòng, việc làm "khác người" của vị cô nương Hầu La này cũng đâu phải chỉ có mỗi một việc.

"Vị phu nhân này, xin hỏi là muốn mua cái gì? Tú nương* của phường thêu chúng ta đều là xuất sắc nhất, nhỏ thì có túi tiền, khăn tay, lớn thì có bình phong, tranh họa, y phục, cần cái gì cũng đều có, phu nhân cứ tùy ý lựa chọn." Tiểu nhị của cửa hàng nhìn thấy Lý Hầu La tuy là còn trẻ, nhưng lại búi tóc phụ nhân*, cho nên mới xưng hô Lý Hầu La là phu nhân, sau đó thì lưu loát giới thiệu về cửa hàng.

(*tú nương: thợ thêu, thường dùng cho nữ, khi đạt tới một cấp bậc nhất định sẽ được xưng hô là đại sư.

*phu nhân: nữ tử đã có chồng.)

"Ta muốn đi xem thử một chút!" Lý Hầu La nói xong, liền bắt đầu xem thử từng món đồ thêu được trưng bày ở tầng này, xác thực đúng như lời tiểu nhị nói, chủng loại đồ thêu ở cửa hàng phong phú đa dạng, quạt, túi tiền, khăn tay, miếng đệm giày, hài thêu, v.v..

Sau khi Lý Hầu La xem qua một lượt, trong lòng cũng đã hiểu biết đại khái, hình thêu trên những món đồ thêu này đều là hoa văn thông dụng, thường gặp, nhưng châm pháp* (kỹ thuật thêu) thành thực, phối màu chỉ tự nhiên, đa dạng phong phú, nói tóm lại, kỹ thuật thêu ở thời này rất phát triển.

Nhưng trong mắt Lý Hầu La thì bấy nhiêu đây còn chưa đủ tiêu chuẩn, trước không đề cập đến dị năng thêu thùa của nàng, chỉ đơn giản là dùng trình độ thêu thùa của nàng ở trước mặt thế để nhận xét, thì kỹ thuật thêu ở đây cũng chỉ tới ngưỡng cửa đủ tư cách, kỹ thuật thượng thừa thì khỏi phải nhắc tới, càng miễn bàn đến cái gì gọi là tính nghệ thuật, số đồ thêu này lộ ra hơi thô khô khan.

"Tiểu nhị ca, vừa rồi huynh nói là còn có những kiện đồ thêu lớn, xin hỏi là để ở đâu vậy?" Lý Hầu La nhìn thấy ở đây chỉ trưng bày những hàng thêu nhỏ, sau khi xem xong hết, Lý Hầu La liền vẫy tay hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy Lý Hầu La xem nhiều như vậy, ngay cả giá cũng không thèm hỏi, rõ ràng là không có ý muốn mua. Lại nhìn Lý Hầu La và Tần Chung, tuy rằng ăn mặc sạch sẽ, nhưng chỉ là vải thô, trong mắt tiểu nhị liền hiện lên vẻ bất kiên nhẫn, bắt quá tiểu nhị che giấu rất tốt, trên mặt vẫn nở nụ cười: "Phu nhân, kiện đồ thêu lớn rất quý giá, tất cả đều đặt ở lầu hai, nếu phu nhân không ngại thì cứ ở lầu một chọn lựa."

Lý Hầu La tất nhiên là hiểu được ẩn ý trong lời nói của tiểu nhị, nhưng là người từng trải qua thời mạt thế, cho nên chỉ cần không động chạm đến lợi ích của mình, thì Lý Hầu La cũng không quan tâm người ta có thái độ gì với mình.

"Ta muốn đi xem thử!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiệm thêu

Edit: Sahara

****tiêu đề chương 13 là phường thêu, nghĩa là nơi sản xuất hàng thêu, đại khái chính là công xưởng, nhưng ở cổ đại đều là hàng thủ công, thêu tay. Còn tiệm thêu chính là cửa hàng bán đồ thêu, là những mặt hàng đã thành phẩm. Phường thêu vẫn có thể mua bán đồ thêu chứ ko phải chỉ sản xuất thôi. Phường thêu là tiệm thêu nhưng quy mô lớn hơn.

**** Xin mọi người dành chút thời gian đọc những lời này trước khi đọc truyện tiếp:

_Bắt đầu từ chương này Sa xin phép sửa lại một số cách xưng hô như sau:

1: giữa Tần phụ và Tần mẫu, khi hai vợ chồng nói chuyện bình thường tôn trọng nhau thì sẽ xưng hô tôi_ông, tôi_bà. Những lúc Tần phụ, Tần mẫu tức giận thì là Ta_ông, ta_bà.

2. Xưng hô giữa các nhân vật trẻ đồng trang lứa trong trường hợp lịch sự, hoặc bạn bè thân thiết lúc vui vẻ hoặc bình thường: tôi_cô, ta_cô, ta_huỳnh. Lúc giận hay quan hệ mâu thuẫn: ta_người.

3. Xưng hô giữa người lớn tuổi và người trẻ tuổi lúc bình thường: ta_con, ta_cháu... Lúc giận: ta_người.

4. Xưng hô giữa người trẻ với người già có quan hệ thân thiết hoặc tôn trọng bình thường: con, cháu, tôi_ông, bà, thúc, bá...

Lúc giận: ta_ông, bà, thúc, bá.....

5. Xưng hô giữa kẻ thù: ta_người.

6. Những cách xưng hô trên chỉ dùng trong lời thoại của nhân vật.

_Nhiều bạn sẽ cảm thấy cổ đại mà sử dụng từ cô, tôi là không hợp, về chuyện này thì Sa xin giải thích là không có gì mà không hợp cả. Rất nhiều bạn editor cũng có sử dụng cách xưng hô này. Sa cũng đọc 1 bài viết tổng hợp cách xưng hô trong truyện cổ đại ở trang web bách gia trang để tham khảo, ngoài ra Sa cũng có đọc một số tác phẩm nổi tiếng được chuyển của các tác giả như Kim Dung và Quỳnh Dao để tham khảo thêm, trong những bộ truyện ấy, các nhà văn chuyển thể cũng có sử dụng cách xưng hô tôi, cô,... Tất cả bộ phim cổ trang lồng tiếng hoặc vietsub cũng dùng từ cô và tôi rất nhiều.

_So ra thì từ nàng mà các bạn đọc luôn cho rằng hợp với cổ đại lại ít được dùng tới trong những cái mà Sa mới liệt kê ở trên nhất.

_Lý do Sa quyết định đổi lại thành như vậy 1 là để tránh lạm dụng quá nhiều từ ta và ngươi, từ nàng sẽ đi đôi với từ chàng dùng cho phu thê ân ái và trong lời dẫn truyện. Sa không thích cái gì cũng dùng từ nàng, như một số trường hợp cha nhắc tới con gái mình mà cũng dùng từ nàng, ông già xem một cô nương như con cháu mà cũng gọi là nàng.

_Tùy theo trường hợp, hoàn cảnh và diễn biến trong truyện mà cách xưng hô sẽ được điều chỉnh.

_Nếu bạn nào không chấp nhận được cách edit của Sa thì có thể drop trước khi lún hố, ai tình nguyện nhảy hố thì xin đừng comment là dùng từ cô không hợp với cổ đại nữa nha, cảm ơn mọi người đã dành thời gian đọc những lời này!!!!!!

Lý Hầu La nói xong thì đi thẳng lên lầu hai, tiểu nhị cũng bám theo sát gót: "Phu nhân, phu nhân...."

Tần Chung thấy thế, cũng chỉ đành cất bước đi theo.

Vừa lên lầu hai, hai mắt Lý Hầu La liền phát sáng, so với lầu một, thì các món đồ thêu ở lầu hai quả là tinh phẩm* (*hàng chất lượng cao). Bình phong*, tranh thêu, phụ kiện,.... Đều rất tinh xảo và xinh đẹp, được phân loại đăng hoàng. Hơn nữa, tiệm thêu Cẩm Tú Phô còn thiết kế một khu vực riêng, chuyên trưng bày những hàng thêu đặc biệt tinh xảo, đẹp.

(*bình phong: một tấm vách ngăn rời, có thể gấp lại, thường làm bằng gỗ, hoặc khung gỗ bên ngoài, bên trong là tranh thêu.)

Lý Hầu La đi đến trước một tấm bình phong lớn nhất, đây là một bức bình phong thêu đồ án tranh sơn thủy*, theo đánh giá của Lý Hầu La thì tay nghề này cũng được xem là tầm tạm. Cách giấu chỉ thừa* điêu luyện, bố cục cây cối um tùm, suối nước róc rách linh động cũng ra hình ra dáng vài phần.

(*tranh sơn thủy: tranh vẽ phong cảnh.

*cách giấu chỉ: khi thêu hay may đồ, mọi người thường gút 1 đầu chỉ trước rồi mới bắt đầu may, nhưng thợ thêu chuyên nghiệp sẽ không gút chỉ mà sẽ có phương pháp giấu chỉ để chỉ không bị tuột, và không làm xấu tác phẩm.)

Tiểu nhị thấy Lý Hầu La cứ đứng ngẩn người một hồi lâu không có phản ứng trước bức bình phong kia, thì trên mặt liền xuất hiện vài phần đắc ý: "Đây là món đồ thêu tinh mỹ nhất của cửa hàng chúng tôi, là do tú nương có tay nghề tốt nhất ở phường thêu thùa nên, tốn hết một năm thời gian để hoàn thành. Trước đó, phu nhân của huyện lệnh cũng nhìn trúng món đồ này, ra giá hai trăm lượng bạc để mua nó. Phu nhân, người cử việc xem thử, món đồ này rất nhanh sẽ được đưa đến phủ của huyện thái gia."

Ý tứ của tiểu nhị đã rất rõ ràng, cứ việc ngẩn, dù sao cũng mua không nổi.

Lý Hầu La càng nghe tiểu nhị nói thì hai mắt càng phát sáng, nàng nhìn về phía tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, thường thì có nhiều người mua những kiện đồ thêu lớn như thế này không?"

Tiểu nhị thấy hai mắt Lý Hầu La phát sáng đến dọa người, liền lui về sau hai bước theo bản năng: "Tất nhiên là nhiều, chỉ cần thêu đẹp, thì sẽ có nhiều người mua. Cửa hàng ở kinh thành của chúng tôi ở kinh thành buôn bán rất tốt, không chỉ riêng gì các vị lão gia, thái thái* của Đại Việt, mà ngay cả những quý Tây Dương* ở hải ngoại cũng cực kỳ thích. Cùng một kiện đồ thêu, nhưng khi mang ra hải ngoại bán thì sẽ bán được giá rất cao." Tính cách của tiểu nhị thích khoe khoang, Lý Hầu La chỉ mới hỏi một câu, thì tiểu nhị đã tuôn ra một tràng.

(*thái thái: một cách gọi khác của từ phu nhân.

*quý Tây Dương: chỉ người phương tây, đây là cách gọi của người dân TQ đối với người phương tây thời phong kiến.)

Có thể bán được ở cả hải ngoại?

Trong lòng Lý Hầu La thấy rất kích động.

Thời cổ đại ở thế giới của nàng, hải mậu* không được phát triển, tuy rằng Trịnh Hòa* cũng từng đến Tây Dương, nhưng mục đích của chuyến đi đó là để truyền bá quốc uy của Thiên Triều*, thế nhưng trong chuyến đi ấy, tiền không kiếm được đã đành, mà thể diện còn bị mất đi không ít. Về sau, triều Minh diệt vong, hải vận hoàn toàn bị cấm, triệt để ngăn cách cùng thế giới bên ngoài. Không ngờ ở thế giới này, hải vận lại phát triển đến như thế.

(*hải mậu: mậu là thương mậu, hải mậu là buôn bán bằng đường biển, đồng nghĩa từ hải vận.

*Trịnh Hòa: tên một vị thái giám thời nhà Minh. Ông là người dẫn đầu các chuyến đi đến phương tây vào thời đó, người đời sau thường gọi các chuyến đi đến phương tây của ông là: Trịnh Hòa hạ Tây Dương, hoặc Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương. Bạn nào muốn biết chi tiết thì search Google với từ khóa Trịnh Hòa.

*Thiên Triều: người thời xưa của TQ gọi chung các triều đại của họ là Thiên Triều. Triều là triều đại, Thiên là trời. Bởi vì hoàng đế của TQ tự xưng là Thiên Tử tức là con của trời.)

Hơn nữa, theo như lời tiểu nhị nói, thì Đại Việt chẳng những mở ra hải mậu, mà còn phát triển rất tốt.

"Hầu La...." Tần Chung nhìn bộ dáng kích động của Lý Hầu La, thầm thấy khó hiểu mà gọi một tiếng.

Lý Hầu La hồi thần lại, ho khan một tiếng: "Tướng công, không ngờ đồ thêu đẹp lại bán được giá như vậy, về sau ta cũng có thể bán đồ thêu."

Lý Hầu La nói thật lòng, nhưng tiểu nhị lại nhìn không được mà phì cười: "Vị phu nhân này, người cho rằng ai cũng có thể thêu ra được những món đồ thêu đẹp như thế này sao? Mấy vị tú nương kia ở phường thêu của chúng tôi, từ nhỏ thì đã được theo các vị sư phụ học tập, không có công lực mười năm, hai mươi năm thì không thể nào thêu ra được những món đồ thêu này!"

Lời nói này của tiểu nhị rất được Lý Hầu La tán đồng, việc thêu thùa phải nhìn vào tư chất, ở thế giới kia của nàng, phần lớn các thợ thêu thùa đều là nữ, nhưng theo sự phát triển của thời đại, nam giới cũng từ từ bước chân vào lĩnh vực thêu thùa, hơn nữa, còn có rất nhiều gia tộc, bởi vì châm pháp đặc thù mà nam càng dễ dàng học tốt hơn nữ.

Đồng dạng là tú nương, nhưng cấp bậc phân chia trong đó rất khác khe. Tú nương sơ cấp, hay còn gọi là Thêu Muội, là danh hiệu của thợ thêu từ hai năm trở lên, yêu cầu phải nắm vững các loại châm pháp*, sản phẩm thêu ra phải hoàn chỉnh.

(*các loại châm pháp: VN mình thì gọi là các loại mũi thêu, ví dụ như mũi cành cây, mũi xương cá, mũi đâm xô, mũi dây chuyền, v.v...)

Càng về sau, yêu cầu của các danh hiệu sẽ càng khó hơn nhiều, lại càng khó phải nói đến tú nương cao cấp. Tú nương cao cấp còn được gọi là Phượng Nương, yêu cầu căn bản ngoài nắm vững các loại châm pháp và kỹ xảo thêu, thì tác phẩm thêu ra phải là tác phẩm tinh mỹ được tán dương. Nếu nói tú

nuơng sơ cấp và trung cấp là dựa vào nỗ lực để đạt được, thì Phươg Nuơng ngoại trừ nỗ lực còn cần có thêm thiên phú.

(*thiên phú: năng khiếu trời sinh.)

Tiểu nhị thấy bản thân mình rõ ràng là đang cười nhạo Lý Hầu La, vậy mà Lý Hầu La còn gật đầu tán thành, vì vậy mà cảm thấy không còn gì thú vị, liền nói: "Được rồi, những kiện đồ thêu này phu nhân đều đã xem qua, nếu không có ý định mua thì xin mời phu nhân dời bước."

Cần xem đã xem, Lý Hầu La cũng không thích bị người ta xem thường, cho nên kéo tay Tần Chung đi xuống lầu.

Tần Chung thấy Lý Hầu La lại vô thức* nắm tay mình, trong lòng thờ dài bất đắc dĩ, cũng chẳng còn tâm tư rút tay ra, để mặc cho Lý Hầu La nắm lấy.

(*vô thức: làm một hành động gì đó trong vô tình, không có hoặc không kịp suy nghĩ.)

Sau khi hai người Lý Hầu La đi rồi, có một nữ tử mặc một bộ y phục màu đỏ nhạt bước ra từ sau bức bình phong khác, diện mạo rất xinh đẹp, nàng ta đi đến bên cạnh cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Lý Hầu La kéo tay Tần Chung rời khỏi tiệm thêu.

"Tiểu thư, thật đúng là nhị tiểu thư!" Lời này là do một nha hoàn có khuôn mặt tròn trịa đứng bên cạnh nữ tử kia nói.

Nữ tử có diện mạo xinh đẹp này là đích nữ của Lý chủ bộ, đích tỷ của Lý Hầu La, Lý Nguyệt Nga. Nàng ta thấy Lý Hầu La kéo tay Tần Chung đi trên đường nhưng ánh mắt lại không hề dao động.

Ngược lại, tiểu nha hoàn bên cạnh Lý Nguyệt Nga thì lại tức giận bất bình: "Tiểu thư, tên Tần Chung kia sao lại có thể như vậy được chứ? Người trao đổi tín vật đính ước với hân là tiểu thư, sao hân ta lại có thể thân mật với nhị tiểu thư như vậy được?"

"Câm miệng! Đó là nhị cô gia trong phủ, hân và nhị muội là thanh mai trúc mã, hiện giờ chuyện tốt đã thành, là hi sự của Lý gia, nhớ kỹ chưa?" Lý Nguyệt Nga bình tĩnh nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn, giọng điệu thản nhiên nhưng lại dọa tiểu nha hoàn sợ đến cứng đờ cả người, run run đáp: "Nhớ kỹ rồi, thưa tiểu thư!"

Nhìn thấy Lý Hầu La và Tần Chung như vậy, tuy rằng trên mặt Lý Nguyệt Nga không có cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại thầm thấy bức bối, cũng không còn hứng thú dạo chơi trong tiệm nữa, mà lập tức hồi phủ.

Chức chủ bộ ở Đại Việt chẳng qua là một chức quan thấp hèn, công việc là quản lý sự vụ, phụ tá huyện lệnh phân công quản lý những sự vật, sự việc cụ thể. Dù vậy, thì cơ hội đục nước béo cò trong đó cũng không ít, Lý chủ bộ cũng chẳng phải là loại thanh quan hai bàn tay trắng, vì vậy trong nhà hiển nhiên là có không ít của cải.

Lý gia ở thành nam của Vân Dương huyện, các khu nhà ở đây liền kề nhau, có thể xem như là khu giàu có trong huyện. Lý Nguyệt Nga hồi phủ, vừa vào phòng liền cho nha hoàn lui xuống. Nha hoàn vừa ra ngoài thì Lý phu nhân cũng lập tức bước vào.

"Mẹ!" Lý Nguyệt Nga không nhanh không chậm gọi.

"Nguyệt Nga, con thấy kiện đồ thêu mà huyện lệnh phu nhân xem trọng thế nào?" Lý phu nhân vẫy vẫy tay gọi Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga gật gật đầu: "Quả thật là bất phàm."

"Đã vậy thì chúng ta lập tức mua nó, tặng cho huyện lệnh phu nhân. Con cũng tặng thêm một vài món đồ thêu do con đích thân thêu, chắc chắn là huyện lệnh phu nhân sẽ phải rửa mắt mà nhìn với con!" Lý phu nhân cười nói.

(*rửa mắt mà nhìn = lau mắt mà nhìn = nhìn bằng con mắt khác: bất ngờ vì sự thay đổi của một người hay vật nào đó so với sự nhận định trước kia. Câu này tùy theo trường hợp mà có thể dùng để khen hoặc cười chê, nhạo báng.)

"Chuyện này thì con biết. Mà mẹ nè, hôm nay con ở tiệm thêu có nhìn thấy Tần Chung và nhị muội." Lý Nguyệt Nga khẽ nhủ mày.

Lý phu nhân nghe vậy liền thu lại ý cười: "Làm sao? Bọn nó gây sự?"

Lý Nguyệt Nga lắc đầu: "Cái này thì không, nhìn quan hệ giữa nhị muội và Tần... Và muội phu hình như rất tốt."

Lý phu nhân nghe xong thì cả người thả lỏng, cười vui vẻ: "Như vậy không phải là rất tốt hay sao? Nhan sắc của nha đầu Hầu La kia cũng xem như là có thể nhìn, dù là thứ nữ, nhưng so sánh với gia đình sa cơ thất thế như Tần gia thì vẫn còn dư dả. Chỉ cần bọn họ không gây sự, chúng ta cũng đừng quản họ làm gì! Tần gia cũng xem như là biết thức thời, không làm lớn chuyện gả thế này."

Trong nháy mắt, Lý Nguyệt Nga bỗng có chút hoảng hốt, trước mắt dường như đang hiện ra khuôn mặt tinh xảo của thiếu niên, còn có một tiếng gọi ôn nhu Lý cô nương.

Lý phu nhân thấy thế, bèn vỗ vỗ tay Lý Nguyệt Nga: "Con à, tục ngữ nói nhà cao cửa rộng gả con gái, cửa thấp cưới phụ*, cũng không phải là lời nói suông, hiện tại, Tần gia không trèo cao nổi với con. Sức khỏe tên Tần Chung kia không tốt, dù có thể đọc sách, nhưng e là khảo thí* xong cũng mất nửa cái mạng, như vậy thì có ích gì chứ? Hơn nữa, chỉ sợ hiện giờ ngay cả tiền nhập học Tần gia cũng không có, Tần Chung kia đã được định sẵn là không có tiền đồ. Con thì mặt nào cũng xuất sắc, lại đẹp như thế, chẳng lẽ thật sự phải bị gả đến Tần gia? Đi theo bọn họ làm ruộng cày bừa, suốt ngày dài nắng dầm mưa?"

(*nhà cao cửa rộng gả con gái, cửa thấp cưới phụ: trước kia Sa từng giải thích câu này nhưng chưa chính xác, giờ Sa xin giải thích lại:

_nhà cao cửa rộng gả con gái: con gái ở đây là chỉ cô gái còn trong trắng.

_cửa thấp cưới phụ: cửa thấp là nhà nghèo; phụ là phụ nhân, đàn bà.

_nghĩa đại khái câu này là nhà giàu thì gả con gái cho nhà giàu, nhà nghèo thì chỉ có thể cưới những người con gái nghèo hoặc là phụ nữ tái giá. Tương tự như câu môn đăng hộ đối.

*Khảo thí: khoa thi.)

Lý Nguyệt Nga lắc lắc đầu, đạo lý này Lý Nguyệt Nga tất nhiên hiểu rõ, cho nên sau khi biết Tần Chung lâm trọng bệnh, đại phu nói sức khỏe hẳn suy yếu rất nhiều, không thể quá lao tâm lao lực, nàng liền đoạn tuyệt ý niệm gả đến Tần gia.

Người đi lên cao, nước chảy xuống thấp, trong lòng Lý Nguyệt Nga nói thầm: Tần Chung, huynh đừng trách ta!

Lý Hào La hiển nhiên là không biết một màn gặp thoáng qua giữa mình và đích tỷ, sau khi tham quan cửa hàng Cẩm Tú Phô, nàng lại kéo tay Tần Chung đến cửa hàng Như Ý Phô.

So sánh đại khái thì cả hai cửa hàng đều không có khác biệt gì lớn, nhưng xét về mặt hàng tinh phẩm thì Cẩm Tú Phô tốt hơn một chút.

Lý Hào La còn dò hỏi thêm hai cửa hàng thêm khác, được biết tiệm thêm không mua hàng ở ngoài, nếu có thì giá cả cũng sẽ bị chèn ép rất thấp. Suy cho cùng thì phường thêm của bọn họ đều đào tạo tú nương riêng của mình, nên làm sao có chuyện để cho người ngoài chiếm lợi từ bọn họ.

(*Chiếm lợi ở đây là ám chỉ danh tiếng, bởi vì mua đi bán lại thì tiệm thêm vẫn có lời, nhưng hàng bán ra còn nhờ vào danh tiếng, danh tiếng càng lớn thì hàng bán ra giá càng cao, đồ thêm do tú nương của họ thêm bán ra tạo danh tiếng cho tú nương của bọn họ là đương nhiên. Nhưng khi họ mua của người ngoài, đồ của người ngoài bán ra với danh tiếng của cửa hàng, sau này người ngoài kia có tiếng tăm không bán đồ cho cửa hàng nữa mà tự mở cửa hàng riêng cạnh tranh thì bọn họ sẽ lỗ.)

Mọi chuyện trong thiên hạ, lấy lợi làm đầu, người khác suy nghĩ cho lợi ích của chính mình cũng là điều dễ hiểu. Lý Hào La cũng không cảm thấy có gì không đúng, nếu giá cả hợp lý, nàng cũng sẽ bán đồ thêm của mình cho hai tiệm thêm. Tuy nhiên, sau khi dò hỏi xong mới biết giá cả bị bọn họ ép xuống đến phân nửa, mua bán lỗ nặng như thế Lý Hào La tất nhiên là không làm.

Tham quan tiệm thêm xong, Lý Hào La lại dạo tới dạo lui trong huyện.

Tần Chung bệnh nặng vừa khỏi, bị xoay vòng vòng lâu như thế, dù sức chịu đựng có lớn đến đâu cũng không chống đỡ nổi, hẳn không nhịn được nữa mà hỏi: "Hào La, rốt cuộc cô còn muốn đi đâu?"

Lý Hào La thấy sắc mặt Tần Chung đã hơi tái nhợt, lúc này mới sực nhớ người ta là người bệnh nặng mới khỏi, vội vàng nói: "Xin lỗi, xin lỗi!" Lý Hào La đảo mắt, trông thấy một tiệm bánh bao gần đó.

"Chúng ta đến đó đi!" Dứt lời liền kéo tay Tần Chung đến tiệm bánh bao ngồi xuống: "Tiểu nhị, cho năm cái, không không, cho mười cái bánh bao thịt."

Hai mày Tần Chung nhíu chặt, nhưng thấy bộ dáng nhìn chăm chăm vào lồng hấp bánh bao mà nuốt nước miếng của Lý Hào La thì lại thả lỏng mày, không nói gì cả, lặng lẽ ngồi yên ở đó.

Hai vắn tiền một cái bánh bao vỏ mỏng thịt nhiều, nguyên liệu thuần tự nhiên, mặc dù không đủ gia vị, nhưng cắn vào miệng một cái vẫn lưu hương đầy miệng.

"Ừm, thật ngon.... Huynh cũng ăn đi!" Lý Hào La nhét đầy miệng, thấy Tần Chung ngồi yên bất động ở một bên, nghĩ Tần Chung đang thẹn thùng nên trực tiếp cầm một cái bánh bao nhét vào tay Tần Chung.

Tần Chung nhìn đôi mắt hạnh của Lý Hào La, bởi vì tròn to mà càng thêm tròn xoe. Hai bên má lúc này căng phồng, dường như da mặt cũng bị căng đến mỏng dính. Sau khi Tần Chung nhận được bánh bao, không nhận được mà chột chột cái má căng phồng vì nhét đầy bánh bao của Lý Hào La: "Ăn từ từ, còn chùng căng đến vỡ ra luôn đấy!"

Đúng lúc Lý Hào La nuốt xong hết bánh bao trong miệng, nghe vậy cũng không thêm để ý mà xua xua tay: "Yên tâm, ta vẫn còn ăn được!"

Tần Chung cúi đầu cắn một miếng bánh bao: ta đang nói mặt của cô, đâu phải nói cái bụng.

Mười cái bánh bao, Lý Hào La ăn hết tám cái, Tần Chung chỉ ăn có hai cái. Sau khi ăn xong, Lý Hào La thỏa mãn cảm thán một tiếng: "Rốt cuộc cũng sống lại." Có trời mới biết, mấy ngày nay nàng thêm thịt đến sắp phát điên rồi! Trải qua thời mạt thế nghĩ đến mà kinh, sự chấp nhất đối với đồ ăn của Lý Hào La đã xâm nhập vào linh hồn, ăn sâu vào xương tủy.

Tần Chung thấy Lý Hào La đang chuẩn bị vỗ vỗ bụng, liền kéo tay Lý Hào La lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Bất nhĩ!"

Trong lòng Lý Hào La thầm cho Tần Chung một cái liếc mắt xem thường, nhưng bên ngoài thì lại ngoan ngoãn gật đầu. Lúc này Tần Chung mới đứng

đây, lấy tiền vừa nhận được từ việc chép sách đi tính tiền.

Lý Hâu La vội ngăn cản: "Đừng đừng, chỗ ta có tiền!" Lý Hâu La giành tính tiền trước, vội móc hầu bao* ra, nằng đếm đếm, bên trong có năm trăm văn, đây là bao đồ lì xì của Tần mẫu cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Công tiểu trượng phu

Edit: Sahara

****Trượng phu = Phu quân = tướng công = lão công = chồng.

Bàn tay cầm tiền còn chưa kịp trả của Tần Chung khựng lại giữa khoảng không, hần liếc nhìn Lý Hâu La một cái.

Lý Hâu La kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy?"

Tần Chung thu tay cầm tiền lại, cười cười đáp: "Không có gì!"

"Đi! Chúng ta đến hiệu cầm đồ đi!" Sau khi ăn no, tinh thần Lý Hâu La vô cùng phấn chấn, nằng ợ nhỏ một tiếng, nụ cười trên mặt đầy thỏa mãn.

"Đến hiệu cầm đồ làm gì?" Tần Chung khó hiểu hỏi.

"Tôi đó rồi biết!" Lý Hâu La đi ở phía trước, Tần Chung không nhanh không chậm theo ở phía sau, đi được một hồi thì khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, Lý Hâu La quay ngược lại nắm lấy tay Tần Chung kéo đi: "Ta kéo huynh đi, như vậy có thể giúp huynh tiết kiệm được chút sức lực."

So sánh với nữ tử khác mà nói, Lý Hâu La ngoại trừ khỏe hơn, thì tính cách cũng phóng khoáng hơn rất nhiều, Tần Chung nhìn cánh tay đang bị Lý Hâu La nắm lấy, cảm xúc trong mắt lại già tăng.

Vừa đi dạo hết một vòng, Lý Hâu La cũng nắm được đại khái hoàn cảnh ở huyện thành. Trên đường phố có rất nhiều sạp hàng nhỏ, người mua cũng không ít, điều này làm cho Lý Hâu La tràn ngập tin tưởng đối với ý tưởng bán đồ thêu kiếm tiền của mình.

Tới hiệu cầm đồ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tần Chung, Lý Hâu La không chút do dự nào mà lấy ra hai chiếc vòng ngọc cùng một đôi hoa tai, đem đổi được năm lượng bạc.

"Tại sao cô lại phải cầm những thứ này?" Sắc mặt Tần Chung có chút phức tạp.

"Tất nhiên là vì kiếm tiền, những món đồ này chỉ là vật chết, để ở đó cũng không ít lợi gì, ta muốn bán đồ thêu thừa kiếm tiền thì cần phải có vốn." Lý Hâu La nói bằng giọng điệu đương nhiên, nằng cũng không phải hành động mù quáng, nếu việc thêu thừa ở Đại Việt đã phát triển đến một quy mô nhất định, thì nằng không tin đồ mà mình thêu ra lại bán không được. Nhiều nhất là giai đoạn đầu hơi gian nan một chút mà thôi.

Quan hệ giữa Lý Hâu La và Tần Chung hiện tại cũng khó mà nói rõ ràng. Nói là phu thê, thì hai người lại ước định từ trước rằng Lý Hâu La chỉ tạm thời dừng chân tại Tần gia, hai năm sau sẽ hòa ly. Nói không có quan hệ gì, nhưng cả hai đều đã bái đường. Là người sinh ra và lớn lên ở Đại Việt, từ nhỏ đã được hun đúc bởi lễ giáo phong kiến, ở trong lòng Tần Chung, địa vị của Lý Hâu La so ra thì cũng có vài phần bất đồng với những người khác.

Nhưng nếu đề cập đến yêu thương hay trách nhiệm, Tần Chung chỉ có thể xin lỗi, hiện tại hần không có những thứ này. Từ nhỏ thì Tần Chung đã biết tâm địa mình sắt đá, lạnh lùng. Rất ít người có thể tác động tới cảm xúc của Tần Chung. Cho dù là người nhà, nhưng ngoại trừ cha mẹ, thì tình cảm của Tần Chung đối với hai vị huynh trưởng cùng tiểu muội đều giống như nhau. Hần hình như không cần thầy dạy cũng biết làm sao che giấu bản thân, dễ dàng chiếm được lòng tin của người khác.

Lý Hâu La là một người nằm ngoài kế hoạch của Tần Chung, là nữ tử đột nhiên xuất hiện trong sinh mệnh hần. Hành động của nằng xác thật là khiến Tần Chung cảm thấy nghi hoặc, thậm chí là ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ đến đó thôi, không hơn.

Nữ tử này cũng chỉ là một người xa lạ mới vừa quen biết mà thôi, đây là nhận định của Tần Chung đối với Lý Hâu La. Tuy trong lòng không hề để tâm đến Lý Hâu La, nhưng ngoài mặt thì Tần Chung vẫn làm ra vẻ thờ dài: "Có nói thể nào thì đây cũng là của hồi môn của cô, gả đến Tần gia chúng ta đã khiến cô chịu nhiều ủy khuất rồi."

Lý Hâu La thấy Tần Chung lại lâm vào trạng thái tự trách, liền tron trừng mắt: "Đây là chuyện riêng của ta, có can hệ gì đến huynh, đến Tần gia kia chứ? Ta còn phải tạ huynh đã để cho ta tạm thời lưu lại Tần gia nữa kia." Còn một câu phía sau, dù chưa nói nhưng cả hai người đều tự hiểu. Cuối cùng, Lý Hâu La còn tận tình khuyên bảo Tần Chung một câu: "Huynh không cần ôm hết tất cả mọi việc vào người, sẽ hại thân đó!" Người như Tần Chung mà rơi

vào thời mạt thế, thì chắc chắn sẽ bị nuốt chửng đến xương cốt cũng không còn.

Tần Chung cúi đầu nhìn Lý Hào La, ôn hòa nói: "Ta biết rồi!" Kẻ lừa đảo này, tuy rằng có chút thông minh, nhưng ánh mắt dường như không có nhạy bén lắm.

Lý Hào La nhìn bộ dáng ngoan ngoãn trả lời của Tần Chung, tâm của người đi bỗng trở dậy, rất muốn giơ tay lên xoa nắn mặt của Tần Chung, thế nhưng nơi này là đường lớn thời cổ đại, nựng mặt nam nhân giữa đường thì quá khác người. Lý Hào La ho khụ một cái, nói: "Đi thôi! Chúng ta đi mua nguyên liệu."

Nguyên liệu dùng trong việc thêu thùa muốn đơn giản bao nhiêu thì đơn giản bấy nhiêu, muốn phức tạp bao nhiêu cũng có thể phức tạp bấy nhiêu. Hiện giờ Lý Hào La không có đủ điều kiện, nên chỉ có thể mua những nguyên liệu đơn giản và cơ bản nhất như vải bố, kim, và chỉ thêu.

Lúc bắt đầu, Lý Hào La chuẩn bị thêu một số phụ kiện nhỏ trước như là khăn tay, túi tiền chẳng hạn. Đến tiệm vải, Lý Hào La mua một ít vải bông trung đẳng, rồi mua thêm một số vải thừa lụn vụn, màu sắc trang nhã, chừng khoảng nửa rổ, tổng cộng tốn hết một lượng bạc.

Sau đó lại đến tiệm kim chỉ để mua kim và chỉ thêu. Thế nhưng, đến tiệm kim chỉ rồi thì Lý Hào La mới phát hiện, trong tiệm chỉ có hai loại chỉ thêu mềm và chỉ thêu thô mà thôi: "Chường quây, ở chỗ của các người không có loại chỉ thêu tơ tằm tuyền à?"

"Tơ tằm tuyền?" Chường quây là một vị nữ tử, nghe Lý Hào La hỏi vậy thì nhũu mày suy nghĩ, rồi không dám chắc chắn mà trả lời: "Khách quan, loại chỉ mà người hỏi có phải là loại chuyên dùng để thêu trên vải bông* và tơ lụa không?"

(*nguyên văn cover ở chỗ này là vải xa tanh. Nhưng thời cổ đại không có tên vải xa tanh, nên Sa xin phép đổi lại thành vải bông nhé.)

Lý Hào La mỉm cười gật đầu: "Chắc là nó!"

Nữ chường quây ai da một tiếng: "Khách quan, người hiểu biết rộng thật! Nếu không phải tú nương chuyên thêu thùa, ai lại biết đến tơ tằm tuyền? Loại chỉ mà người muốn tìm ở tiệm kim chỉ nhỏ chúng tôi không có đâu! Chỉ có những phường thêu lớn mới có thôi! Cửa hàng nhỏ chúng tôi chỉ có những loại chỉ thường bán cho đại đa số người mua, những loại chỉ thêu quý giá mắc tiền có rất ít người mua. Khách quan đến những tiệm khác tìm thử xem."

Lý Hào La nghe xong cũng không thấy thất vọng gì mấy, nói cho cùng thì hiện giờ nàng cũng chỉ thêu những phụ kiện nhỏ, chưa cần dùng đến loại chỉ thêu tốt như thế, sau này đi dò hỏi cũng không muộn.

Tuy nhiên chỉ thêu hiện tại so với đời sau mà nói, chất lượng quả là thua kém xa lắc xa lơ, tuy cũng có nhiều màu, nhưng một số màu lại rất thô sơ. Hết cách, thời đại này có giới hạn, trình độ công nghệ không đủ thì đành chịu.

Hiện giờ có thể dùng tạm, nhưng sau này nàng muốn thêu những kiện đồ tinh mỹ hơn, thì bấy nhiêu đây màu là hoàn toàn không đủ.

Sau khi mua đủ những nguyên liệu cơ bản, năm lượng bạc giờ chỉ còn ba lượng. Lý Hào La định dùng tiền thừa mua chút thịt mang về, nhưng chuyện bán đồ thêu cần bạc nhiều hơn, nên đành phải từ bỏ.

Hai người đi dạo ở huyện thành lâu như vậy, lúc rời khỏi thành đã là giữa trưa.

Tần Chung đi được một đoạn đường, thì bắt đầu thở dốc nặng nề, hôm nay quả là đã vượt qua cường độ chịu đựng của thân thể hắn.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Chung, Lý Hào La cúi đầu: "Xin lỗi, ta quên mất sức khỏe của huynh còn chưa tốt hẳn, nào, ta công huynh!"

"Cái..." Tần Chung còn chưa kịp nói chữ thứ hai, thì Lý Hào La đã ôm lấy đùi Tần Chung, nàng hơi khụy gối xuống một chút thôi đã dễ dàng công Tần Chung lên lưng.

"Cô..." Khoảnh khắc bị Lý Hào La công lên, đầu óc Tần Chung như phát nổ, hắn vậy mà lại để một nữ tử công trên lưng? Hơn nữa, người công còn là Lý Hào La nhìn có vẻ ốm yếu gầy gò?

"Cô... Cô thả ta xuống đi!" Tần Chung vội vàng nói, lần này là nóng nảy thật sự, không giống như trước đây, nội tâm bình thản nhưng trên mặt lại diễn đủ trò sinh động.

"Yên tâm! Sức của ta rất lớn, công huynh hoàn toàn không có vấn đề gì! À phải, huynh giúp ta cầm cái rổ này đi!" Dứt lời, Lý Hào La thả Tần Chung xuống, nhét rổ kim chỉ vào tay Tần Chung, rồi xoay người lại tiếp tục công Tần Chung lên.

Trong thời gian ngắn ngủi mà Tần Chung đã phát nổ đến hai lần, lúc hoàn hồn lại thì cái rổ đã nằm trong tay mình từ lúc nào.

"Cô... Cô mau thả ta xuống, việc này còn ra thể thống gì nữa?" Tần Chung cố chịu đựng cảm giác choáng váng, càng vội vàng nói, nếu để người khác nhìn thấy cảnh này, hắn sẽ xấu hổ chết mất.

Lý Hào La nghe xong, hừ một tiếng: "Thể thống? Ta thấy huynh quá si diện rồi tự làm khổ thân! Ta cũng chẳng phải người ngoài, ta là thê tử của huynh, công huynh thì có làm sao đâu? Lòng tốt lại biến thành lòng lang dạ sói!" Nếu không phải Tần Chung mệt là do nàng đã kéo hắn đi suốt cả ngày, thì chắc hẳn nàng đã mặc kệ hắn rồi. Bộ nhìn nàng giống như rất thích công người khác hả?

Tần Chung hoàn toàn không thể tiếp thu cách nói này, hắn dùng sức giãy giụa, nhưng hai tay Lý Hào La cứ như vòng sắt, ôm chặt lấy đùi hắn không

buồng lỏng chút nào, sức lực của cô gái này sao lại lớn đến như vậy chứ?

Không biết là do tức hay là do mệt, mà trước mắt Tần Chung bắt đầu xuất hiện đầy sao.

"Đừng nhúc nhích!" Thấy Tần Chung cứ liên tục giãy giụa, Lý Hào La đánh cái chát vào hông Tần Chung, âm thanh khá là vang dội: "Huynh càng giãy giụa càng làm ta mệt hơn!" (**Sa: ôi cười đau bụng chết mất. Đánh vào hông là nguyên văn đấy nhá bà con.)

"Cô.... Cô....!" Dám đánh hấn? Còn là ở chỗ đó nữa chứ! Cảm xúc đầu tiên của Tần Chung là không dám tin, tiếp theo là tức đến khóe miệng run rẩy không ngừng, đôi mắt vốn như chứa nước lúc này càng thêm ướt át.

"Nếu như huynh thức thối, thì ngoan ngoãn nằm yên, bằng không ta sẽ tiếp tục đánh huynh. Yên tâm, đợi khi đến trước cửa thôn rồi thì ta sẽ thả huynh xuống."

Tần Chung hít một hơi thật sâu, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, sau khi cân nhắc lợi hại, nhận thấy bản thân quả thật không thể chịu nổi việc bị Lý Hào La đánh thêm một cái, cho nên không nhúc nhích gì nữa.

"Huynh mau vịn vào ta đi! Huynh cứ ngồi thẳng người ngơ ngác như vậy, ta sợ làm huynh té, lúc cổng còn vất vả hơn."

Sau khi Lý Hào La nói xong, liền có cảm giác cơ thể người đang được cổng trên lưng cứng đờ lại, dù nàng không quay đầu lại nhìn thì cũng cảm nhận được vẻ mặt không tình nguyện của hấn.

"Không vịn? Không vịn thì ta lại đánh!" Lý Hào La trừng to hai mắt.

Dứt lời, Lý Hào La lại lần nữa cảm nhận được cảm xúc của Tần Chung đang kịch liệt thay đổi chỉ trong thời gian ngắn. Cơ thể thẳng tắp đang né ra xa, rồi cuộc cũng chịu dựa gần vào, cánh tay không cảm rõ kim chỉ lập đi lập lại nhiều lần động tác vươn ra rút lại một hồi lâu, rồi cuối cùng cũng chịu vịn lên vai nàng.

"Sớm làm vậy có phải tốt hơn không?" Lý Hào La cười một tiếng, thầm nghĩ, đồ trẻ con, chưa đủ lòng đủ cánh đã bày đặt xem thể diện lớn hơn trời.

Không biết là nhận mệnh, hay là cảm thấy không còn mặt mũi nhìn ai, mà Tần Chung vịn đầu mình lên lưng Lý Hào La.

"Huynh ngủ rồi à?"

Tần Chung không nói gì cả.

"Mắc cỡ?"

Tần Chung vẫn không lên tiếng.

Nhưng cơ thể đang cứng đờ lại từ từ thả lỏng.

Lý Hào La nói thêm mấy câu, Tần Chung vẫn không hề đáp lại, chờ lúc đến trước cửa thôn rồi, Tần Chung mới cứng rắn nói: "Tới rồi, thả ta xuống đi!"

Lý Hào La thả Tần Chung xuống, quay lại nhìn hấn, ngạc nhiên nói: "Ta còn tưởng tính tình huynh vĩnh viễn đều hiền như bột, thật không ngờ huynh cũng biết tức giận!"

Tần Chung: "....." Hừ! (*Sa: ánh hừ thâm trong lòng í mọi người.)

Bị Lý Hào La cổng suốt chặn đường, sức khỏe Tần Chung đã khá hơn, lúc đi từ cửa thôn về Tần gia, Tần Chung cố tình kéo dài khoảng cách với Lý Hào La, đi nhanh như bay ở phía trước.

Lý Hào La nhìn Tần Chung xách rõ kim chỉ đi ở phía trước, bởi vì đi quá nhanh mà bụi tóc trên đầu nghiêng trái nghiêng phải, nàng thầm cười trộm trong lòng.

"Chung nhi, sao đến giờ con mới về? Thê tử con đâu?" Tần mẫu đang ở cửa cho gà ăn, nhìn thấy Tần Chung liền hỏi liên thanh*, bà đảo mắt nhìn qua, lập tức thấy ngay rõ kim chỉ trên tay Tần Chung: "Đây là của ai?"

(*liên thanh: nghĩa là liên tục không nghỉ, mọi người chắc đã nghe từ bắn súng liên thanh rồi nh.)

Tần Chung cũng nhìn xuống rõ kim chỉ trên tay, nhất thời ngây dại. Hấn hơi há mồm, rồi lại không biết nên nói cái gì, sau khi lấy lại tinh thần, lập tức nhét rõ kim chỉ giống như củ khoai lang nóng bỏng tay vào tay Tần mẫu, còn bản thân thì vọt thẳng về phòng.

"Mẹ!" Từ xa, Lý Hào La đã thân thiết cất tiếng gọi Tần mẫu.

Tần mẫu còn chưa kịp nghĩ ra có chuyện gì với Tần Chung thì đã bị Lý Hào La làm gián đoạn. Tức thì, trên mặt bà liền xuất hiện ý cười: "Hào La, sao bây giờ các con mới về tới?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Ừm!

Edit: Sahara

Lý Hào La đón lấy rô kim chỉ trong tay Tần mẫu: "Mẹ, con vừa đi xem thử mấy tiệm thêu trong huyện, cho nên định thêu vài món bán lấy tiền."

Tần mẫu hơi có chút do dự, địa phương xa nhất bà từng đi cũng chỉ là huyện thành mà thôi, nơi khác thế nào thì bà không biết, nhưng theo sự hiểu biết của bà, đồ thêu do nữ tử bình thường thêu ra thường thường là để cho mình hoặc người trong nhà dùng, còn muốn đem bán kiếm tiền thì cần có tay nghề cao mới được.

Tần mẫu không muốn đả kích Lý Hào La. Có nói thế nào thì Lý Hào La biết nghĩ đến chuyện kiếm tiền phụ giúp trong nhà, thì đã tốt hơn nhiều so với người ham ăn biếng làm như thê tử lão nhị rồi: "Được được, hiện cũng sắp đến mùa đông, thời gian còn rất nhiều, không có việc gì làm thì thêu một chút đồ cũng tốt." Còn về việc kiếm tiền, Tần mẫu cũng không ôm hy vọng quá lớn.

"Con lấy đâu ra tiền mà mua rô kim chỉ vải vóc này?" Tần mẫu nhìn một rô kim chỉ, đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

"Con đem hai cái vòng và đôi hoa tai mang theo từ nhà mẹ đẻ đi cầm." Lý Hào La không mấy quan tâm đến mấy món đồ đó, hai cái vòng và đôi hoa tai kia là nguyên chủ mang theo tới, cũng là mấy món trang sức duy nhất của nguyên chủ. Còn về của hồi môn mà Lý gia cho..... Lý Hào La cũng từng lục tung mấy cái hòm xiềng kia xem thử, phát hiện ra cũng chỉ là ngụy trang bên ngoài, nhìn vào thì thấy đầy áp, kỳ thực bên trong toàn là chăn nệm được phủ vải đỏ lên trên, một cái rương khác thì đựng một vài bộ y phục và năm ngàn đồng tiền mà thôi.

(*một lượng bạc bằng 2000 đồng tiền, 5000 đồng tiền là 2 lượng rưỡi. Khá kẹo nhỉ!)

Đây chính là của hồi môn mà Lý gia cho!

Lý Hào La dám cá, việc đưa năm ngàn đồng tiền lẻ này là chủ ý của mẹ cả nguyên chủ, đúng thật là làm người ta ghê tởm mà! Trong trí nhớ của nguyên chủ, vẫn còn hiện rõ gương mặt của vị mẹ cả kia, nói sẽ chuẩn bị của hồi môn cho nguyên thân thật tỉ mỉ. Lý Hào La đoán chừng, số của hồi môn này cũng là một trong những nguyên nhân khiến nguyên chủ tức chết trong đêm tân hôn.

Lý Hào La vui vẻ nhận hết, bởi vì muối dù nhỏ thì cũng là thịt!

Tần mẫu nghe xong, thờ dài một tiếng: "Của hồi môn của con thì con phải giữ cho tốt! Nữ nhi khi xuất giá, những thứ thuộc riêng về mình cũng chỉ có điểm này thôi!"

Trong lòng Lý Hào La kinh ngạc, nàng không ngờ Tần mẫu lại nói như thế, ở cái thời đại này, đều xem nữ nhân như là vật phụ thuộc vào nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng bị nhồi nhét tư tưởng như vậy.

Ấy thế mà Tần mẫu lại có thể nói một câu như thế này, quả thật là nằm ngoài dự đoán của Lý Hào La. Lý Hào La cười tươi đến nỗi hai mắt cong vòng, vươn tay ôm lấy cánh tay Tần mẫu: "Mẹ, không có sao, đây cũng là vì để sau này có thể kiếm được nhiều tiền hơn mà."

Tần mẫu bị Lý Hào La ôm lấy như vậy, tuy rằng so với trước kia thì đã khá hơn, nhưng vẫn có chút không thích ứng được. Bà vừa thích Lý Hào La thân thiết với mình, vừa thấy ngượng, cả người có chút cứng nhắc, nhưng lại không có rút tay ra.

Tần mẫu cảm thấy nụ cười của đứa con dâu nhỏ này tươi sáng như ánh mặt trời, làm cho bà muốn hoa cả mắt. Tần mẫu ho một cái, giọng nói bất giác cũng hiền hòa hơn: "Vòng tay và hoa tai đều là từ nhà con mang đến, mẹ cho con tiền bù vào, con mau đi chuộc chúng về đi."

Thấy Lý Hào La cảm động nhìn mình, Tần mẫu có chút không được tự nhiên: "Tần gia chúng ta không phải là người nhòm ngó đến của hồi môn của con đâu."

"Mẹ, người thật sự là quá tốt! Nhưng mà không có sao đâu, đây là chuyện con nên làm. Trong nhà kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, mẹ muốn để cho mọi người trong nhà được ăn no mặc ấm đã rất khó rồi, con làm sao có thể lấy tiền từ của công được!" Cầm tiền của công, dù có lý cũng khó mà nói rõ.

Trong suy nghĩ của Lý Hào La, Tần mẫu có thể không để ý, nhưng những người khác thì khó nói. Nàng cũng không phải là gì của bọn họ, thì sao họ có thể đảo tìm đảo phổi vì nàng? Cho dù là Tần mẫu, thì bất quá cũng là một lão thái thái không ghét bỏ gì nàng mà thôi.

"Mẹ...." Tần mẫu và Lý Hào La đang nói chuyện, thì không biết Trương Thúy Thúy đã đứng cạnh cửa từ khi nào, đột ngột kêu lên một tiếng.

Tần mẫu nghiêm mặt: "Con làm ta sợ muốn chết! Đi đường sao không có tiếng động vậy hả?"

Trương Thúy Thúy cảm thấy có chút ỳ ạch, nàng luôn đi đường như thế mà, trước kia Tần mẫu đâu có nói gì! Nhưng Trương Thúy Thúy nào dám nói ra những lời này, chỉ mỉm cười: "Là do mẹ và tam đệ muội nói chuyện quá chuyện chú, cho nên mới không để ý thôi! Hai người đang nói gì vậy?"

Tần mẩu đưa rô kim chỉ cho Trương Thúy Thúy xem: "Đệ muội của con đem cầm vòng tay và hoa tai của nó, muốn thêu một ít đồ bán kiếm tiền. Nói gì thì mấy món đó cũng là do đệ muội con mang từ nhà mẹ đẻ đến, không giống với đồ vật bình thường, những thứ đó có nhiều kỉ niệm. Mẹ muốn lấy tiền bù vào, để nó đi chuộc đồ về."

"Thật à? Vậy thật đáng tiếc!" Trương Thúy Thúy nghe vậy thì ánh mắt chợt lóe, nụ cười có vài phần miễn cưỡng.

Sắc mặt thay đổi của Trương Thúy Thúy đều bị Tần mẩu nhìn vào hết, trong lòng thâm hừ một tiếng. Bà không tin vừa rồi đứa con dâu cả này không nghe thấy gì hết, hai người họ nói chuyện cũng đâu có nhỏ. Bất quá bây giờ nghĩ lại, lấy tiền từ của công quả thật là không ổn: "Thế nhưng đệ muội con không muốn, mẹ ngầm lại cũng thấy không nên mở ra tiền lệ này. Của công là dùng để lo việc ăn uống trong nhà, các con muốn làm gì khác thì phải dùng tiền của chính mình. Kiếm được tiền, chỉ cần nộp vào của công một phần, phần còn lại là của riêng các con." Nếu đã không lấy ra của công thì phải nói cho rõ ràng, tránh cho thế từ lâu đại âm ức, nói bà bất công.

Tần mẩu sống hơn nửa đời người, lúc trước Tần gia còn phong quang thì không nói, nhưng từ lúc sa sút, quả thật là đã nhìn rõ thói đời nóng lạnh. Cả đời của bà, cái khác không dám nói, riêng việc nhìn người thì cũng có vài phần công lực. Thế từ của lão đại bề ngoài thì ôn nhu dịu dàng, ngoan ngoãn hiếu thuận, tuy nhiên, tâm tư bên trong lại hơi nặng. Con dâu thứ hai tuy ham ăn biếng làm, nhưng lại là một người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, muốn cản cũng không cản kịp. Còn thế tử của lão tam, Tần mẩu hơi dừng suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn, biết chọe cho người khác vui vẻ, tính cách có vài phần rộng rãi. Nhưng bà có thể nhìn ra được, đứa con dâu nhỏ này khác biệt rất lớn với hai đứa con dâu còn lại, rất có chủ kiến!

Bà cũng không tính làm theo những người mẹ chồng khác, xét nét con dâu từng chút một, hơi có chút không vừa ý là đòi đánh đòi mắng. Chỉ cần không gây ra chuyện lớn, không phá hư quy củ của bà, thì bà cũng lười quản nhiều chuyện của chúng nó.

Nghe Tần mẩu nói xong, lúc này nụ cười trên mặt Trương Thúy Thúy mới có vài phần thật lòng: "Đệ muội dù gì cũng xuất thân từ đại gia khuê tú, có thể thêu đồ bán kiếm tiền. Nhưng sao lại có nhiều chỉ đến như vậy?" Vốn dĩ Trương Thúy Thúy chỉ muốn che giấu thái độ mất tự nhiên vừa rồi, tuy nhiên khi nhìn thấy đồ trong rô thì quả thật bị làm cho kinh ngạc.

"Trước kia lúc tàu còn ở nhà mẹ đẻ, cũng có thêu hoa hoa cỏ cỏ này nọ, nhưng chưa từng thấy qua nhiều màu chỉ như thế này, đệ muội, muội mua hết bao nhiêu màu vậy?"

Lý Hạo La cười một cái: "Năm mươi màu!" Đây đã là đơn sơ nhất rồi. Ở kiếp trước, khi thêu một tác phẩm* chuyên nghiệp, bộ chỉ thêu đơn giản nhất cũng có tới bốn trăm màu. Nếu gặp phải những tác phẩm có yêu cầu cao, thì phải dùng đến hơn một ngàn màu chỉ cũng không có gì lạ.

(*Sa: vốn edit là sản phẩm thêu, nhưng Lý Hạo La là thợ thêu cấp bậc đại sư, cộng thêm kĩ năng nên đồ Lý Hạo La thêu ra cũng như là tác phẩm nghệ thuật, vì vậy nên edit thành tác phẩm)

Trương Thúy Thúy ngạc nhiên hô lên một tiếng: "Nhiều như vậy?"

Mấy người bọn họ đứng nói chuyện ở cửa, Mã Đại Ni vừa thấy cũng chạy đến, nàng thích náo nhiệt nhất, nơi nào có nhiều người là sẽ bay tới ngay: "Mọi người đang nói gì thế?" Vừa quay đầu liền nhìn thấy ngay cái rô trong tay Lý Hạo La.

"Đệ muội, muội mua những thứ này để làm gì?" Mã Đại Ni khó hiểu, hỏi.

Trương Thúy Thúy liền nói cho Mã Đại Ni nghe, Mã Đại Ni nghe xong thì bỗng thấy đau như bị cắt thịt: "Đệ muội, sao muội lại ngốc như thế? Có tiền đi mua đồ ăn ngon không tốt hơn sao? Sao lại đi mua những thứ này? Muội thật sự nghĩ đồ mình thêu có thể bán ra ngoài được à?"

Mã Đại Ni là người như thế, nói mà không biết suy nghĩ, miệng còn đang nói thì tay đã thò vào rô: "Cho tẩu xem thử một chút!"

Mã Đại Ni còn muốn nói tiếp cái gì đó thì Tần mẩu đã xụ mặt lên tiếng trước: "Được rồi! Tốt xấu gì thì nhà lão tam cũng biết kiếm tiền, còn người thì chỉ biết có ăn! Vừa rồi sai người đi dọn chuồng gà, đã quét dọn sạch sẽ chưa?"

Mã Đại Ni rụt cổ lại: "Đã dọn sạch rồi!"

"Vào nhà đi! Đừng đứng mãi ngoài cửa!" Tần mẩu lừa mấy đứa con dâu vô nhà giống như là đang lừa gà con, còn bà thì đi thẳng về hướng chuồng gà kiểm tra xem Mã Đại Ni quét dọn thế nào.

"Nhà lão nhị, người lân ra đây cho ta!" Tiếng hét giận dữ của Tần mẩu vang lên thật lớn.

Mã Đại Ni liền trưng ra bộ mặt đau khổ, uể oải đi ra, mãi cho đến khi Lý Hạo La vào phòng mà vẫn còn nghe thấy tiếng răn dạy của Tần mẩu: "Sai người đi dọn chuồng gà, người lại lười biếng....."

Lúc Lý Hạo La vào phòng, thì Tần Chung đang ngồi cạnh bàn chép sách, trên bàn đang bày biện mấy quyển sách, nhưng tầm mắt của hắn thì không biết đang phóng tới nơi nào.

Lý Hạo La giơ tay ra, quơ quơ trước mặt Tần Chung.

Tần Chung vừa hồi thần đã nhìn thấy ngay Lý Hạo La, ấy vậy mà hắn lại lập tức xoay đầu về hướng khác, ngay cả thân mình cũng hơi hơi xê dịch ra xa.

"A, còn đang giận sao? Huynh cũng giận dai thật đó. Được rồi, được rồi, không phải là không có ai nhìn thấy hết à? Đâu có làm tổn hại đến khí khái oai"

hùng của đại nam nhân nhà huynh đâu!" Lý Hầu La đặt cái rổ lên bàn, một bên sắp xếp chỉ, một bên cười tùm tùm nói.

Tần Chung: "....." Cờng thì cứ cờng, nhưng tại sao..... Tại sao.... Còn đánh.... Đánh mông hử?

Thấy Tần Chung vẫn không có ý nói chuyện, Lý Hầu La cũng chỉ nhún vai, cũng phải, độ tuổi này đang là độ tuổi dậy thì mà, có tâm lý phản nghịch là bình thường, nàng hiểu!

Lý Hầu La chuyên tâm quần chỉ, chỉ thêu ở trong tay Lý Hầu La giống như là tràn đầy ma lực, y như nhưng binh sĩ sai đâu đánh đó, từng người một ngay ngắn trật tự đứng thẳng cạnh nhau.

Tần Chung vốn đang ngồi nghiêng người, một lúc lâu cũng không nghe thấy âm thanh của Lý Hầu La, cho nên không nhìn được mà lén xoay đầu qua, vừa nhìn một cái liền bị hấp dẫn ngay lập tức.

Ngón tay Lý Hầu La giống như là phần đầu của cọng hành, vừa trắng trơn vừa sáng trong, móng tay đầy đặn tròn trịa, đan xen giữa những sợi chỉ màu tung bay mọi nơi.

Ngày thường nàng luôn nở nụ cười mang theo mấy phần vô lại, nhưng lúc này thần sắc nàng vô cùng nghiêm túc, tầm mắt chăm chú vào các sợi chỉ, Tần Chung có thể nhìn ra được sự vui thích phát ra từ nội tâm trong mắt Lý Hầu La.

Hắn không biết nên hình dung một màn này như thế nào, giống như một bức tranh được vẽ rất sống động, lại giống như một khúc nhạc êm tai làm lòng người mê say, được khảm nên bởi những ngón tay thon dài mềm mại như ngọc....

Tần Chung bỗng thấy bản thân không thể ngồi yên được nữa, thân hình cứng đờ đứng dậy, nói: "Ta đi ra ngoài!"

Lý Hầu La đang chuyên tâm quần chỉ, nghe vậy cũng không thèm ngẩng mặt lên, chỉ đáp: "Ừm, đi đi!"

Phối màu cho việc thêu thùa, nhìn thì đơn giản nhưng kỳ thực vô cùng phức tạp, dù là cùng một tác phẩm, nhưng chỉ cần phối màu khác nhau, thì sẽ tạo ra được những tác phẩm mang những sắc thái khác nhau.

Cảm giác đối với màu sắc càng nhạy bén thì càng giúp ích nhiều hơn cho việc phối màu. Các tác phẩm thêu thùa càng sinh động có hồn thì yêu cầu đối với năng khiếu của thợ thêu cũng càng cao, càng khắc khe.

Trong đầu Lý Hầu La đang phát họa ra nhiều bản thảo đa dạng, số chỉ thêu đơn giản này cũng được Lý Hầu La tận dụng phối hợp ra hạn độ cao nhất.

"Hầu La, ăn cơm!" Lý Hầu La vừa phối màu xong thì Tần Chung cũng vừa đến trước cửa phòng.

Lý Hầu La đứng dậy, bước vài bước đã tới trước mặt Tần Chung, vươn ngón chỏ chỉ chỉ vào Tần Chung chọc ghẹo: "Rốt cuộc huynh cũng chịu nói chuyện với ta rồi hả?"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La, lập tức rũ mi xuống, cúi đầu nhỏ giọng ừm một cái.

"Ừm là có ý gì?" Lúc Lý Hầu La hỏi lại lần nữa thì Tần Chung đã xoay người đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tái sinh!

Edit: Sahara

Hôm nay đến phiên Mã Đại Ni nấu cơm sáng, cháo loãng thì không có gì đáng lo, cái đáng lo ở đây chính là khoai tây xắt sợi, không biết có phải là do không được rửa sạch hay không, mà khoai tây có nhiều đóm đen. Chẳng những thế, Mã Đại Ni còn không gọt vỏ, khoai tây xắt sợi cứng như là khoai tây còn sống, mà sợi khoai tây còn lớn nhỏ không bằng nhau.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy đồ ăn thế kia, Tần mẫu liền giận xanh mặt, lập tức phát hỏa, mắng Mã Đại Ni tối tăm mặt mày.

Lý Hầu La thật không hiểu, tại sao Mã Đại Ni biết rõ mình lười biếng sẽ bị mắng mà vẫn cứ lười? Nhìn Mã Đại Ni cũng không giống như là không sợ Tần mẫu, chẳng lẽ Mã Đại Ni không thể siêng năng hơn một chút được sao?

Làm ăn lười thôi, vốn dĩ thức ăn đã ít mỡ ít muối, bây giờ còn bị nấu thành thế này, làm cho mọi người trong Tần gia phải nhúu mày mà ăn.

Tần phụ gấp một ít khoai tây, thấy trên đó vẫn còn dính bùn, ông lập tức đập mạnh đĩa xuống bàn, không thể mắng con dâu, cho nên ông quay sang trách cứ Tần mẫu: "Rốt cuộc bà quản cái nhà này ra sao vậy hả? Nhà lão nhị làm việc như vậy, chẳng lẽ bà không biết giám sát nó à? Không ăn nữa!"

Dứt lời, Tần phụ liền đứng dậy, cầm tẩu thuốc đi ra ngoài.

(*Tần phụ không thể mắng con dâu không phải là không dám mắng, mà là vì thời xưa có câu "nam chủ ngoại, nữ chủ nội", nghĩa là đàn ông lo việc bên ngoài, đàn bà lo việc bếp núc, quản lý trong nhà. Con dâu là do Tần mẫu quản, con trai là Tần phụ quản, chuyện nấu cơm là việc bếp núc nên Tần phụ không thể xen vào vì có câu "quân tử tránh xa nhà bếp". Người thời xưa cho rằng là đàn ông thì không nên vào nhà bếp.)

"Nhà lão nhị, nếu sau này ngươi còn lời thôi lếch thếch như vậy nữa thì cút về nhà mẹ đẻ của ngươi cho ta! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi không được ăn cơm tối, cho đến khi nào ngươi sửa đổi tật xấu này mới thôi!" Tần mẫu bị Tần phụ trách mắng không quản lý nhà cửa tốt, ở cái thời đại nam chủ ngoại, nữ chủ nội này mà nói, thì điều này rõ ràng là đã phủ nhận giá trị của Tần mẫu.

Mã Đại Ni luống cuống, trước kia Tần mẫu cũng mắng nhiếc nàng, nhưng chưa từng đuổi nàng về nhà mẹ đẻ, cũng chưa từng xử phạt nặng như thế này: "Mẹ, con sai rồi, sau này con sẽ sửa đổi..." Mã Đại Ni vội vàng nhận lỗi thật nhanh.

Tần mẫu cầm đũa chỉ vào mặt Mã Đại Ni: "Ngươi sửa? Bản thân ngươi đã nói câu này bao nhiêu lần rồi hả? Lão nhị, nếu sau này thê tử của ngươi còn như vậy, ta sẽ tìm người!" Nói xong, Tần mẫu cũng sầm mặt trở về phòng.

"Cha nó, chắc mẹ không có làm thật đâu phải không?" Mã Đại Ni hoảng hốt nhìn về phía Tần Diệu.

Tần Diệu nuốt hết ngụm cháo loãng trong miệng: "Tất nhiên là thật! Nàng nói thử xem, một nữ nhân như nàng tại sao lại có thể lời thôi đến như vậy hả? Nếu không siêng năng cần mẫn một chút, vậy nhà của chúng ta sẽ biến thành cái dạng gì đây? Nàng còn tiếp tục như vậy, cho dù mẹ không nói thì chính ta cũng chịu đựng không nổi." Dứt lời, Tần Diệu cũng bế Tử Như đứng lên đi thẳng về phòng.

"Cũng không phải là không thể ăn, rửa sạch như vậy làm gì chứ?" Mã Đại Ni lẩm bẩm một câu, rồi đồ hết đĩa khoai tây còn lại vào chén của mình dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, sau đó ăn hết vào bụng.

Ở mặt thế, đừng nói là bần, cho dù thức ăn có nổi mốc, ôi thiu thì vẫn có thể ăn được. Vì thế mà Lý Hào La không có bắt bẻ về đĩa khoai tây kia giống như mọi người trong Tần gia. Bất quá, do không có dầu mỡ, lại tiếc muối mà bỏ quá ít, làm cho thức ăn nhạt nhẽo vô cùng. Nếu không Lý Hào La chắc chắn có thể ăn đến hai mắt phóng ra ánh sáng màu xanh. Cũng may là lúc ở trong huyện nàng đã ăn mấy cái bánh bao rồi, bằng không hiện giờ chỉ sợ là nàng sẽ không thể chống đỡ nổi.

Lúc Tần Chung ăn cơm đều thông thả ung dung, dù chén cháo toàn nước có thể soi được bóng người thì hẳn cũng có thể ăn bằng vẻ rất cao quý.

Ăn cơm xong thì trời cũng tối, đêm nay không có trăng, sau khi mọi người rửa mặt xong liền thổi đèn rồi về phòng.

Hai người Tần Chung và Lý Hào La lần mò trong bóng tối lên giường, lần này không cần Lý Hào La nhắc, Tần Chung cũng tự mình kéo chăn đắp lại. Lý Hào La có thể cảm giác được Tần Chung đang tận lực kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Khóe miệng Lý Hào La hơi cong lên, rồi có ý nhích lại gần Tần Chung, Tần Chung giống như là bị Lý Hào La làm cho vừa kinh ngạc vừa chấn động, tức thì, hắn liền xê dịch ra tận mép giường. Trong bóng tối, Lý Hào La tặng cho Tần Chung một cái liếc mắt xem thường: "Huynh không giận?"

Mãi một lúc lâu mà vẫn không nghe thấy Tần Chung trả lời, Lý Hào La thầm mắng trong lòng là tên tiểu tử này không đáng yêu gì cả. Đến khi Lý Hào La xoay người muốn ngủ thì mới nghe một tiếng ừm rất nhỏ.

"Bây giờ mới biết đúng sai à? Ta cũng là vì muốn tốt cho huynh thôi!" Lý Hào La cười hắc hắc mấy tiếng, rồi dưới sự cưỡng ép mạnh mẽ của đồng hồ sinh học, nàng nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau thì đã truyền tới tiếng ngáy nho nhỏ.

Trong căn phòng yên tĩnh, tuy tiếng ngáy kia rất nhỏ, nhưng lại truyền vào tai Tần Chung hết sức rõ ràng, cứ như là đang được phóng đại hết mức bên tai hắn. Tần Chung cảm thấy trong cơ thể mình hình như có một con kiến cứ không ngừng bò tới bò lui, nhẹ nhàng gặm nhấm trái tim hắn, từng chút lại từng chút một. Tần Chung chậm rãi xê dịch thân mình vào giường trong một chút, đến khi nhận thấy cánh tay mình đã chạm vào thân thể ấm áp của Lý Hào La, thì cả người liền hốt hoảng mà đình chỉ động tác, nằm yên bất động.

Hắn theo bản năng quay qua nhìn sườn mặt Lý Hào La, lại nghe thấy nhịp điệu tiếng ngáy của nàng không có thay đổi, lúc này mới dám nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Ồ ó o o..." Khi trời vừa tờ mờ sáng, thì gà trống của Tần gia liền gáy lên gáy báo thức như thường lệ. Lý Hào La mở mắt ra, nằm trên giường mà vươn vai duỗi lưng, ngũ thật ngon, nàng chưa bao giờ được làm việc và nghỉ ngơi tốt thế này.

Vừa nghiêng đầu qua đã thấy Tần Chung không còn ở bên cạnh nữa. Lý Hào La đưa tay sờ sờ lên giường, vẫn còn hơi ấm: "Kỳ quái, sao mấy ngày nay tên nhóc con luôn dậy sớm như vậy?"

Hôm nay đến phiên Lý Hào La làm việc nhà, sau khi nàng làm vệ sinh cá nhân cho mình xong xuôi thì quen cửa quen nẻo đi thẳng đến phòng bếp, tuy Lý Hào La còn chưa quen với việc nhóm lửa, nhưng trải qua một hồi gấp ghe thì cuối cùng cũng nhóm lửa thành công.

Một nồi nước nóng to, là để người Tần gia rửa mặt vào buổi sáng. Ở Tiểu Thanh Thôn, những người có thói quen này giống người Tần gia rất ít, đại đa số mọi người đều dùng nước lạnh rửa mặt, nào có ai đi lãng phí nhiều củi lửa như vậy để nấu nước rửa mặt. Nhưng cái này là do ý của Tần mẫu, bà nói cho dù bây giờ Tần gia gia đạo sa sút, nhưng bà cũng muốn để mỗi người trong Tần gia được thơm mát, sạch sẽ.

Không bao lâu sau, Trương Thúy Thúy ôm một cái chậu gỗ đi vào phòng bếp: "Tam đệ muội, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng, đại tẩu!"

Chờ mọi người trong Tần gia đều lấy nước nóng rửa mặt hết rồi, Lý Hầu La mới lấy ra một cái ấm sành được ngâm trong nước ấm ra. Nàng mở nắp, đổ cháo loãng trong đó vào nồi, hâm nóng.

Đây là việc thường lệ của người Tần gia, bởi vì trong nhà có hai nam đinh phải đi làm sớm ở trên huyện thành, cho nên cháo đã được nấu sẵn từ tối hôm trước, đợi đến sáng hôm sau hâm nóng lại là có thể ăn.

Lý Hầu La dùng giá khoáy đều cháo, rồi lại không nhin được mà thờ dài, nàng vào cửa Tần gia cũng đã được một tháng, thì suốt một tháng này, bữa sáng đều là cháo loãng. Đồ ăn cũng không thay đổi, hoặc là khoai tây, hoặc là rau phơi khô, điều mấu chốt là một chút mỡ cũng không có, chẳng khác gì là ăn chay cả.

Tuy rằng vẫn có thể ăn no, nhưng tục ngữ nói rất đúng "thiếu cái gì, thêm cái đó", Lý Hầu La cảm thấy, nếu bản thân còn không được ăn thịt, thì chắc chắn nàng sẽ thêm thịt đến chết mất.

Bạc trong tay không thể động vào, việc thuê thùa còn chưa biết đi về đâu, phải giữ bạc lại để đề phòng phát sinh biến cố. Như vậy thì chỉ còn lại một con đường kiếm thịt, đó là lên núi bắt. Mấy ngày nay, dị năng của nàng đã tiến bộ thêm một chút, sắp đầy cấp một rồi, muốn bắt một vài động vật nhỏ là tuyệt đối không thành vấn đề.

Ăn sáng xong, Tần Phần và Tần Diệu bắt đầu đi lên huyện làm việc, những người còn lại trong nhà, ai nên làm gì thì đi làm cái nấy. Lý Hầu La vốn định bắt đầu thuê thùa từ hôm nay, nhưng nàng thật sự quá thèm thịt. Vừa dọn dẹp bát đĩa xong, nàng liền kéo tay Tần mẫu hỏi: "Mẹ ơi, hôm nay có lên núi lượm củi không?"

"Đã đủ củi dùng rồi, không cần đi!"

Lý Hầu La à một tiếng: "Vậy con lên núi đi dạo."

"Lên núi làm gì?" Tần mẫu khó hiểu hỏi, sau đó như là sức nghĩ ra điều gì: "Con lại muốn lên núi bắt thú? Không được! Thú hoang bên ngoài đã hết rồi, sâu trong núi thì con không thể vào được, quá nguy hiểm!"

"Mẹ~, con không đi sâu vào trong núi đâu, con chỉ đi dạo bên ngoài thôi! Nếu như may mắn, biết đâu lại tìm được vài con. Lần trước không phải cũng vậy hay sao?" Lý Hầu La đứng là không định vào sâu trong núi, vất vả lắm mới nhặt cái mạng mình về được, nàng càng quý trọng nó hơn bất cứ ai.

"Con thật sự không vào sâu trong núi?" Tần mẫu lo lắng hỏi.

"Còn thật hơn so với vàng!" Lý Hầu La giơ ba ngón tay lên, trịnh trọng thề thốt.

(*câu thật hơn vàng được dùng rất nhiều trong truyện ngôn tình, đây là câu nói phổ biến của người TQ, dùng trong trường hợp đảm bảo một điều gì đó.)

"Đứa nhỏ này, con là vàng thật à? Được rồi, đi đi, nhưng chỉ được dạo bên ngoài, không được vào sâu trong núi. Chung nhi sẽ đi với con!" Nói đến cùng thì Tần mẫu vẫn không yên tâm, bà thấy sức khỏe của Tần Chung mấy ngày nay đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa tính tình Tần Chung trầm ổn thận trọng, có Tần Chung đi theo, bà cũng yên tâm hơn.

Tần Chung đang ngồi trong sân đọc sách, vừa nghe xong mọi chuyện, không than một tiếng liền lập tức đứng lên đi theo phía sau Lý Hầu La.

Lúc hai người đi trên đường phố Tiểu Thanh Thôn, cũng nhận được không ít lời trêu ghẹo.

"Nhìn kia! Nhìn kia! Đây là tiểu nương tử và tiểu tướng công nhà ai vậy? Sao lại trông xứng đôi như thế?"

Tần Chung mỉm cười, lễ phép chào hỏi, sắc mặt hơi đỏ, nhưng Lý Hầu La thì lại không hề có chút thẹn thùng nào cả: "Đại nương, tướng công của cháu mới thật sự đẹp, mọi người khen chàng là được, không cần khen cháu đâu!"

"Ha ha... Cháu cũng rất đẹp mà."

"Đại nương.... Ánh mắt của đại nương thật sự là rất tốt!"

"Đứa nhỏ này...." Lý Hầu La tự nhiên mà phóng khoáng, nói chuyện lại thú vị, đặc biệt là lúc nàng cười, hai mắt cong lên như là trăng khuyết, nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt. Người của Tiểu Thanh Thôn còn thân thiện với Lý Hầu La hơn cả với Tần Chung.

Tần Chung đi theo phía sau Lý Hầu La, trên mặt vẫn luôn treo nụ cười ôn hòa, nhưng trong lòng thì đang cảm thán kẻ lừa đảo này cũng giỏi thật.

Khi đến chân núi Tiểu Thanh Thôn, Lý Hầu La quay lại nhìn Tần Chung: "Huynh vẫn ổn chứ? Đừng để lát nữa ta phải công huynh xuống núi nha~!"

Tần Chung mỉm cười: "Yên tâm đi!"

Lý Hầu La nhìn Tần Chung từ trên xuống dưới một lượt: "Vậy được, ta đi ở phía trước....." Lý Hầu La nhìn quanh quất, rồi nhặt một khúc cây dưới đất lên: "Huynh nắm một đầu khúc cây này đi."

Tần Chung hít sâu, mỉm cười nói: "Không cần đâu!"

Lý Hầu La cười há ha, rồi bỗng nghiêm sắc mặt: "Nắm lấy!" Thấy Tần Chung vẫn không chịu nghe, nàng đảo tròn mắt một cái rồi nói: "Nếu huynh muốn giống như lần trước, vậy....."

Lý Hầu La còn chưa nói xong thì Tần Chung đã nắm lấy đầu khúc cây kia.

Lý Hầu La cười khẩy, liếc mắt nhìn Tần Chung như đang nói xem như huynh thức thời.

(*thức thời: lấy từ câu kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Ý là người nhận rõ được thời cuộc, biết linh hoạt thay đổi mới là người tài giỏi. Thức thời có thể hiểu như là biết điều.)

Hai người chậm rãi tìm một vòng dưới chân núi. Cuối thu, trên núi có một ít quả khô, Lý Hầu La cũng không ở không, nhìn thấy cái gì cũng điều hặn không thể nhét hết vào sọt.

Tần Chung nhìn Lý Hầu La xoạch xoạch hai ba cái thì đã leo tuốt lên trên cây cổ thụ hết lần này đến lần khác, bản thân hắn thì chỉ im lặng đứng yên tại chỗ.

"Tần Chung, ta rung cây, huynh mau hứng lấy!" Lý Hầu La đứng trên cây dùng sức rung cây. Gió thu thổi qua, nàng nhìn dãy núi kéo dài, bỗng cảm thấy có chút cảm xúc khó nói thành lời.

Tiếp theo thì nàng nhịn không được mà lớn tiếng cười to, dù đã thoát khỏi cái địa ngục kia được một tháng, nhưng đôi khi nàng vẫn có cảm giác bản thân đang nằm mơ.

Cho đến giờ phút này, cảm nhận được con gió thổi lướt qua mặt, nhìn dãy núi kéo dài không có điểm cuối, còn có..... người thiếu niên đang đứng ở bên dưới nhìn nàng bằng vẻ mặt lo lắng, thì nàng mới xác định đây không phải là giấc mộng, Lý Hầu La nàng.... Tái sinh!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhặt của rơi

Edit: Sahara

Lý Hầu La cười một hồi lâu mới ngừng lại, lúc xuống Tần Chung mới phát hiện ra Tần Chung đang dùng ánh mắt nhìn một kẻ thiếu năng nề mà nhìn mình.

Lý Hầu La ho một tiếng, có chút xấu hổ, bám vào thân cây treo xuống, quyết định không nhắc gì đến chuyện vừa rồi: "Chúng ta đi tìm thú hoang đi!"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La một cái, gật gật đầu.

Ở phía ngoài núi Tiểu Thanh Sơn có rất nhiều người người đến nhặt củi và lượm hái quả khô. Đám thú hoang nhỏ cũng không phải ngu ngốc, đều biết là không nên chạy đến nơi này.

Lý Hầu La dạo hết một vòng ở rìa ngoài, không tìm thấy gì cả.

"Hay là chúng ta vào sâu bên trong một chút đi?" Lý Hầu La đưa mắt nhìn về hướng sâu trong núi, ánh mắt chứa chút khát vọng.

Tần Chung giữ chặt lấy Lý Hầu La: "Nguy hiểm lắm! Đại Trụ thúc là thợ săn giỏi như vậy mà cánh tay còn bị thương rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa là không thể ra khỏi núi."

Lý Hầu La cũng có biết về Đại Trụ thúc mà Tần Chung vừa nhắc đến, người này cao to vạm vỡ, là thợ săn nổi danh trong thôn, do bị thương nặng nên phải ở nhà nghỉ ngơi hết nửa năm.

"À!" Lý Hầu La à lên một tiếng, nếu lấy mạng nhỏ của mình ra so sánh, thì việc ăn thịt có thể tạm thời gác qua một bên.

Lý Hầu La ngoan ngoãn đồng ý dễ dàng như vậy, làm cho Tần Chung cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bèn liếc nhìn Lý Hầu La một cái.

"Chúng ta trở về thôi!" Quả nhiên của rơi không phải dễ nhặt như vậy, bây giờ nàng chỉ có thể hy vọng vào việc thuê thuê, mau chóng thuê xong rồi đem đi bán, kiếm được tiền rồi thì điều đầu tiên nàng muốn là mỗi ngày đều được ăn thịt. Lý Hầu La nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm hạ một chí nguyện to lớn.

Tần Chung nhìn dáng vẻ thất vọng của Lý Hầu La, khẽ nhúc nhích khóe miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng biết nên nói cái gì.

"Này, huynh phải nắm chắc khúc gỗ đi chứ!" Lý Hào La chìa khúc gỗ đến trước mặt Tần Chung, bảo hắn nắm lấy. Lần này Tần Chung không có phản đối, ngoan ngoãn nắm chắc.

Trông thấy bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời này của Tần Chung, Lý Hào La nhin không được mà nhéo nhéo má Tần Chung: "Ngao lắm!"

"Cô..." Tần Chung cực kỳ tức giận, nữ nhân này quả nhiên không phải là người tốt lành gì mà!

Đúng vào lúc này, lỗ tai Lý Hào La bỗng giật giật, khuôn mặt mới vừa rồi còn cười tủm tỉm đột ngột đanh lại, sau đó thờ dãi mà nhìn Tần Chung: "Huynh ra sau cái cây kia núp kỹ đi!" Giọng nói bình tĩnh vô cùng, sắc mặt tuy hơi trầm nhưng cũng rất bình tĩnh nhìn chăm chú về phía trước, Lý Hào La cúi xuống nhặt một hòn đá lớn, cầm chắc trong tay.

Tần Chung không hiểu tại sao Lý Hào La đột nhiên kêu hắn đi núp, nhưng hắn biết Lý Hào La không có nói đùa, cho nên hắn không hỏi lại tiếng nào, lập tức nghe lời đi thẳng ra phía sau một thân cây.

Tần Chung nhìn Lý Hào La đứng yên chỗ cũ, trầm tĩnh như đang chờ cái gì đó đến, khí thế nghiêm nghị lúc này cùng với bộ dáng cười tủm tỉm thường ngày hoàn toàn như hai người khác nhau. Đôi mắt Tần Chung bỗng trở nên sâu thẳm, người nữ tử này rốt cuộc là có bao nhiêu mặt? Rồi lại nhìn đến hòn đá lớn trong tay của nàng, còn có cả sức lực lớn đến nỗi làm người ta không cách nào lý giải được....

Nhưng rất nhanh sau đó Tần Chung đã không tài nào tiếp tục suy nghĩ những điều khó hiểu về Lý Hào La được nữa, bởi vì có một con lợn rừng lớn đang lao nhanh ra từ trong bụi cỏ, trên người nó còn mang theo vết máu, vừa nhìn thấy Lý Hào La và Tần Chung, hai mắt nó liền trở nên điên cuồng ngập tràn thù hận, lao thẳng về phía trước như là không muốn sống.

Đôi đồng tử trong mắt Tần Chung co lại, hét lớn: "Hào La, chạy mau!"

Lý Hào La vẫn đứng nguyên tại chỗ, Tần Chung không thấy rõ Lý Hào La đã làm thế nào, chỉ thấy nàng giơ tay lên cao một chút, rồi con lợn rừng kia bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo liền thấy Lý Hào La cầm hòn đá lớn trong tay đập mạnh vào đầu con lợn rừng.

Ngay tức khắc, con lợn rừng liền ngã cái rầm xuống đất, không biết là do bị đánh đến ngất xỉu hay là đã chết rồi.

Lúc này Tần Chung mới nhận ra, vừa rồi hắn đã căng thẳng đến mức quên cả hô hấp.

Sau khi con lợn rừng ngất xỉu, Lý Hào La cũng không có lập tức đến gần nó ngay, mà là đi tìm một hòn đá khác lớn hơn, một lần nữa dùng sức đập vào đầu con lợn rừng.

Rầm! Đầu con lợn rừng nở hoa, máu tươi hòa lẫn cùng óc của nó chảy ra ngoài.

Tần Chung nhìn mà khoe miệng co quắp không ngừng, sống lưng tê dại.

"Ra đây đi!" Sau khi Lý Hào La đánh chết lợn rừng rồi, trên người liền không còn khí thế trầm tĩnh như vừa rồi nữa, nàng cười hi hi vẩy vẩy tay gọi Tần Chung ra ngoài.

Tần Chung đến gần, nhìn thấy đầu con lợn rừng bị đánh nát như, lập tức quay mặt sang chỗ khác.

Ngược lại, hai mắt Lý Hào La lại sáng rõ lên: "Phát tài, phát tài rồi! Lần này có thể ăn thịt no nê!"

"Các người không sao chứ?" Trong lúc Lý Hào La đang suy nghĩ xem có nên cứ như vậy mà khiêng con lợn rừng này về hay không, thì đột ngột có một người chạy ra từ sâu trong núi. Thời tiết đã vào cuối thu, mà người này lại mặc một cái áo ngắn tay, để lộ ra bắp tay cuộn cuộn. Người kia vừa thấy Lý Hào La và Tần Chung thì liền hỏi đầy lo lắng: "Các người có nhìn thấy con.... Lợn....." Còn chưa hỏi hết câu, thì người kia đã nhìn thấy con lợn rừng chết lẳng quay trên đất.

"Đại Trụ thúc!" Tần Chung lễ phép chào hỏi một tiếng.

Người này chính là Lý Đại Trụ, thợ săn nổi danh trong Tiểu Thanh Thôn. Đại Trụ thúc kinh ngạc, đến gần hỏi: "Là ai đánh chết nó vậy? Hai người có nhìn thấy không?" Lý do Đại Trụ thúc hỏi vậy là vì Lý Hào La và Tần Chung không nằm trong phạm vi xem xét của Đại Trụ thúc, một cô nương nhỏ nhắn dễ thương, cùng với một thiếu niên yếu ớt, cả hai mà gặp phải lợn rừng thì e là khó mà thoát thân, nói gì đến chuyện đánh chết được lợn rừng.

Lý Hào La cười tủm tỉm chỉ chỉ vào mặt mình: "Đại Trụ thúc, là cháu đánh nó đó~!" Lý Hào La không dự định sẽ che giấu sức lực của mình, trên đời này cũng không phải là không có người trời sinh đã có thần lực, nếu người khác có biết thì nhiều nhất cũng chỉ là thấy ngạc nhiên mà thôi.

Lý Đại Trụ dĩ nhiên là không tin. Đùa cái gì vậy chứ? Đùi của Lý Hào La còn nhỏ hơn bắp tay của ông, làm sao mà đánh chết được con lợn rừng to như vậy?

Tần Chung nhìn Lý Hào La một cái, thấy nàng không có ý che giấu, lúc này mới gật gật đầu: "Đại Trụ thúc, quả thật là do Hào La đánh!"

Lý Đại Trụ há miệng thở dốc, tính tình của đứa nhỏ Tần Chung này ông hiểu rất rõ, từ nhỏ thì nó đã nổi tiếng trong Tiểu Thanh Thôn rồi, đối với người khác đều hết sức ngoan ngoãn, thành thật, lễ phép, lại còn rất trầm ổn thận trọng. Quan trọng hơn là nó không có nói dối.

"Vây... Vây thật sự là quá tốt!" Lý Đại Trụ còn chưa hết kinh ngạc nên câu này ông hơi nói lắp một chút. Tiếp theo đó, ông lại giải thích vì sao con lợn rừng này lại xuất hiện ở đây. Thì ra là Lý Đại Trụ đi sâu vào trong núi, bắt gặp được hai con lợn rừng, ông đánh chết hết một con, con còn lại hoảng loạn nên chạy ra phía ngoài núi, ông sợ nó làm bị thương những người lên núi, cho nên không quan tâm đến việc khiêng con lợn rừng đã chết kia theo mà lập tức đuổi theo con này.

"Đại Trụ thúc, con lợn rừng này là do cháu đánh chết đó nha!" Lý Hầu La bước tới, khiêng con lợn rừng lên.

Lúc này, Lý Đại Trụ mới thật sự tin là Lý Hầu La đánh chết được lợn rừng. Không ngờ thể tử mới cưới của Tần Chung lại có sức mạnh lớn như vậy, hoàn toàn không thua kém gì ông. Nhìn bộ dáng hện không thể lập tức khiêng con lợn rừng kia đi của Lý Hầu La, Lý Đại Trụ phì cười: "Cháu đánh chết nó thì tất nhiên nó là của cháu!"

"Cám ơn Đại Trụ thúc!" Lý Hầu La cười vô cùng ngọt ngào.

Trước đó Lý Đại Trụ chưa từng gặp qua Lý Hầu La, ông chỉ nghe nương tử mình nói đi nói lại mãi là Tần Chung đã cưới được một thể tử rất vui vẻ. Bây giờ nhìn thấy Lý Hầu La cười, trong lòng ông thầm cảm thán, tiểu cô nương này quả nhiên là rất vui vẻ. Lại quay sang nhìn về tuần tú phi thường của Tần Chung, ừm, quả là rất xứng đôi với Chung ca nhi*.

(*chữ ca ở đây không phải là Lý Đại Trụ gọi Tần Chung bằng anh đầu nhà. Người TQ thời xưa thường thêm chữ ca vào sau tên của con trai, chữ tỷ vào sau tên con gái, chữ nhi thì cả trai và gái đều dùng được. Nó là một cách gọi thân mật, có khi người ta lập lại tên của đôi phượng, vd như: Mặc Mặc, Huyền Huyền,.....)

"Có cần ta giúp các cháu khiêng lợn rừng về không?"

"Không cần đâu! Thúc cứ lo việc của mình đi ạ!" Lý Hầu La vừa nói xong thì trực tiếp nắm hai chân sau của lợn rừng, dễ dàng kéo nó vác lên lưng.

Lý Hầu La hùng hổ vác lợn rừng đi ở phía trước, Tần Chung nhắm mắt theo sát phía sau, Lý Đại Trụ nhìn thấy mà buồn cười: "Nhìn Chung ca nhi thật giống như tiểu nương tử!"

Chuyện Lý Hầu La đánh được lợn rừng trong núi lập tức khiến cho Tiểu Thanh Thôn chấn động không nhỏ, nàng khiêng lợn rừng đi trên phố mà không hề có ý né tránh ai, người ở trong thôn đầu tiên là không dám tin, sau đó thì vừa kinh ngạc vừa cảm thán. Ôi mẹ ơi! Thể tử của Chung ca nhi thoát nhìn ốm yếu gầy gò, mà sao sức lực lại lớn như vậy?

Chuyện Lý Hầu La có sức lực lớn, người của Tiểu Thanh Thôn tuy có giật mình kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy có gì kì quái. Tuy rằng người trời sinh có thần lực rất hiếm, nhưng không phải là không có, không cần nói đâu xa, riêng Lý Đại Trụ trong thôn thôi đã có sức mạnh kinh người rồi. Bằng không sao Lý Đại Trụ có thể thường xuyên ra ra vào vào sâu trong núi chứ?

Trong nhà có con trai ngoan lại thêm con dâu giỏi, điều này làm cho các vị phụ nhân* trong thôn hâm mộ không thôi: "Thể tử của Chung ca nhi quả là rất tốt! Lớn lên xinh đẹp, miệng lại ngọt, còn có sức lực kinh người như vậy, Chung ca nhi đúng là có phúc!"

(*phụ nhân: từ gọi những người đàn bà có chồng, tuổi tác trung niên.)

Thế nhưng, các cô nương hâm mộ trung thành đối với Tần Chung thì lại không nghĩ vậy: Tần Chung ca ca cưới nhầm một người đàn bà đánh đá, nói không chừng sau này sẽ phải chịu khổ dài dài.

Chuyện Lý Hầu La khiêng lợn rừng về càng khiến cho người Tần gia chấn động lớn hơn. Lúc ấy, Tần mẫu đang ở trong sân chỉ huy hai đứa con dâu thu rau khô lại, bỗng nhìn thấy thân thể nhỏ bé yếu đuối mong manh của Lý Hầu La đang khiêng một con lợn rừng gần như là hoàn toàn che hết cả người của nàng, làm cho bà sợ đến mức thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Liên tiếp hỏi dồn dập xem bọn họ có bị thương ở đâu không? Sau khi xác định Lý Hầu La và Tần Chung hoàn toàn không có việc gì, Tần mẫu mới thở phào một hơi: "Lá gan này của các con cũng lớn quá rồi đó!" Sau khi hết lo lắng thì Tần mẫu mới bất giác cảm thán với sức lực lớn phi thường của Lý Hầu La. Tầng đá lớn trong lòng Tần mẫu lúc này đột ngột được buông xuống, đại phu nói, sau này không thể để Tần Chung quá mệt nhọc, hoặc làm việc hao tâm tổn sức. Lúc mới cưới Lý Hầu La về, Tần mẫu nhìn thân thể gầy yếu của con trai nhỏ và con dâu nhỏ nhà mình mà lo lắng không yên, bà sợ sau khi mình cùng với lão già đi rồi, Tần Chung sẽ phải dẫn theo Lý Hầu La đi xin ăn. Bây giờ thì tốt rồi, dù cho Chung ca nhi không thể làm việc quá sức, nhưng bằng vào sức lực lớn của con dâu nhỏ, chuyện no bụng hẳn là không thành vấn đề. Nghĩ như vậy, trong lòng Tần mẫu càng thêm hài lòng đối với Lý Hầu La.

Mã Đại Ni thì vui mừng vỗ đùi liên tục: "Ai nha, đệ muội, muội thật lợi hại, không ngờ muội lại có bản lĩnh lớn như vậy, về sau nhà chúng ta không cần lo thiếu thịt ăn nữa rồi!"

Mã Đại Ni vừa nói ra lời này, lập tức làm cho Tần mẫu sầm mặt lại, nghiêm giọng dạy dỗ: "Ăn ăn ăn, người chỉ biết có ăn! Không nghe vừa rồi Hầu La nói là do vận khí tốt sao? Nhờ có Đại Trụ đuổi con lợn rừng này chạy ra ngoài núi nên bọn nó mới gặp được à? Vận khí tốt chỉ có một lần, người đừng có ở đó mà mơ mộng viễn vông!" Sau đó bà quay lại nhìn Lý Hầu La, giọng nói dịu lại: "Hầu La à, con cũng không thể vào sâu trong núi, ở đó rất nguy hiểm." Tần mẫu sợ Lý Hầu La ý vào sức lực lớn, sẽ liều lĩnh chạy vào sâu trong núi.

Lý Hầu La tất nhiên là biết phân biệt tốt xấu, cười cười mà nói: "Yên tâm đi mẹ~! Con còn muốn vĩnh viễn được làm con dâu ngoan của mẹ, hầu hạ mẹ thật tốt, sao có thể tự mình đi tìm chết chứ?"

"Phi, phi, phi!" Tần mẫu vội vàng nhả ba ngụm nước miếng: "Chết cái gì mà chết chứ!" Lời nói của Lý Hầu La rất hợp lòng người, làm cho Tần mẫu cũng

phải lộ ra ý cười.

Tuy nhiên, khi Tần Chung nghe được Lý Hầu La nói muốn vĩnh viễn làm con dâu của Tần mẫu thì hai mắt chợt lóe lên tia sáng khó nhìn thấy.

Ba đứa bé cũng biết là có thịt ăn, cầm đầu là Tần Từ Viễn, theo sau là Từ Hạo chạy loanh quanh trong sân la hét ầm ĩ. Đúng lúc nông nhàn, cho nên mọi người trong thôn đều kéo đến trước cửa Tần gia nhìn xem thử con lợn rừng mà Lý Hầu La đánh được, cũng thuận tiện xem thử người có thể khiêng được lợn rừng..... Mạnh mẽ thế nào!

Tần phụ đang tản bộ trong thôn hiển nhiên là cũng nhận được tin, Lý Hầu La và Tần Chung về đến cửa chưa bao lâu thì ông cũng về tới. Nhìn thấy con lợn rừng nằm trên đất, lại nghe mọi người khen Tần Chung cưới được một thê tử tốt thì rất hài lòng.

Người trong thôn xem nào nhiệt được một lát thì ai về nhà nấy, nói gì thì cũng là thịt của người ta, nhìn nhiều thì càng thêm nhiều mà thôi! Thịt rất khó có được, Tần gia cũng sẽ không hào phóng mà chia cho bọn họ. Cần gì nhìn tiếp để tự mình chịu tội.

Những người khác trong thôn đều về hết, nhưng người của hai phòng khác trong Tần gia thì vẫn còn ở lại.

"Tam thúc, con heo này cũng mập thật!" Người nói chuyện chính là con trai nhỏ của Tần đại bá, cũng chính là người sắp thành thân, Tần Khả. Hắn nhìn con lợn rừng nằm trên đất mà nuốt nuốt nước miếng, trong mắt hiện rõ tham lam không hề che giấu.

"Mọi người ở lại chờ, lát nữa mổ heo, mọi người cũng mang về một ít!" Tần phụ lập tức nói không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Được một tác lại muốn lần một thước

Edit: Sahara

Người của hai phòng khác nghe thấy vậy, không nên được vui mừng, mà sắc mặt của mọi người trong Tần gia thì đều rất khó coi. Bởi vì hai phòng này cầm đi bao nhiêu thịt, thì họ phải ăn ít đi bấy nhiêu.

Nhưng Tần phụ là đại gia trưởng của Tần gia, chuyện mà ông đã quyết định, không ai dám nói chữ không. Đặc biệt thái độ đối xử với người hai phòng khác của Tần phụ, người trong Tần gia đã quen với việc Tần phụ chiều cổ bọn họ vô chừng mực.

Mã Đại Ni bĩu môi, hừ một tiếng: "Đúng là biết hôi của*!"

(*nguyên văn là "thật là nghe tanh miêu!" nghĩa đại khái là mắng người hai phòng khác tham lam lợi dụng, nên Sa edit thành hôi của, từ hôi của là một từ của VN, nghĩa chính xác thì Sa cũng không biết, chỉ biết nghĩa đại khái nó là mắng người tham lam, thích chiếm đồ của người khác.)

Lý Hầu La nhìn thoáng qua Tần phụ, trong lòng thầm thấy buồn cười, ông muốn chiều cổ cho tộc nhân của Tần gia tất nhiên là không thành vấn đề, dù sao cũng không liên quan đến năng, nhưng con lợn rừng này là do năng bắt được, nếu muốn tặng cho người khác, thì ít nhiều gì cũng phải hỏi năng một tiếng chứ?

Nhưng Tần phụ lại chẳng hỏi một tiếng, hẳn là ông không hề ý thức được điều này, Lý Hầu La chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu được ngay tư tưởng của Tần phụ, con dâu gả vào Tần gia thì chính là người Tần gia, còn ông là đại gia trưởng, hiển nhiên là có mọi quyền quyết định. Đây cũng không phải là tư tưởng của riêng một mình Tần phụ, mà là thước đo chuẩn mực tư tưởng của tất cả mọi người trong thời đại này.

Nếu đã đến thế giới này, tất nhiên Lý Hầu La cũng không muốn bản thân thành một kẻ khác người, vì một chút thịt mà trở mặt với Tần phụ thì không phải là chuyện sáng suốt, năng suy nghĩ một chút, bỏ đi, xem như cho chó ăn, dù sao thì cũng không có khả năng cả một heo đều chui hết vào bụng năng.

Trong thôn có thợ mổ heo, thợ mổ heo lưu loát làm sạch con heo xong, Tần phụ liền ở một bên chỉ huy thợ mổ heo cắt thịt chia cho người hai phòng kia.

Tần mẫu đứng ở một bên với khuôn mặt xám xịt, đám nhỏ trong nhà đều đứng hết bên cạnh bà, Tần phụ thì đang nghiêm túc chia thịt, ngược lại ông đứng gần với người của hai phòng kia hơn.

"Cắt từ chỗ này đến đây, rồi cắt tiếp từ chỗ này...." Tần phụ chỉ chỉ vào con heo.

Thợ mổ heo cười một tiếng: "Tần tam thúc, ông cũng rộng rãi thật, hai miếng khúc thịt này cộng lại cũng đã hết nửa con heo. Trong thôn cũng có rất nhiều người phân gia, nhưng sau khi phân gia rồi mà còn đối xử tốt với nhau như thế thì chỉ có mỗi mình Tần gia ông."

Tần phụ thích nhất là nghe người khác nói Tần gia hòa thuận, trong lòng thấy rất an ủi: "Đều là người một nhà, sao có thể làm mặt lạ với nhau?"

Tần đại bá và Tần nhị bá ở một bên vội vàng lên tiếng phụ họa.

Tần mẫu nghe bọn họ nói xong thì cười lạnh một tiếng, thấy thịt bị cắt đi rất nhiều, tuy sắc mặt bà khó coi, nhưng cũng ráng chịu đựng không nói tiếng nào. Tuy là bị chia rất nhiều thịt, nhưng tốt xấu gì trong nhà cũng còn được một nửa.

Tần Tử Viễn đang nắm tay Trương Thúy Thúy, nghe bọn họ nói như vậy thì lấy làm khó hiểu, liền cất giọng trẻ con hỏi Tần mẫu: "Bà nội ơi, con heo kia không phải là do tiểu thâm thâm bắt về à? Tại sao lại phải chia cho mấy người đại gia gia và nhị gia gia vậy ạ?"

Tần mẫu nghe xong thì lạnh giọng nói: "Bởi vì có một số người luôn thích nhòm ngó đồ của người khác. Tử Viễn, sau này cháu lớn lên thì không được giống như vậy, biết chưa?"

Từ Viễn ngáy thơ mờ mịt dạ một cái.

Hôm nay người của hai phòng đến Tần gia, Tần đại bá có dẫn theo cả con trai lớn Tần Dũng và con dâu lớn Mã thị, con trai nhỏ Tần Khả. Còn Tần nhị bá thì dẫn theo Tần nhị bá mẫu và con trai duy nhất của họ, Tần Bác.

Tần mẫu cố ý nói lớn tiếng, hiển nhiên là những người ở đây đều nghe được hết, họ đều nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của Tần mẫu, đây rõ ràng là đang nói bọn họ lợi dụng, chiếm đồ của Tần gia!

Sắc mặt người của hai phòng đều khó coi, nhưng lại không ai dám lên tiếng tranh cãi với Tần mẫu. Tần mẫu nổi tiếng là có cái miệng lợi hại nhất ở Tiểu Thanh Thôn, mà bà mắng chửi lại không phải là mắng bậy mắng bạ. Tần mẫu mắng một cách nói có sách, mách có chứng, mắng đến nỗi làm người ta không thể ngóc đầu dậy. Nếu không phải Tần phụ luôn đối xử không có giới hạn với người của hai phòng, thì sợ là bọn họ không để gì mà chiếm được lợi của Tần gia.

Người của hai phòng đều không muốn sinh thêm chuyện phiền phức, bọn họ chỉ muốn mau chóng lấy được thịt rồi đi.

Trước kia Trương thị đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Tần mẫu, hiện giờ trong lòng vẫn còn sợ, cơ mặt hơi giật giật mấy cái, rồi thực thực vào lưng Tần nhị bá, ý bảo Tần nhị bá mau lên một chút.

Trước kia, Tần mẫu đều đã từng bùng nổ một trận đại chiến chỉ dẫu em chồng cùng với Tôn thị của đại phòng, và Trương thị của nhị phòng. Nhưng Tần mẫu lại chưa từng trút giận lên đám tiểu bối của hai phòng kia.

Mã thị, thê tử của Tần Dũng chớp chớp mắt, rồi đột nhiên nói với Tần đại bá: "Cha, không phải là tháng sau thì tiểu thúc phải thành thân sao? Trong nhà vẫn chưa gom đủ sinh lễ, thiếu chút nữa thì nồi xoong chảo gì cũng phải bán hết. Nói gì thì tiệc cưới vào tháng sau cũng không thể không có nồi một món ăn mặn được, hay là chúng ta mượn thêm ít thịt của tam thúc đi, chờ sau này có rồi lại trả cho tam thúc."

Mã thị không muốn tiêu hết bạc trong của công, bằng không sau này khi phân gia, hai phu thê nàng ta sẽ có được cái gì? Vì thế lúc này mới khuyến khích Tần đại bá đánh chủ ý lên con lợn rừng kia, nếu có thể kiếm thêm ít thịt làm tiệc rượu, vậy thì có thể tiết kiệm được thêm chút tiền rồi.

"Chuyện này....." Về mặt Tần đại bá thoáng xuất hiện chút chần chừ, nhưng lại lập tức chuyển tầm mắt về phía Tần phụ: "Lão tam, đệ xem... Chuyện này..."

Thợ mổ heo nghe xong mấy lời nói của người đại phòng, thì chỉ lặng lẽ lắc đầu, đại phòng Tần gia quả là không biết xấu hổ mà, dù muốn chiếm đồ người khác thì cũng không thể làm ngang nhiên như vậy.

Tần phụ cau mày hút một hơi thuốc: "Các người không thể tìm được cách nào đãi tiệc rượu sao?"

Tần đại bá than một tiếng haiz: "Lão tam, dẫu phải đệ không biết tình trạng trong nhà của ta, lần trước ta đi mượn bạc của đệ, cũng là muốn đãi tiệc rượu tươm tất một chút. Dù sao cũng không thể để mặt thể diện người Tần gia chúng ta, nhưng bây giờ, haiz..."

(*Sa: tiếng thờ dài, than thờ là ai, hay hai, nhưng viết thuận viết thì sợ nhiều khi mọi người lầm lẫn, nên Sa thêm chữ z vào phía sau, hơi hiện đại một chút, mọi người thông cảm nhé.)

Hai mắt Tần Khả lập tức đỏ lên: "Cha, tam thúc đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, sao chúng ta có thể làm vậy được? Tiệc rượu làm không tốt thì cứ không tốt đi, người khác muốn nói gì thì cứ mặc họ nói."

Tần phụ trừng mắt, nói: "Sao có thể như vậy được? Tần gia chúng ta là người có quy củ, dù bây giờ có nghèo thì cũng không thể làm ra chuyện mất mặt được! Đại Bảo, nào, ngươi hạ đao từ chỗ này, cắt nhiều hơn một chút đi." Nói với Đại Bảo xong, Tần phụ quay sang nhìn Tần đại bá: "Đại ca, mọi người cầm lấy miếng thịt này đi, nhất định phải làm tiệc rượu tươm tất một chút."

(*Sa: Đừng ai thắc mắc tiệc rượu một tháng sau mới đãi thì thịt hư mất tiêu rồi nhé, người cổ đại có rất nhiều cách có thể bảo quản thức ăn.)

Người của đại phòng Tần gia nghe xong đều không giấu được vui mừng. Mã thị vốn chỉ muốn thử vận may, lại không ngờ mọi việc thành công dễ dàng như vậy.

Người nhị phòng nhìn thấy cảnh này thì nôn nóng không yên, nhưng Trương thị không dám tự mình lên tiếng, chỉ đành kéo kéo tay áo Tần nhị bá. Ngược lại, Tần nhị bá vẫn còn biết chút xấu hổ, hơn nữa con heo đã chia cho đại phòng, nên bây giờ ông còn đòi hỏi, vậy không phải là Tần phụ không còn được chút thịt nào sao?

Thấy Tần nhị bá không chịu lên tiếng, Trương thị thầm giận trong lòng, đang định mở miệng nói vài câu với Tần mẫu, nhưng ai ngờ lại có người lên tiếng trước cả bà ta.

"Đại bá, vốn dĩ số thịt heo này là do cháu liều mạng đánh về, nhưng ai bảo mọi người là người của Tần gia kia chứ? Như vậy đi, ở ngoài bán năm văn tiền một cân thịt heo, cháu thấy mọi người mua nhiều, nên tính bốn văn tiền thôi!" Lý Hầu La đột nhiên cười tủm tỉm nói, bộ xem nàng là không khí thật hả? Trước đó Tần phụ nói muốn chia thịt heo cho người của hai phòng, nàng vì muốn giảm chút phiền phức nên lười lên tiếng. Vậy mà bây giờ bọn họ lại muốn mang hết thịt heo đi? Lý Hầu La giận quá mà phì cười, nếu như tình trạng này mà diễn ra ở mặt thế, không có bản lĩnh còn dám mơ tưởng tới đồ trong tay người khác, vậy cứ chờ chết đi là vừa!

Người của đại phòng Tần gia lập tức biến sắc, Mã thị nhìn Lý Hầu La, ai da một tiếng: "Đây chắc là thê tử của Chung ca nhi, đáng vẻ thật xinh đẹp! Đệ muội, chắc là vừa rồi muội nghe lầm, ý của tam thúc là số thịt này đều cho đại phòng chúng ta, không lấy tiền!"

Lý Hầu La chỉ a một tiếng, rồi quay sang nhìn Tần phụ: "Cha, thật là như vậy à? Nhưng mà quy củ của Tần gia chúng ta không phải là ai kiếm được gì thì là của người đó sao? Con còn tưởng con heo này là do con bắt về, thì nó là của con chứ." Dứt lời, Lý Hầu La liền nhỏ tiếng nói thầm bằng âm lượng mà tất cả mọi người trong viện đều có thể nghe rõ: "Nếu biết trước bắt được heo đem về căn bản là để cho người khác, vậy mình cần gì phải liều mạng như vậy chứ!"

Lý Hầu La vừa nói ra lời này, bất luận là sắc mặt của Tần phụ, hay là sắc mặt của người hai phòng khác thì đều khó coi như nhau. Người ta liều mạng bắt được lợn rừng, bây giờ lại bị người khác lấy đi gần hết cả con heo, có nói thế nào thì cũng không thông.

"Sao... Sao mà có quy củ này được chứ? Muội đã gả đến Tần gia, vậy tất nhiên là người của Tần gia." Mã thị nói bằng vẻ mặt cứng đờ.

"Hầu La nói không sai! Nhà chúng ta thật sự là có quy củ này! Đây là quy củ do lão nhân gia lập ra. Chỉ cần nộp đủ vào của công, thì những thứ còn lại đều là của riêng người đó. Con lợn rừng này là do Hầu La bắt được, muốn xử lý thế nào thì cũng là do Hầu La quyết định. Lão già, chuyện trước kia tôi không nhắc lại, nhưng bây giờ ông vẫn không biết xấu hổ mà cầm đồ của con dâu đi tặng cho người khác hả?" Tần mẫu nhìn chăm chăm vào Tần phụ.

Tần phụ lại kéo một hơi thuốc, đúng là có quy củ này, vừa rồi ông hoàn toàn làm theo thói quen mà quên mất. Ông luôn miệng tự xưng là người có quy củ, tất nhiên là không thể lật lọng. Tần phụ nhìn về phía Lý Hầu La, hy vọng Lý Hầu La sẽ tự mình nói đưa thịt cho đại phòng. Dù gì thì cũng đâu có con dâu nhà ai dám tự mình làm chủ, tất nhiên là người lớn trong nhà nói cái gì thì là cái đó!

Đáng tiếc, Lý Hầu La đâu phải là người thường, vừa nghe thấy Tần mẫu nói thế, nàng liền cười lên hai mắt cong vồng, ôm lấy tay Tần mẫu nũng nịu: "Vẫn là mẹ tốt!"

Lúc này, Tần Chung đứng ra đối mặt với Tần phụ: "Cha, ban đêm Hầu La nằm mơ cũng thấy được ăn thịt. Vừa rồi ở trên núi, vì muốn bắt được con lợn rừng này mà thiếu chút nữa bị nó đâm trúng. Trên đường trở về vẫn còn sợ đến mức hai chân mềm nhũn." Ý chính là con dâu suýt chút nữa mất cả mạng mới bắt được con lợn rừng này về, một người làm cha chồng như ông lại không biết xấu hổ mà hào phóng đem đồ của con dâu tặng không cho người khác?

Hình tượng trầm ổn, thận trọng, thành thật của Tần Chung đã ăn nhập sâu vào lòng mọi người, cho nên Tần phụ không hề nghi ngờ lời của Tần Chung. Động tác hút thuốc của ông hơi khựng lại: "Là như vậy à? Cha còn tưởng rằng...."

Tuy rằng bị Tần Chung chụp cho cái mũ tham ăn cũng rất khó chịu, thế nhưng Lý Hầu La vẫn biết lúc này không thể, mà cũng không nên phản bác lại lời của Tần Chung. Nàng buông tay Tần mẫu, chạy tới núp sau lưng Tần Chung, thò đầu ra nhìn về phía Tần phụ: "Cha, là sự thật! Con thật sự là bị dọa cho sợ muốn chết! Nếu không phải suốt đường đi về tưởng công không ngừng trấn an con, thì khẳng định là ngay cả xuống núi con cũng không xuống được." Trên khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay của Lý Hầu La lộ ra vẻ nghĩ đến mà sợ, cả người còn phối hợp thêm động tác hơi run run.

Tần phụ không có chứng kiến cái cảnh Lý Hầu La khiêng lợn rừng về, bây giờ nhìn thấy bộ dáng này của Lý Hầu La thì đã tin hơn phân nửa.

"Cha, tuy lúc nhìn thấy con lợn rừng này con rất là sợ hãi, nhưng trong lòng lại nghĩ, con lợn rừng này mập như vậy, nếu có thể bắt nó đem về, vậy người trong nhà cũng được bồi bổ thật tốt! Cha, người nhìn thử mấy đứa nhỏ Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như mà xem, gầy đến nỗi cái cầm có thể biến thành cái dùi luôn rồi." Lý Hầu La vừa nói vừa vẫy vẫy tay với bọn nhỏ.

(*cái dùi: là dùi đánh trống, ý nói bọn nhỏ rất gầy, chỉ còn da với xương, xương ở cầm cũng nhỏ xíu như cái dùi.)

Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni tận mắt chứng kiến hành động vĩ đại, khiêng cả con lợn rừng một cách vô cùng nhẹ nhàng của Lý Hầu La, lúc Lý Hầu La bước vào nhà, hai mắt còn phát sáng, làm gì có dáng vẻ sợ hãi như lời lão tam nói. Nhưng các nàng cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên là biết không nên vạch trần lời nói dối của Tần Chung và Lý Hầu La. Ngược lại, Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni còn rất phối hợp mà đẩy ba đứa nhỏ đến chỗ Lý Hầu La.

Từ Viễn chớp chớp mắt, dẫn theo hai bé con chạy lon ton tới cạnh Lý Hầu La.

"Cha, người nhìn xem đi! Ai nha, Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, đáng thương quá! Người còn nhỏ như vậy, mỗi ngày lại chỉ được ăn cháo loãng, nhìn xem các con gầy thành thế nào rồi này! Ôi, thật là làm cho tiểu thẩm thẩm đau lòng chết mất!" Lời của Lý Hầu La cũng không phải hoàn toàn đều là nói dối, Tần gia mỗi ngày đều chỉ được ăn cháo loãng, tuy rằng ít khi bị đói, nhưng không được ăn thịt ăn cá, mấy đứa nhỏ làm sao có thể lớn lên tốt cho được.

Nhìn bàn tay của bọn nhỏ, chẳng khác gì là chân gà. Từ Viễn ngẩng đầu, chép chép miệng, tròn mắt nhìn Tần phụ: "Gia gia, con muốn ăn thịt!" Đáng vẻ kia khỏi phải bàn là có bao nhiêu đáng thương.

"Đại bá, nhị bá, lần trước cháu nhìn thấy mấy đứa cháu của hai người chạy chơi trong thôn, chúng nó vừa trắng trẻo vừa mập mạp, đáng yêu vô cùng. Nhìn lại đám Từ Viễn, aiz..., thật là tội nghiệp..." Lý Hầu La giống như là nói ra một cách vô tình, tại sao bọn Từ Viễn lại đáng thương, lại tội nghiệp? Còn không phải là do có một gia gia không biết chừng mực hay sao? Người lớn, trẻ nhỏ trong nhà thì phải thắt chặt lưng quần, vậy mà ông còn hào phóng đem đồ trong nhà tặng không cho người ta.

(*thắt chặt lưng quần: là vì đói quá phải cột chặt lưng quần, làm cho bao tử nhỏ lại để chịu đựng cơn đói.)

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thịt kho tàu

Edit: Sahara

Tần phụ nghe Lý Hầu La nói xong, ông nhìn ba đứa cháu nội gầy gò, lại nhìn con trai, con dâu đang đứng bên cạnh Tần mẫu, tất cả đều dùng ánh mắt không thể hiểu nổi mà nhìn ông, trong lúc nhất thời, Tần phụ ngậm ngẩn.

Lại nhớ đến lời Lý Hầu La vừa nói, cháu của đại ca, nhị ca quả thật lớn lên tốt hơn cháu của ông à? Tần phụ nhíu nhíu mày, là thật vậy sao? Ông chưa từng chú ý qua điều này! Ở Tiểu Thanh Thôn, họ Tần chỉ có mỗi ba phòng bọn họ. Điều là người Tần gia, Tần phụ tự nhiên là muốn chăm sóc lẫn nhau. Ông không cảm thấy tiếp tế cho đại ca và nhị ca là có gì sai.

Nhưng mà....., Tần phụ lại dời mắt về phía mấy đứa bé, trước kia ông không để ý, bây giờ nhìn lại, cháu của mình đúng là rất gầy.

Từ Hạo không biết có chuyện gì đang diễn ra, bé chỉ biết ở đó có thịt, thịt nấu chín có thể ăn, cho nên bé vừa mút ngón tay vừa nhìn chăm chú vào thịt heo trên thớt.

"Gia gia, con muốn ăn thịt...." Trong lúc Tần phụ đang nhíu mày suy tư, thì Từ Viễn bỗng chạy tới bắt lấy tay Tần phụ, nhìn ông bằng ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Tìm Tần phụ bỗng bị thất lại một chút, tuy rằng ông đối với chuyện của đại phòng và nhị phòng trước giờ luôn không có giới hạn, nhưng ông không phải là không biết thương cháu của mình: "Được, ăn thịt, gia gia cho Từ Viễn ăn thịt!" Cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay bé xíu đang nắm lấy tay mình, lại nhớ đến lần trước, Tần đại bá lừa gạt ông mười lượng bạc tiền sinh lễ, trong lòng Tần phụ cuối cùng cũng dâng lên một chút tức giận, có lẽ nên cho đại ca và nhị ca một bài học để nhớ dai hơn một chút.

"Đại Bảo, cắt từ chỗ này thành một khối, rồi lại cắt từ chỗ này thành một khối. Đại ca, nhị ca, hai người cầm hai khối thịt này mang về đi!"

"Làm ngay đây!" Vị thợ mổ heo mập mạp của Tiểu Thanh Thôn này tên là Hi Khánh, nữ danh là Đại Bảo, vừa nghe Tần phụ nói xong thì lập tức hạ đao vô cùng lưu loát nhanh nhẹn, trong lòng còn thầm cười nhạo người của đại phòng và nhị phòng Tần gia ăn trộm gà không được còn để mất năm gạo. Số thịt được chia lại lần này còn ít hơn cả lúc đầu.

Sắc mặt của người hai phòng kia cũng lập tức suy sụp.

Mã thị không nhịn được, lên tiếng ngay: "Tam thúc, sao thịt còn bị chia ít hơn cả vừa rồi? Vậy tiệc rượu của tiểu thúc phải làm thế nào bây giờ?"

Tần phụ đúng là thiên vị một cách quá đáng đối với đại phòng và nhị phòng, nhưng trong lòng ông, đó điều là vì muốn tốt cho Tần gia, là được thành lập dựa trên yếu tố bản thân ông tự nguyện. Ông cảm thấy đều là người nhà, có thiệt thòi một chút cũng không sao! Nhưng hiện tại ông lại bị một tiểu bối chất vấn, cho nên sắc mặt ông liền trở nên rất khó coi: "Sao? Người chê ít? Vậy thì đừng lấy nữa!"

Mã thị còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Khả lại nghiêm mặt ra hiệu, sau đó thì cười lấy lòng với Tần phụ: "Tam thúc, thúc đừng hiểu lầm, là đám tiểu bối chúng cháu không hiểu chuyện! Trước kia thúc giúp chúng cháu nhiều như vậy, chúng cháu vẫn còn chưa báo đáp cho tam thúc! Nếu Từ Viễn và Từ Hạo thích ăn thịt như vậy, vậy thì cứ giữ lại nhiều một chút cho chúng đi..." Sở dĩ bọn họ có thể thường xuyên chiếm lợi từ chỗ của Tần gia, đó đều là do Tần phụ, nếu như để Tần phụ phật lòng, vậy sau này muốn có được chỗ tốt gì cũng sẽ rất khó khăn.

Tần phụ nghe xong, lúc này mới cười cười: "Nói cái gì mà báo đáp với không báo đáp chứ? Nếu như các cháu có thể có tiền đồ tốt, giúp cho Tần gia chúng ta có thể đi lên một lần nữa, thì đó mới là báo đáp tốt nhất đối với ta!" Đây là nguyên nhân mà Tần phụ luôn giúp đỡ đại phòng và nhị phòng, ông có nằm mơ cũng mơ thấy Tần gia khôi phục lại vinh quang của ngày xưa! Ông dụng tâm lương khổ như thế, nhưng người trong nhà không ai hiểu cho ông, bao gồm cả lão bà tử. Điều này làm cho trong lòng Tần phụ có chút khổ sở, ông nhịn không được mà thầm than thở trong lòng.

(*dung tâm lương khổ: hao tổn sức lực và trí lực để suy tính hay làm một việc gì đó.)

Trương thị thấy Mã thị nói xong, thịt còn bị chia ít hơn lúc trước, thì trong lòng cảm giận không thôi. Nhưng bà cũng biết không nên gây chuyện vào lúc này. Sở dĩ Tần mẫu chịu để yên cho bọn họ chiếm lợi, tất cả đều là vì Tần phụ. Hiện tại Tần phụ đã quyết định như vậy, nếu bà còn lên tiếng, thì nói

không chừng ngay cả chỗ thịt ít ỏi đó cũng không còn.

Chuyện cứ như vậy mà kết thúc, cuối cùng người của hai phòng kia đều mang theo số thịt được chia ít hơn lúc đầu ra về. Tần mẫu thấy vậy thì con giận trong lòng cũng giảm đi không ít. Tuy rằng vẫn bị đám người kia chiếm lợi, nhưng so với trước đây thì đã khá hơn rất nhiều: "Nhóm lửa, nấu cơm!"

"Thịt, thịt, thịt, ăn thịt!" Tần mẫu vừa ra lệnh, mấy đứa con dâu liền vui sướng bắt tay vào làm việc, ba đứa nhóc thì hò hét chối tai thịt thịt thịt!

Tần Chung đứng nguyên tại chỗ, nhớ đến giọng điệu và vẻ mặt tình cảm phong phú vừa rồi của Lý Hầu La, khóe miệng hơi cong lên một chút, trong mắt cũng đượm đầy ý cười.

Trong phòng bếp, Tần mẫu mang theo khí thế hùng hồn mà nói: "Hôm nay chúng ta nói rộng bụng ăn, nhà lão đại, các con ra sức mà nấu!"

"Dạ, mẹ!" Trương Thúy Thúy lớn tiếng đáp lại, rồi nhanh nhẹn rửa thịt.

"Hầu La, lợn rừng này là do con bắt được, trong nhà giữ lại một nửa, phần còn lại mang đi bán, tiền thuộc về con!" Tần mẫu nhìn Lý Hầu La đang mang tạp dề mà nói.

Động tác của Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni không khỏi bị khựng lại, chỉ có Tần Phương là tiếp tục vui đùa nhóm lửa.

Lý Hầu La mỉm cười, nói: "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Trước đó con nói như thế, chẳng qua là không muốn để cho đại bá và nhị bá lấy hết thịt đi! Con thật sự có lòng muốn bồi bổ cho mọi người trong nhà, thì sao có thể mang thịt đi bán được? Khoang nói tới bọn Tử Viễn, mẹ thử nhìn mẹ và cha trước đã, còn có đại tẩu, nhị tẩu nữa, có ai không gây đến đáng thương đâu? Thịt này một lượng cũng không bán, để lại cho nhà chúng ta ăn. Chúng ta a~, cũng phải nếm thử mùi vị ăn thịt đến phát ngán mới được!" Từ đầu thì Lý Hầu La đã không định bán con lợn rừng này, hơn nữa cũng không có khả năng ăn một mình, vậy thì chỉ bằng cứ tạo một chút tiếng thơm cho mình.

(*một lượng hay còn gọi là một lượng = 100gr.)

"Đứa trẻ ngoan!" Tần mẫu vỗ vỗ tay Lý Hầu La.

Trương Thúy Thúy lại cúi đầu tiếp tục rửa thịt, Mã Đại Ni thì dần không được vui sướng trong lòng, nhiều thịt như vậy, bây giờ không bán nữa thì sẽ có thể ăn được lâu hơn.

"Hôm nay các con cứ nấu món sớ trường của mình đi, nguyên liệu không hạn chế!" Có lẽ là do hai phòng kia không chiếm được bao nhiêu lợi, cũng có lẽ do lời tri kỷ, hiểu thấu lòng người của Lý Hầu La, cho nên Tần mẫu rất vui vẻ, bà vung tay, cười nói. Tuy nhiên, bà đảo mắt qua Mã Đại Ni: "Người thì không cần phải nấu, miễn cho đồ ăn đến tay người thì trở nên dơ dáy bẩn thỉu."

Mã Đại Ni bị mắng cũng không thêm dỗi bụng, hắc hắc, không cho nàng nấu không phải càng tốt hơn sao? Nàng ước gì mỗi ngày đều chỉ ăn không làm!

Lý Hầu La chuẩn bị nấu món thịt kho tàu. Từ sau khi mặt thế đến, những món ăn dầu mỡ, thịt cá mà nàng ghét trước kia cứ thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng. Sau khi xuyên đến Tần gia thì hoàn cảnh sống cũng không khá hơn bao nhiêu, đừng nói là thịt kho tàu, ngay cả một giọt mỡ cũng không dễ dàng gì thấy được. Ngày đêm mơ tưởng đến đồ ăn ngon quả thật đã trở thành chấp niệm của nàng.

Muốn làm được món thịt kho tàu đẹp mắt, mấu chốt chính là nước màu. Nghe Lý Hầu La nói làm món này cần dùng đến đường, Tần mẫu hơi có chút đau lòng, bất quá nhớ đến con dâu nhỏ là một đứa hiểu chuyện, tốn chút đường thì tốn chút đường vậy!

Tần gia không có đường phèn, chỉ có đường cát, hơn nữa đường cát không biết đã được Tần mẫu cất giữ bao lâu rồi mà màu của nó đã sẫm đi.

Nhưng với điều kiện như vậy, Lý Hầu La cũng không cách nào bắt bẻ được gì.

Đầu tiên là cắt thịt ba chỉ ra thành từng khối, rồi trụng sơ qua nước sôi, sau đó thì đổ đường vào nồi, không ngừng đảo qua đảo lại cho đến khi đường hòa tan hoàn toàn.

(*cái này gọi là thần đường caramen đấy mọi người, nấu ra nước đường có màu nâu cánh gián là ngon, nhưng không cẩn thận thì rất dễ khét, để nguội sẽ bị đóng cục, nên thần xong là phải đem ướp thịt ngay, khi kho thịt không muốn dùng nước màu thì có thể dùng đường caramen thay thế, mùi vị cũng rất ngon, còn ngon hơn cả nước màu.)

Không biết có phải là do nơi này không biết cách nấu này của thịt ba chỉ hay không, mà tất cả mọi người trong phòng bếp đều ngạc nhiên nhìn động tác thành thạo của Lý Hầu La. Mã Đại Ni nhìn không được lên tiếng đầu tiên: "Đệ muội, muội đang nấu món gì vậy? Quá phí công rồi, còn tốn nhiều đường như vậy?"

"Chờ lát nữa nhị tẩu nếm thử thì biết!"

Thần nước đường xong, Lý Hầu La đổ thịt vào nồi trộn đều cho thấm màu, đợi màu sắc từng khối thịt đồng đều rồi, lại cho thêm ít gia vị, sau đó bắt lên bếp xào.

"Tiểu muội, lát nữa để lửa nhỏ lại một chút!" Khi thịt xào được khoảng hai phút, Lý Hầu La liền căn dặn Tần Phương.

Tần Phương nhỏ giọng đáp, rồi nhanh nhẹn rút bát củi ra để giảm lửa.

Lý Hầu La đi vòng qua xem thử, rồi cười cười với Tần Phương: "Độ lửa này rất vừa vặn, tiểu muội, muội nhóm lửa giỏi như vậy, sau này nhất định phải dạy cho tỷ đó!"

Trong tích tắc, sắc mặt của Tần Phương liền ửng đỏ, hơi có chút thẹn thùng đối với người tẩu tử thân thiện dễ gần này: "Dạ được!"

Thịt được hầm bằng lửa nhỏ một khoảng thời gian, ước chừng thời gian đã đủ, Lý Hầu La liền đi tới mở nắp nồi, ngay tức khắc, một mùi thơm nức mũi liền xông thẳng vào mặt. Lý Hầu La nhìn nồi thịt có màu đỏ nâu, thịt mềm nhưng không nát, rất hài lòng mà gật gật đầu.

Một nồi to khác là canh xương hầm do Tần mẫu nấu, bên trong có huyết heo cùng với dưa chua, đợi khi Lý Hầu La làm xong món thịt kho tàu, thì bắt đầu hầm canh đến sáng sớm mai là vừa.

Nguyên liệu thiên nhiên, đã phát huy triệt để mùi vị của thịt heo rừng. Nắp nồi vừa mở, thì mùi thơm liền thông qua mũi chui vào ngủ tạng lục phủ. Làm Lý Hầu La thêm đến mức suýt chảy cả nước miếng.

Mới sáng sớm thì ba đứa nhóc đã đông quân trước cửa phòng bếp, lúc này mùi thơm từ trong bếp bay ra ngoài, làm cho mấy đứa nhóc cứ nuốt nước miếng ừng ực.

Lý Hầu La gấp một khối thịt, rồi vẩy vẩy tay với mấy đứa nhỏ.

Từ Viễn biết hôm nay có thể được ăn thịt, tất cả đều là nhờ vị tiểu thẩm thẩm khi cười lên vô cùng xinh đẹp này. Lý Hầu La vừa vẩy tay một cái, nhóc con liền y như chim hoàng yến chờ được mớm mồi, há cái miệng nhỏ, xoa xoa hai tay mà chạy đến trước mặt Lý Hầu La.

Lý Hầu La cũng không có dứt nguyên một khối thịt hoàn chỉnh cho Từ Viễn, mà dùng đũa phân nhỏ ra làm ba, thổi thổi một chút, sau khi xác định thịt đã nguội thì mới dứt một miếng nhỏ vào miệng Từ Viễn.

Thịt vừa vào miệng, Từ Viễn liền gấp gáp nhai nhồm nhoàm. Mùi vị béo béo thơm ngon tràn ra trong miệng, Từ Viễn tất nhiên không biết nên dùng từ gì để diễn tả cái mỹ vị này, chỉ có thể tròn tròn hai mắt, làm cho đôi mắt vốn đã không nhỏ bây giờ càng thêm tròn xoe, hơn nữa còn tăng nhanh tốc độ nhai của cái miệng đang căng phồng.

"Như thế nào hả? Ăn có ngon không?" Lý Hầu La vỗ vỗ lưng Tần Từ Viễn, sợ nhóc con ăn nhanh quá rồi bị sặc.

Từ Viễn không mở miệng, sợ vị thịt trong miệng sẽ tan mất, cho nên chỉ gật đầu lia lịa y như gà con mổ thóc.

Từ Hạo và Từ Như thấy ba ca ăn thịt, cũng vội vàng chạy tới: "Tiểu thẩm thẩm..." Từ Hạo bám lấy gấu quần Lý Hầu La, miệng kêu liên thanh, hai mắt thêm thường mà nhìn chăm chú Lý Hầu La. Từ Như còn chưa nói rành, cho nên chỉ có thể a a mãi.

Đây đều là trẻ con! Lúc mặt thể kéo tới, người lớn còn không thể tự lo nỗi cho mình, thì sao có thể mang theo bọn trẻ làm gánh nặng? Vì thế mà trẻ con càng ngày càng ít. Về sau, trẻ con đều sẽ được các căn cứ an toàn tìm về bảo vệ, để tránh bọn chúng bị chết đói, hoặc là bị người ta ăn thịt. Trẻ con mới thật sự là tương lai, là hy vọng!

Lý Hầu La mỉm cười: "Đùng nóng, đều có hết!"

Có lẽ là do bản thân Lý Hầu La thân thiện, lại dễ gần gũi, hoặc là do nàng dứt thịt cho mấy đứa nhóc này ăn, cho nên bọn chúng cứ bám dính lấy Lý Hầu La.

Tần Từ Viễn đặc biệt thích Lý Hầu La, ánh mắt nhóc con nhìn Lý Hầu La đầy vẻ hồn nhiên vui tươi: "Tiểu thẩm thẩm, người thật là lợi hại!"

"Thẩm lợi hại thế nào?"

"Người có thể cho tụi con ăn thịt a~!" Từ Viễn đáp không chút do dự.

"Ha ha ha..." Lý Hầu La nhin không được cười phá lên, đúng là trực tiếp thẳng thắn thật!

Đợi lúc Tần Phần và Tần Diệu trở về ăn cơm, mấy đứa nhóc mới chịu tản ra khỏi Lý Hầu La, từng đứa từng đứa được cha mình bế lên bàn ngồi ăn.

Tần Chung không biết đã đến bên cạnh Lý Hầu La từ lúc nào, mang ý sâu xa hỏi: "Cô rất thích trẻ con?"

"Thích!" Trẻ con vừa đơn thuần, lại vừa đáng yêu.

Tần Chung nghe xong thì có vẻ suy tư điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lý Hầu La là dạ xoa ăn thịt người

Edit: Sahara

Sau khi Tần Phấn và Tần Diệu về nhà, biết được con lợn rừng này là do Lý Hầu La bắt về, thì dùng loại ánh mắt vô cùng kinh ngạc mà nhìn Lý Hầu La. Đệ muội nhìn vừa nhỏ vừa gầy, không ngờ lại có sức mạnh lớn đến như vậy.

Tần gia đã lâu không được ăn thức ăn mặn, cho nên bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn rất nhiệt tình, ngay cả Tần Phương luôn luôn thẹn thùng cũng ăn say mê đến nỗi không ngờ ngẩng đầu dậy.

Tuy nhiên, trên bàn ăn lại có một người ngoại lệ. Mã Đại Ni bị Tần mẫu phạt không cho ăn cơm tối, nàng ta chỉ vừa đuổi đôi đũa tối thì đã bị Tần mẫu quát: "Ta đã nói, chừng nào người sửa được cái tật lười biếng thì mới được ăn cơm!" Lời quát như búa tạ đánh mạnh vào chuông cổ, tuy Mã Đại Ni sợ Tần mẫu như là chuột sợ mèo, nhưng lại không nhớ dai, vì thế Tần mẫu quyết định phải dạy cho Mã Đại Ni một bài học nhớ đời! Mã Đại Ni không phải rất thích ăn à? Đánh rắn phải đánh vào đầu! Thế cho nên Tần mẫu muốn bỏ đói Mã Đại Ni mấy bữa, đặc biệt là thời điểm thấy thịt mà không được ăn, có vậy Mã Đại Ni mới chịu sửa đổi.

Mã Đại Ni nghe Tần mẫu quát như sét đánh ngang tai: "Mẹ....." Đây không phải là đang muốn mạng của nàng sao?

"Nhìn ta làm gì? Đồng ý cho người uống canh, ăn dưa chua, nhưng còn thịt thì nghỉ cũng đừng nghĩ tới!" Tần mẫu không hề có ý châm chọc một chút nào.

Mã Đại Ni ôm vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Tần Diệu, Tần Diệu liền cho Mã Đại Ni một ánh mắt ra hiệu, Mã Đại Ni dường như hiểu ra cái gì đó, im lặng nhìn Tần mẫu một cái, rồi nhận mệnh, chỉ dám múc canh.

Trên bàn ăn, món ăn được hoan nghênh nhất là món thịt kho tàu của Lý Hầu La. Cắn một cái liền cảm nhận ngay được hương vị vừa mềm mại, vừa thơm ngọt, vào miệng là tan. Mấy đứa nhóc đặc biệt thích vô cùng, nhất là Từ Viễn, ngay cả chút nước thịt trong chén cơm cũng bị nhóc liếm sạch.

Bữa cơm này, người của Tần gia đều ăn no căng bụng, Tần phụ cũng hí hửng ngồi ôm bụng, ngay cả thói quen hút vài hơi thuốc sau khi ăn cũng bị ông quên mất.

Bữa cơm hôm nay được nấu sớm, hiếm khi thấy ăn cơm xong mà sắc trời chưa tối. Lý Hầu La và Tần Chung ngồi ở vị trí gần cửa, ăn no rồi thì đuổi lưng một cái, cả người đều lộ ra vẻ lười biếng. Tần Chung lặng lẽ ngắm nhìn bên mặt của Lý Hầu La, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt giào hoạt kia, làm nó như phát ra một tầng sáng nhu hòa. Không có lý do, Tần Chung chỉ đơn giản là cảm thấy bộ dáng hí hửng thỏa mãn này của Lý Hầu La thật giống một con mèo nhỏ đáng yêu. Hành động đuổi người kia như là đang cào nhẹ vào lòng hân.

Tần Chung ho một tiếng, vội quay đầu đi, trong mắt có chút mê mang, hân không biết tại sao vừa rồi lại đột nhiên có một sự xúc động muốn cắn một cái lên má Lý Hầu La. Đưa tay lên sờ sờ mặt mình thì thấy có hơi nóng, thật sợ có người phát hiện ra sự khác thường của mình. Tuy nhiên Tần Chung luôn rất giỏi việc khống chế biểu cảm của bản thân, vì thế, hân tỏ ra rất bình tĩnh, từ từ thả tay xuống. Cũng may lúc này trời đã hơi tối, nên không ai nhìn thấy lỗi tai ửng đỏ của Tần Chung.

"Tiểu thẩm thẩm, khi nào thì thẩm lại nấu món thịt đỏ đỏ kia nữa?" Trương Thúy Thúy đang ôm Tần Từ Hạo, Tần Từ Viễn liền ngồi trong lòng cha mình, nhàm chán chơi đùa mấy ngón tay, trùng hợp là Lý Hầu La cũng ngồi đối diện với nhóc. Khi Tần Chung vừa ngoảnh đầu lại, thì Tần Từ Viễn đã lon ton chạy đến trước mặt Lý Hầu La, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ lên mà hỏi.

Lý Hầu La rất thích mấy đứa trẻ của Tần gia, bọn nhỏ tính tình rất hoạt bát, nhưng lại không có ý vào việc bản thân là trẻ con mà nghịch ngợm gây chuyện không biết kiêng nể ai.

Lý Hầu La mỉm cười, néo néo gương mặt gầy nhỏ của Tần Từ Viễn: "Chờ tiểu thẩm thẩm kiếm được tiền rồi sẽ nấu một bữa nữa cho con ăn!"

"Thật không?" Hai mắt Tần Từ Viễn sáng lên, dứt khoát nhào vào lòng ngực Lý Hầu La.

"Đương nhiên là thật!" Trước khi mặt thể kéo tới, thì Lý Hầu La đã hai mươi tám tuổi, nàng một lòng dồn hết tâm tư vào việc nuôi con, chưa từng có hứng thú với chuyện hôn nhân con cái. Khi mặt thể tới, sinh mạng bản thân còn như chỉ mỏng treo chuông, nói gì đến chuyện nuôi con. Nhưng nữ nhân thường càng lớn tuổi thì lại càng không có sức chống cự đối với loại sinh vật tên là trẻ con.

Linh hồn một bà đi đã ba mươi mấy tuổi, vừa nhìn thấy đứa trẻ ngoan ngoãn như Tần Từ Viễn, liền không nhịn được mà ôm lấy cơ thể nhỏ xíu của nhóc con.

"Từ Viễn, tiểu thúc dẫn con đi ra sân chơi!" Ngay lúc một lớn một nhỏ ôm nhau chơi đùa vui vẻ, thì Tần Chung đột nhiên đứng lên kéo Tần Từ Viễn ra.

Tần Từ Viễn theo bản năng dựa sát hơn vào người Lý Hầu La, tuy rằng vị tiểu thúc này của nhóc thường xuyên mỉm cười rất hiền lành, nhưng mà nhóc vẫn luôn có cảm giác tiểu thúc có chút đáng sợ. (*Sa: bởi ta nói, cảm giác của "chê con" đâu có sai!!!)

"Từ Viễn, nào, buổi chiều ăn cơm quá no, chúng ta đi dạo trong sân một chút để tiêu thực nào!" Tần Chung ôn hòa nắm lấy tay nhỏ của Tần Từ Viễn.

"Đứng rồi! Đi dạo một chút! Tránh cho ăn không tiêu!" Lý Hầu La cảm thấy vẫn là Tần Chung cẩn thận, cho nên lập tức đẩy Tần Từ Viễn tới chỗ Tần Chung. (*Sa: tỷ giao trứng cho ác rồi! Chương trước mới nói trẻ con là tương lai là hy vọng mà tỷ lại hủy diệt tương lai cùng hy vọng. ~.~)

Nước mắt Tần Từ Viễn là cả chục chờ khóc, trước giờ tiểu thúc chưa bao giờ chủ động gần gũi với bọn nó, nhưng không hiểu sao lúc này lại muốn dất nhóc đi dạo. Thấy Lý Hầu La gật đầu đồng ý rồi, Tần Từ Viễn vội vàng nhìn về phía cha mình, ai ngờ Tần Phấn lại cười ngây ngô mà nói: "Đi đi, Từ Viễn, chăm sóc cho tiểu thúc thúc của con, sức khỏe tiểu thúc thúc của con không tốt!"

Tần Từ Viễn dẫu cái miệng nhỏ lên, rất không tình nguyện mà đi theo Tần Chung.

(*dấu miệng: là biểu cảm chu mỏ lên đầy bất mãn ấy.)

Một lớn một nhỏ cùng nhau đi tới đi lui trong sân để tiêu thực, Lý Hầu La chống cằm, nhìn bộ dáng ôn nhu của Tần Chung đang cong khóe miệng cúi người nói gì đó với Tần Từ Viễn, trong lòng nằng thắm nghĩ, sau này Tần Chung nhất định là một người cha tốt.

Nếu Tần Chung muốn dỗ một ai đó vui vẻ, thì chỉ là chuyện nhỏ chẳng tốn chút công sức. Ban đầu, Tần Từ Viễn còn có chút không tình nguyện, vậy mà chẳng được bao lâu thì nhóc đã bị Tần Chung làm cho cười đến không khép miệng nhỏ lại được.

Hai người đi đến một góc trong sân, nơi khuất tầm mắt của mọi người trong đại sảnh, Tần Chung ngồi xổm xuống đối diện với Tần Từ Viễn, mỉm cười nói: "Từ Viễn, con thích tiểu thẩm thẩm không?"

"Thích!" Tần Từ Viễn gật đầu không chút do dự.

"Con có thể thích tiểu thẩm thẩm, nhưng không thể nhào vào lòng tiểu thẩm thẩm giống như vừa rồi được! Kể cả việc nắm tay, nắm y phục, hay lại gần tiểu thẩm thẩm cũng không được!"

"Tại sao ạ?" Tần Từ Viễn không hiểu, hỏi.

"Bởi vì tiểu thẩm thẩm của con chuyên ăn thịt trẻ con, nếu con đến gần tiểu thẩm thẩm, tiểu thẩm thẩm sẽ ăn thịt con! Đây là bí mật, không thể nói với người khác, có biết không? Nếu con nói ra, tiểu thẩm thẩm cũng sẽ ăn thịt con!" Tần Chung xoa xoa đầu Tần Từ Viễn, mỉm cười dịu dàng. (*Sa: Chung ca, ca có biết xấu hổ là gì ko? Biết ko? Biết ko? =.=)

Tần Từ Viễn bị dọa sợ đến run bần bật, dường như sắp khóc đến nơi, nhưng lại sợ khóc xong sẽ bị Lý Hầu La phát hiện, cho nên phải ráng dằn nén, cất giọng nói run run: "Con biết rồi!"

Trong thôn cũng lưu truyền rất nhiều lời đồn về chuyện ăn thịt trẻ con, đại đa số đều là người lớn nói để hù dọa những đứa trẻ không nghe lời, ví dụ như nếu con không nghe lời thì sẽ bị thứ gì đó ăn thịt. Chính vì vậy mà Tần Từ Viễn không hề nghi ngờ lời nói của Tần Chung một chút nào, thậm chí còn lo lắng ngược lại cho Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, vậy còn thúc thì sao?" Nhóc có thể không đến gần tiểu thẩm thẩm, nhưng mà tiểu thúc thúc thì phải ở chung một phòng với tiểu thẩm thẩm, lỡ như bị tiểu thẩm thẩm ăn mất thì phải làm thế nào bây giờ?

Ý cười trong mắt Tần Chung càng tăng thêm, dùng giọng điệu mềm mỏng nhẹ nhàng mà nói: "Không sao! Thúc chuyên ăn tiểu thẩm thẩm của con!"

Ngay tức khắc, Tần Từ Viễn liền nhìn Tần Chung bằng ánh mắt đầy sùng bái đến tột đỉnh, tiểu thúc thúc thật là lợi hại a!

Lúc trời đã tối đen, Tần Chung mới dắt tay Tần Từ Viễn vào đại sảnh, tuy nhiên, mới vừa rồi Tần Từ Viễn còn như hồ dĩnh muốn dán chặt vào Lý Hầu La, bây giờ lại hận không thể dựa thật sát vào chân tường. Sau khi nhóc nhào vào lòng Tần Phấn, thì không hề nên được sợ hãi mà lén lút liếc nhìn Lý Hầu La, lúc tiếp xúc với ánh mắt của Lý Hầu La, lại giống như bị bỏng nước sôi, lập tức quay đầu đi.

Tần Chung thấy vậy, ý cười bên khóe miệng càng sâu, trẻ ngoan!

Lý Hầu La thì lại không có để ý đến sự thay đổi đột ngột của Tần Từ Viễn, trời đã tối, thời gian làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày từ khi đến thế giới này làm cho nàng có chút buồn ngủ, liền đứng dậy lấy nước nóng rồi đến tịnh phòng rửa mặt.

(*tịnh phòng: phòng tắm.)

Tần gia cũng là hộ gia đình độc nhất xây một tịnh phòng riêng biệt dùng để tắm ở Tiểu Thanh Thôn. Những hộ gia đình khác đâu có nhà nào lại đi xây một tịnh phòng như thế này. Khi trời nóng, nam nhân thường cời trần tắm rửa ở con sông trong thôn, nữ nhân thì thường tắm trong bồn gỗ đặt trong phòng.

Tịnh phòng của Tần gia được xây bên cạnh sân, thấy Lý Hầu La đi vào tịnh phòng, Tần Chung cũng theo ra khỏi đại sảnh, đi tới đi lui trong sân.

Trương Thúy Thúy ở trong đại sảnh thấy thế thì khẽ cười một tiếng: "Mẹ, mẹ xem, tam đệ đối với tam đệ muội thật tốt, tam đệ muội vào tịnh phòng, tam đệ còn ở ngoài canh giữ."

Tần mẫu hài lòng gật đầu: "Hầu La là thể tử của nó, nó không tốt với Hầu La thì tốt với ai đây?" Tần mẫu không phải là người nhỏ nhen, đi ghen tuông với con dâu của mình. Sức khỏe của Tần Chung không tốt, không thể quá lao碌, Lý Hầu La thì lại rất khỏe, nói không chừng cuộc sống sau này của Tần Chung còn phải dựa vào Lý Hầu La, cho nên Tần mẫu còn ước gì quan hệ giữa cặp vợ chồng son này cứ mãi ngọt ngào như đường với mật.

Lý Hầu La tắm xong, vừa bước ra khỏi tịnh phòng liền nhìn thấy Tần Chung đang đứng trong sân cách đó không xa: "Huynh cũng muốn tắm à? Chờ chút, ta đi gánh nước cho huynh!"

Nhìn Lý Hầu La chạy nhanh như bay vào phòng bếp, Tần Chung há miệng, nhưng không kịp nói gì, cuối cùng đành im lặng ngậm miệng lại.

Ngày hôm sau, Lý Hầu La bắt đầu thuê thùa.

Bước đầu, Lý Hầu La dự tính là sẽ thuê khăn tay và túi tiền, chia làm hai loại, loại tốt sẽ mang lên huyện bán cho mấy tiểu thư hay thái thái* nhà giàu, hoặc là những nha hoàn có thể diện. Loại bình thường hơn thì trực tiếp bày bán trên phố. Hôm đó, lúc trên phố nàng đã có quan sát tỉ mỉ, những nữ nhân trên phố bất luận là ăn mặc gấm vóc lụa là hay là vải thô đi nữa, thì mỗi người đều mang theo khăn tay bên mình. Lý Hầu La thầm nghĩ, có lẽ đây cũng là một thói quen tương tự với người hiện đại, mang theo khăn tay một là vì thực dụng, hai là vì yêu cái đẹp.

Nhưng muốn kiếm tiền từ phương diện này cũng không phải dễ! Bởi vì việc may vá thuê thùa đối với nữ nhân ở thời đại này là bản lĩnh cơ bản. Mấy loại phụ kiện nhỏ như khăn tay hay túi tiền này nọ, người có tiền thì có thể mua đồ tốt ở bên ngoài, nhưng nếu điều kiện không được rộng rãi thì sẽ tự mình làm lấy. Nếu nàng muốn khiến bọn họ động tâm với đồ thuê của nàng, thì phải biết cách tân, sửa cũ thành mới, làm cho người khác vừa nhìn là hai mắt phát sáng lên.

Nghĩ như vậy, động tác tay của Lý Hầu La bỗng nhanh hơn, nàng cắt một cây vải thượng đẳng ra thành từng miếng vải nhỏ, ước chừng được khoảng một trăm miếng. Còn những vật liệu thừa dùng để làm túi tiền thì tạm thời chưa động tới.

Vì muốn có đủ ánh sáng, nên Lý Hầu La dời bàn nhỏ đến trong sân.

Tần mẫu biết Lý Hầu La làm chuyện nghiêm chỉnh, nên cố ý dặn dò những người khác không được đến làm phiền Lý Hầu La. Đúng lúc Tần Phuong cũng đang thuê của hồi môn cho mình, hơn nữa, Tần Phuong quả thật là rất thích thuê thùa, thích từ tận đáy lòng, nàng thấy tiểu tẩu tử dễ gần, cho nên lấy hết can đảm đứng ở một bên xem Lý Hầu La làm việc.

Bàn tay trắng như ngọc của Lý Hầu La không ngừng múa may trên mặt vải, nhưng lại không thấy nàng đo đạc, cứ thế mà hạ kéo cắt không chút do dự. Đôi tay như cánh bướm đang nhẹ nhàng nhảy múa, vốn dĩ chỉ là những động tác bình thường, nhưng lại được Lý Hầu La làm thành vô cùng xinh đẹp, đến mức không thể nói thành lời. Trong nhất thời, Tần Phuong xem đến ngây ngốc.

Cắt xong vải rồi, Lý Hầu La ngẩng đầu lên mới phát hiện ra, Tần Phuong đã lặng yên không một tiếng động mà đứng ở bên cạnh từ lúc nào.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều năm về sau, Tần Tử Viễn tang thương gào thét: "Con đường dài nhất ta phải đi qua chính là do tiểu thúc sắp đặt!"

****Sa: chú thích với cả nhà là cái phần tác giả có lời muốn nói ở trong truyện là lời của tác giả Lão Nạp Bất Động Ái, được viết ra luôn trong nguyên tác, không phải là lời của Sa nha. Thử 2 là Sa là editor, không phải tác giả, rất nhiều bạn cứ nhầm, lúc hỏi chương cứ kiu tác giả ời chừng nào có chương mới???

Mọi người có thể kiu Sa, hoặc kiu bạn ơi khi nào có chương chứ đừng kiu nhầm là tác giả nữa nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bắt đầu thuê thùa

Edit: Sahara

Tần Phuong đỏ mặt, có chút ngưng ngừng: "Tam tẩu, muội có thể ở bên cạnh xem không? Tẩu yên tâm, muội sẽ không học trộm đâu!" Ở thời này, có một số tay nghề được xem là rất quý giá, ví dụ như là những tay nghề riêng thuộc về nhà mẹ đẻ, đây cũng được xem như là một phần của hồi môn của con dâu khi về nhà chồng, nhà chồng tuyệt đối không thể tơ tưởng đến.

Tuy nhiên, Lý Hầu La có bao giờ để ý đến những thứ này, kiếp trước, đại đa số kỹ thuật thuê thùa đều được công khai, chỉ có một số ít thế gia là giữ riêng vài bí pháp mà thôi, cho nên ai muốn học cũng được. Nhưng, điểm mấu chốt là, muốn học giỏi việc thuê thùa, không có mười năm, hai mươi năm công lực, thì căn bản không được xem là nhập môn. Người bình thường mấy ai có được nghị lực này? Càng miễn bàn tới việc khó khăn hơn là xem xét tính nghệ thuật của tác phẩm thuê. Điều này yêu cầu người thuê phải có đủ năng khiếu và nội lực.

"Không có gì! Muội muốn xem cứ xem, muốn học cũng không thành vấn đề!"

"Thật không?" Hai mắt Tần Phuong phát sáng.

Lý Hầu La đến Tần gia lâu rồi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ kích động đến như vậy của Tần Phuong, liền mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên!"

Tần Phương ôm tâm tình nhỏ đầy kích động, an tĩnh ngồi xuống bên cạnh Lý Hào La. Tuy rằng còn chưa nhìn thấy tiểu tẩu tử thù thù, nhưng dựa vào việc cắt vải thoăn thoắt vừa rồi thôi, thì Tần Phương cũng có lòng tin rất lớn rằng tay nghề của tiểu tẩu tử tuyệt đối không thấp.

Lý Hào La muốn thù khăn tay, còn là trong lúc mùa đông đã cận kề, cho nên đại đa số loại vải mà nàng chọn đều là loại mềm mại. Còn về loại vải gấm vóc thì hiện tại nàng mua không nổi.

Miếng vải nhỏ với màu sắc trang nhã được Lý Hào La căng lên khung thù, sau đó, nàng lấy tiếp số chỉ loại bình thường mà trước đó đã được nàng quấn thành cuộn. Mỗi một màu chỉ đều được Lý Hào La tách nhỏ ra làm ba mươi hai sợi chỉ mỏng như sợi tóc.

(*Sa: chỉ thù khác với chỉ may, chỉ may được sản xuất thành cuộn có lõi cứng. Chỉ thù thì sản xuất thành tép, giống như là chỉ thù của tranh thù chữ thập ấy. Mỗi sợi chỉ đều được quấn lại từ nhiều sợi chỉ nhỏ, thợ thù phải tách chỉ ra, sợi chỉ tách ra dày hay mỏng còn dựa vào tay nghề của thợ thù. Thời xưa kỹ thuật thô hơn, nên chỉ thù cũng không đa dạng về cả màu sắc và chất lượng như hiện giờ.)

Tuy rằng Tần Phương thích việc kim chỉ, nhưng lại chưa từng nhìn thấy phương pháp tách chỉ nào như thế này, chỉ mỏng như vậy, lát nữa làm sao mà thù? Vì thế mà không đành lòng được, than một tiếng.

Lý Hào La không biết ngành nghề thù thù ở thời đại này phát triển thế nào, nhưng nhìn vẻ yêu thích trên mặt Tần Phương cũng không giống giả vờ, cho nên vừa cắt chỉ vừa giải thích cho Tần Phương: "Sợi chỉ mỏng trong tay tẩu tử là được tách ra từ một cọng chỉ lớn, tổng cộng tách được ba mươi hai sợi nhỏ, mỗi một sợi được gọi là một tia!" (*Sa: đừng hỏi Sa làm sao tách một cọng ra làm 32 sợi mỏng được nha. Sa ko biết đâu. Có thể chỉ thù này đặc biệt hơn loại chỉ thù phổ thông mà chúng ta biết.)

"Còn có cách tách chỉ nào khác nữa không?" Tần Phương nhin không được hỏi.

"Đương nhiên là còn! Tùy theo yêu cầu, cũng có thể tách chỉ thành tám và mười sáu sợi!"

"Tẩu tẩu, vậy chắc là tách chỉ càng mỏng thì càng khó có phải không?" Tần Phương hít sâu một hơi, chỉ mỏng như vậy, đừng nói là thù, chỉ cần lúc tách hơi không chú ý một chút thì sẽ kéo đứt mất thôi.

"Ừm, đại khái là vậy! Nhưng một kiện đồ thù không phải chỉ dùng đến chỉ sợi mỏng không thôi, mà cần phải phối hợp dày mỏng tương xứng, mới đạt được mức độ tự nhiên, đồ thù ra mới có thể sống động như thật." Lý Hào La vừa nói chuyện, vừa cắt chỉ nhẹ nhàng uyển chuyển nhanh như bay. Mười ngón tay nhẹ điểm, đầu vào đây, mà còn tràn đầy mỹ cảm không gì sánh bằng.

"Thì ra chỉ thù còn có nhiều cách dùng như vậy!" Tần Phương ngắm bàn tay Lý Hào La cắt chỉ, ngắm đến hai mắt mê ly: "Tam tẩu, tay của tẩu thật đẹp! Đẹp nhất là lúc cắt chỉ, giống như... Giống như là sinh mạng riêng vậy."

Lý Hào La bị cách so sánh của Tần Phương làm cho bật cười.

Mà nhìn một màn này đến nỗi thất thần không phải chỉ có mình Tần Phương, còn có cả Tần Chung đang đứng bên cạnh cửa sổ. Cái bàn nhỏ của Lý Hào La trùng hợp được đặt đối diện với cửa sổ phòng Tần Chung, cảnh tượng bàn tay ngọc của Lý Hào La múa may bị Tần Chung nhìn không sót một chút nào. Quyển sách trong tay Tần Chung còn đang dừng mãi ở một trang, rất lâu chưa lật qua trang khác, bởi vì ánh mắt mờ mịt của Tần Chung đang đặt trên người Lý Hào La mất rồi.

Trực giác nhạy bén giúp Lý Hào La cảm giác được có người đang nhìn mình, thậm chí ánh mắt ấy dường như còn rất nóng bỏng, nàng đột ngột ngừng đầu lên, nhìn về phương hướng mà nàng cảm nhận được ánh mắt kia, nhưng chỉ thấy có mình Tần Chung đang đứng bên cửa sổ chuyên tâm đọc sách.

Lý Hào La lẩm bẩm: "Là mình cảm giác sai sao?" Tiếp đó, nàng nhún nhún vai, thầm trách bản thân nghi thần nghi quỷ. Xem ra dù mình đã thoát khỏi mặt thể đi đến nơi này, nhưng lòng cảnh giác được rèn luyện ở nơi đó thì không dễ dàng vứt bỏ được.

"Tam tẩu, tẩu làm sao vậy?" Tần Phương vội hỏi.

Lý Hào La quay đầu nhìn lại thêm một lần, xác định là không có ai, lúc này mới lắc lắc đầu nói: "Không có gì!"

Cắt chỉ xỏ kim xong xuôi, Lý Hào La bắt đầu lót nền (*lót nền: 1 bước đầu cơ bản của thù thù), giống như là đang dùng bút trực tiếp phát thảo hình dáng yêu cầu thù lên vải, nhưng cái mà Lý Hào La dùng lại là kim chỉ, không phải bút. Không mất bao nhiêu thời gian thì nàng đã phát thảo xong bản nền.

Tần Phương nhìn thấy mà kinh ngạc, xong rồi lại cảm thán. Lúc mà nàng thù, chỉ ước lượng đại khái kích cỡ, lại còn thô như mèo cào, nào được nhẹ nhàng thoải mái như tam tẩu vậy.

Rất nhanh, Lý Hào La đã bắt đầu chính thức thù.

Nàng không có dùng đơn độc một cây kim, mà là mười cây kim cùng một lúc. Tiếp theo, Tần Phương chỉ có thể cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, Lý Hào La đồng thời đâm mười cây kim lên xuống mặt vải, các sợi chỉ màu cũng tung bay cùng một lúc trên mặt vải. (*Sa: có thể trong truyện nói hơi quá, nhưng các thợ thù chuyên nghiệp thù một lúc nhiều kim là bình thường nhé!)

Tần Phương xem đến hoa cả mắt, tay Lý Hào La thoăn thoắt thù ra hình, Tần Phương căn bản là không thể nào nhìn rõ được, rốt cuộc thì nhiều kim nhiều chỉ như vậy, làm sao mà đâm xuống đâm lên mặt vải? Tần Phương chỉ nhìn thấy mặt vải xuất hiện hình dáng họa tiết thù rất nhanh, dần dần được

hoàn thiện.

Tần Phuong nhìn ra được đây là một đóa hoa màu đỏ, dường như đang e thẹn mọc lên từ trên mặt vải màu xanh lá non, sau đó từ từ nở rộ thành một đóa hoa đỏ ướt át kiều diễm.

Quá đẹp! Tần Phuong che kín miệng, sợ âm thanh mình phát ra sẽ làm giáng đoạn đóa hoa đang nở.

Tuy nhiên, Lý Hàu La vẫn còn đang tiếp tục thêu, chẳng qua toàn bộ kim chỉ lúc này không đâm lên xuống trên đóa hoa kia, mà là ở dọc theo đóa hoa kéo dài xuống, tạo thành cành và lá.

Còn phải thêu tiếp à? Đã rất đẹp rồi mà! Chỉ liếc mắt một cái thôi mà Tần Phuong đã yêu thích đóa hoa đỏ thắm vừa nở rộ này. Nàng nghĩ, nếu như mình mà nhìn thấy chiếc khăn tay này trên phố, thì chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế mà mua nó về cho bằng được. Nàng cảm thấy Lý Hàu La thêu đóa hoa này quá hoàn mỹ, thêm một đường kim nào lên trên cũng thành dư thừa.

Tần Phuong sắp nhịn không được nữa, muốn kêu Lý Hàu La ngừng tay.

Thế nhưng Lý Hàu La vẫn còn đang chuyên tâm thêu tiếp.

Rất nhanh, ánh mắt Tần Phuong lại thay đổi. Trong lòng nàng thầm thấy may mắn vì vừa rồi không có xen ngang công việc của Lý Hàu La. Khi Lý Hàu La vừa thu kim, Tần Phuong liền không kiềm được mà nghiêng người vươn tay về phía trước.

Trên cánh hoa được Lý Hàu La thêu thêm một giọt nước. Tần Phuong có cảm giác, giọt nước kia sắp rơi xuống khỏi cánh hoa. Mãi đến khi Lý Hàu La thấy khó hiểu gọi nàng một tiếng tiểu muội, thì Tần Phuong mới hồi thần lại.

Nhận ra bản thân mình vậy mà lại vươn tay muốn hứng giọt nước kia, mặt của Tần Phuong liền đỏ lên: "Tam tẩu, muội..." Tần Phuong thấy quần bách đến muốn khóc.

Lý Hàu La cười cười: "Không sao! Không sao!" Thấy dáng vẻ Tần Phuong như thế, Lý Hàu La liền hỏi: "Tiểu muội, muội cảm thấy có người mua khăn tay này không?"

"Có! Đương nhiên là có!" Tần Phuong chưa bao giờ nói lớn tiếng như vậy, bởi vì quá kích động mà lòng ngực cũng phập phồng lên xuống: "Tam tẩu, muội... Muội không biết nên nói thế nào! Tàu thêu thật sự rất đẹp! Giống như, giống như lúc sáng sớm đóa hoa này vừa mới nở, trùng hợp muội lại ở ngay bên cạnh nhìn thấy nó, muội giống như, giống như là có thể ngửi được cả mùi thơm của nó vậy!"

Lý Hàu La cười cười vỗ vỗ lưng Tần Phuong, dị năng của nàng ngoại trừ việc tăng lên trình độ thêu thùa, thì một trong những tác dụng khác chính là truyền sức sống cho đồ thêu. Ví như đóa hoa này, sở dĩ Tần Phuong cảm thấy bản thân như đang nhìn thấy một đóa hoa thật sự, một phần là do kỹ thuật thêu vô cùng cao siêu của nàng, một phần khác chính là tác dụng của dị năng.

Tuy nhiên, dị năng của Lý Hàu La mới chỉ là cấp một, nhiều nhất cũng là thêu hoa trên gấm* đối với những món đồ thêu nhỏ nhỏ. Muốn thêu được những kiện đồ thêu lớn thì phải đợi dị năng thăng cấp.

(*thêu hoa trên gấm: tô điểm thêm cho những thứ đã tốt hoặc đẹp sẵn rồi.)

"Thích không? Khăn tay này tặng cho muội!" Thêu một chiếc khăn như vậy, Lý Hàu La chỉ dùng nửa canh giờ (*1 tiếng đồng hồ), trông thấy Tần Phuong thật sự thích, nên nàng tặng nó cho Tần Phuong.

Tần Phuong liền xua tay: "Không được! Tam tẩu, cái này là để bán kiếm tiền, thêu đẹp như vậy, sao muội có thể lấy được?"

"Cầm đi! Muội cũng không phải là không nhìn thấy ta thêu nhanh như thế nào?"

Tần Phuong còn muốn từ chối, nhưng Lý Hàu La đã nhét khăn tay vào tay nàng: "Muội cầm lấy mang theo ra ngoài, đi dạo vài vòng trong thôn, để cho mấy tỷ muội của muội nhìn thấy, cũng xem như là tạo danh tiếng cho tẩu." "

Tần Phuong thật sự rất thích chiếc khăn tay này, nghe Lý Hàu La nói thế, cuối cùng cũng không thể chống đỡ được ham muốn trong lòng mà nhận lấy khăn tay, sau đó lại ấp úng nói: "Nhưng mà... Nhưng mà muội cũng không có quen nhiều người trong thôn."

Lý Hàu La hơi khựng lại, nàng biết tính cách của Tần Phuong hướng nội. Ngày thường hoặc là chăm chỉ làm việc, hoặc là ở yên trong phòng. Cái này mà đặt ở thời hiện đại, thì chính là một trạch nữ chính tông.

"Không sao! Tàu nghĩ ở trong thôn cũng không có mấy người muốn mua khăn tay. Mấy lời vừa rồi của tẩu, muội không cần quá để ý!"

"Dạ!" Tần Phuong đỏ mặt, nhỏ giọng đáp một tiếng. Lại không nỡ nắm chặt khăn tay, sợ bản thân sẽ bóp nát mất cánh hoa.

Kế tiếp, Lý Hàu La lại căn cứ theo màu sắc vải nền mà thêu ra đủ các loài hoa đa hình đa sắc, có đỏ yêu diễm, có trắng say lòng người,....

Khi Lý Hàu La đem mười chiếc khăn tay thêu trong buổi sáng đặt lên bàn, Tần Phuong bỗng có ảo giác bản thân vừa lạc vào biển hoa muôn màu muôn sắc, chớp mắt tựa hồ còn được bao bọc bởi hương hoa.

"Tam tẩu, tẩu lợi hại quá!" Tần Phưong hoa mắt, mê say, nhìn Lý Hầu La bằng vẻ mặt mê muội.

Lý Hầu La xoa xoa bả vai, mỉm cười thu hồi kim chỉ.

Hôm nay đã dùng hết dị năng rồi, tiếp tục thêu nữa cũng không có tác dụng gì, Lý Hầu La dự định ngày mai sẽ thêu nốt phần còn lại.

Lúc Lý Hầu La mang dụng cụ thêu vào phòng, Tần Chung vẫn còn đang ngồi cạnh khung cửa nghiêm túc đọc sách. (*Sa: ca có đọc được chữ nào đâu! Xạo thấy sợ!)

Thấy Lý Hầu La vào, Tần Chung ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: "Thêu xong rồi?"

"Hôm nay tạm thời thêu bao nhiêu đó thôi!" Lý Hầu La đặt rõ kim chỉ lên bàn, lấy một chiếc khăn tay thêu hình hoa cúc trải ra trước mặt Tần Chung: "Thấy ta thêu thế nào?"

Lúc này Tần Chung ở bên cửa sổ cũng đã nhìn thấy, nhưng hiện tại nhìn gần thế này, thì mới hiểu được tại sao tiểu muội luôn kiêu lời nhà mình hôm nay lại kích động đến như vậy.

Đóa hoa cúc vàng nhạt trước mắt này quả thật mê người, mỗi một cánh hoa dường như đang đung đưa theo gió. Trong mắt Tần Chung chứa đầy sự kinh diễm nồng đậm. Hắn không hiểu việc thêu thùa, nhưng hắn cảm thấy đóa hoa cúc đơn giản trước mắt này không hề thua kém những bức danh họa nổi tiếng một chút nào.

"Rất đẹp!" Tần Chung mỉm cười, đưa khăn tay lại cho Lý Hầu La.

Lý Hầu La thất vọng: "Chỉ vậy thôi?" Phản ứng của tiểu muội nhà huynh mới là bình thường đó.

Tần Chung tăng thêm ý cười: "Rất đẹp! Ta cảm thấy chỉ cần là ai xem qua thì đều khó mà cảm thấy không thích! Cành là quán quanh, hoa khoe sắc, say lòng người!"

Lý Hầu La cười đến khóe mắt cong vồng, trong lòng cũng vui vẻ không kém: "Khăn tay này huynh không dùng được, đợi ngày mai làm túi tiền, ta sẽ giữ lại cho huynh một cái."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, bàn tay đang cầm sách của Tần Chung bỗng nắm chặt, làm xuất hiện một nếp nhăn nhưng bị hắn xem nhẹ, khẽ cúi đầu mỉm cười.

Những người khác trong Tần gia nhìn thấy khăn tay của Tần Phưong, nam nhân thì không nói, nhưng mấy vị phụ nhân thì yêu thích đến không nỡ buông tay. Ngay cả Tần mẫu cũng phải kinh ngạc cảm thán: "Trước đó Hầu La nói muốn bán đồ thêu, mẹ còn chưa có lòng tin mấy, bây giờ nhìn lại thì quả là mẹ đã xem thường Hầu La rồi. Nhìn đóa hoa này mà xem! Trời ạ! Nếu không phải đích thân sờ thử, mẹ còn tưởng là nó sẽ mọc lớn hơn nữa trên cái khăn này."

Tác giả có lời muốn nói: Tần Chung: Hầu La tặng ta tín vật đỉnh ước....

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Phản ứng

Edit: Sahara

"Mẹ, nếu người thích thì con giữ lại cho người một cái!" Lý Hầu La cười, nói tiếp.

"Đừng đừng đừng!" Tần mẫu vội vàng xua tay: "Một lão thái thái như mẹ cần dùng khăn tay đẹp như vậy để làm gì chứ? Đừng lãng phí trên người mẹ!"

Lý Hầu La bước tới trước ôm lấy cánh tay Tần mẫu, ra vẻ giận dỗi: "Mẹ, con không cho mẹ nói như vậy! Thử đổi mắt mà nhìn xem, đừng nói là trong Tiểu Thanh Thôn, mà ngay cả làng trên xóm dưới lân cận cũng không có ai trẻ được như mẹ. Theo con thấy, là do mấy đóa hoa xinh đẹp dung tục* này không xứng với mẹ mới đúng." Nói đến đây, Lý Hầu La hơi dừng lại một chút: "Mẹ~, không phải là do mẹ ghét bỏ khăn thêu của con, cho nên mới nói vậy đó chứ?"

Tần mẫu vội vỗ lên mu bàn tay Lý Hầu La: "Đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì vậy?"

"Vậy tại sao mẹ lại không cần? Nếu như mẹ không cần thì chính là ghét bỏ con!" Lý Hầu La làm nũng, lắc lắc cánh tay Tần mẫu.

Tần mầu bị Lý Hầu La làm nũng đến chịu thua: "Được được, mẹ không ghét bỏ, mẹ thích còn không kịp nữa là!" Bà biết Lý Hầu La là cố ý nói như vậy, trong lòng thầm thấy ngọt.

Lý Hầu La lập tức cười đến cong mắt, lập tức lấy một chiếc khăn tay màu sắc không quá sặc sỡ từ trong đồng khăn tay đã thêu xong đưa cho Tần mầu. Tần mầu yêu thích tán thưởng không thôi. Có thể thấy được, bất kể là ở độ tuổi nào, thì lòng yêu cái đẹp của nữ nhân vẫn là bản tính trời sinh.

Mã Đại Ni nhìn thấy mà thèm: "Đệ muội, muội thêu nhiều như vậy, hay là cũng cho tẩu một cái đi!"

Lý Hầu La còn chưa kịp trả lời thì Tần mầu đã đen mặt trước: "Cho người? Chỉ sợ còn chưa được hai ngày thì cái khăn kia đã dơ đến mức không nhận ra được. Đừng có phá hỏng đồ tốt! Khăn thêu này là đệ Hầu La bán lấy tiền!"

Mã Đại Ni đối với mấy thứ đồ như khăn thêu này cũng không phải là rất hứng thú, nhưng do Lý Hầu La thêu quá đẹp, Mã Đại Ni vừa thấy đã không thể dời mắt đi được, mà nàng lại là một người thẳng tính, cho nên mới mở miệng xin ngay.

Lý Hầu La ngăn Tần mầu lại: "Mẹ, con thêu rất nhanh, không sao đâu! Đại tẩu, nhị tẩu, hai người cũng chọn một cái đi! Vốn dĩ muội đã định sẽ tặng cho mỗi người một cái."

Mã Đại Ni mừng rỡ tiến lên chọn lấy một cái, nhưng Trương Thúy Thúy thì vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Mã Đại Ni thực nhẹ vào cánh tay Trương Thúy Thúy: "Đại tẩu, tẩu không thích à?"

Trương Thúy Thúy cười một tiếng, nhưng có nhìn thế nào cũng đều thấy nụ cười có chút miễn cưỡng: "Thích!" Mấy chiếc khăn kia, cái nào cũng khiến người ta vừa nhìn đã không rời mắt, thế nhưng ánh mắt Trương Thúy Thúy lúc này có hơi tối, tinh thần không tập trung, tùy tiện chọn đại một cái trong đồng khăn thêu.

"Đại tẩu, tẩu chọn xong rồi?" Lý Hầu La ở bên cạnh nhìn rõ được hết biểu cảm của Trương Thúy Thúy, trong lòng thầm cười nhạo nàng ta. Trương Thúy Thúy tất nhiên không phải là người đại gian đại ác gì, nhưng tâm tư lại quá sâu, Lý Hầu La đại khái cũng biết tại sao Trương Thúy Thúy lại có biểu cảm như vậy. Trước kia Tần gia chỉ có hai đứa con dâu là nàng ta và Mã Đại Ni, có Mã Đại Ni làm nền, cho nên mọi mặt của Trương Thúy Thúy hiển nhiên đều tốt hơn. Nàng ta nổi danh là hiền huệ ở Tiểu Thanh Thôn này.

Nhưng hiện tại Lý Hầu La tới rồi, nàng chẳng những vô cùng lạnh lợi, hơn nữa còn tạo được mối quan hệ rất tốt với Tần mầu, bây giờ lại có thêm tai nghe thế này. Trước mặt Lý Hầu La, Trương Thúy Thúy có cảm giác bản thân kém cỏi hơn, trong nhất thời chưa tiếp thu được sự chênh lệch này.

"Đệ muội, khăn tay này, muội thêu rất đẹp!" Trương Thúy Thúy ý thức được bản thân mình luống cuống, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, dịu dàng nói.

"Mọi người thích là được!"

Mã Đại Ni thâm bĩu môi trong lòng, đáng đời, cho người thích giả làm người tốt. Mã Đại Ni nàng là lười, không phải ngốc, làm sao không nhìn ra trước kia nàng thường xuyên bị mắng cũng có một phần nguyên nhân là do Trương Thúy Thúy cố tình đổ dầu vào lửa ở trước mặt Tần mầu?

So với một đại tẩu thích giả làm người tốt, tâm tư nhỏ quá nhiều này, thì Mã Đại Ni tương đối thích vị tam đệ muội trước mặt này hơn nhiều. Tam đệ muội nói chuyện dễ nghe, làm người lại hào phóng. Cái hào phóng này không phải là giả vờ hào phóng giống như Trương Thúy Thúy. Mã Đại Ni cảm nhận được rõ ràng, Lý Hầu La căn bản là không giống với bọn họ. Tuy rằng cả người Lý Hầu La gầy gò ốm yếu, nhưng ngôn hành cử chỉ đều lộ ra khí chất rộng rãi.

(*ngôn hành cử chỉ: mỗi lời nói hành động.)

Mã Đại Ni là một người rất thẳng tính! Những người khác trong Tần gia, bao gồm luôn cả Tần mầu cũng không thể nhìn ra được Mã Đại Ni còn có nét đẹp nội tâm này! Ngày hôm sau, ăn sáng xong, Lý Hầu La bắt đầu thêu như thường lệ. Nàng dự định dùng hai ngày thời gian thêu xong hết tất cả khăn tay, rồi dùng thêm hai ngày thời gian nữa để làm túi tiền.

Lúc đầu, không ai ngờ được Lý Hầu La lại thêu đẹp đến như vậy, bây giờ đã biết, Tần mầu liền bảo Lý Hầu La chuyên tâm thêu thùa. Chuyện trong nhà thì giao cho Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni luân phiên giúp nàng làm.

Mã Đại Ni có được khăn tay, vui sướng không thôi, tuy rằng không muốn làm việc, nhưng cũng không nói một lời nào.

Trương Thúy Thúy thì lại chôn chuyện này trong đáy lòng, cảm thấy uất nghẹn đến khó chịu vô cùng. Buổi tối, lúc Tần Phấn trở về, Trương Thúy Thúy nói chuyện này với Tần Phấn: "Cha nó, chàng nói mẹ làm vậy có phải là không hợp lý không?"

Cả ngày làm việc mệt mỏi, Tần Phấn hận không thể vừa nằm xuống giường đã dán đầu vào gối mà ngủ, nên không thèm để ý mà đáp: "Có gì không hợp lý, không phải đệ muội bạn thêu thùa kiếm tiền à?"

"Muội ấy kiếm tiền thì kiếm tiền, nhưng tại sao lại bắt chúng ta làm việc thay? Cho dù muội ấy có kiếm được tiền thì tiền đó cũng đâu phải của chúng ta!" Trương Thúy Thúy càng nghĩ càng ủy khuất, lại thấy Tần Phấn nhắm mắt muốn ngủ, nên dấy hấn một cái.

"Nàng làm gì vậy?" Tần Phấn bất đắc dĩ mở to hai mắt.

"Đang nói chuyện với chàng đó! Bây giờ không chỉ trong mắt của mẹ chỉ có tam đệ muội, mà ngay cả chàng cũng vậy, có phải chàng cũng cảm thấy muội ấy tốt hơn thiếp không?" Trương Thúy Thúy càng nói thì hai mắt càng ửng đỏ.

Tần Phấn vừa thấy Trương Thúy Thúy khóc thì liền luống cuống, vội vàng ngồi dậy ôm nàng ta vào lòng: "Nương tử tốt của ta, chúng ta đều là người một nhà mà! Nếu như đệ muội thật sự có thể kiếm tiền, thì không phải muội ấy cũng sẽ nộp một phần vào của công hay sao? Bây giờ trong nhà cũng đâu có nhiều việc, nàng và nhị đệ muội cùng nhau làm cũng đâu mất miếng thịt nào."

Tần Phấn không an ủi còn đỡ, vừa an ủi lại chọc cho Trương Thúy Thúy tức hơn. Cái mà nàng đề ý là mấy thứ này sao? Cái nàng đề ý chính là Tần mẫu quá thiên vị Lý Hâu La, rõ ràng nàng mới là dâu trưởng, bây giờ lại bị một người vừa vào cửa đè đầu...

Biết tướng công mình là người chân chất, lại nhìn vẻ mặt mệt mỏi của tướng công, cuối cùng Trương Thúy Thúy cũng không đành lòng gây chuyện. Tần Phấn ngủ rồi, mà bản thân Trương Thúy Thúy vẫn như bánh nóng áp chảo, lăn qua lộn lại, trần trờ không ngủ được.

Sáng ngày hôm sau là đến phiên Lý Hâu La làm việc, tuy rằng trong lòng Trương Thúy Thúy khó chịu, nhưng nàng cũng sợ Tần mẫu, vì vậy mang theo đôi mắt thâm quầng thức dậy.

Đến phòng bếp, mới phát hiện Lý Hâu La đã ở đây nấu nước tự bao giờ.

Trương Thúy Thúy nhanh chóng chạy tới: "Đệ muội, sao muội lại ở đây nấu nước? Không phải mẹ đã nói công việc hai ngày này để cho tâu và nhị đệ muội cùng nhau thay muội làm rồi à?" Vừa nói xong, Trương Thúy Thúy đưa tay muốn nhận lấy cái nồi trong tay Lý Hâu La.

Lý Hâu La ngăn bàn tay của Trương Thúy Thúy lại: "Không cần đâu đại tâu, việc hôm nay vốn là do muội làm, sao có thể để cho mọi người làm thay được?" Hiện giờ công việc trong nhà cũng không nhiều lắm, hơn nữa nàng cũng không thể suốt ngày cầm đầu thuê thuê, làm việc hoạt động cơ thể một chút ngược lại rất có lợi cho sức khỏe. Quan trọng nhất là không sợ được chia ít, chỉ sợ chia không đều, cần gì vì chút chuyện nhỏ này mà khơi mào mâu thuẫn trong gia đình? Trương Thúy Thúy vốn là người nhiều tâm tư, Lý Hâu La nhìn quãng thâm ở mắt nàng ta là biết ngay, chỉ e vị đại tâu này tối qua vì ghen khuất mà không ngủ được.

Trương Thúy Thúy nghe xong lại có chút ngượng ngùng: "Cái này cũng không đáng gì, cũng chẳng có bao nhiêu việc!"

Lý Hâu La nhanh nhẹn nhóm lửa: "Đại tâu, muội thấy dường như tâu ngủ không được ngon, hay là tâu về ngủ thêm một chút nữa đi. Ở chỗ của mẹ, muội sẽ giải thích rõ ràng."

Mãi đến sau nửa đêm hôm qua Trương Thúy Thúy mới miễn cưỡng chợp mắt một tý, trời vừa tờ mờ sáng đã phải thức dậy, lúc này, đầu nàng ta đang lâng lâng như muốn ngất đi, nhưng nàng ta không dám về giường ngủ tiếp, không lâu nữa thì cả nhà đều thức dậy, Tần mẫu ghét nhất là người lười biếng, nếu để Tần mẫu biết, chắc chắn sẽ mắng nàng ta một trận.

Trương Thúy Thúy cảm thấy, nếu bản thân mình mà bị Tần mẫu mắng giống như Mã Đại Ni, thì chẳng thà đi chết đi cho rồi, nên ráng chống đỡ: "Không sao, tâu rửa mặt cho tỉnh táo là được!"

Không lâu sau, người trong Tần gia đều thức dậy, Lý Hâu La nói cho Tần mẫu nghe lý do mình làm việc, Tần mẫu nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý, cho nên không nói gì về chuyện này, nhưng cũng dặn dò Lý Hâu La hai câu: "Con làm những việc nhẹ nhàng là được rồi, mẹ nghe người ta nói, đôi tay của các tú nương chính là bảo bối."

"Con biết rồi, mẹ!" Nếu nàng không có dị năng, thì quả thật không dám làm vậy. Dị năng của nàng không chỉ có tác dụng đối với đồ thù, mà còn có tác dụng tâm bổ thân thể, dị năng càng tăng cao, tay nàng sẽ càng linh hoạt. Lúc còn ở mặt thể, đôi tay của nàng còn hơn cả băng cơ ngọc cốt, tùy tiện cử động một chút cũng có thể tạo ra tàn ảnh.

(*băng cơ ngọc cốt: da thịt như băng, xương cốt như ngọc. Miêu tả vẻ đẹp của cơ thể như băng như ngọc.

*tàn ảnh: là ảo ảnh lưu lại phía sau của một vật gì đó khi được di chuyển quá nhanh.)

Mà dị năng của nàng còn có một tác dụng rất quan trọng, chỉ có sau khi thăng lên đến cấp ba mới thể hiện ra. Đó chính là ngoại trừ việc truyền sức sống cho đồ thù, thì còn có thể truyền thêm cả tác dụng tâm bổ thân thể. Đây là điều nàng đã vô tình phát hiện được ở kiếp trước. Nói cách khác, chờ khi dị năng của nàng đạt được đến cấp ba, chỉ cần nàng muốn, thì có thể thêu ra đồ thù giống như thuốc bổ. Người mang theo đồ thù của nàng bên người cũng giống đang tâm bổ thân thể mọi lúc mọi nơi.

Tuy nhiên, Lý Hâu La không dự định sẽ dùng đến công năng này. Nếu như đồ thù được thêu đẹp, sống động như thật, thì người khác nhiều nhất cũng chỉ cho là do kỹ thuật thêu của nàng tốt. Nhưng nếu để họ phát hiện đồ thù của nàng giống như thuốc bổ, vậy không phải là tự tìm đường chết sao? Tuy rằng người bình thường sẽ không nghĩ đến phương diện kia, nhưng ai biết được chuyện có lẽ như hay không?

Lý Hâu La vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình, vất vả lắm mới sống lại được thêm một lần, nàng không muốn bị người khác xem là quái vật đâu!

"Hâu La!" Ngay lúc Lý Hâu La đang nghĩ trời nghĩ đất, thì Tần Chung đã đến trước mặt nàng tự lúc nào.

Lý Hâu La nhìn Tần Chung một cái: "Sao huynh đi đường chẳng có chút tiếng động vậy?" Đây đã là lần thứ mấy hần im hơi lặng tiếng bay đến trước mặt nàng: "Sao thế?"

Tần Chung ngó dáo dít xung quanh một vòng, rồi nhỏ giọng hỏi Lý Hâu La: "Túi tiền làm xong chưa?" (*Sa: hừ! Nôn nóng cái gì hà ca?)

"Vẫn chưa! Phải缝 xong hết khăn tay rồi mới làm túi tiền!"

"À!" Tần Chung cười cười, dặn dò Lý Hầu La đừng quá mệt mỏi rồi quay trở về phòng tiếp tục đọc sách.

Lý Hầu La hồ nghi nhìn theo bóng lưng Tần Chung: Gì thế? Gọi mình chỉ để hỏi làm xong túi tiền chưa thôi à?

Mấy ngày tiếp theo, ngoại trừ hoạt động thân thể, thì thời gian còn lại Lý Hầu La đều chuyên tâm缝 thừa, đến giữa trưa ngày thứ năm, cuối cùng nàng cũng hoàn thành xong tất cả.

Túi tiền mà Lý Hầu La làm khác biệt rất lớn với loại túi tiền đang lưu hành ở Đại Việt. Nàng chọn nguyên liệu là lụa mỏng, bề mặt缝 một chút hoa cỏ này nọ, lại dùng thêm vài bộ cứng để định hình hai bên, thoát nhìn có chút giống với túi xách nhỏ thời hiện đại, nhưng đẹp và tinh xảo hơn nhiều. Kích thước lớn nhỏ thì bằng với túi tiền Đại Việt. Ở bên dưới túi tiền, nàng dùng chỉ缝 kết lại thành tua rua trang trí.

(*tua rua: diễn tả dễ hình dung là mấy sợi dây treo ở đầu cây kiếm trong phim kiếm hiệp ấy, chỉ khác biệt ở kích thước và nguyên liệu làm ra thôi.)

Túi tiền vừa được làm xong, lập tức chiếm hết tâm của mọi người trong Tần gia. Ngoại trừ người chân chất như Tần Phấn và người yêu thuốc lá như mạng giống Tần phụ, thì ngay cả Tần Diệu cũng không nhịn được mà lấy vớ mớ thử lên đai lưng mình.

"Mọi người nhìn thử xem, xem ta có giống những thư sinh tài tuấn trên đường hay không?" Tần Diệu đeo túi tiền vào đai lưng, đi một vòng khoe khoang.

Mã Đại Ni không hề keo kiệt mà cất lời khen không ngớt: "Cha bọn nhỏ, chẳng đeo túi tiền này còn đẹp hơn đám công tử đi trên đường nhiều!"

"Thật không?" Tần Diệu cười đắc ý.

Lý Hầu La nhìn Mã Đại Ni một cái, thấy trong mắt nàng ta toàn là si mê, lời khen ngợi này xem ra là xuất phát từ đáy lòng, đúng là nhìn không ra, Mã Đại Ni lại là một người thích tặng bốc phu quân.

Lúc này, Tần Chung bỗng bước tới, tháo túi tiền bên hông Tần Diệu xuống: "Nhị ca, đây là túi tiền Hầu La làm để bán!" (*Sa: hừ hừ, có giỏi thì ca cũng nói vậy khi tỷ tặng túi tiền ấy! *bắn ánh mắt xem thường*)

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bán ra

Edit: Sahara

Tần Diệu xoa xoa hai tay, nhìn về phía Lý Hầu La: "Đệ muội, muội xem, có thể cho ta túi tiền này không?" Nếu hắn có thể mang theo túi tiền này đi làm, những người đó còn không ghen tỵ đến chết sao?

Lý Hầu La vốn định nói vậy thì cho Tần Diệu, nhưng Tần Chung lại cười mở miệng trước: "Nhị ca, Hầu La làm cái này cũng rất mệt, nếu như huynh muốn, vậy thì bảo nhị tẩu làm cho huynh đi!"

"Tẩu... Tẩu không biết làm đâu!" Thật ra Mã Đại Ni cũng muốn, cứ nghĩ đến Tần Diệu sẽ mang túi tiền do đích thân mình làm, thì trong lòng của Mã Đại Ni liền thấy ngọt như được rót mật. Nhưng tiếc là tay chân nàng vụng về, không đủ khả năng làm những việc tỉ mỉ này.

"Hầu La, nàng có thể dạy cho nhị tẩu không?"

Lý Hầu La muốn nói không cần phiền phức như vậy, nếu Tần Diệu thích thì cứ cho Tần Diệu một cái là được. Dù sao nàng缝 một cái túi tiền cũng không mất bao nhiêu thời gian. Tuy nhiên, lúc nhìn vào đôi mắt tràn đầy ý cười của Tần Chung, ý chí của nàng hơi bị lung lay, sau đó cứ thế mà gật đầu.

Khi trở về phòng rồi, Lý Hầu La mới thấy có chút gì đó không đúng, cứ có cảm giác dường như vừa rồi Tần Chung cười đặc biệt đẹp hơn bình thường.

"Tại sao huynh cứ muốn để nhị tẩu theo ta học làm túi tiền?" Lý Hầu La ngồi xuống bên kia chiếc bàn, đột ngột chống khuỷu tay lên bàn, hơi nhướng người về trước, tiến gần đến trước mặt Tần Chung một chút, bình tĩnh nhìn hắn.

Mặt của Tần Chung không hề đổi sắc: "Không phải cô muốn bán đồ缝 kiếm tiền sao? Ta sợ cô vất vả!"

Lý Hầu La liếc mắt xem thường: "Nói cứ như ta dạy nhị tẩu thì không vất vả vậy!"

"Được rồi!" Tần Chung hơi thờ dãi, đặt sách xuống: "Túi tiền không phải là vật có thể dễ dàng tặng cho người khác, để nhị tẩu tự tay làm cho nhị ca không phải là càng tốt hơn sao?"

Lý Hàu La chột bùng tỉnh, do mình không phải là người của thế giới này, tuy có được chút ký ức mơ hồ của nguyên chủ, nhưng trước giờ vẫn luôn xem nhẹ những chuyện này. Thế nhưng Tần Diệu là người trong nhà, chuyện này chắc cũng không được xem là chuyện lớn gì, bằng không Tần Diệu cũng sẽ không mở miệng xin túi tiền của nàng.

Bỏ đi, bỏ đi! Lời của Tần Chung cũng có chút đạo lý, cứ làm theo lời hắn là được.

Thấy Lý Hàu La đã chấp nhận cách nói này của mình, ý cười trong mắt Tần Chung càng tăng thêm.

"À phải, túi tiền này cho huynh!" Lý Hàu La lấy ra một cái túi tiền màu xanh lá từ trong mấy chục cái túi tiền, bên trên được thêu hoa văn thúy trúc*, lúc nàng thêu, đặc biệt cảm thấy cái túi tiền này rất hợp với Tần Chung.

(*thúy trúc: cây trúc có màu xanh như ngọc.)

Bàn tay đang cầm sách của Tần Chung bỗng nắm chặt quyển sách hơn, hắn nhận lấy túi tiền, rũ mắt, khẽ nói: "Thêu rất đẹp! Ta rất thích!"

Lý Hàu La tiếp lời: "Đã thích thì phải mang theo!" Do Lý Hàu La đang cúi đầu sắp xếp kim chỉ, cho nên không thấy được trên mặt của người luôn luôn có thể không chế tốt biểu cảm của mình như Tần Chung, lúc này đang xuất hiện một chút ngượng ngùng hiếm thấy.

"Ta định ngày mai sẽ lên huyện thành bán số đồ thêu này!" Lý Hàu La đếm đếm, tổng cộng bốn mươi cái khăn thêu, hai mươi cái túi tiền: "Huynh cảm thấy nên định giá bao nhiêu thì tốt?"

Ngày đó, nàng đã xem qua hết đồ thêu trong tiệm thêu, giá của khăn tay rẻ hơn túi tiền một chút. Loại thường thì được bán với giá hai trăm văn tiền. Còn loại vải có chất lượng tốt, lại thêu đẹp thì có thể bán với giá năm trăm văn tiền. Mà thủ công làm túi tiền khó hơn khăn tay, nên giá thành cũng cao hơn. Giá thấp nhất cũng phải năm trăm văn tiền một cái, cao hơn thì một lượng bạc cũng có. Tuy nhiên, nhưng mặt hàng tinh phẩm kia đa số là nhắm vào khách nhân gia đình đại hộ.

(*đại hộ: nhà giàu.)

Đó là những đồ thêu trong tiệm thêu, mà còn là tiệm thêu lớn. Người có thể bước chân vào đó, thấp nhất cũng là tiểu phú hộ. Còn như Tần gia thì chắc chắn là sẽ không bao giờ nỡ bỏ ra mấy trăm văn tiền đi mua những đồ vật không ăn được, uống được như khăn tay, túi tiền này nọ.

Tần Chung lại đặt sách xuống, ngón tay chỗ gõ gõ lên mặt bàn, suy tư một lát rồi nói: "Vân Dương huyện ở bên cạnh sông Thông Giang, là nơi giao hội giữa nam bắc của Đại Việt, hơn nữa còn có một bến tàu lớn, thương khách từ nam tới bắc rất nhiều, kinh thương* của Vân Dương huyện so với những nơi khác cũng phồn vinh hơn. Ngoài ra, Vân Dương huyện còn được trời ưu ái, trừ mấy năm có thiên tai lớn ra thì cuộc sống thường ngày của dân chúng đều không tệ. Cho nên..." Tần Chung ngừng đầu nhìn về phía Lý Hàu La.

(*kinh thương: mua bán và kinh tế.)

"Cho nên..." Lý Hàu La lặp lại hai chữ này, ý bảo Tần Chung nói tiếp.

"Cho nên Vân Dương huyện có rất nhiều gia đình phú hộ. Mà những hộ gia đình bình thường, ngoài chuyện có thể ăn uống no đủ ra, thì cuối năm đều có chút dư dả."

Đây là lần đầu tiên Lý Hàu La thấy Tần Chung nói một hơi nhiều như vậy. Hơn nữa lập luận vô cùng chặt chẽ, trật tự, rõ ràng. Không chỉ có giá trị nhan sắc, mà lại còn có bản lĩnh nữa chứ! Ai nha, thiếu chút nữa thì nàng lại có suy nghĩ cứ vậy mà làm thê tử của Tần Chung cả đời cũng được. Thế nhưng, nhớ đến giao ước giữa mình và Tần Chung... Bỏ đi, đứa trẻ nhà người ta đã có người trong lòng rồi.

Tuy rằng hiện tại Lý Nguyệt Nga không có khả năng sẽ gả cho Tần Chung, nhưng tục ngữ có nói: thứ không chiếm được mới là tốt nhất! Lý Hàu La thấy quá phiền phức khi phải đi tranh giành cùng với một Lý Nguyệt Nga không chiếm được trong lòng ai kia. Nếu lỡ sau này nàng thật sự thích Tần Chung, vậy trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy rất khó chịu. Một khi đã như vậy, còn không bằng dập tắt ngay ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm.

"Cô lại đang suy nghĩ gì vậy?" Tần Chung thờ dài bất đắc dĩ. Đã không ít lần hắn thấy Lý Hàu La mới một khắc trước vẫn còn tốt, nhưng ngay sau đó thì cả người lại như lạc vào cõi thần tiên xa xăm. Không biết nàng ấy đang nghĩ cái gì mà một lát thì nhủ mảy, rồi một lát lại lắc lắc đầu.

"Không có gì, huynh nói tiếp đi!" Lý Hàu La hồi thần lại, bảo Tần Chung nói tiếp chuyện vừa rồi.

Thấy Lý Hàu La không muốn tiết lộ tâm tư với mình, Tần Chung im hơi lặng tiếng mà nhủ mảy: "Vì thế, chỉ cần là đồ tốt, thì dù có định giá cao một chút vẫn có thể bán được!"

"Vậy nên định giá bao nhiêu?"

Tần Chung hơi trầm ngâm suy tư một chút: "Khăn tay có thể bán năm trăm văn, còn túi tiền thì một lượng."

Lý Hàu La chắc lưỡi: "Có phải mắc quá không?" Sở dĩ tiệm thêu định giá cao như vậy, đó là vì chất liệu vải của người ta tốt! Tuy rằng nàng thêu đẹp, nhưng vải hơi kém, chỉ sợ mấy tiểu thư cùng thái thái nhà giàu nhìn không vừa mắt.

(*thái thái = phu nhân; lão thái thái = lão phu nhân. Edit thành phu nhân có lẽ mấy bạn đọc dễ hiểu hơn, nhưng nguyên tác là thái thái nên đành giữ

nguyên.)

"Cứ thử đi! Cô thêu đẹp như thế, nếu bán rẻ, ngược lại sẽ khiến người ta xem thường! Đương nhiên, nếu đã định giá này, vậy thì không thể làm ra đồ quá thường xuyên." Tần Chung lặng lẽ ngắm nghía cổ của Lý Hào La, trắng trẻo mịn màng. Không dưới một lần, hắn nhìn thấy sau khi Lý Hào La thêu xong, sẽ vô thức đưa tay lên xoa xoa cổ. Ở những thời điểm ấy, Tần Chung bỗng nảy ra ý nghĩ, cái cổ kia đẹp như vậy, đáng lý phải thẳng thớm ngẩng cao, chứ không nên cúi thấp như người già, làm ảm đạm đi vẻ phong tình vốn có.

"Ý của huynh là ta nên đi theo con đường tinh phẩm?" Lý Hào La quan sát trên dưới Tần Chung một lượt, rồi giơ ngón tay cái về phía hắn để tán dương: "Thông minh!" Kỳ thực, đối với những việc này, Lý Hào La cũng không hiểu lắm. Trước mặt thế, nàng một lòng chuyên tâm thêu thùa, tuy rằng không bày xích với chuyện thương nghiệp, nhưng cũng không nấy hứng thú.

(*tinh phẩm: hàng hóa chất lượng cao.)

Sau khi mặt thế kéo tới thì không cần phải nói, cả ngày chỉ suy nghĩ làm sao để lấp đầy cái bụng, nỗ lực sống sót được cho đến khi mặt trời mọc ngày hôm sau thì đã được xem như là thắng lợi. Tuy rằng trong mặt thế cũng cần dùng đến đầu óc, mưu kế, nhưng cuối cùng vẫn phải xét đến thực lực. Cho nên, trong mặt thế, tuy Lý Hào La bị buộc phải có tâm kế, nhưng cũng chỉ là tăng cường lòng cảnh giác mà thôi. So với những kẻ vốn đã có tâm tư thâm trầm mà nói, thì nàng vẫn còn kém rất xa.

Tuy nhiên, dù sao cũng là người từng sống trong thời đại công nghệ thông tin bùng nổ, nàng cũng biết được ít nhiều về những kiến thức cơ bản của marketing. Thật sự mà nói thì, những tác phẩm thêu bằng thủ công chân chính đa số đều đi theo con đường cao cấp. Bởi vì công nghệ thêu bằng máy đã phát triển tới mức không thua kém gì đồ thủ công. Nếu như không phải là người thật sự yêu thích đồ thêu thủ công, thì khi tùy tiện mua đại một tác phẩm thêu nào đó, bọn họ cũng đều sẽ cảm thấy nó không kém.

Được Lý Hào La khen thông minh, thần sắc Tần Chung cũng không có biến hóa gì lớn, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ngay độ cong ở khóe môi của Tần Chung cao hơn bình thường một chút. Mà ý cười cũng chạm tới đáy mắt.

"Được! Ngay mai ta sẽ lên huyện thành!" Sau khi định giá cả xong xuôi, Lý Hào La quyết định sẽ thử làm theo lời Tần Chung.

"Ta cũng đi!"

"Huynh?" Lý Hào La nghiêng đầu nhìn Tần Chung: "Ngày mai ta lên huyện thành là để bán đồ, có lẽ sẽ ở đó rất lâu, sức khỏe của huynh có chịu nổi không?"

"Trùng hợp ngày mai ta cũng phải đến tiệm sách để giao sách."

Thì ra là vậy! Lý Hào La à một tiếng: "Vậy ngày mai huynh giao sách xong thì cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi, đợi ta bán hết rồi thì cùng nhau trở về."

Tần Chung mỉm cười: "Đến đó rồi nói!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Hào La và Tần Chung đi theo Tần Phấn và Tần Diệu lên huyện, Lý Hào La thấy Tần Chung chỉ mang theo hai quyển sách thì thầm thấy kì quái: "Mới chép được có hai quyển đã phải giao sách à?"

Sắc mặt Tần Chung không đổi, đáp: "Hai quyển này đặc biệt bán chạy, chương quỳ đã soạn xong phải giao ngay."

Lý Hào La không hiểu mấy chuyện này, nghe Tần Chung nói vậy thì cũng không hỏi gì nhiều nữa.

Sau khi đến huyện thành, Tần Phấn và Tần Diệu đến bến tàu, còn Lý Hào La và Tần Chung thì đến tiệm sách trước. Chờ giao sách xong, Lý Hào La thấy khi trời có hơi se lạnh, lo lắng sức khỏe Tần Chung không chịu nổi: "Tướng công, hay là chàng ở lại chỗ của Mã thúc đợi đi, bằng không thì trở về trước?"

(*Sa: do Tần Chung và Lý Hào La đều giao ước tạm thời là phu thê trên danh nghĩa, nên trước mặt người ngoài thì xưng hô thân mật, khi chỉ hai người thì xưng hô khách sáo. Mọi người đừng khó hiểu vì sao lúc edit là chàng_nàng, lúc thì huynh_cô nha.)

"Ta đi theo nàng xem thử! Nàng yên tâm, nếu không chịu được thì ta sẽ ngồi nghỉ tạm!" Nghe Lý Hào La gọi tướng công, trong lòng Tần Chung bỗng thấy hơi nhột nhạt. Khi ở trong phòng, Lý Hào La gọi hắn bằng tên, thời điểm trước mặt người nhà, nàng thường bỏ qua cách xưng hô. Hiện tại, đã cách rất nhiều ngày rồi mới được nghe lại một tiếng tướng công này, làm cho nội tâm bình thản của hắn bỗng gọn sóng. Trước kia hắn không hề để ý đến cách xưng hô giữa hai người, nhưng không biết điều này đã thay đổi từ lúc nào?

Hai người cùng nhất trí, nếu đã quyết định chọn con đường tinh phẩm, thì không thể bày bán rao hàng trên đường phố được. Như vậy tỉ lệ có được khách hàng gia đình đại hộ quá thấp.

Tần Chung kiến nghị đi thẳng đến thành Nam, ở đó là khu người giàu trong huyện.

Đến thành Nam, Lý Hào La liếc mắt một cái đã thấy được nhiều biệt viện to lớn giàu có.

"Đây là biệt viện của Tiền chương quỳ! Nhất Phẩm Cư ở trong huyện chính là sản nghiệp của ông ấy! Tuy nhiên, sản nghiệp của ông ấy không chỉ có những cái đó...." Đi đến trước đại môn một biệt viện lớn, Tần Chung nhỏ giọng giới thiệu.

Lý Hầu La càng nghe càng thấy kỳ quái: Sao Tàn Chung lại biết tường tận hoàn cảnh nhà người ta như vậy? Chỉ thiếu một nước là kẻ luôn quần lót của người ta mà thôi.

Lý Hầu La còn đang nghi hoặc, thì cửa hong của Tiền trạch* đã mở.

(*trạch: cũng giống như viện, đều là cách gọi của nhà lớn, giàu có.)

Sau đó là một người nam nhân trung niên nhìn có vẻ quen thuộc đi ra.

Tàn Chung bước tới trước, hơi hơi cúi người: "Chào Tiền quản gia!"

"Lý công tử!" Người được gọi là Tiền quản gia vừa nhìn thấy Tàn Chung thì liền mỉm cười bước tới, hỏi han ân cần: "Sức khỏe có khá hơn không?"

(*Sa không biết sao Tiền quản gia lại gọi Tàn Chung là Lý công tử, có thể Tàn Chung dùng tên giả, cũng có thể tác giả quên, nhưng khả năng tác giả quên rất thấp vì phía sau Tiền quản gia vẫn gọi Tàn Chung như vậy. Do không biết có phải tác giả quên hay không nên Sa giữ nguyên văn của nguyên tác nhé!)

"Làm phiền Tiền quản gia nhọc lòng, sức khỏe của tại hạ đã tốt hơn nhiều rồi!" Trên mặt Tàn Chung lộ vẻ cảm kích, nhưng không để mất phần thân thiện.

Tiền quản gia nghe xong thì gật gật đầu, sau đó lại thở dài: "Đây cũng thật là không may! Nếu như người không nhiễm bệnh, thì nói không chừng đã đỗ tú tài rồi!" Nói xong lời này, Tiền quản gia mới đột ngột nhận ra lời này rất dễ gọi lên chuyện thương tâm của Tàn Chung, bèn vội vàng nói: "Xem ta kia! Nói cái gì đầu không! Công tử là người thông minh, sau này nhất định sẽ có tiền đồ lớn!"

Tàn Chung cũng không thấy buồn, khẽ cười cười: "Đa tạ lời may mắn của Tiền quản gia!"

Tiền quản gia thấy Tàn Chung không có biểu tình than trời trách đất, ngược lại còn có dáng vẻ cảm lên được thì bỏ xuống được, trong lòng ông lại càng tán thưởng Tàn Chung hơn: "Sao hôm nay công tử lại đến đây? Lão gia vừa xuống phía nam cách đây mấy ngày mất rồi!" Ý chính là, nếu như Tàn Chung đến để tìm Tiền lão gia, vậy e là phải uống công mất rồi.

"Vậy à?" Trên mặt Tàn Chung có hơi thất vọng: "Vậy chỉ có thể đợi hôm khác đến bãi phỏng Tiền thúc vậy!" Nói xong, Tàn Chung tỏ vẻ hơi ngượng ngùng: "Tiền quản gia, hôm nay ta đến đây ngoại trừ việc bãi phỏng Tiền thúc ra thì còn có một chuyện khác nữa, đây là tiện nội*...." Tàn Chung giới thiệu Lý Hầu La với Tiền quản gia.

(*tiện nội = nội tử = thê tử = nương tử: đều là cách gọi vợ thời cổ đại. Trong đó, tiện nội và nội tử là cách gọi khiêm tốn khi giới thiệu vợ mình với người ngoài. Thê tử và nương tử thì trường hợp nào dùng cũng được.)

Tiền quản gia kinh ngạc: "Lý công tử đã thành thân rồi?"

Tuy rằng bị gọi là tiện nội có chút khó chịu, nhưng Lý Hầu La cũng hiểu ở thời đại này chính là như vậy, nàng lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, tự nhiên mà không kém phần hào phóng nói với Tiền quản gia: "Chào Tiền quản gia, trước đó ta còn lầy lăm lã, tại sao tướng công lại đưa ta tới đây? Thì ra là chàng quen được với Tiền quản gia thiện tâm, sẽ chiếu cố cho chúng ta!"

(*chiếu cố: từ diễn tả bao quát việc chăm sóc, giúp đỡ, trông nom,...)

Thấy Lý Hầu La vừa được chỉ điểm đã hiểu ngay, trong mắt Tàn Chung liền lộ ra chút ý cười tán dương.

Tiền quản gia bị nụ cười tươi tắn của Lý Hầu La làm cho ấn tượng, lại nghe Lý Hầu La khen mình thiện tâm, trên đời này có ai không thích nghe lời hay? Vì thế, trong lòng Tiền quản gia vui vẻ, nhưng ông vẫn thấy nghi hoặc, hỏi: "Các người đây là...."

Lý Hầu La bước tới trước, đưa rổ khăn tay và túi tiền ra: "Tiền quản gia, kỳ thực ta tới là để bán túi tiền và khăn thêu. Đây là do ta dùng thời gian rất lâu để làm, từng đường kim mũi chỉ đều thêu vô cùng nghiêm túc! Ngài xem xem, tiểu thư và phu nhân trong phủ có vừa mắt không?" Vừa nói, Lý Hầu La vừa trải một cái khăn thêu ra.

Trên chiếc khăn tay này thêu một đóa mẫu đơn màu đỏ thắm, giống như một ngọn lửa lớn bùng cháy, nháy mắt đã thu hút tầm mắt mọi người. Tuy là màu đỏ thắm, nhưng nó chỉ xinh đẹp điểm lệ, chứ không dung tục. Nó chẳng khác gì một vị nữ vương chẳng kiêng nể điều gì, chỉ biết dùng hết sinh mệnh để bày ra phong thái của chính mình.

Tiền quản gia há miệng mà nhìn, không dám tin mà hỏi: "Đây... Đây thật sự là thêu ra sao?" Ông không dẫn được mà đưa tay sờ sờ thử, sau khi chắc chắn đóa mẫu đơn kia không phải là mọc trên chiếc khăn tay này rồi, mới thở phào nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.

"Tiền quản gia, không biết ngài có thể giúp đỡ một chút được không?" Lý Hầu La mở to hai mắt đầy trông mong nhìn Tiền quản gia.

Trong lòng Tiền quản gia thầm nói cô nương này thật biết làm người ta vui vẻ, lại nhìn số khăn tay kia được thêu rất đẹp, liền gật gật đầu: "Cô đi theo ta vào nhà đi! Số khăn thêu này rất đẹp! Ta nghĩ phu nhân và mấy vị tiểu thư sẽ thích chúng."

"Thật không? Đa tạ Tiền quản gia!" Sự cảm kích của Lý Hầu La dường như là được phát ra từ tận đáy lòng.

Tiền quản gia nhìn thấy thì hơi giật mình: "Số khăn thêu này cô bán như thế nào?" Ngay cả một nam nhân như ông mà nhìn thấy số khăn thêu này cũng

phải thất thần, có thể biết được giá cả của nó chắc chắn là không rẻ.

Lý Hầu La nói thẳng: "Khăn thêu năm trăm văn, túi tiền một lượng."

Tiền quản gia nghe xong, cảm thấy giá có hơi cao, nhưng nghĩ đến chất lượng của nó.... Có thể thêu ra đồ tốt như vậy, không biết thể từ của Tần Chung đã phải phí bao nhiêu tâm sức, vì vậy mà ông liền cảm thấy giá này cũng hợp lý.

"Bán cho ta một chiếc khăn thêu và một túi tiền màu vàng!" Ông cũng có con gái, nhận được khăn tay đẹp như vậy, không biết con bé sẽ vui đến cỡ nào?

"Tiền quản gia, ngài muốn mua à?" Lý Hầu La hỏi.

"Đúng vậy, tiểu nữ nhà ta cũng thích mấy thứ này!" Nhớ đến con gái nhà mình, Tiền quản gia liền vui cười hớn hở nói.

"Tiền quản gia, ngài giúp ta một chuyện lớn như vậy, khăn thêu và túi tiền này xin tặng cho ngài, mong ngài đừng chê bai!" Lý Hầu La nhét khăn thêu và túi tiền vào tay Tiền quản gia không chút chần chừ do dự. Diêm vương dễ đổi phỏ, tiểu quý khó chơi, tạo được mối quan hệ tốt với một quản gia nhà giàu luôn luôn không có sai!

"Sao có thể làm vậy được!" Tiền quản gia muốn trả tiền.

Lý Hầu La không nhận, có chút rầu rĩ nhìn về phía Tần Chung: "Tướng công, có phải Tiền quản gia không thích nhà chúng ta không?"

Tần Chung hiểu ý, bước tới, vừa mỉm cười vừa nói với Tiền quản gia: "Tiền quản gia, ngài luôn chiều cố tại hạ như là văn bối*, ta và nương tử sao có thể nhận tiền của ngài được, đây chẳng phải là khiến tại hạ mang câu bất nghĩa sao?"

(*văn bối: con cháu, lớp trẻ, đồng thời cũng là một cách tự xưng khiêm tốn của người trẻ tuổi đối với người lớn tuổi hơn. Từ đồng nghĩa: tiểu bối.)

"Ha ha.. Được, được, vậy ta xin nhận lấy! Lý công tử, e là công tử phải đợi ở bên ngoài một chút. Lão gia không có ở nhà, phu nhân và tiểu thư không tiện tiếp đãi ngoại nam."

Tần Chung vội nói: "Đây là tất nhiên!"

Lý Hầu La đi theo sau Tiền quản gia, trước khi đi còn nhìn Tần Chung một cái, ý bảo Tần Chung an tâm chờ bên ngoài. Tần Chung cũng vẫy vẫy tay, ý bảo Lý Hầu La cứ yên tâm.

Tiền quản gia trông thấy hết một màn này, thầm mỉm cười trong lòng, rốt cuộc cũng là vợ chồng son, cảm tình thật tốt! Tuy nhiên, Lý công tử này là một người biết cách xử sự đã đành, không ngờ lại cưới được một tiểu nương tử cũng là một người hiểu chuyện như vậy. Một lão già như ông, sao lại không nhìn ra được vừa rồi là Lý Hầu La và Tần Chung kê tung người hứng kia chứ? Mục đích chủ yếu chẳng qua là muốn để ông yên tâm nhận lấy túi tiền và khăn tay này.

Lát sau, Tiền quản gia gọi một tiểu nha hoàn tới, đưa Lý Hầu La đến gặp Tiền quản gia và Tiền tiểu thư. Không có gì bất ngờ, Tiền phu nhân và Tiền tiểu thư vừa nhìn thấy khăn thêu và túi tiền thì đều vô cùng yêu thích.

Tiền phu nhân vuốt chiếc khăn thêu, không nỡ buông tay, miệng không ngừng tán thưởng: "Trời ạ! Đây là thêu sao? Sao có thể thêu đẹp đến như vậy? Nhìn xem, đóa hoa này giống y như hoa thật vậy! Lại xem màu sắc này xem, còn có cả đường kim này nữa..."

Tiền tiểu thư còn khoa trương hơn cả Tiền phu nhân, cầm khăn thêu trong tay mà chẳng dám dùng sức, nhìn cái này cũng thích, cái kia cũng thích, trên mặt có vẻ buồn rầu: "Cái này bảo con làm sao mà chọn được đây? Mẹ, hay là chúng ta mua hết đi! Con thật sự rất thích!"

Tiền phu nhân nghe xong, trong lòng càng muốn nhiều hơn, bà nhìn Lý Hầu La đầy thân thiện: "Hải tử, cháu nói cháu là thê tử mới cưới của đứa trẻ Tần Chung kia à?"

(*hải tử: đứa trẻ, con nít, trẻ em. Cũng là cách gọi thân thiết của người lớn đối với người trẻ tuổi.)

Lý Hầu La mỉm cười dịu dàng gật đầu: "Đúng vậy, thưa phu nhân!"

"Vậy nhà mẹ đẻ của cháu là..." Tiền phu nhân thử thăm dò.

Chuyện này cũng không có gì phải dấu diếm, cho nên Lý Hầu La trả lời đúng sự thật: "Cha tiểu nữ là chủ bộ đương nhiệm của Vân Dương huyện."

Tiền phu nhân nghe xong thì bật thốt ra một câu: "Thì ra là thiên kim của Lý chủ bộ." Trong lòng Tiền phu nhân thấy nghi ngờ, bà từng gặp qua khuê nữ nhà Lý chủ bộ, tên là Lý Nguyệt Nga. Khuê nữ kia lớn lên đúng là rất xinh đẹp, nhưng có chút cao ngạo, bà vừa nhìn thấy thì đã không thích. Nhưng còn người trước mắt, lúc cười lên xinh xắn như đóa hoa nhỏ, vừa nhìn đã khiến lòng người ta sinh ra cảm giác yêu thích.

Đầu óc Tiền phu nhân vừa chuyển một cái thì đã hiểu rõ mọi chuyện, chẳng qua cũng chỉ là những thủ đoạn bình thường mà mẹ cả hay dùng để chèn ép thứ nữ, không mang theo thứ nữ đi gặp người ngoài, khi gả đi cũng im hơi lặng tiếng, dù là hàng xóm lâu năm như bọn họ cũng không biết.

Lý Hầu La lắc đầu: "Giả mà thiên kim với không thiên kim chứ, phu nhân, người có vừa mắt những món đồ này không?"

Tiền phu nhân cũng không tìm hiểu quá sâu, chuyện của nhà người ta, bà quản nhiều để làm gì kia chứ? Tiền phu nhân một lần nữa đem tâm tư của mình đặt lên số khăn thêu và túi tiền kia. Tiền tiểu thư không kiềm được lay lay cánh tay Tiền phu nhân. Tiền phu nhân vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng, ý bảo nàng đừng nóng nảy: "Cháu có tay nghề rất giỏi! Tất cả khăn thêu cùng túi tiền này, ta đều muốn mua!" Tiền lão gia là người làm ăn lớn, Tiền phu nhân tất nhiên là đã từng gặp qua không ít thứ tốt. Nhưng đồ thêu đẹp thế này thì bà lại chưa từng nhìn thấy bao giờ. Tuy chỉ là những món đồ thêu nhỏ, nhưng lại tinh xảo sống động, chỉ cần là người có mắt nhìn thì đều nhìn ra được.

Có số đồ thêu này trong tay, bất luận là mang đi tặng cho người khác, hay là để cho lão gia đem đi mua đi bán lại, thì đều có lời!

Nghĩ như thế, ý cười trên mặt Tiền phu nhân càng sâu: "Đồ của cháu tốt như vậy, giá cả lại không cao, sau này nếu vẫn còn thì mang tới nơi này của ta!"

"Thật không? Đa tạ Tiền phu nhân!" Lý Hào La làm ra vẻ vô cùng vui mừng cảm ơn liên tục. Tiền gia mua một lúc nhiều đồ như vậy, nếu nói để tự mình dùng thì khả năng không cao. Thế nhưng Tiền gia mua xong dùng để làm gì thì Lý Hào La mặc kệ, dù sao nàng kiếm được tiền là được.

"Phu nhân, số đồ thêu này ta đã dùng rất nhiều tâm huyết và sức lực để làm, phải mất hai tháng mới ra được một đợt hàng. Sau này cũng không chỉ giới hạn ở khăn thêu và túi tiền không thôi. Thế này đi, lần sau có hàng ta sẽ mang đến cho người xem trước, nếu như người vừa mất thì chúng ta mới nói sau!" Đồ thêu tốt như vậy, nếu làm ra quá nhanh thì sẽ biến thành tầm thường, còn khiến cho người khác nghi ngờ. Tuy rằng kỹ thuật thêu thùa thật sự của nàng khi không dùng dị năng cũng cực kỳ cao siêu, nhưng có thể giảm bớt một chút phiền phức thì tốt hơn.

Lời này quả thật là nói đúng tim của Tiền phu nhân, cũng tốt, nói trước cũng không được gì, chờ mạng số đồ thêu vừa mua được này đi ra ngoài xem thử thế nào đã, nếu hiệu quả tốt, thì có thể ký một hiệp nghị lâu dài với Lý Hào La.

"Vậy cũng được!" Tiền phu nhân thanh toán tiền cho Lý Hào La, rồi sai nha hoàn đưa nàng ra cửa.

Lý Hào La cầm túi bạc nặng trĩu, trong lòng không ngừng nhảy nhót, nhiều tiền quá~! Khăn thêu bán được bốn mươi cái, mỗi cái nửa lượng bạc, tổng cộng là hai mươi lượng. Túi tiền hai mươi cái, một lượng một cái, cũng được hai mươi lượng. Cộng lại hết là được bốn mươi lượng tất cả. Nàng thêu mấy thứ này chỉ mất thời gian có năm ngày, mà đây mới chỉ là khi dị năng của nàng ở cấp bậc thấp nhất thôi đấy. Chờ sau khi dị năng của nàng thăng cấp rồi, tốc độ sẽ càng nhanh hơn.

Có số bạc này, nàng có thể ăn thật nhiều đồ ăn ngon như vịt hầm tương, thịt kho tàu, gạo nếp viên, thịt bò nạm hầm,... Còn có bánh đậu đỏ, bánh đậu xanh, bánh quế hoa, bánh ngàn tảng,... Lý Hào La cố nén không để nước miếng chảy ra, hai mắt phóng ánh sáng màu xanh lá, xoa xoa tay, gấp gấp chạy ra khỏi Tiền phủ. (*Sa: Sa cũng chảy nước miếng ~.~)

Tần Chung vừa trông thấy bộ dáng hưng phấn của Lý Hào La thì đã biết bán được không tệ rồi: "Bán thế nào?"

"Hết rồi!" Lý Hào La hạ giọng, đến gần Tần Chung, giở cái rỏ ra, bên trong là bốn mươi lượng bạc. Đây là giá do Tần Chung định ra, nếu đã bán hết, thì Tần Chung hiển nhiên là biết được có bao nhiêu tiền. Cho nên Lý Hào La không có giấu giếm, rất hào phóng đưa ra cho Tần Chung xem. (*Sa: à nếu ca hēm biết thì tỷ sẽ giấu phải không?)

Nhìn hai mắt Lý Hào La đang phát sáng, Tần Chung dần nén xúc động muốn đưa tay xoa đầu nàng, cất lời tán thưởng thật lòng: "Cô rất giỏi!"

"Đương nhiên!" Không biết tại sao, được Tần Chung khích lệ, ngoại trừ có cảm giác hưng phấn giống như cảm giác kiếm được bốn mươi lượng bạc vừa rồi, thì Lý Hào La còn có cảm giác đạt được thành tựu. Tâm trạng đó cũng giống như lúc nàng mới vào nghề, được sư phụ khen ngợi vậy.

Tần Chung khẽ cười nhìn dáng vẻ đắc ý của Lý Hào La.

"Đi dạo một chút! Chúng ta đi mua đồ ăn ngon. Kiếm được nhiều tiền như vậy, chúng ta muốn mua cái gì thì mua cái đó!" Lý Hào La nắm chặt tay Tần Chung, phấn khởi đi về phía đường lớn.

Tần Chung rũ mắt nhìn chỗ bàn tay hai người nắm lấy nhau, ngoan ngoãn đi theo sự lôi kéo của Lý Hào La.

Đến đầu phố của thành Nam, hai người không ngờ lại gặp phải một người ngoài ý muốn.

Hôm nay, phu nhân của huyện lệnh đi đến miếu tự ngoài thành cầu phúc, Lý phu nhân mang theo tâm tư riêng, kéo Lý Nguyệt Nga cùng đi. Bọn họ cùng phu nhân huyện lệnh ở trong miếu trò chuyện rất vui, huyện lệnh phu nhân cũng rất hài lòng với Lý Nguyệt Nga. Lý phu nhân có cảm giác đã nắm chắc mọi chuyện trong lòng, thăm thấy rất vui vẻ, lại nắm tay Lý Nguyệt Nga tha thiết dặn dò. Không ngờ vừa đến đầu thành Nam lại gặp phải người mà bà luôn cho là thứ xui xẻo, cũng chính là thứ nữ mà bà suýt nữa đã quên mất.

Hai bên không hẹn mà gặp, đầu óc Lý Hào La khẽ xoay chuyển, lúc này mới nhớ ra vị phu nhân có gương mặt âm trầm trước mặt này chính là người mẹ cả mà trong lòng nguyên chủ vô cùng sợ hãi.

Lý Nguyệt Nga đứng phía sau Lý phu nhân, nhìn thấy Lý Hào La và Tần Chung nắm tay nhau, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng lúc này hơi giật giật một chút. Nhưng Lý Nguyệt Nga che giấu cảm xúc rất nhanh, cũng rất tốt. Tiếp đó thì dùng giọng nói thanh cao lạnh lùng để chào hỏi: "Nhị muội... Muội phu..."

Ý cười trên mặt Tần Chung dần dần tan đi, nhàn nhạt đáp lại: "Nhạc mẫu, đại tỷ!"

Lý cô nương biến thành đại tỷ, Lý Nguyệt Nga nghe được, bên ngoài thì bất động thanh sắc*, nhưng trong lòng thì không được bình tĩnh giống như vậy.

(*bất động thanh sắc: không có phản ứng hoặc cảm xúc gì.)

Lý phu nhân liếc nhìn Tần Chung một cái, rồi đen mặt nhìn Lý Hầu La đang đứng phía sau: "Sao hả? Gả cho người ta rồi thì gặp ta cũng không biết kêu một tiếng?"

Nói đến cùng thì cũng không phải chính chủ, cho nên ký ức dùng không được thuận tay lắm, Lý Hầu La chỉ vừa mới nhận ra người trước mắt là ai thì đã thấy người ta xụ mặt giáo huấn.

Lý Hầu La gọi một tiếng: "Mẫu thân!"

"Các người tới chỗ này làm gì?" Lý phu nhân hồ nghi, quan sát đánh giá Lý Hầu La và Tần Chung một vòng, nghi ngờ hai người đến Lý gia để tống tiền.

Đến làm gì cũng cần phải trình bày với bà à? Lý Hầu La thầm cười khẩy nhạo báng trong lòng. Nếu nàng vẫn còn ở Lý gia, vì muốn cuộc sống được dễ dàng hơn, có thể nàng sẽ uyển chuyển ứng phó với bà ta thật tốt, tuy nhiên, bây giờ nàng đã gả vào Tần gia, là người của Tần gia! Ngay cả người làm cha ruột như Lý chủ bộ còn không quản được nàng, nói gì đến một người mẹ cả như Lý phu nhân.

Lý Hầu La thân nhiên mỉm cười: "Không có gì! Chẳng qua là đi dạo mà thôi! Tương công, chúng ta đi!" Lý Hầu La trả lời qua loa, rồi kéo Tần Chung đi.

Hành động này của Lý Hầu La hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lý phu nhân, bởi vì theo như bà ta biết nguyên chủ luôn sợ bà ta muốn chết, khi đứng trước mặt bà ta thì luôn run rẩy, vừa thấy bà ta tới là lập tức trốn vào một góc. Lý phu nhân cố ý nuôi dưỡng nguyên chủ thành một người như vậy. Về sau, khi Lý chủ bộ nhìn thấy bộ dáng này của nguyên chủ thì thấy phiền chán vô cùng. Ông ta cũng có liên quan rất lớn đến cái tính tình vâng vâng dạ dạ này của nguyên chủ.

Hiện tại, Lý Hầu La lại dám dùng thái độ như vậy đối với bà, khiến cho Lý phu nhân kinh ngạc không thôi. Bà ta dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Lý Hầu La và Tần Chung, một hồi lâu sau mới cất tiếng cười lạnh: "Gả cho người ta, cuối cùng cái cánh cũng cứng cáp rồi! Nguyệt Nga, chúng ta đi!" Gả đi rồi thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một kẻ sa cơ thất thế.

"Dạ, mẹ!" Lý Nguyệt Nga đi theo sau Lý phu nhân bỗng quay đầu nhìn lại, chỉ kịp nhìn thấy góc áo của Tần Chung và Lý Hầu La ở một ngã rẽ.

Từ sau khi gặp Lý Nguyệt Nga đến giờ, Tần Chung bị Lý Hầu La kéo đi vẫn chưa lên tiếng một lần nào. Lý Hầu La buông tay Tần Chung ra, như cười như không hỏi: "Sao hả? Nhìn thấy tỷ tỷ, huynh đau lòng à?"

Tần Chung ngẩn ra, sau đó lắc lắc đầu: "Tất nhiên không phải!"

Có quý mới tin người! Trong lòng Lý Hầu La cười khẩy một cái: "Ta muốn đi mua ít đồ, huynh đi nhanh lên một chút." Lý Hầu La nói xong liền đi về phía trước, chân còn cố ý bước nhanh hơn một chút. Đi được một hồi, nàng mới quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện Tần Chung đang nỗ lực đuổi theo.

Mình đang làm cái quái gì thế này? Lý Hầu La tự gõ đầu mình một cái. Tên nhãi Tần Chung này thích ai, liên quan gì đến mình? Dù sao thì sớm muộn gì mình cũng phải đi.

Kiểm chế lại sự mất tự nhiên của mình, Lý Hầu La đứng yên tại chỗ, chờ sau khi Tần Chung đến gần rồi, nàng mới ngượng ngùng ho mấy cái, nói: "Bỏ đi! Đi nhanh quá mắc công huynh lại mệt, lúc về ta lại phải công huynh, đi chậm lại vậy."

Tần Chung cười, ôn nhu nói: "Được!"

Lý Hầu La nhanh chóng quay đầu đi, tên nhãi này, cười một cách lơ đãng như vậy quả thật là muốn lấy mạng người ta mà!

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó thì Lý Hầu La đã quên hết những suy nghĩ này, nàng dẫn Tần Chung đi đến mục tiêu đã xác định từ trước, đó chính là một lầu lầu. Ngồi trong một gian phòng bao ở lầu hai, Lý Hầu La gọi hết tất cả những món nằm mơ cũng muốn ăn mà lại không ăn được. Thế nhưng, trong đó có vài món lầu lầu không có bán, Lý Hầu La đành tiếc nuôi bỏ qua, rồi nghĩ thầm, sau này mua nguyên liệu về nàng sẽ tự nấu.

Lý Hầu La hào sảng gọi quá nhiều món, dọa sợ luôn cả tiểu nhị, tiểu nhị nhìn nhìn hai người Tần Chung và Lý Hầu La: "Khách quan, chỉ có hai người dùng thôi sao?" Số món ăn kia đã vượt quá sức ăn của hai người rất nhiều, mà đáng đáp của hai vị khách quan này còn gầy như vậy.

Lý Hầu La thân nhiên gật đầu, lại còn chép chép miệng, nàng không ngờ có rất nhiều món nơi này không có, thôi bỏ đi, tạm thời cứ như vậy đi.

Thấy Lý Hầu La gật đầu, tiểu nhị vui mừng chạy xuống, mặc kệ hai người họ có ăn hết hay không.

Chờ tất cả món ăn đều dọn lên, thì cái bàn đã chật cứng, hai mắt Lý Hầu La sáng rực, vươn đầu gấp lấy một miếng thịt cua, cắn một cái, thịt cua tươi ngon, vừa ngọt vừa mềm, Lý Hầu La hí hóp ăn đầy thỏa mãn. (*Sa: ta cũng thèm cua huhu.)

So với tương ăn thô tục của Lý Hầu La, Tần Chung ăn có vẻ văn nhã hơn nhiều, mấy thứ như tôm cua rất khó ăn, vậy mà Tần Chung lại có thể ăn một cách không nhanh không chậm, còn mang theo về cao quý nữa chứ.

(*tôm cua khó ăn ở đây không phải là ăn không ngon nha mọi người, ý ở đây là tôm cua phải lột vỏ, khó mà ăn một cách lịch sự được ấy.)

Lúc Lý Hầu La còn đang liêu mạng ăn, thì Tần Chung đã buông đũa, nâng chung trà lên, chậm rãi uống.

Canh trứng, thịt bò nạm hầm, thịt chưng..... Một món nối tiếp một món bị Lý Hầu La càn quét.

Tần Chung đưa chung trà tới bên miệng nhưng lại không uống, mà là dùng chung trà che đi khóe miệng đang mỉm cười của mình, lần đầu tiên hắn mới biết, thì ra nhìn người ta ăn cơm cũng thú vị đến như vậy.

Lý Hầu La ăn từng miếng lớn, không cẩn thận nên bị sặc, Tần Chung vội vàng đặt chung trà xuống, bước tới vỗ vỗ lưng Lý Hầu La, nhú mày nói: "Không thể ăn chậm lại một chút à?"

Lý Hầu La nuốt thức ăn xuống, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ xua xua tay với Tần Chung. Tần Chung cảm thấy bất đắc dĩ, đành quay về chỗ ngồi.

Lý Hầu La thật sự hiểu được ý nghĩa chân chính của câu nói quý chết đói đầu thai. Sự cố chấp đối với đồ ăn của Lý Hầu La đã xâm nhập vào xương tủy. Sau khi tiêu diệt toàn bộ đồ ăn trên bàn, lần đầu tiên Lý Hầu La cảm thấy thỏa mãn đối với khát vọng về đồ ăn được phát ra từ tận chỗ sâu trong linh hồn.

Lý Hầu La thở phào mạnh một cái, rồi ngửa người nằm xoài ra trên ghế như một con ếch trâu nằm yên bất động.

Tần Chung bỗng đứng lên, đi đến bên cạnh Lý Hầu La, duỗi tay xoa nhẹ lên bụng Lý Hầu La.

Lý Hầu La giật mình hốt hoảng: "Huynh làm gì vậy?"

Tần Chung rũ mắt, sắc mặt bình tĩnh, cất giọng trầm ôn: "Cô ăn nhiều như vậy, nếu như không xoa một chút, sẽ không tiêu hóa được!"

Lý Hầu La muốn từ chối, nhưng lực tay của Tần Chung quá tốt, xoa thoải mái vô cùng. Lý Hầu La ngáp một cái, có chút mơ màng buồn ngủ.

Tần Chung thấy thế, lực xoa giảm nhẹ một chút, cẩn phòng nhất thời rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Nửa canh giờ sau, Lý Hầu La hồi phục tinh thần từ trong mơ màng, đứng lên duỗi thẳng lưng một cái, rồi bỗng nhớ đến một màn Tần Chung xoa bụng cho mình vừa rồi, trong lòng chợt thấy có chút không được tự nhiên: "Chúng ta đi thôi!"

Chờ sau khi bọn họ tỉnh tiền, tiểu nhị mới vào phòng dọn dẹp bát đĩa, nhìn một bàn thức ăn trống trơn, tiểu nhị thốt ra một câu cảm thán từ đáy lòng: "Thật... Thật sự có thể ăn hết!"

Ra khỏi từ lâu, Tần Chung bỗng kéo Lý Hầu La lại.

Lý Hầu La: "Sao... Sao vậy?"

Tần Chung nói: "Cô định cứ mang bạc về như vậy à?"

Lý Hầu La nhú mày, đây quả thật là một vấn đề.

Tần Chung cất giọng ôn hòa, kiên nhẫn nói: "Ta đề nghị cô gửi bạc vào tiền trang, tiền trang của Đại Việt là do triều đình mở, gửi bạc ở đó rất an toàn. Hơn nữa, mỗi tháng còn có lợi tức!" Lý Hầu La kiếm được nhiều tiền như vậy, Tần Chung hẳn không tham lam nhòm ngó, mẹ cũng sẽ không, nhưng những người khác thì không chắc. Hiện tại tuy là chưa phân gia, nhưng ba huynh đệ hẳn ai cũng đều đã thành gia lập thất*, dù có là người thân đi nữa thì ai cũng sẽ có chút tâm tư riêng của mình. Hơn nữa, đại phòng và nhị phòng còn đang nhìn chằm chằm Tần gia, nếu như bị bọn họ biết được, chỉ sợ họ lại bắt đầu trăm phương nghìn kế chiếm lợi ích từ tay Tần phụ.

(*thành gia lập thất: kết hôn, thành thân, lập gia đình.)

Lúc Lý Hầu La nghe Tần Chung nhắc đến tiền trang của Đại Việt thì ngạc nhiên không thôi. Đây chẳng phải là ngân hàng thời hiện đại à? Theo như những gì nàng biết về lịch sử, thì chưa có triều đại nào lại có tầm nhìn xa đến như vậy.

(*Lịch sử TQ, triều đình có mở tiền trang không thì Sa không biết, nhưng những bộ phim cổ trang lịch sử mà Sa từng xem thì thấy tiền trang đều là tư nhân mở thôi.)

Lý Hầu La nghi hoặc hỏi: "Tiền trang của Đại Việt được mở khi nào?"

"Là triều đại của thái tổ*, sau khi ngài bước lên ngôi vị hoàng đế, ngài đã tiến hành rất nhiều cải cách. Đương kim hoàng thượng hiện giờ là trưởng tôn của Thái Tổ hoàng đế. Đại Việt ta hiện tại trời yên biển lặng, phát triển vô cùng hưng thịnh!" Trong giọng điệu của Tần Chung có mang theo một chút tiếc nuối hiếm thấy, thái bình thịnh thế, nhưng hắn lại không thể ở trong triều đình thực hiện khát vọng của mình...

(*Thái Tổ là cách gọi chung đối với những vị vua đầu tiên khai quốc.

*trưởng tôn: cháu đích tôn, cháu trai trưởng.)

Lý Hầu La không dám chắc chắn lại lịch của vị Thái Tổ hoàng đế kia có giống với mình hay không?

Bỏ đi, đó không phải là chuyện của nàng, nàng không có cái tham vọng lớn như vậy. Chỉ cần kiếm đủ tiền, ăn no mặc ấm, yên yên ổn ổn sống cuộc sống

gia đình của nàng là được. Gặp được thời thái bình thịnh thế như thế này là tốt nhất.

Lý Hầu La biết Tần Chung đây là đang lo lắng cho mình, nhưng điều mà nàng không ngờ được chính là, Tần Chung vậy mà lại đặt bản thân hẳn vào hoàn cảnh của nàng để suy nghĩ cho nàng.

Lý Hầu La cùng Tần Chung đi đến tiền trang Đại Việt, gọi vào tiền trang hơn ba mươi lượng, ăn cơm tốn hết hai lượng, hiện tại trong rổ còn sáu lượng.

Thật vất vả mới kiếm được chút tiền, vì muốn tạo quan hệ tốt với mọi người, Lý Hầu La bèn đến tiệm điểm tẩm mua một chút điểm tẩm mang về cho mấy đứa nhóc trong nhà. Sau đó lại đi mua một ít dầu, muối, đường, cùng một số gia vị khác. Đồ ăn của Tần gia quá nhạt nhẽo, nàng thật sự ăn không vô.

Vì vậy, lại tốn thêm một lượng bạc.

Lý Hầu La để ý đến sức khỏe của Tần Chung, trên đường về đi rất chậm, đi một chút lại nghỉ một chút, thời điểm về đến nhà thì đã đến giờ dọn cơm chiều.

Mọi người trong Tần gia đều biết hôm nay Lý Hầu La lên huyện thành bán đồ thêu. Từ lúc Tần Chung và Lý Hầu La đi, Tần mẫu đã có chút thất thần, lo lắng Lý Hầu La bán không được hàng.

Vừa thấy Lý Hầu La về, Tần mẫu đã vội đi tới đón: "Thế nào? Bán có được không? Có ai mua không?"

Lý Hầu La cười cười, trong lòng thầm nghĩ: Thật xin lỗi, lão thái thái! Ta cũng không muốn lừa người đâu! Nhưng lòng phòng người không thể không có, ta cũng chỉ muốn có một cuộc sống an ổn, không muốn có quá nhiều phiền phức.

"Mẹ, đều đã bán hết rồi! Bán được những năm lượng bạc!"

"Gi? Năm lượng?" Tần mẫu còn chưa kịp lên tiếng thì Mã Đại Ni đi theo phía sau đã hét lên đầy sợ hãi, mà cả người Trương Thúy Thúy đi theo phía sau cũng hơi cứng lại một chút.

"Người ồn ào cái gì?" Tài không thể để lộ (*tài ở đây là tiền tài, không phải tài năng), Tần mẫu hận không thể lập tức khâu miệng đứa con dâu thứ hai này lại.

Bước vào đại sảnh, mấy đứa nhóc đang đứng ở xa xa, Lý Hầu La đặt rổ xuống, lấy hai bao điểm tẩm ra đưa cho Tần mẫu: "Mẹ, điểm tẩm này là cho cha và mẹ ăn!"

Tiếp đó lại vẫy vẫy tay gọi mấy đứa nhóc tới: "Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, mau đến chỗ tiểu thẩm thẩm nào!"

Bình thường, đứa chạy nhanh nhất là Từ Viễn, nhưng lúc này nhóc lại đứng ở sau cùng. Từ Viễn nhìn điểm tẩm trên tay Lý Hầu La mà thèm nhỏ dãi, nhưng lại sợ sẽ bị Lý Hầu La ăn thịt. Nhóc con thầm nghĩ hai là để đệ đệ và muội muội đi tới thử trước, nếu hai đứa bị ăn thịt, thì nhóc sẽ bỏ chạy ngay lập tức.

****Chương này rất dài, hic, hơn 8k300 chữ, bằng 4 chương bình thường, huhu, edit xong muốn xỉu luôn, đã vậy còn đoạn edit đồ ăn, đúng là tra tấn mà.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giao tiền

Edit: Sahara

Lý Hầu La đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng bọn trẻ là chỉ cần nàng vẫy tay một cái tức là có đồ ăn ngon. Cho nên, Lý Hầu La vừa vẫy tay một cái, Từ Hạo và Từ Như đã há miệng nhỏ, chạy đến bên cạnh Lý Hầu La ngay.

Chỉ có Từ Viễn, trong mắt nhóc con vừa có khát vọng, lại vừa có cảnh giác. Sau khi đến gần Lý Hầu La ở một khoảng cách nhất định, liền đứng yên bất động.

Lý Hầu La cho Từ Hạo và Từ Như mỗi đứa hai miếng điểm tâm, lại lấy thêm hai miếng đưa cho Từ Viễn: "Từ Viễn, mau đến đây, con đứng xa như vậy làm gì?"

Tần Từ Viễn liếc nhìn Tần Chung một cái, cái chân nhỏ hơi nhích lên trước một chút, làm sao bây giờ, nhóc rất muốn ăn, nhưng nếu đến gần thì liệu có bị tiểu thẩm thẩm ăn thịt không? Nhưng mà Từ Hạo và Từ Như cũng đến gần tiểu thẩm thẩm...

Khát vọng đối với đồ ăn rốt cuộc cũng thành công lấn áp nỗi sợ của Từ Viễn. Từ Viễn hít sâu một hơi, đang định nhào thẳng vào lòng Lý Hầu La, thì Tần Chung bỗng cầm lấy điểm tâm trong tay Lý Hầu La nhét vào tay Từ Viễn.

Tần Từ Viễn: "....." Tiểu thúc thúc, người thật là tốt! (*Sa: Từ Viễn đáng thương!)

Tần Chung sờ sờ đầu Tần Từ Viễn: "Nghe lời!"

Tần Từ Viễn gật gật đầu: Đã biết! Đây là bí mật của nhóc và tiểu thúc thúc.

Lý Hầu La cảm thấy khó hiểu, tại sao hai ngày nay, mỗi khi Từ Viễn nhìn thấy nàng liền quay đầu bỏ chạy? Không phải nhóc con này rất thích nàng à?

"Đệ muội, muội thật sự kiếm được năm lượng bạc à?" Mã Đại Ni nhìn thấy rõ của Lý Hầu La đựng rất nhiều đồ, tuy rằng trong lòng đã tin rồi, nhưng vẫn thấy kinh ngạc mà hỏi. Hối xong, nàng cũng nhanh tay cầm lấy một miếng điểm tâm bỏ vào miệng.

Tần mẫu trừng mắt, đồ thối ăn, dạy hoài không được.

Mã Đại Ni cúi đầu, nhanh chóng nhai hết điểm tâm.

"Hầu La, sao con lại mua nhiều đồ như vậy?" Tần mẫu có chút xót của, dầu muối thì không nói làm gì, nhưng bột mì thì đâu có dùng tới, quá phí tiền rồi.

"Mẹ~, kiếm tiền còn không phải là để tiêu xài sao? Chỉ có ăn uống đầy đủ thì mới giúp cả nhà bồi bổ tốt thân thể." Lý Hầu La vừa ôm vừa lắc cánh tay Tần mẫu, nói.

Đây là tiền Lý Hầu La tự mình kiếm được, tuy rằng Tần mẫu có chút xót của, nhưng sau khi nghe Lý Hầu La nói xong, thì bà cũng không nói thêm gì nữa. Tần mẫu vừa đau lòng vừa cầm lấy hai miếng điểm tâm Lý Hầu La đưa mình. Lúc Tần gia chưa sa sút cũng từng ăn qua mấy loại điểm tâm thế này. Về sau, Tần gia nghèo khó, miễn cưỡng lắm mới duy trì được bữa cơm no, thì làm sao còn ăn nổi những thứ quý giá này. Nhưng không ngờ, bây giờ bà lại được hưởng phước của con dâu.

Hiện tại Lý Hầu La bán đồ thêu kiếm được nhiều tiền như vậy, Tần mẫu cảm thấy sau này cũng không cần lo lắng cho Tần Chung nữa, trong lòng bà rất vui. Buổi tối, bà lấy bao bột mì mà Lý Hầu La mua về để làm sủi cảo, hơn nữa nhân bên trong còn có rất nhiều thịt.

Ban đầu Tần Phấn và Tần Diệu còn hoài nghi sao hôm nay Tần mẫu lại hào phóng như thế, chờ sau khi ăn cơm xong, nghe chuyện Lý Hầu La bán được đồ thêu thì mới hiểu rõ mọi chuyện.

Tần Phấn thật lòng khen ngợi: "Tam đệ muội thật có bản lĩnh!" Tần Phấn hẩn ở bến tàu làm khuôn vác, mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ kiếm được bảy, tám trăm văn tiền, nhưng chỉ trong mấy ngày mà tam đệ muội đã kiếm được số tiền nhiều hơn cả nửa năm của hắn cộng lại.

Tần Phấn vừa dứt lời, sắc mặt của Trương Thúy Thúy ở bên cạnh liền trở nên khó coi. Trước kia, khi Lý Hầu La chưa vào nhà, Tần gia chỉ có hai đứa con dâu là nàng và Mã Đại Ni, thì mọi mặt của nàng đều xuất sắc. Sau khi Lý Hầu La vào nhà, nàng tận mắt chứng kiến Lý Hầu La từng bước từng bước làm cho Tần mẫu vui vẻ, hầu như tất cả mọi người trong nhà đều thích Lý Hầu La. Hiện tại, ngay cả tướng công của nàng cũng vậy.....

Mã Đại Ni thì lại cảm thấy vô cùng hâm mộ. Nếu như một tháng nàng cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, thì muốn ăn cái gì mà không được? Nhưng Mã Đại Ni cũng biết rõ mình không có cái bản lĩnh này. Nhìn thấy sắc mặt Trương Thúy Thúy cứng đờ, Mã Đại Ni âm thầm bĩu môi.

Tần mẫu liếc nhìn mọi người trong sảnh một vòng: "Hầu La mới vào nhà, tuy là con dâu, nhưng nó cùng lão tam là phu thê, phu thê chính là nhất thể*! Quy củ của Tần gia đã sớm định, vì vậy hôm nay chúng ta cũng bàn bạc một chút, xem thử mỗi tháng hai phu thê lão tam nên nộp bao nhiêu tiền vào của công thì thích hợp."

(*phu thê nhất thể: hai vợ chồng là một.)

Tần phụ ngồi một bên ngâm tẩu thuốc, hơi hơi nhíu mày, cho thấy ông cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Những người khác đều không lên tiếng. Vốn dĩ, mỗi tháng Tần Diệu có tiền công là nửa lượng bạc (*một ngàn văn), nhưng hắn chỉ nộp lên có ba trăm văn. Tần Phấn cũng chiếu theo Tần Diệu mà nộp. Lúc ngày mùa, Tần Phấn làm việc đồng áng cũng tương đương ba trăm văn. Lúc nông nhàn, Tần Phấn đến bến tàu làm việc, mặc kệ là kiếm được bao nhiêu thì hắn cũng vẫn nộp lên ba trăm văn. Bây giờ đến phiên Tần Chung và Lý Hầu La, theo lý thì cũng nên nộp ba trăm văn. Nhưng Lý Hầu La kiếm được quá nhiều tiền, hơn nữa, mấy năm nay Tần Chung bệnh nặng, Tần gia vì chữa bệnh cho Tần Chung mà đã tiêu tốn không ít của cải.

Tuy nói Tần mẫu không có bảo Tần Phấn và Tần Diệu nộp thêm tiền để trợ cấp của công, nhưng tiền chữa bệnh cho Tần Chung là lấy từ của công, chính vì vậy mà làm cho cuộc sống mấy năm qua của Tần gia có phần khó khăn vất vả.

Nếu bảo Lý Hầu La và Tần Chung cũng nộp ba trăm văn, Tần Phấn thì không vấn đề gì, nhưng hai phu thê Tần Diệu và Trương Thúy Thúy thì khó mà đảm bảo cũng không vấn đề gì.

Trong lòng Tần mẫu hy vọng mỗi tháng Lý Hầu La có thể nộp lên năm trăm văn, như vậy thì những người khác trong nhà cũng không còn gì để nói.

Thế nhưng, trước kia Tần mẫu lên tiếng thì Lý Hầu La đã mở miệng nói: "Cha, mẹ, đồ thêu của con sở dĩ có thể bán được nhiều tiền như vậy, nguyên

nhân chủ yếu là vì nó hiếm. Tuy rằng con thêu rất nhanh, nhưng mà không thể thêu ra quá nhiều. Một khi hàng hóa quá nhiều thì sẽ không còn đáng giá nữa."

Đạo lý đơn giản này tất cả mọi người đều hiểu.

Thấy Tần mẫu và Tần phụ gật đầu, Lý Hầu La bèn nói tiếp: "Vì vậy, con dự định hai tháng sẽ ra hàng một lần. Nếu như có nhiều người mua thì mỗi tháng ra hàng một lần. Như vậy, mỗi tháng đại khái con sẽ kiếm được ba lượng bạc. Con biết, mấy năm qua tướng công bệnh nặng đã làm tiêu tốn rất nhiều tiền, người lớn thì không nói, nhưng bọn Tử Viễn cũng theo đó mà chịu khổ không ít. Trẻ con phải ăn nhiều mới chóng lớn! Như vậy đi, mỗi tháng con sẽ nộp lên một lượng bạc." Kỳ thực, nộp nhiều như vậy, Lý Hầu La đã tính toán xong hết từ trước. Mỗi tháng một lượng bạc là hoàn toàn không ít, phu thê Tần Phấn và Tần Diệu cũng không thể nói được gì.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu chính là, Lý Hầu La hy vọng của công có thể rộng rãi một chút, mỗi bữa cơm cũng được no bụng hơn. Hiện tại, tuy rằng Tần gia đều cho phép các phòng được giữ tiền riêng, nhưng lại ăn cơm chung với nhau, năng thật không muốn làm khó cái bụng của mình.

Lời này của Lý Hầu La vừa dứt, mọi người trong phòng đều kinh ngạc không thôi, mỗi tháng nộp một lượng bạc, đây không phải là con số nhỏ.

Tần Diệu vội cười, nói: "Đệ muội thật sáng khoái!" Nói xong còn giơ ngón cái lên, Lý Hầu La nộp nhiều tiền như vậy vào của công, hẳn cũng được lợi, dĩ nhiên là hận không thể làm cho chuyện này được chắc chắn ngay lập tức.

Tần Chung liếc nhìn Tần Diệu một cái, dưới ánh đèn mờ nhạt, làm cho khó mà nhìn rõ ý vị trong mắt Tần Chung.

Tần mẫu còn muốn nói gì đó, nhưng Tần phụ đã lên tiếng trước, ông cầm đầu thuốc gỗ gõ lên bàn: "Vậy thì cứ quyết định như vậy! Thê tử của lão tam có bản lĩnh, dĩ nhiên là phải gánh vác nặng hơn mọi chuyện trong nhà!"

Lời này của Tần phụ, Lý Hầu La không thích nghe, cái gì gọi là có bản lĩnh thì phải gánh vác nặng hơn? Nàng tình nguyện nộp nhiều tiền như vậy, đó là bởi vì nàng cảm thấy người của Tần gia đều hài hòa, không có vấn đề gì lớn. Bước vào Tần gia, cũng xem như là duyên phận. Dưới tình hình bản thân mình có năng lực, nàng hy vọng có thể giúp mọi người trong Tần gia có cuộc sống khá hơn, ít nhất thì cũng được ăn no hơn một chút.

Nói cách khác, nàng nộp đủ là bốn phận, nộp nhiều là tình cảm.

Tuy nhiên, không để Lý Hầu La khó chịu quá lâu, Tần phụ vừa dứt lời, thì Tần mẫu đã lập tức phản bác: "Cái gì gọi là dĩ nhiên phải gánh vác nặng hơn hả? Hầu La có thể kiếm được tiền là dựa vào bản lĩnh của nó! Theo lý mà nói, dù nó có nộp ba trăm văn thì cũng không ai nói gì được nó. Hầu La nộp nhiều tiền, của công rộng rãi, các người cũng hưởng lợi theo. Tử Viễn, Tử Hạo, Tử Như, các con phải nhớ cái tốt của tiểu thẩm thẩm, có biết không?"

Ba đứa trẻ đồng thanh lớn tiếng đáp: "Dạ biết!"

Lúc chiều Tử Hạo vừa được ăn điểm tâm, bây giờ vẫn còn nhớ mùi vị đó, nên bé con cứ mút tay mãi, sau khi trả lời Tần mẫu xong, bé con mang theo đôi mắt to sáng ngời mà đi đến trước mặt Lý Hầu La: "Tiểu thẩm thẩm ơi~, sao này còn có bánh ăn nữa không ạ?"

Lý Hầu La mỉm cười sờ sờ đầu Tử Hạo: "Chờ sau này tiểu thẩm thẩm kiếm được tiền thì sẽ mua về nữa!"

Tử Hạo mừng rỡ, muốn nhào vào lòng Lý Hầu La, Tử Viễn nhìn thấy mà táng đảm hồn kinh*, tiêu rồi! Đệ đệ sẽ bị tiểu thẩm thẩm ăn mất thôi!

(*táng đảm hồn kinh: đảm nghĩa là mật, mật ở đây là nội tạng, không phải mật ong. Nghĩa của cả câu là miêu tả tâm trạng sợ hãi đến vỡ mật, hồn vía thất kinh. Nghĩa đơn giản chính là vô cùng kinh hoàng, sợ hãi.)

Đúng lúc này, Tần Chung bỗng ngăn Tử Hạo lại, khẽ mỉm cười: "Tử Hạo ngoan! Hôm nay tiểu thẩm thẩm rất mệt mỏi, đi tìm mẹ của con đi!" Nói xong, Tần Chung xoay người Tử Hạo lại, đẩy bé con vào lòng Trương Thúy Thúy.

Tử Viễn há to mồm thở ra một hơi, đệ đệ không bị ăn, tiểu thúc thúc thật là tốt! (*Sa: Chung ca sẽ xuống thẳng tầng địa ngục thì 19.)

Ba đứa bé còn quá nhỏ, nào có nhiều tâm tư như người lớn. Nhưng sau khi Tần mẫu nói xong thì sắc mặt của Tần phụ bỗng trông rất khó coi, sao ông lại nghe không hiểu lời của Tần mẫu? Đây là Tần mẫu đang mượn chuyện của Lý Hầu La để trách móc chuyện ông vẫn luôn tiếp tế cho hai phòng kia.

Tần phụ dùng sức vỗ mạnh lên mặt bàn một cái, ông cảm thấy cái vấn đề này cần phải nói rõ ràng với Tần mẫu mới được: "Đều là người một nhà, sao có thể so đo nhiều như vậy? Nếu có khả năng, thì giúp đỡ những người khác trong nhà một chút không phải là việc nên làm à?"

Kỳ thực, về vấn đề này thì Tần mẫu cũng tích đầy một bụng lửa giận, hơn nữa, bà còn lo lắng về số bạc mà Lý Hầu La nộp vào của công này sẽ bị lão hồ đồ nhà mình đem đi cho người của đại phòng và nhị phòng, cho nên, bà cũng muốn nói mọi chuyện cho rõ ràng: "Chén bao lớn thì ăn bấy nhiêu cơm, Hầu La chịu giao nhiều tiền hơn, đó là vì nó nghĩ cho mọi người trong nhà. Hiện tại, Hầu La muốn giao bao nhiêu tiền, thì nó giao bấy nhiêu. Nếu nó không giao, ai cũng không thể nói gì được nó. Các người không cần nhăm vào nó! Người khác ta không nói tới, nhưng còn các người, ta không cho phép các người trở thành những kẻ chỉ biết há miệng chờ đợi cái ăn từ khác, biết chưa?" Tần mẫu đảo ánh mắt nghiêm khắc qua phu thê nhà Tần Phấn và Tần Diệu.

Mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, nhưng bề ngoài thì cả hai đôi phu thê lão đại Tần Phấn và lão nhị Tần Diệu đều vội vàng gật đầu vâng dạ.

Sắc mặt Tần mẫu khá hơn một chút, lúc này bà mới quay sang nói với Tần phụ: "Cha bọn nhỏ, hiện tại cả nhà đều có mặt ở đây, tôi cũng muốn nói rõ ràng với ông, về sau, nếu như đại ca và nhị ca có tới tìm ông đòi tiền, đòi gạo, thì ông không thể đồng ý với họ. Chúng ta đã giúp họ đủ nhiều rồi! Hiện

giờ, người trong nhà đã đông như vậy, sau này ba huynh đệ chúng nó còn sẽ sinh con đẻ cái, nếu ông còn đem đồ trong nhà cho đại phòng và nhị phòng, vậy thì người trong nhà phải ôm bụng đói hay sao?"

Vừa nhắc đến vấn đề này, ngoại trừ Tần phụ, thì những người còn lại trong Tần gia không có ai là không tức giận. Dựa vào đâu mà bọn họ phải sống giống như con bò già, ăn mặc cần kiệm? Còn người của hai phòng kia chỉ cần đi tìm Tần phụ, tùy tiện bịa một lý do nào đó là có thể lấy bạc đi?

Người trong Tần gia, ai ai cũng bị nghẹt khuất để muốn phát bệnh.

"Đúng vậy đó cha! Người cũng phải suy nghĩ cho chúng con với chứ! Người nhìn xem, mỗi ngày chúng ta phải ăn những gì? Rồi lại nhìn thử bên đại phòng, nhị phòng mà xem! Bọn họ ăn ngon hơn chúng ta nhiều. Con thấy không phải là bọn họ cần chúng ta giúp đỡ, mà là chúng ta cần bọn họ giúp đỡ mới đúng!" Tần Diệu không phục, nói.

"Giúp người? Lão tử để cho người thiếu ăn hay là thiếu mặc hả? Cuộc sống của đại bá và nhị bá người quá khó khăn, lúc mà gia gia người còn sống, gia gia người vẫn luôn chiều cố bọn họ. Người thử nói những lời như vậy nữa xem, xem thử lão tử có đánh gãy chân người không cho biết!" Tần phụ trừng mắt.

Tần Diệu hừ hừ, quả thật là không dám nói nữa, lúc Tần phụ đánh người đúng là không hề nương tay, rất đau đó!

Nhìn thấy bộ dáng không phục của mọi người trong nhà, Tần phụ bắt đầu dĩ thờ dài, cảm thấy không có ai hiểu được nỗi khổ tâm của ông: "Sao các người mãi vẫn không chịu hiểu? Chúng ta vốn dĩ là những người ngoại lai! Ở trong Tiểu Thanh Thôn này, chỉ có chúng ta, đại bá, nhị bá của các người là họ Tần! Nếu chúng ta không đồng lòng, vậy chẳng phải là đợi người khác đến ức hiếp hay sao? Tần gia chúng ta khi xưa vinh quang cỡ nào chứ? Chẳng lẽ các người muốn cả đời đều sống những ngày tháng như bây giờ? Ta, đại bá và nhị bá của các người, cũng chỉ có mấy đứa con là các người, bây giờ chúng ta giúp đỡ nhau, nói không chừng một ngày nào đó, trong mấy huynh đệ các người sẽ có người có được tiền đồ. Lúc gia gia các người sắp chết, đã nắm tay của ta, dặn dò ta nhất định phải mua lại nhà cửa ruộng vườn của Tần gia trước kia trở về." Nói đến đây, Tần phụ nhìn không được mà đưa tay lau nước mắt.

(*ngoại lai: từ bên ngoài đến.)

Tần phụ khóc, đây là chuyện trước giờ chưa từng có, mọi người trong Tần gia lập tức luống cuống.

Tần mẫu vốn dĩ muốn một lần nói rõ ràng mọi chuyện với Tần phụ, nhưng bây giờ cũng không đành lòng nói tiếp.

"Cha, người... Aiz.. Người đừng như vậy! Là chúng con không hiểu chuyện!" Tần Phấn vội vàng đứng dậy, không biết làm sao để an ủi Tần phụ.

Trong lòng Tần Diệu lại không cho là đúng, mấy người đường huynh, đường đệ kia thì có thể có được tiền đồ gì chứ? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Tần Diệu ở bên tàu tiếp xúc được với rất nhiều loại người, cho nên tâm tư cũng linh hoạt hơn. Ngăn ấy năm rồi, Tần Diệu hẳn còn chưa biết mấy đường huynh kia là hạng người gì chắc? Toàn là những kẻ nhìn ngó đồ trong nôi của người khác! Đây đều là do cha tự mình nhận định mà thôi! Cứ chờ mà xem, về sau chắc chắn sẽ lại có chuyện tiếp!

Tuy nhiên, Tần phụ cũng đã khóc rồi, ở trong thời đại xem trọng chữ hiếu này, nếu bây giờ hắn còn dám cãi tiếp, một khi bị truyền ra ngoài, gánh lên cái danh xấu chọc tức cha già đến mức cha phải khóc, vậy hắn cũng không cần làm người nữa.

Lý Hâu La nhìn bộ dáng này của Tần phụ, thật sự là xem quá đủ rồi! Tần phụ giúp đỡ hai phòng kia một cách không có giới hạn như thế mà còn nghĩ rằng mình đang dụng tâm lương khổ, thật là vĩ đại mà!

Có một số người, một khi đã tự lún sâu vào trong phán đoán của bản thân, thì người khó mà có thể nói rõ ràng với họ được! Lý Hâu La không muốn đối đầu với Tần phụ, cho nên chỉ có thể tăng thêm sự kiên định giữ chặt túi tiền của mình.

Tần mẫu vốn dĩ dự tính một lần nói rõ với Tần phụ, ai ngờ mọi chuyện cứ đầu voi đuôi chuột mà kết thúc thế này.

(*đầu voi đuôi chuột: ý nói chuyện lúc đầu lớn như con voi, nhưng đến cuối cùng lại kết thúc không đầu ra đầu.)

Đợi sau khi về phòng nằm xuống, Lý Hâu La mới than thở với Tần Chung: "Thì ra là cha luôn nghĩ như vậy!" Buồn cười đến cỡ nào kia chứ? Nhưng có tình Tần phụ lại cho đó là chân lý! Hơn nữa còn giữ khư khư tư tưởng này suốt nhiều năm.

Trong bóng tối, Tần Chung ừm một tiếng xong thì im lặng một lúc lâu, sau đó lại nghiêng đầu nhìn qua Lý Hâu La: "Cô kiếm được bao nhiêu tiền thì cứ bí mật giữ cho mình, những chuyện khác thì không cần lo tới!"

Do thời tiết ngày càng trở lạnh, mà chăn lại không đủ dày, cả hai càng ngủ càng nhích lại gần nhau. Lúc Tần Chung nghiêng đầu nói chuyện, hơi thở nóng hổi phả vào tai của Lý Hâu La. Lý Hâu La có chút không được tự nhiên sờ sờ lỗ tai mình, khủy tay trong chăn thực nhẹ vào Tần Chung: "Huynh sẽ giữ bí mật cho ta à? Bọn họ mới là người nhà của huynh đó!"

Bị Lý Hâu La đụng chạm đột ngột, cả người Tần Chung lập tức cứng đờ, tuy nhiên phản ứng này lại rất nhỏ, nên Lý Hâu La không có nhận ra: "Đây... Đây là tiền do cô kiếm được, vốn nên thuộc về cô!"

Lý Hâu La nghe xong, thầm thở dài một tiếng trong lòng, Tần Chung quả là một quân tử, sau đó liền yên tâm nhắm mắt ngủ.

Lý Hâu La kiếm được nhiều tiền trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hai phu thê Tần lão đại và Tần lão nhị cũng không được yên bình lắm.

Bắt đầu từ lúc Lý Hào La lấy tiền ra vào buổi chiều, thì tinh thần Trương Thúy Thúy đã không được tập trung, đợi đến tối khi lên giường ngủ, nàng ta còn ngồi ngẩn người trên giường.

Tần phụ đẩy đẩy nàng: "Mẹ bọn nhỏ, nàng làm sao vậy?"

Trương Thúy Thúy hồi thần lại, nói với về mặt mặt: "Cha bọn nhỏ, chàng có cảm thấy thiếp quá vô dụng không?"

(*Do Trương Thúy Thúy mà Mã Đại Ni đều là phụ nữ thời xưa, mang tư tưởng lấy phu quân làm trời nên Sa đổi cách tự xưng của hai người khi nói chuyện với chồng lại thành thiếp nha.)

Tần Phán cười: "Nàng nói cái gì vậy? Nàng là thê tử của ta, có tiếng là hiền huệ nhất ở Tiểu Thanh Thôn. Lúc mà mẹ giúp ta tìm thê tử, ta vừa nhìn một cái đã nhìn trúng nàng rồi!"

"Nhưng mà, thiếp không giống tam đệ muội, có thể kiếm được nhiều tiền như vậy...." Trương Thúy Thúy cúi đầu.

"Nàng so với tam đệ muội làm gì? Tay nghề của tam đệ muội như thế, mấy ai có thể so được chứ?" Tần Phán nói lời thật lòng, hắn cũng đã nhìn qua đồ thêu của Lý Hào La, dù hắn chỉ là một kẻ quê mùa, nhưng cũng nhìn ra được, số đồ thêu kia đều là hàng tốt.

"Chàng..." Trương Thúy Thúy nghe xong càng thêm buồn bực, tên ngốc này không hiểu tâm tư của nàng một chút nào hết. Trương Thúy Thúy nằm xuống, tức giận lấy chăn đắp kín người.

"Lại làm sao vậy?" Tần Phán lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Tần Tử Viễn đang ngủ ở phòng nhỏ bên cạnh phòng bọn họ lặng lẽ đi qua đây, nhóc đứng ở cạnh cửa khẽ gọi: "Cha!"

Tần Phán đi đến trước mặt Tần Tử Viễn, hỏi: "Tử Viễn, sao con còn chưa ngủ?"

Tần Tử Viễn nhú mày nhỏ, giống như là đang hạ quyết tâm lớn, rồi lại lặng lẽ nhìn thoáng qua phương hướng phòng của Tần Chung và Lý Hào La, sau đó thì vẫy vẫy tay với Tần Phán, ý bảo hắn cúi thấp xuống.

"Tiểu tử này, làm gì thần thần bí bí thế? Sao nào?" Tần Phán cười cười, ngồi xổm xuống.

Tần Tử Viễn nhìn trái nhìn phải, sau khi chắc chắn Lý Hào La sẽ không nghe được giọng nói của mình rồi mới ghé sát vào tai Tần Phán, dùng bàn tay nhỏ che miệng, về mặt trầm trọng, nói: "Cha, tiểu thâm thâm biết ăn thịt người!"

Tần Phán nghe xong lời này tất nhiên là không để trong lòng: "Con nghe được lời này ở đâu hả?"

Tần Tử Viễn có chút khó xử, nhưng nghĩ đây là cha mình, nên thành thật đáp: "Tiểu thúc thúc nói."

"Khờ quá! Tiểu thúc thúc chỉ hù dọa con thôi! Mau trở về ngủ đi!" Tần Phán thấy buồn cười, chỉ cho là Tần Tử Viễn nói bậy nói bạ, rồi trực tiếp ẵm Tần Tử Viễn về giường của nhóc.

"Bánh bánh..." Trên giường, Tử Hạo vừa ngủ vừa nói mớ, trong giấc mơ cũng nhớ đến đồ ăn ngon.

Tần Tử Viễn mở to hai mắt đen láy nhìn lên trần nhà, nhất thời có chút mê mang. Tiểu thúc thúc nói tiểu thâm thâm ăn thịt người, cha lại nói tiểu thúc thúc lừa mình, vậy rốt cuộc thì ai mới là người nói thật?

Nhóc nhìn sang về mặt ngáy ngủ không biết gì cả của đệ đệ, trong lòng bỗng nảy ra chủ ý.

Mà lúc này, trong phòng của Tần lão nhị, Mã Đại Ni đang ngồi trên giường nhớ lại dư vị món sủi cào trong bữa cơm vừa rồi: "Nếu sau này mỗi ngày đều có thể ăn như vậy thì tốt quá."

Tần Diệu chớp mắt, ngồi xuống bên cạnh Mã Đại Ni: "Nuông tử, nàng muốn mỗi ngày đều được ăn như vậy cũng dễ thôi, nàng đi theo tam đệ muội học thêu thùa đi!"

Mã Đại Ni nghe xong thì hơi động tâm, nhưng nàng là người tự biết mình, mấy chuyện thêu thùa này sợ là không dễ học như vậy.

Tần Diệu lại nói: "Cứ từ từ! Dù nàng không thể đạt được trình độ như tam đệ muội, nhưng chỉ cần học tốt, mỗi tháng kiếm không được ba lượng bạc thì kiếm nửa lượng cũng được. Như vậy, mỗi bữa nàng đều có thịt ăn rồi."

Mã Đại Ni vỗ đùi, vô cùng hưng phấn: "Tướng công, chàng thật thông minh!" Vì muốn ăn thịt, trong lòng Mã Đại Ni lên cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết tràn trề.

Hôm sau, sau khi ăn cơm sáng xong, Lý Hào La ngồi trong sân tách chè, Tần Chung thì ngồi bên cạnh đọc sách. Tử Viễn dẫn theo Tử Hạo và Tử Như ở gần đó chơi ném đá.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu chuyên chú của Lý Hào La, Tử Viễn bỗng nhiên thì thầm to nhỏ gì đó với Tử Hạo.

Hai mắt Từ Hạo sáng lên, bé đứng dậy, lắc lư thân hình bé xiu chạy đến bên cạnh Lý Hầu La, nắm lấy tay áo nàng, khát khao nói: "Tiểu thẩm thẩm, con muốn ăn bánh!"

Lý Hầu La xoa xoa đầu Từ Hạo: "Ngoan~! Bây giờ tiểu thẩm thẩm đang bận, lát nữa sẽ cho con!" Trẻ con ăn nhiều điểm tâm cũng không tốt.

Tần Từ Hạo mếu mếu miệng, nhưng do được dạy dỗ tốt, hiểu rằng không có điểm tâm cũng không thể quấy khóc, cho nên chỉ đành uể oải trở về chỗ cũ, ngồi xồm xuồng buồn bã không vui.

(*mếu là mếu máo ấy, kiểu bành miệng ra hơi mếu một chút nhưng mà không khóc.)

Ngay thời điểm mà Từ Hạo kéo tay áo Lý Hầu La, trái tim nhỏ bé của Từ Viễn cứ đập bùm bùm liên hồi, thấy Từ Hạo bình yên trở về, Từ Viễn liền dụi dụi hai mắt, như vậy, quả thật là tiêu thức thúc đã lừa nhóc?

Lý Hầu La tách chỉ được một lúc thì đứng lên đi vào nhà lấy kéo, Tần Từ Viễn nhắm chuẩn thời cơ chạy đến bên cạnh Tần Chung: "Tiêu thức thúc, sao thúc lại lừa con?" Nhóc phòng lớn hai má, vẻ mặt cực kỳ không vui.

Tần Chung hỏi: "Thúc lừa con cái gì?"

"Thúc nói tiểu thẩm thẩm ăn thịt người, nhưng mà tiểu thẩm thẩm đâu có ăn Từ Hạo, thúc lừa con!" Tần Từ Viễn tức giận chỉ ngón tay vào Tần Chung, không ngừng lên án, thật uổng công nhóc đã tin tưởng tiêu thức thúc.

Tần Chung đặt sách xuống, dịu giọng nói: "Đó là vì đệ đệ con còn nhỏ, không có bao nhiêu thịt, cho nên tiểu thẩm thẩm mới không ăn. Mà con nhìn thử xem, trong nhà này, ai cũng cao lớn cường tráng hơn tiểu thẩm thẩm của con cả, nên tiểu thẩm thẩm của con cũng ăn không được. Cho nên Tiểu thẩm thẩm chỉ có thể ăn một mình con thôi, con đã hiểu chưa?" Tần Chung cũng không biết lúc ấy mà xui quý khiến thế nào mà lại đi nói dối như vậy với Từ Viễn, hiện tại, vì không muốn bị vạch trần, hắn chỉ đành tiếp tục lừa tiểu quý này.

Tần Từ Viễn như là bị sét đánh trúng, sao lại chỉ ăn một mình nhóc?

"Nếu con không tin thì cứ tự mình đi thử một lần là biết, tuy nhiên, nếu như con mà bị ăn thì thúc sẽ không cứu con đâu, bởi vì thúc không đánh lại tiểu thẩm thẩm của con."

Tần Từ Viễn òa khóc.

Tần Chung thấy thật bất đắc dĩ, trẻ con chính là rất phiền phức, còn rất thích khóc nữa.

Trùng hợp Lý Hầu La cũng vừa ra tới: "Sao thế? Sao Từ Viễn lại khóc?"

Tần Chung vội bế Từ Viễn lên: "Không có gì, ta dỗ nó!" Tần Chung bế Từ Viễn đi ra phía xa trong sân, sau khi đi được một vòng, mới đại phát từ bi an ủi nhóc: "Yên tâm đi! Tiểu thẩm thẩm của con sẽ không tùy tiện ăn thịt người, chỉ cần con không kéo tay tiểu thẩm thẩm, không chạm vào tiểu thẩm thẩm thì sẽ không sao."

Tần Từ Viễn khóc nức lên một tiếng, dụi dụi hai mắt: "Vậy... Vậy con có thể tới gần một chút được không?"

Tần Chung hơi khựng lại: "Chỉ cần không dựa sát vào thì có thể."

Tần Từ Viễn như trút được gánh nặng, nhóc thật sự rất thích tiểu thẩm thẩm, dù chỉ đến gần một chút cũng được.

"Nhưng mà đây là bí mật của chúng ta, con không được nói cho người khác biết, đặc biệt là tiểu thẩm thẩm của con, biết không?" Tần Chung nghiêm túc dặn dò.

Bị cảm nhiễm bởi Tần Chung, Từ Viễn cũng nghiêm túc ra sức gật đầu: "Dạ biết!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khó chịu

Edit: Sahara

Lúc quay lại, Từ Viễn đã ngừng khóc, nhóc xoay tới xoay lui tại chỗ cách Lý Hầu La một khoảng không xa, rồi thử gọi một tiếng thăm dò: "Tiểu thẩm thẩm?"

"Hửm?" Lý Hầu La ngẩng đầu lên.

Thật sự không có sao! Từ Viễn che miệng cười ngây ngô rồi chạy đi.

Lý Hầu La khó hiểu: "Đứa nhỏ này làm sao thế?" Sao lại kỳ quái như vậy?

Sắc mặt Tần Chung vẫn bình tĩnh như thường: "Trẻ con đều là như vậy!"

Lý Hầu La ngẩng đầu nhìn sang, thấy Tần Chung một bên thì xem sách, một bên lại vẽ tranh, nàng tò mò thò đầu lại gần, thì phát hiện sách mà Tần Chung đang đọc là viết về cái gì mà sức nổi của thuyền lớn trên nước, cái gì mà trọng lực,...

Lý Hầu La lập tức cả kinh, dù nàng không hiểu nhiều về lịch sử, nhưng khoa cử ở cổ đại thì vẫn biết được một chút, văn nhân ở cổ đại vốn đâu cần xem những loại sách này.

"Khoa cử cũng thi những cái này à?" Lý Hầu La dần nén sự khiếp sợ, cố ổn định tâm trạng, hỏi.

Tần Chung gật đầu: "Từ khi Đại Việt lập quốc đến nay, Thái Tổ cũng tiến hành cải cách rất nhiều ở phương diện khoa cử, giảm bớt tứ thư ngũ kinh, tăng thêm khoa vật thật!"

"Khụ khụ..." Lý Hầu La nhin không được mà ho khù khụ mấy tiếng, không cần nghĩ nữa, vị Thái Tổ lão nhân gia này nhất định cũng là người xuyên không tới.

Tần Chung nhú mày, vỗ lưng cho nàng: "Sao cứ luôn bắt cần như vậy?"

Lý Hầu La không biết có phải mình bị ảo giác hay không, mà nàng lại nghe thấy một chút bất đắc dĩ sùng nịch trong lời nói của Tần Chung. Bình tĩnh, người tuyệt đối đừng suy nghĩ lung tung, bản chất của đứa trẻ này vốn là một nam nhân ấm áp, đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm...

Lý Hầu La đâu còn nghĩ tới Thái Tổ hay không Thái Tổ gì được nữa, nàng âm thầm hít sâu, cố áp xuống sự hỗn loạn trong đầu mình.

Đúng lúc này, Mã Đại Ni bỗng mang theo một cái rổ đi tới, nói: "Đệ muội đang thêu thùa à? Tam đệ, sức khỏe của đệ vừa khá hơn thôi, cần gì vội vàng đọc sách như vậy?"

Tần Chung mỉm cười: "Không sao đâu, nhị tẩu!"

Tuy rằng trước giờ Tần Chung luôn ôn hòa, nhưng Mã Đại Ni vẫn cảm thấy vị tiểu thúc này hoàn toàn khác với phu quân nhà mình, và cả Tần lão đại nữa. Thường ngày, nàng là một người tùy tiện, nhưng khi đứng trước mặt Tần Chung, nàng đều thu liễm chính mình lại một chút theo bản năng. Nàng không thích giao tiếp với Tần Chung, cảm thấy quá câu nệ*, sau khi nói vài câu quan tâm qua loa, thì vội mỉm cười nịnh nọt nhìn Lý Hầu La: "Đệ muội, tẩu biết giữ bí mật tay nghề là rất quan trọng, nhưng chúng ta là người một nhà, muội có thể.... Có thể dạy tẩu thêu thùa được không? Muội yên tâm, tẩu nhất định sẽ không học hết tất cả bản lĩnh của muội đâu!" Trong lòng Mã Đại Ni âm thầm bổ sung thêm một câu, học đủ để ta mua thịt ăn là được rồi.

(*câu nệ: quá quan tâm đề ý đến một cái gì đó. Ví dụ như nói:

_quá câu nệ lễ tiết: tức là quá đề ý đến lễ nghĩa, chi tiết.

_không cần câu nệ hoặc là đừng quá câu nệ: nghĩa là không cần quá đề ý, cứ việc thoải mái đi,...)

Lý Hầu La nghe xong thì thấy buồn cười, nếu như Mã Đại Ni có thể học được một phần bản lĩnh của nàng thì đã được xem như là có ngộ tính rồi.

"Đây có đáng là gì! Nếu nhị tẩu muốn học, muội dạy tẩu là được mà!"

Mã Đại Ni không ngờ chuyện lại thuận lợi đến vậy, suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi lại người có tay nghề kiếm được nhiều tiền như vậy là nàng, thì nàng nhất định sẽ giữ bí mật đến chết, người khác muốn học thì cứ về mà nằm xuân thu đại mộng đi thôi!

Nhưng tam muội lại quá rộng rãi, làm việc phóng khoáng.

Lúc hai người nói chuyện, trùng hợp Trương Thúy Thúy vừa bước từ phòng ra cũng nghe thấy, ánh mắt khẽ lóe, trên mặt lộ vẻ giãy giụa nhiều lần, cuối cùng nàng vẫn cắn chặt răng, đi đến trước mặt Lý Hầu La, mặt hơi đỏ lên: "Đệ muội, muội có thể nhân tiện cũng dạy luôn cho tẩu không?"

Lý Hầu La mỉm cười liếc nhìn Trương Thúy Thúy một cái.

Trương Thúy Thúy bị nhìn đến hơi chột dạ trong lòng, rõ ràng trong bụng thầm nghĩ quyết tranh hơn thua với tam đệ muội này, nhưng hiện tại lại đi xin người ta dạy mình, đúng là quá mất mặt.

"Được chứ! Nếu đại tẩu muốn học, vậy thì cứ học chung với nhị tẩu đi!" Dạy một con heo là dạy, dạy hai con heo thì cũng là dạy thôi, nghĩ vậy, Lý Hầu La bèn lớn tiếng gọi Tần Phương đang ngồi thêu của hồi môn trong phòng: "Tiểu muội, đại tẩu và nhị tẩu muốn theo ta học thêu thùa, muội có muốn học chung luôn không?"

Nàng vừa dứt lời, Tần Phương liền kích động chạy từ trong phòng ra, hai mắt phát sáng: "Thật không? Tam tẩu, muội cũng có thể theo học à?"

Lý Hầu La mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên!"

Tần Phương liền kích động đến hai má ửng hồng, vội chạy vào phòng mang kim chỉ ra.

Nhưng trước khi dạy, Lý Hầu La cũng nói rõ ràng với bọn họ trước: "Việc thêu thùa thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng muốn thêu đẹp thì lại cực kỳ khó khăn, không phải ai cũng thích hợp với việc thêu thùa. Muốn có được thành tựu, thì cần phải bền lòng khổ luyện! Trước tiên, ta dạy cho mọi người nhưng mũi thêu cơ bản, kết cấu như thế nào, phối hợp ra sao, làm sao thêu ra được đồ thêu có linh khí, sau đó thì phải dựa vào ngộ tính và sự khổ luyện của mọi người."

Mã Đại Ni nghe Lý Hầu La nói việc thêu thùa khó đến như vậy, thì trong lòng đã có chút muốn rút lui, nàng thật sự có thể học được à? Còn Tần Phương thì càng nghe càng kích động. Sắc mặt Trương Thúy Thúy thì bình tĩnh, trong mắt hiện lên sự kiên trì.

Lý Hầu La thu hết thần sắc của ba người vào mắt.

Trong lòng thầm cười, nàng không thèm để ý đến ba người này có thể học đến mức độ nào, dù sao thì nàng cũng không thể thêu ra đồ thêu quá thường xuyên, hiện giờ cách thời gian ra đợt hàng tiếp theo còn khá xa, dạy bọn họ thêu thùa xem như là giết thời gian cũng tốt.

Đúng lúc Lý Hầu La đang tách chỉ, nên bắt đầu dạy từ việc tách chỉ.

Nghe Lý Hầu La nói cái gì màu sắc này nọ, rồi cái gì mà phối hợp thường gặp, còn phải tách một sợi chỉ lớn ra thành nhiều sợi chỉ nhỏ, v...v.. Làm Mã Đại Ni nghe đến mắt biến thành vòng xoáy ốc như nhạn muỗi, Trương Thúy Thúy cũng có chút miễn cưỡng hiểu, còn Tần Phương càng nghe thì mắt càng mở lớn.

Chờ đến lúc Lý Hầu La dạy tách chỉ, Tần Phương miễn cưỡng học được, theo kịp tiến độ. Động tác Trương Thúy Thúy rất chậm, trời đã sắp vào đông mà trên trán nàng ta còn đổ đầy mồ hôi, nhưng nàng ta vẫn kiên trì tiếp tục tách chỉ, động tác chưa từng dừng lại. Còn Mã Đại Ni thì hoàn toàn luống cuống tay chân, thỉnh thoảng còn kêu lên: "Đệ muội, sao chúng lại rối lên hết rồi?", "Đệ muội, muội mau giúp tẩu tháo chúng ra với..."

Trong lòng Lý Hầu La thầm thở dài, nàng là người có năng khiếu thêu thùa rất cao, suy bụng ta ra bụng người, nàng nghĩ dạy dỗ những "thường dân" này, tiện tay dạy một chút chắc là cũng không có bao nhiêu phiền phức, thế nhưng vừa bắt đầu không được bao lâu, nàng liền biết được, chẳng những phiền phức, mà còn là rất phiền phức.

Mã Đại Ni tách tới tách lui làm chỉ rối lại thành một nùi, cuối cùng từ đầu đến chân đều quấn đầy chỉ.

"Nhị tẩu, tẩu cẩn thận một chút! Hôm nay, muội lấy chỉ thêu cho mọi người luyện tập, nhưng sau này muốn luyện tập tiếp thì mọi người phải tự mua chỉ." Sau khi Lý Hầu La gỡ hết chỉ trên đầu Mã Đại Ni xuống thì nói.

Chút hứng thú của Mã Đại Ni lập tức tan rã: "Việc này là tất nhiên! Đệ muội, hay là muội dạy tẩu cái khác đi, việc tách chỉ này tự tẩu sẽ luyện tập sau."

"Cũng được! Vậy để muội dạy mọi người mũi thêu cơ bản nhất!"

Tiếp theo, Lý Hầu La lấy một cây kim trong lọ nhỏ ra, nghiêng kim, kim móc,.... Một chuỗi lớn các động tác làm da đầu Mã Đại Ni và Trương Thúy Thúy tê dại. Tuy nhiên, Tần Phương lại có chút ngoài dự kiến của Lý Hầu La, tiểu cô nương này thật sự là dạy một điểm liền hiểu một điểm.

Lý Hầu La ghi nhớ điều này, lúc dạy cũng dụng tâm với Tần Phương hơn một chút.

Sắp tới mùa đông, phải lo làm y phục mùa đông, buổi sáng Tần mẫu đi ra ngoài thôn mua bông*, lúc chiều vừa trở về liền nhìn thấy Lý Hầu La đang dạy con gái và hai đứa con dâu kia của mình thêu thùa.

(*bông ở đây là bông gòn dùng để độn bên trong quần áo để giữ ấm.)

Bà có chút kinh ngạc khi thấy Lý Hầu La lại rộng lượng đến như vậy, biết được một tay nghề tốt là quý giá đến cỡ nào kia chứ? Nhưng Lý Hầu La rộng lượng như vậy, Tần mẫu dĩ nhiên là không phản đối, đều là con cháu của bà, bà đương nhiên hy vọng cuộc sống của mọi người ngày một tốt hơn. Tuy nhiên, bà vẫn nghiêm mặt bước tới dặn dò một câu: "Hầu La chịu dạy các người, thì các người phải ráng học cho tốt! Tuy nhiên, nếu để ta biết các người học xong rồi đem đi dạy cho người ngoài, vậy thì lập tức cắt khỏi Tần gia cho ta! Tiểu Phương, con cũng vậy!"

Tần Phương vội nói: "Đương nhiên con sẽ không làm vậy!" Tam tẩu nữ buông bỏ tay nghề quý giá như vậy mà dạy cho nàng, nàng đã rất cảm kích rồi.

Mã Đại Ni và Trương Thúy Thúy cũng vội vàng gật đầu thề thốt.

Lý Hầu La lặng lẽ chớp chớp mắt nhìn Tần mẫu: Mẹ, người thật tốt!

Kỳ thực, việc Tần mẫu lo lắng là hoàn toàn dư thừa, muốn thêu giỏi đâu phải là chuyện một sớm một chiều! Nhưng ý tốt của Tần mẫu, Lý Hầu La không thể không nhận.

Tần mẫu hiểu được ánh mắt của Lý Hầu La, khoe môi bà cong lên, trên mặt cũng lộ ra ý cười: Đứa con dâu nhỏ này thật là tinh quái, cũng thật tri kỷ, biết đại thể!

(*biết đại thể nghĩa là biết lo cho lợi ích chung, những việc lớn, đồng nghĩa với từ đại cục.)

Đội Tần mẩu vào nhà rồi, Lý Hàu La mới tiếp tục dạy, nhưng Mã Đại Ni vốn không phải là loại người có kiên nhẫn, nàng hận không thể hôm nay học, ngày mai liền hiểu, sau đó thì cầm tiền đi mua đồ mình thích.

Thêu thùa kiêng kỵ nhất là nóng nảy, Mã Đại Ni càng gấp thì càng loạn.

Lý Hàu La chẳng những phải lo dạy Trương Thúy Thúy và Tần Phưong, mà còn giải quyết đủ mọi vấn đề cho Mã Đại Ni, nàng thấy còn mệt hơn là bản thân mình ngồi thêu, lúc chịu không nổi nữa thì đưa tay lên xoa xoa cổ.

Tần Chung nhìn thấy, hơi nhú mày.

Lúc này Tần mẩu cũng đã trở ra, vì muốn để mấy đứa con dâu chuyên tâm theo Lý Hàu La học thêu, nên bà định tự mình lấy củi đi nấu cơm.

Trong lòng Tần Chung khẽ động, liền lớn tiếng nói: "Mẹ, mẹ định tự mình nấu cơm à?"

Hôm nay là đến phiên Trương Thúy Thúy làm, nàng vừa nghe thấy vậy liền buông kim chỉ xuống, nếu như lời nói này của Tần Chung bị truyền ra ngoài, vậy còn gì là thanh danh của nàng nữa? Trương Thúy Thúy đứng dậy, ôm lấy củi từ tay Tần mẩu: "Mẹ, để con!"

Trương Thúy Thúy đi rồi, Tần Chung nhìn sang tiểu muội rõ ràng còn muốn học tiếp và vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của Mã Đại Ni, nhẹ giọng nói: "Nếu đại tẩu đã đi nấu cơm, vậy để hôm nào rồi dạy tiếp. Mọi người cùng nhau học, cũng đỡ cho nàng phải dạy đi dạy lại."

Mã Đại Ni vừa nghe xong lập tức bỏ kim chỉ xuống, dùng sức gật đầu: "Đúng đúng đúng, hôm nào rồi dạy tiếp."

Tần Phưong còn muốn học tiếp, nhưng nàng là người hiểu chuyện, nên ngoan ngoãn dọn dẹp kim chỉ bỏ vào rổ rồi về phòng.

Trong sân lúc này cũng chỉ còn lại mỗi Tần Chung và Lý Hàu La, Tần Chung mới nhỏ giọng nói: "Sự phụ nhận vào cửa, tu hành do mỗi người! Cô dạy mọi người phương pháp là được, không cần để ý quá nhiều!" Nhìn bộ dáng mệt mỏi của Lý Hàu La, hần rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nghe lời

Edit: Sahara

Lý Hàu La lại xoa xoa cổ, rất tán đồng với cách nói của Tần Chung: "Huynh nói rất đúng, việc thêu thùa chỉ có thể dựa vào khổ luyện của bản thân. Năm vững lý thuyết nhưng không luyện tập thì cũng hoài công vô ích."

Tần Chung dịu dàng nói: "Cô hiểu vậy là tốt!"

Sau khi Tần Phưong về phòng, cảm thấy có một mũi thêu còn chưa hiểu lắm, cho nên muốn tìm Lý Hàu La để hỏi lại một chút, khi đi đến cửa lớn, bỗng nhìn thấy dáng vẻ chuyên chú ngắm nhìn tam tẩu rồi rù mí cười nhạt của tam ca, không hiểu sao Tần Phưong lại đỏ mặt, sau đó thì lặng lẽ lui trở về phòng.

Mấy ngày tiếp theo, Lý Hàu La không có dạy cái mới cho mọi người, mà bảo mọi người tập luyện cho thuần thục những gì đã học trước. Tần Phưong thật sự rất thích thêu thùa, không đợi người khác bảo, bản thân nàng đã say mê luyện tập. Trương Thúy Thúy thuộc về loại người không có năng khiếu, nhà mẹ đẻ của nàng vốn rất nghèo, lúc còn ở nhà mẹ đẻ, nàng phải làm việc suốt ngày, dù từng học một chút việc may vá thêu thùa, nhưng chỉ là những đường may thô thiển. Nếu chỉ dùng để may y phục này nọ thì còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng dùng vào việc thêu thùa thì ngay cả ải nhập môn cũng không bước vào nổi.

Nhưng mà Trương Thúy Thúy lại rất quật cường, dù mười đầu ngón tay đều bị kim đâm, nàng vẫn cắn răng tiếp tục kiên trì. Tần Phán nhìn thấy mà đau lòng: "Nuơng tử à, không học được thì bỏ đi, sao lại bắt bản thân chịu tội như vậy?"

"Tại sao biết là thiếp không học được?" Trương Thúy Thúy rất hiếu thắng, nàng rất ghét người ta nói nàng không làm được. Hơn nữa, nhiều ngày nay, nàng bị kim đâm, nàng rất nỗ lực mà lại không thấy tiến triển gì đã cảm thấy vô cùng uất ức rồi, bây giờ lại nghe Tần Phán nói mình không học được, Trương Thúy Thúy lập tức bạo phát.

Nhưng nàng không dám quá lớn tiếng với Tần Phán, nếu không, lỡ như để Tần mẩu nghe được rồi đến đây, chắc chắn sẽ mắng cho nàng một trận. Vì thế, Trương Thúy Thúy chỉ đành nhỏ giọng khóc lóc kể lể: "Sao thiếp lại không học được? Thiếp học vất vả như vậy, chàng không thể nói lời nào để nghe hơn được sao?"

Tần Phán không nghĩ mới nói có một câu mà Trương Thúy Thúy đã khóc. Nhìn thấy Trương Thúy Thúy khóc, hần đau lòng không thôi, vội nói: "Là ta

nói sai rồi! Là ta nói sai rồi! Nương tử của ta giỏi như vậy, nhất định sẽ học được."

Khác với không khí trong phòng Tàn lão đại, buổi tối, Tàn Diệu lên mang về một cái đùi gà, vào những lúc mà Mã Đại Ni thèm ăn thịt, thỉnh thoảng Tàn Diệu sẽ mua về chút gì đó cho Mã Đại Ni. Muốn xem địa vị của một người nào đó trong lòng Mã Đại Ni nặng bao nhiêu, thì chỉ cần xem nàng có bỏ được đồ ăn vì người kia không là biết được ngay. Mã Đại Ni chia thịt trên đùi gà ra làm hai, đưa một nửa cho Tàn Diệu.

Tàn Diệu lắc lắc đầu: "Nương tử, nàng ăn đi! Ta đã ăn ở trong huyện rồi!"

"Thật không?"

"Thật mà! Chẳng lẽ nàng không tin ta sao?" Về mặt Tàn Diệu rất chân thành, lúc nói còn dùng lưỡi liếm liếm môi, giống như là đang nhớ lại mùi vị kia vậy.

Mã Đại Ni vui vẻ nói: "Thiếp đã biết là tướng công có bản lĩnh mà, rất thông minh!" Không để bản thân bị đói không phải cũng là một loại bản lĩnh à? Nói xong, Mã Đại Ni liền há miệng cắn từng miếng từng miếng đùi gà.

Tàn Diệu ở một bên nhìn mà lặng lẽ chảy nước miếng.

Mã Đại Ni ăn xong, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, nhưng còn chưa vui vẻ được bao lâu thì trên mặt đã giăng đầy mây đen: "Tướng công, tay nghề thêu thùa kia của tam đệ muội, sợ là thiếp không học được."

"Tại sao?"

"Chàng không biết việc đó khó thế nào đâu! Ban đầu, thiếp nghĩ không phải chỉ là cầm kim đâm lên đâm xuống trên miếng vải thôi sao? Có gì khó chứ?"

"Thì đúng là vậy mà!" Tàn Diệu nói tiếp.

"Sai! Sai rồi!" Mã Đại Ni kích động vỗ đùi: "Ai da!" Nhưng vừa vỗ một cái xong, Mã Đại Ni liền hét lên một tiếng thảm thiết.

"Sao vậy?" Tàn Diệu bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng hỏi không ngừng.

"Tay của thiếp..." Mã Đại Ni giờ đôi tay đáng thương của mình lên cho Tàn Diệu xem. Mã Đại Ni vốn là người da non thịt mịn, sau khi đến Tàn gia lại thường xuyên lười biếng, cho nên đôi tay của Mã Đại Ni không thô ráp gì mấy, cũng chính vì vậy mà lúc này đây, mười đầu ngón tay của nàng bị đâm đầy lỗ kim đặc biệt bắt mắt hơn bình thường.

Tàn Diệu đau lòng đến nỗi đôi đồng tử co rút lại: "Xảy ra chuyện gì? Sao lại thành ra thế này?" Hắn cẩn thận nâng niu bàn tay Mã Đại Ni, không biết nên làm sao cho phải.

"Đau~!" Nếu Lý Hạo La có mặt ở đây, nhìn thấy bộ dáng này của Mã Đại Ni nhất định sẽ phải giật mình, không ngờ bình thường Mã Đại Ni làm người tùy tiện, vậy mà cũng có thời điểm giống như một cô gái nhỏ.

"Thôi một chút, thôi một chút thì không đau nữa!" Tàn Diệu nâng tay Mã Đại Ni, dịu dàng thổi từng hơi nhẹ.

"Vẫn còn đau~~!" Đúng là ứng với câu nói, càng có người đau lòng thì sẽ càng làm ra vẻ, giọng nói của Mã Đại Ni lúc này càng nũng nịu hơn vừa nãy.

Tàn Diệu hét cách, thử đưa mấy ngón tay của Mã Đại Ni lên miệng ngậm.

Cuối cùng Mã Đại Ni cũng không kêu đau nữa, mặt đầy ý xuân mà nhìn Tàn Diệu.

Tuổi Tàn Tử Như còn nhỏ, buổi tối bé đều ngủ cùng giường với cha mẹ, lúc này, bé vừa giật mình thức dậy, thấy cha và mẹ đang ngồi sát vào nhau thì lẩm bẩm câu gì đó trong miệng. Tàn Diệu và Mã Đại Ni làm ra vẻ không nghe thấy như thường lệ. Tiếp đó, Tử Như ngáp một cái, rồi lại chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Hôm sau, Mã Đại Ni vô cùng hưng phấn chạy đến trước mặt Lý Hạo La, nói với Lý Hạo La bằng tâm trạng như vừa trút được gánh nặng: "Đệ muội, việc thêu thùa kia, tẩu không học nữa!" Thật đúng là khí thế hào hùng.

Chuyện Mã Đại Ni từ bỏ học thêu thùa, Lý Hạo La cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì nàng sớm biết từ trước là Mã Đại Ni không có năng khiếu này, càng không có nghị lực, cho nên chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó tò mò hỏi một câu: "Có phải là cảm thấy khó quá không?"

Mã Đại Ni gật đầu: "Đúng là hơi khó một chút, nhưng mà..." Mã Đại Ni ưỡn ngực: "Nếu tẩu chịu bỏ nhiều công sức hơn một chút thì nhất định sẽ học được!"

Tàn mẫu ở một bên nghe thấy mà muốn ghen hòng, thế tử lão nhị này, vừa lười vừa ham ăn, chỉ được cái là sinh cho lão nhị một đứa con, thế mà bây giờ còn ở đây khoác lác.

"Vậy tại sao không học tiếp?" Lý Hạo La hỏi.

Mã Đại Ni vỗ ngực: "Tướng công tẩu nói, tuy rằng tẩu rất thông minh, nhưng không cần để mình chịu tội, dù sao chàng cũng là nam nhân của tẩu, mọi chuyện cứ để chàng lo." Nói xong, Mã Đại Ni còn rất đắc ý liếc nhìn Trương Thúy Thúy.

Lý Hầu La không ngờ tự dung lại bị Mã Đại Ni nhét cho một hòng thức ăn chó.

Tuy nhiên, Tần mẫu nghe xong lời này thì sắc mặt lại có chút khó coi, nhưng mà bà cũng không nói gì hết. Bỏ đi, bản thân con trai vui là được, bà cần gì phải làm người xấu chứ. Đứa con dâu thứ hai này tuy rằng vừa lười vừa ham ăn, nhưng bản tính không xấu, đối với con trai bà cũng thật lòng thật dạ, cứ xem như.... Xem như là nỗi nào úp vung vậy đi.

Trương Thúy Thúy thấy Mã Đại Ni liếc mắt nhìn về phía mình, thì chỉ mỉm cười nhàn nhạt. So nam nhân, nàng cũng đâu thua kém gì. Tuy rằng Tần Phấn thật thà chân chất đến có chút hơi ngốc, nhưng lại yêu thương nàng tận xương tủy.

Nghe Mã Đại Ni nói là Tần Diệu bảo nàng ta không cần học thêu thùa nữa, Trương Thúy Thúy cũng không nói gì, tiếp tục cúi đầu luyện tập thêu thùa. Mã Đại Ni ngốc, nhưng nàng không ngốc, cho dù có được nam nhân của mình đau lòng thì tay nghề kiếm tiền vẫn cần phải học.

Cứ như vậy, nhân số đi theo Lý Hầu La học thêu từ ba biến thành hai. Tần Phương thật sự có một chút năng khiếu thêu thùa, lại dụng tâm học hỏi, chỉ sau nửa tháng, nàng đã nắm vững được những mũi thêu cơ bản.

Trương Thúy Thúy không có năng khiếu, nhưng chịu nỗ lực, chịu khổ công luyện tập, chỉ cần tiếp tục kiên trì, muốn thêu ra đồ thêu có linh khí là tuyệt đối không có khả năng, nhưng có một sự phụ giúp như Lý Hầu La, nếu luyện được tay nghề thành thạo, thì việc thêu được đồ thêu bán ra ngoài là không có vấn đề gì.

Từ lần đến Tiền gia bán đồ thêu đến nay đã trôi qua hơn một tháng, Lý Hầu La cần chuẩn bị vải nền và chỉ thêu. Nếu đã quyết định đi theo con đường tinh phẩm, vậy thì không thể dùng vải nền hạ đẳng. Hiện tại đã tích góp được một số vốn, Lý Hầu La dự định bất kể là vải nền hay chỉ thêu lần này đều phải mua loại tốt. Đến lúc đó, nếu Tiền gia vẫn muốn mua thì giá tiền có thể tăng lên một chút.

Hôm nay, dùng cơm sáng xong, Lý Hầu La nói muốn lên huyện mua nguyên liệu thêu, Tần mẫu vội nói ngay: "Đúng đúng đúng, đây là đại sự, không thể trì hoãn được!"

Tần Chung đặt chén đĩa xuống, từ tốn nói: "Trùng hợp, ta cũng có sách cần giao, có thể đi cùng với nàng!" Trong giọng điệu của Tần Chung có mang theo một chút vui mừng mà người khác không dễ gì phát hiện. (*Sa: kẻ không sợ cũ, quan trọng là dùng được! Câu nói này quả là chân lý!)

"Chàng lại sao chép xong rồi à?" Lý Hầu La nhìn về phía Tần Chung.

Sắc mặt Tần Chung không đổi, gật gật đầu: "Mấy quyển sách này bán rất chạy, cho nên ta đặc biệt chép nhanh một chút!"

Xác thật, ngày thường, Tần Chung ngoài trừ đi dạo trong sân để thư giãn gân cốt thì đúng là rất ít ra khỏi phòng, sách thì luôn luôn không rời tay.

Tần mẫu nhìn thời tiết bên ngoài, đã sắp lập đông, thời tiết này mà đi ra ngoài, mỗi khi gió lạnh thổi qua thì không khác gì là bị lưỡi dao nhỏ cửa lên mặt. Bà có chút lo lắng đối với sức khỏe của Tần Chung: "Hôm nay trời lạnh, Chung nhi, hay là con đừng đi! Để mẹ đi với Hầu La là được! Đúng lúc cần phải may y phục mùa đông, mẹ đi lên huyện mua ít bông về may áo." Bà đã xem qua các cửa hàng bán bông trong thôn, cảm thấy không hài lòng lắm.

"Hay quá! Có mẹ đi chung với con, đến lúc đó có thể cho con một số ý kiến tham khảo!" Tần mẫu vừa dứt lời thì Lý Hầu La đã vui mừng reo lên.

Tần mẫu buồn cười lắc lắc đầu: "Mẹ làm sao cho con ý kiến gì được? Mẹ đâu có biết gì về mấy cái đó!"

"Ai nói thế? Nhà có người già như là có bảo vật! Mẹ chính là bảo vật quý giá nhất của nhà ta! Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, các con nói xem có đúng vậy không? Bà nội có phải là bảo vật không?" Lý Hầu La lôi kéo ba đứa nhỏ làm đồng minh.

(*nhà có người già như là có bảo vật: đây là một câu tục ngữ của TQ, bởi vì người già sống lâu, có nhiều kinh nghiệm sống, hiểu biết lại nhiều cho nên được ví như bảo vật. Tuy nhiên, câu này không ứng với những người già cực phẩm trong những tác phẩm khác đâu nha ^.^)

Không biết là do có lòng tin mỗi tháng Lý Hầu La đều giao đủ một lượng bạc, hay là do nghĩ thông suốt, cảm thấy tiền để ở đó sớm muộn gì cũng bị Tần phụ cầm đi cho hai phòng kia, mà mỗi bữa cơm Tần mẫu đều rộng rãi hơn một chút. Không thể nói là đồ ăn ngon phong phú, nhưng gia vị nêm nếm đã mặn mòi hơn, đồ ăn cũng nhiều hơn một chút. Ngay cả cháo cũng đặc sệt hơn trước kia rất nhiều.

Tần Từ Viễn vui mặt vào chén cháo lớn của mình ăn rột roạt, nghe Lý Hầu La hỏi thì lập tức bỏ chén xuống, cùng hai nhóc tỳ còn lại đồng thanh lớn tiếng đáp: "Có ạ!"

Xong xuôi, nhóc con còn bồi thêm một câu: "Bà nội là bảo vật!"

Tần mẫu được khen thì có chút bối rối, hai tay không biết nên đặt ở chỗ nào, liền khen ba đứa nhỏ: ngoan lắm! Ngoan lắm! Ánh mắt nhìn Lý Hầu La cũng hiền hòa hơn.

Tần Chung thấy Lý Hầu La đồng ý dứt khoát với Tần mẫu như thế, trong lòng bỗng dâng lên chút hờn dỗi, lại thấy Lý Hầu La hi hi ha ha có mấy câu mà đã trêu chọc cho mẹ mình đỏ mặt, trong lòng lại thâm mắng thêm một câu: Kẻ lừa đảo! Chỉ biết nói lời dễ nghe!

Tần Chung ăn xong thì liếc nhìn Lý Hầu La một cái, rồi tự mình trở về phòng. Lúc Lý Hầu La vào phòng, thì thấy Tần Chung đang chuyên tâm đọc sách.

Lý Hầu La: "Ta đi đây!"

Tần Chung chẳng thèm ngẩng đầu lên: "Ừm!" Giọng điệu không nóng không lạnh.

Lý Hầu La nói tiếp: "Mẹ nói cần may y phục mùa đông, ta đi lên huyện xem thử, sức khỏe của huynh kém, ta mua bông rồi tự mình may cho huynh một bộ y phục mùa đông ấm áp." Tần Chung đồng ý để nàng tạm thời ở lại Tần gia, lại giúp nàng giữ bí mật, tất nhiên là phải tốt với hắn một chút.

Lý Hầu La tự nhủ thầm với mình, nàng không phải là người tri ân không biết đồ báo, ừm, chính là như vậy.

(*tri ân đồ báo: nhận được ơn thì phải biết báo đáp.)

Sắc mặt hơi đen của Tần Chung lập tức như tuyết mùa đông vừa tan, tuy rằng người khác không dễ gì phát hiện ra chút biến hóa này của hắn, nhưng khóe miệng kia rõ ràng là có hơi cong lên một chút. Tần Chung lập tức ngẩng đầu mỉm cười nhìn Lý Hầu La, dịu giọng nói: "Ừm! Đi đi! Trên đường đi, cô và mẹ cẩn thận một chút!"

"Ta đi rồi, huynh cũng đừng đọc sách lâu quá, không lại hao tâm tổn sức!" Lý Hầu La dặn dò thêm một câu rồi xách rổ đi ra ngoài.

Nghे tiếng nói giòn giã của Lý Hầu La và Tần mẫu vọng lại từ ngoài sân, Tần Chung cầm sách đứng lên đi ra ngoài, lúc đi đến cửa chính sảnh cũng là lúc nhìn thấy bóng lưng Lý Hầu La bước ra khỏi đại môn.

Từ Viễn đang chơi ném đá cùng đệ đệ và muội muội trong sân, Tần Chung đảo mắt qua ba đứa trẻ, hai đứa kia còn quá nhỏ, không được! Tuy rằng tiểu tử Từ Viễn này có hơi ngốc, nhưng ít ra cũng nhớ được nguyên vẹn lời nói.

Tần Chung vẫy tay gọi Từ Viễn.

Từ Viễn không nhớ "thù xưa" mà lon ton chạy đến, ngược khuôn mặt nhỏ lên, hỏi: "Tiểu thúc thúc, có chuyện gì ạ?"

Tần Chung liếc nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn không có ai, mới cúi thấp người hỏi nhỏ bên tai Từ Viễn: "Từ Viễn, cha con đối với mẹ con như thế nào?"

Hả?

Từ Viễn nhú mày nhỏ, không hiểu câu hỏi này của tiểu thúc thúc có nghĩa là gì?

"Không biết?" Tần Chung nhú mày.

"Ừm. ừm..." Về mặt Từ Viễn giống như bị bón ị không ra phân, ừm ừm suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới dùng giọng điệu không chắc chắn mà trả lời: "Cha con, cha con rất nghe lời mẹ con!"

Vậy sao? Tần Chung nghe xong thì như suy tư điều gì đó.

"Tiểu thúc thúc, thúc hỏi cái này làm gì vậy?" Từ Viễn gãi gãi đầu.

Tần Chung hoàn hồn, không biết lại nghĩ đến cái gì, đột ngột ngồi xổm xuống, hiếm khi mỉm cười lộ cả hàm răng, trong giọng nói còn có một chút đắc ý: "Hôm nay thúc đọc sách ít một chút!"

"A!" Từ Viễn nào biết rằng trong bụng Tần Chung là chín đường thẳng mười tám đường cong, nhóc con ngây ngô mờ mịt đáp một tiếng, đọc sách nhiều hay ít là chuyện của tiểu thúc thúc, nói với nhóc làm gì?

Tần Từ Viễn xoay người muốn chạy đi chơi ném đá tiếp, ai ngờ lại bị Tần Chung giữ chặt lại.

Tần Từ Viễn quay đầu, khó hiểu nhìn Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, thúc muốn chơi cùng chúng con à?"

Tần Chung mỉm cười lắc đầu: "Thúc không chơi, nhưng mà chờ khi tiểu tử thâm thâm trở về, con nhớ phải nói với tiểu tử thâm thâm là hôm nay thúc đọc sách ít đi, sau đó còn nghỉ ngơi."

"Tại sao vậy?"

"Con không cần biết!" Tần Chung bắt đầu dụ dỗ: "Nếu con làm theo lời thúc, thúc sẽ cho con một miếng điểm tâm, giống như điểm tâm mà lần trước tiểu tử thâm thâm cho các con ấy."

"Thật không?" Hai mắt Từ Viễn sáng rực lên như mặt trời nhỏ, rồi nhóc vỗ vỗ lên lồng ngực nhỏ xíu của mình, nói: "Tiểu thúc thúc cứ yên tâm đi!"

Tần Chung đứng lên, thâm ý sâu xa mà xoa xoa đầu Tần Từ Viễn: "Ngoan lắm!"

Bên kia, sau khi Lý Hầu La, Tần mẫu tách ra với Tần Phấn, Tần Diệu ở công huyện thành thì liền đi đến phùng vải.

Quy mô của phùng vải này cũng xem như là lớn, trùng hợp, người tiếp đãi Lý Hầu La lần này cũng là tiểu nhị lần trước. Tiểu nhị vẫn còn ấn tượng đối với Lý Hầu La, tuy lần trước Lý Hầu La không có mua loại vải tốt, nhưng mỗi thứ mua một chút, gộp lại cũng xem như là nhiều, đáng giá để nghiêm túc

tiếp đãi.

Lý Hầu La vừa ôm cánh tay Tần mẫu bước vào cửa tiệm, tiểu nhị liền tươi cười bước lên đón tiếp: "Phu nhân, không biết hôm nay người muốn mua cái gì ở bốn tiệm?"

Rắn nói tiếng rắn, chuột nói tiếng chuột, Lý Hầu La không có để ý đến thái độ của tiểu nhị còn nhiệt tình hơn so với lần trước, nàng cười nói: "Lần này ta đến để mua một ít vải tốt, tiểu nhị ca có thể giới thiệu một chút không?"

"Dạ được, dạ được!" Tiểu nhị nghe thấy thì càng cười rạng rỡ hơn, ân cần giới thiệu những loại vải dệt tốt nhất cho Lý Hầu La, cuối cùng Lý Hầu La chọn mua loại tơ lụa tốt nhất, mỗi thứ một cây.

Tiểu nhị cười đến không khép miệng lại được, Tần mẫu thì lại đau lòng không thôi: "Hầu La, cần gì phải mua loại vải tốt như vậy?" Chỉ hai cây vải mà đã tốn hết ba lượng bạc, đây là chi tiêu trong nửa năm của Tần gia.

Lý Hầu La kiên nhẫn giải thích cho Tần mẫu: "Mẹ, số đồ thêu của con đều là bán cho các vị tiểu thư và thái thái, lần trước có thể bán hết được đều là do bọn họ nhìn thấy con thêu đẹp nên mới mua. Nhưng lần này, nếu con còn dùng loại vải kém như lần trước để thêu thì sợ là sẽ không bán được."

Kỳ thực, khi còn nhỏ, trong nhà Tần mẫu cũng xem như là khá giả, bằng không cũng sẽ không được gả cho Tần phụ vào thời điểm Tần gia còn chưa sa sút, chỉ là cuộc sống của những năm gần đây quá khổ cực, nhìn thấy Lý Hầu La một lúc tiêu nhiều tiền như vậy, nhất thời bà chưa kịp thích ứng.

Vừa nghe Lý Hầu La nói xong, Tần mẫu liền thở dài: "Là mẹ không nhìn xa trông rộng! Con nói đúng, cần tiêu thì phải tiêu." Nghe nói, một bữa cơm của người nhà giàu ít nhất cũng tốn mấy lượng bạc, vài may y phục không thứ nào là không tốt, loại vải lần trước Lý Hầu La dùng để thêu quả thật có chút không thích hợp.

Lý Hầu La lại không đồng ý: "Con không cho mẹ tự nói mình như vậy! Mẹ là người nhìn xa trông rộng nhất mà con từng gặp!"

Trước đó, tiểu nhị cho rằng Tần mẫu và Lý Hầu La là mẹ chồng và nàng dâu, bây giờ nhìn lại thì cảm thấy có chút không giống, hình như hai người là hai mẹ con ruột, cho nên mỉm cười nói: "Phu nhân, quan hệ của người và bá mẫu đây thật là tốt!"

Lý Hầu La cười một tiếng, gác đầu lên vai Tần mẫu vô cùng thân mật: "Đúng vậy, mẹ của ta đối với ta rất tốt!" Sau đó thì chớp chớp mắt với Tần mẫu một cách giảo hoạt.

"Đứa nhỏ này..." Mặt của Tần mẫu có chút đỏ, trong lòng lại thấy rất vui.

Sau khi chọn thêm một cây tơ lụa và lụa mỏng, Lý Hầu La lại mua thêm một cây vải bông tốt nhất, Tần mẫu thấy khó hiểu, Lý Hầu La bèn giải thích: "Cái này là mua cho mẹ và cha, còn cái này là mua để may y phục mùa đông cho tướng công."

Tần mẫu vừa nghe thấy kéo Lý Hầu La lui lại: "Đứa nhỏ này, con vừa tốn rất nhiều tiền mua vải nên để thêu rồi, sao còn có thể tiêu xài phung phí như vậy được? Chúng ta chỉ cần mua ít bông mới về để thay cho bông cũ trong y phục mùa đông của năm ngoái là được rồi. Cần gì phải mua vải mới?"

Lý Hầu La bận lo gói ghém vải của mình cho tốt, sau đó mới ôm cánh tay Tần mẫu, kéo bà rời khỏi phòng vải, vừa đi vừa nói: "Mẹ, người đã vất vả cả đời rồi, lần này đúng lúc con kiếm được chút tiền, nên muốn tỏ lòng hiếu thảo với người, không được sao?"

Tần mẫu vừa vui vẻ lại vừa đau lòng: "Mẹ biết con là một đứa trẻ ngoan, nhưng con chỉ vừa mới kiếm được chút tiền, sao lại có thể tiêu xài như vậy được? Nghe lời, con mang số vải này trả lại đi, đợi sau này con kiếm được nhiều tiền hơn một chút rồi mới mua cho mẹ cũng không muộn mà!"

Lý Hầu La: "Mẹ~, dù không vì cha và mẹ, thì con cũng muốn may y phục mới cho tướng công mà. Nhưng chỉ có một mình chàng mặc y phục mới, còn cha và mẹ thì lại mặc y phục cũ, mẹ cảm thấy chàng có mặc được không?" Lý Hầu La làm bộ cầu xin nhìn Tần mẫu.

Tần mẫu bị Lý Hầu La thuyết phục hoàn toàn, dù trong lòng bà biết rõ, Lý Hầu La nói vậy chẳng qua là để cho bà nhận lấy số vải này mà thôi. Lòng người đều là làm bằng thịt, cho dù có công bằng thế nào thì cũng sẽ bất tri bất giác mà nghiêng về phía đứa con dâu nhỏ này.

Chỉ thêu thì không có gì khó để chọn lựa, dù sao cũng chỉ có mấy loại này. Sau khi mua đủ nguyên liệu thêu, Lý Hầu La và Tần mẫu cùng nhau đi đến cửa hàng bông.

Hiện tại đã bắt đầu mùa đông, nên người đi mua bông tăng lên khá nhiều. Ở trong tiệm bông một hồi lâu, sau khi Tần mẫu tính toán tỉ mỉ số lượng bông cần dùng thì mới bắt đầu mua.

"Mẹ, để con cầm, sức của con lớn!" Lý Hầu La dễ dàng vác bao bố lớn đựng đầy bông lên lưng, còn Tần mẫu thì đón lấy rõ kim chỉ của Lý Hầu La.

Tần mẫu lo lắng việc trong nhà, nên mua đồ xong thì lập tức về ngay.

Lý Hầu La cũng biết đi chung với Tần mẫu là không có cơ hội đến tửu lâu ăn một bữa thỏa thích, bằng không, nàng làm sao giải thích với Tần mẫu là số tiền kia ở đâu ra đây?

Chỉ là không ngờ, trên đường trở về lại gặp được Lý Nguyệt Nga lần nữa.

Lý Nguyệt Nga thấy Lý Hầu La vác một bao đồ lớn, dường như là che hết cả người của Lý Hầu La, trong lòng thầm giật mình, trên mặt cũng lộ ra vài

phần.

"Nhị muội, muội đây là..." Lý Nguyệt Nga vẫn còn nhớ rõ thái độ của Lý Hầu La lần trước khi gặp mình, nên lúc này trong mắt nàng cũng mang theo vài phần quan sát.

Trong ký ức của nguyên chủ, vị tỷ tỷ này chính là trắng sáng trên bầu trời, mọi mặt đều tốt, vô cùng nổi bật, hoàn toàn lấn át đến mức nguyên chủ không còn chỗ đứng. Nguyên chủ đối với vị tỷ tỷ này vừa ghen tị, lại vừa xem là mục tiêu hướng tới.

Ngược lại, Lý Nguyệt Nga lại không hề làm ra bất cứ hành vi chèn ép thứ muội nào giống như mấy nhân vật đích tỷ trong tiểu thuyết. Nàng ta chỉ khây đàn làm thơ suốt ngày, cuộc sống hằng ngày rất nhàn nhã. Thái độ đối với nguyên chủ chính là trực tiếp làm lơ. Dù nguyên chủ có đứng trước mặt nàng ta, nàng ta cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Tuy nhiên, Lý Hầu La lại không phải là nguyên chủ, cho nên, nàng mặc kệ vị tỷ tỷ trên danh nghĩa này có tính tình gì, cũng không có quan hệ với nàng. Chỉ là Lý Hầu La thầm thở dài trong lòng một tiếng, diện mạo xinh như vậy, đừng nói là tên tiểu tử Tần Chung vừa đến độ tuổi tình đầu chớm nở kia, ngay cả Lý Hầu La nàng vừa nhìn thôi cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lý Hầu La hơi hơi hé miệng, gọi một tiếng tỷ tỷ.

Tần mẫu vừa nghe Lý Hầu La gọi Lý Nguyệt Nga như thế, thì sao còn chưa biết thân phận Lý Nguyệt Nga là gì được? Ánh mắt nhìn Lý Nguyệt Nga lập tức lạnh đi vài phần.

"Thì ra là "tỷ tỷ nhà mẹ đẻ" của Hầu La chúng ta!" Tần mẫu cố ý nhấn mạnh cái thân phận tỷ tỷ nhà mẹ đẻ, hiện tại, bà cảm thấy thập phần may mắn khi Lý phủ gả Hầu La đến Tần gia nhà bà, nhìn vị tỷ tỷ lạnh băng của Hầu La mà xem, đừng nói là bà không thể tiếp nhận được một đứa con dâu như vậy, ngay cả Chung nhi đi theo cũng sẽ chịu tội. Nói xong một câu, Tần mẫu liền kéo tay Lý Hầu La, không đợi Lý Nguyệt Nga mở miệng, Tần mẫu đã nói trước: "Hầu La, chúng ta đi!"

Lý Hầu La ngoan ngoãn dạ một tiếng, nàng cũng không biết nên nói cái gì với Lý Nguyệt Nga, tiếp tục ở lại sẽ không tránh khỏi việc xấu hổ ngượng ngùng, chỉ bằng đi thôi!

Một tiếng bá mẫu của Lý Nguyệt Nga bị nghẹn lại trong miệng.

Nhìn thấy Tần mẫu kéo tay Lý Hầu La đi nhanh như bay, đôi mày vòng nguyệt của Lý Nguyệt Nga khẽ nhíu lại. Tần gia không thể nào phát hiện ra chuyện gả thế, vậy thì tại sao thái độ của Tần thái thái đối với nàng lại không đúng tí nào, còn đối với nhị muội thì lại hài lòng đến như vậy?

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng vác một bao đồ to tướng của Lý Hầu La, một chút cảm xúc không tên này lập tức biến mất vô tung vô ảnh. Quyết định thế gả quả nhiên không sai!

Tần Tử Viễn vẫn luôn đợi Lý Hầu La trở về, chốc chốc lại chạy ra đại môn nhìn ngó, mãi đến tận giữa trưa mới thấy bóng dáng của Lý Hầu La trở về.

Tần Tử Viễn vội vàng chạy đến, bỗng sực nhớ ra cái gì đó, liền dừng lại cách Lý Hầu La một khoảng độ mấy bước chân, rồi bắt đầu gân cái cổ nhỏ nói lớn: "Tiểu thẩm thẩm, hôm nay tiểu thúc thúc chỉ đọc sách có một lát.... Ừm...um..." Nhất thời quên mất rồi, tiểu thúc thúc còn dặn nói thêm cái gì nữa nhỉ?

Trong phòng, Tần Chung đang đứng thẳng lỗ tai lắng nghe, thấy có vài lời mà Tần Tử Viễn nói cũng không xong, sắc mặt liền đen thui.

"Tiểu thúc thúc chỉ đọc sách có một lát, rồi sao nữa?" Lý Hầu La vừa đi vừa hỏi.

"A..." Nhớ rồi: "Sau khi tiểu thúc thúc đọc sách một lát thì đi nghỉ ngơi." Sau khi Tần Tử Viễn nói xong thì như trút được gánh nặng, đưa bàn tay nhỏ lên trán lau mấy giọt mồ hôi không hề tồn tại, xem như nói đúng rồi.

Nghe lời như vậy? Vốn dĩ Tần Chung mỗi ngày đều là sách không rời tay, hôm nay, lúc nàng đi chỉ tùy tiện dằn dò một câu, vậy mà Tần Chung lại thật sự nghe theo?

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hộ

Edit: Sahara

Sau khi bỏ bao bố chứa bông xuống, Lý Hầu La liền ôm rõ nguyên liệu thêu vào phòng. Vào phòng, Lý Hầu La nhìn thấy Tần Chung quả thật không có đọc sách, mà đang đứng bên cửa sổ suy tư gì đó không biết.

Thấy Lý Hầu La bước vào, Tần Chung quay đầu nhìn sang: "Về rồi à? Trên đường đi có ổn không?"

"Ồn! Có gì mà không ổn?" Trừ việc gặp phải người không muốn gặp ra. Lý Hầu La đặt rổ xuống, đi ra gian ngoài rót một chén nước, rồi lại bung chén nước vào phòng, sau khi uống một ngụm thì làm ra vẻ lơ đãng hỏi: "Ta nghe Từ Viễn nói, hôm nay huynh mới đọc sách không được bao lâu thì đã đi nghỉ ngơi?"

Tần Chung nghe xong, sắc mặt hơi cứng đờ một chút, tuy hấn che giấu đi rất nhanh, nhưng vẫn bị Lý Hầu La luôn nhìn chăm chăm vào hấn phát hiện ra, Tần Chung khẽ ho một cái: "Ừm! Đọc một lúc thì thấy có hơi mệt...." Sau đó còn ráng bồi thêm một câu: "Không phải bởi vì cô nói nên ta mới làm vậy đâu!" (*Sa: *trao cúp ảnh đế*; Chung ca: *mỉm cười đón nhận*)

Trời ạ! Lay ông tôi ở bụi này! Vốn dĩ Lý Hầu La còn chưa xác định có phải là Tần Chung nghe theo lời của nàng hay không? Bây giờ hấn nói như vậy, còn có cái gì mà không rõ nữa?

Tiểu đệ đệ, thật quá đơn thuần! Trong lòng Lý Hầu La thầm cười nhạo một tiếng. Sau đó lại nghĩ lại, ngay cả một câu dạn dò lơ đãng của nàng mà Tần Chung cũng để trong lòng, vậy có phải đã chứng minh nàng đối với hấn cũng có một chút sức ảnh hưởng không?

Nghĩ đến đây, lúc Lý Hầu La cúi đầu uống nước, trên mặt hơi lộ ra chút vui mừng.

Tần Chung cũng đang lặng lẽ quan sát Lý Hầu La, thấy thái độ của nàng như thế, trong lòng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Nghe lời của Từ Viễn nói, cộng thêm nhìn thấy dáng vẻ của mình vừa rồi, chắc là Hầu La cũng đã hiểu rồi chứ?

Hai người ngồi đối diện nhau bên cạnh bàn đều ôm tâm tư riêng, không ai nói với ai tiếng nào, mãi cho đến khi tới giờ cơm chiều mới cùng nhau đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày lập đông*, Tần gia cũng có truyền thống ăn thịt vào ngày này, cơm chiều hôm nay đặc biệt phong phú. Con lợn rừng mà Lý Hầu La bắt được lúc trước được Tần mẫu chỉ huy mấy đứa con dâu đem đi phơi khô, cứ cách hai ba ngày sẽ cắt một miếng thịt đem đi xào, hoặc là nấu canh cho mọi người ăn nhuận tràng.

(*ngày lập đông là một trong những ngày lễ tiết của VN, TQ, Nhật, Triều Tiên. Thường bắt đầu từ ngày 7 hoặc 8 cho đến ngày 22 tháng 11. Muốn biết chi tiết hơn thì tham khảo Google nhé.)

Những món ăn chính cũng ngon hơn trước kia, vì vậy mà trong một tháng qua, người của Tần gia cũng mập lên được chút thịt. Đặc biệt là ba đứa nhỏ, bàn tay gầy khô khốc lúc này đã có chút mũm mĩm đặc trưng của trẻ con.

Trong bữa cơm chiều hôm nay, món ăn chính là một nồi thịt hầm lớn. Tần mẫu lấy một cái giò lợn rừng, đem hầm mềm, lại bỏ thêm một ít dưa chua, rau cải khô còn tồn lại và một ít khoai tây được xắt khối. Tiếp đó, bà xào thêm một đĩa hành tây xào thịt, hấp hai đĩa sủi cảo lớn, xào thêm một đĩa đậu que, đậu que là được xào bằng mỡ.

Có lẽ do kinh tế của Đại Việt phát triển, lại thông thương ngành hải mậu, nên một ít nông sản cao cấp cũng được xuất hiện trên bàn cơm, hiện tại, cơm chiều của Tần gia chính là giống bột ngô mới được nấu chung với gạo.

"Mẹ, hôm nay người cũng đành lòng lấy mỡ đông ra để nấu ăn à?" Tần Diệu ngồi xuống, nhìn một bàn thức ăn phong phú trước nay chưa từng có, không nhìn được mà cầm đũa gấp ngay một miếng thịt, sau đó đánh một cái vòng, bỏ vào chén của Mã Đại Ni.

"Tướng công..." Mã Đại Ni cảm động.

"Khụ..." Tần mẫu xụ mặt, ho một tiếng.

Tần Diệu vội cười hi hi, lại gấp thêm một miếng thịt bỏ vào chén của Tần mẫu: "Mẹ, trong nhà ta mẹ là người vất vả nhất, mẹ mau ăn đi!"

Tần mẫu liếc nhìn Tần Diệu một cái: "Mẹ rảnh con quá rồi!"

Tần Diệu lại tình quái nói đùa thêm một câu: "Con là miếng thịt trên người mẹ rót xuống, mẹ không rảnh con thì rảnh ai bây giờ?"

"Được rồi! Ăn cơm đi! Ngay cả cơm cũng không lấp kín được miệng con!" Tầm mắt của Tần phụ hơi dừng lại một chút trên miếng thịt mà Tần Diệu gấp cho Tần mẫu, thấy Tần Diệu không có ý định gấp thịt thêm nữa thì hơi đen mặt một chút.

Tần Diệu thật sự không nói nữa, cúi đầu ăn cơm.

Tần Chung thu hết một màn vừa rồi vào mắt, thấy sau khi nhị ca gấp thịt cho nhị tẩu xong, thì ánh mắt của nhị tẩu nhìn nhị ca như là muốn tan thành nước, tức thì, Tần Chung như ngộ ra điều gì đó.

Tần Chung gấp cho Tần mẫu một miếng thịt: "Mẹ, mẹ ăn nhiều một chút!" Rồi lại gấp thêm cho Tần phụ một miếng thịt: "Cha, cha cũng ăn nhiều một chút!"

Tần phụ hơi bất ngờ một chút, rốt cuộc cũng là con trai út của ông tri kỷ hơn cái tên lão nhị không tìm không phải kia.

Sau khi gấp thịt cho Tần phụ, Tần mẫu xong, Tần Chung mới làm như là lơ đãng gấp thịt bỏ vào chén của Lý Hầu La: "Nàng cũng ăn nhiều một chút!"

Lý Hầu La tập trung ăn đến nỗi chẳng thèm ngước mặt lên, thấy Tần Chung gấp thịt cho mình thì cũng chỉ ừm một tiếng rồi vui mặt ăn canh thịt hằm tiếp.

Canh giò heo hầm nấu đặc sệt, được bỏ thêm một ít dưa chua làm trung hòa đi độ béo của nó, uống một ngụm vào miệng, vị thịt nồng nàn lan tỏa như nổ tung ở đầu lưỡi. Mùa đông mà được uống một chén canh thế này, làm cho cả người thật ấm áp, sáng khoái vô cùng.

Tần Chung gấp thịt cho Lý Hầu La xong thì chờ xem phản ứng của nàng, ai ngờ Lý Hầu La lại không thèm ngẩng đầu lên dù chỉ một chút, bàn tay cầm đũa của Tần Chung liền khựng lại, sau đó thì dịch mõng ngồi cách xa Lý Hầu La ra một chút. Lý Hầu La có được đồ ăn ngon thì đâu còn tâm tư quản những chuyện khác, căn bản là không hề phát hiện ra động tác nhỏ này của Tần Chung.

Tần Chung âm thầm liếc Lý Hầu La một cái, cúi đầu chậm rãi ăn cơm, không biết là đang suy nghĩ cái gì, một lát sau lại im hơi lặng tiếng dịch mõng về vị trí cũ.

Qua hơn nửa buổi cơm chiều, mọi người đều đã ăn no, lúc này Tần Phấn mới đột ngột lên tiếng: "Cha, mẹ, ngày mai con không đến bến tàu nữa! Phía bắc sông Thông Giang đã đóng băng rồi, tàu thuyền nam hạ cũng ít đi rất nhiều, bến tàu không cần nhiều người làm như vậy!"

Đây là chuyện bình thường mỗi năm, trước kia cũng như vậy, tất cả mọi người cũng không lấy làm ngạc nhiên, Tần phụ nghe xong thì gật đầu: "Con không đến bến tàu cũng tốt, đúng lúc có thể cùng cha đi ừ phân!"

Kỳ thực, trước giờ Lý Hầu La luôn thắc mắc tại sao cổ đại lại nghèo như vậy? Nơi này có rất nhiều đất hoang, tùy tiện khai khẩn một mảnh đất trồng trọt không phải là có ăn rồi sao?

Cho đến mấy tháng gần đây, Lý Hầu La mới biết suy nghĩ này của mình quá ngây thơ. Chưa nói đến việc khai khẩn đất hoang cần đến bao nhiêu nhân lực vật lực, chỉ nói sau khi khai hoang xong, một mảnh đất cần cõ cần được bón phân đầy đủ trong rất nhiều năm mới có thể trở nên phì nhiêu màu mỡ. Ở cái thời đại chưa có phân hóa học này, thì mỗi một mảnh đất phì nhiêu của nông dân đều là bảo bối. Đất không đủ màu mỡ, trồng trọt còn dựa vào mưa nắng của ông trời, lắm lúc ngay cả thu hoạch đủ hạt giống cho mùa sau còn khó khăn chứ đừng nói gì là được mùa.

Những người khác không có biểu hiện gì, nhưng trên mặt Trương Thúy Thúy thì đã lộ ra một chút ưu sầu. Tuy nàng cũng rất xót xa khi thấy Tần Phấn làm công vất vả ở bến tàu, nhưng làm công ở đó, mỗi tháng ít nhất cũng kiếm được sáu trăm văn tiền, trừ đi ba trăm văn nộp vào của công, tốt xấu gì cũng còn lại được ba trăm văn.

Mấy năm nay, tiền công được giữ riêng lại của Tần Phấn, nàng chưa từng dùng đến, tích góp từ từ, tính đến giờ cũng đã được gần mười lượng. Nhìn hai con của mình ăn đến miệng đầy dầu mỡ bóng nhẫy, nàng càng thêm kiên định với ý nghĩ trong lòng, chỉ cần nàng học xong tay nghề thêu thùa của tam đệ muội, rồi cùng phân đấu với Tần Phấn, thì nhất định có thể cho hai con đến thư viện đọc sách.

Còn về của công, nàng biết rõ là không thể trông cậy vào đó được. Trước kia, Tần phụ cứ mãi lấy tiền đưa cho hai phòng kia, về sau, tam đệ lại lâm bệnh nặng, dù mẹ chồng đã tính toán việc chi tiêu hết sức tỉ mỉ, nhưng cuối cùng cũng không thừa lại được bao nhiêu tiền.

Kỳ thực, tam đệ giỏi việc đọc sách, nàng thấy, cũng hiểu được! Nhưng tam đệ nói sức khỏe của đệ ấy kém, dù học giỏi mấy cũng e là khó chống đỡ nổi việc đến trường thi. Tuy nhiên, nguyên nhân chính trong đó là do trong nhà không có dư tiền. Tam đệ nói như vậy, dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ nguyên nhân thật sự là gì, nhưng cũng chỉ có thể cam chịu.

Trương Thúy Thúy nhìn qua Lý Hầu La đang dùng sức để ăn, lòng thầm nghĩ: Nhưng hiện tại đã có tam đệ muội, chỉ sợ sau này sẽ không giống như vậy nữa....

Ăn cơm xong, Lý Hầu La thỏa mãn ợ một cái rõ to.

Tần Chung thấy nàng ngồi trên ghế duỗi người, đối diện với bọn họ là Tần Phấn và Tần Diệu, hẳn liền dịch bước, đứng chắn trước mặt Lý Hầu La, khó khăn lắm mới che khuất hết cả người của nàng, sắc mặt vô cùng bình thường mà hỏi: "Đại ca, sông Thông Giang đã kết băng rồi à?"

Tần Phấn ừm một tiếng, gãi gãi đầu: "Ta cũng chỉ là nghe thương khách nói lại, dù sau phần sông chảy qua Vân Dương huyện cũng chưa bị kết băng, nhưng ở phía bắc thì hẳn là đã kết băng rồi, mỗi năm vào khoảng thời gian này đều như vậy. Lão tam, đệ hỏi chuyện này làm gì?"

Tần Chung cười đáp: "Không có gì, thuận tiện hỏi thôi!"

Khẽ quay đầu nhìn lại, thấy Lý Hầu La đã ngồi ngay ngắn đằng hoàng, lúc này mới chịu dịch thân mình, đi lấy một cái ghế dựa đến ngồi gần Lý Hầu La.

Tần Tử Viễn đang dựa vào trong lòng ngực Tần Phấn, vừa thấy tiểu thúc thúc thì hai mắt liền sáng lên, tuy rằng hiện tại nhóc đã ăn no rồi, nhưng cái mùi vị thơm ngọt của mấy miếng điểm tâm kia cứ làm nhóc nhớ mãi không quên. Mới tối hôm qua nhóc vẫn còn nằm mơ thấy mình được ăn điểm tâm.

"Tiểu thúc thúc." Tần Tử Viễn rời khỏi vòng tay của Tần Phấn, chạy đến trước mặt Tần Chung, chớp chớp mắt nhìn Tần Chung, cái vẻ mặt giữa hai chúng ta có bí mật của nhóc nhìn vừa buồn cười lại vừa đáng yêu làm sao.

Lý Hầu La nhìn đến nỗi tình thương của mẹ lan tràn, không kiềm được mà duỗi tay muốn sờ đầu Tần Tử Viễn, làm Tần Tử Viễn sợ đến mức lập tức dụt lùi về phía sau.

Sắc mặt Lý Hầu La liền suy sụp: "Sao vậy Tử Viễn? Con không thích tiểu thẩm thẩm sao?"

"Không có, không có, con rất thích tiểu thẩm thẩm, nhưng mà...." Từ Viễn liếc mắt nhìn Tần Chung.

Tần Chung đột nhiên đứng dậy, cười nói: "Nào, Từ Viễn, cùng tiểu thúc đi dạo tiêu thực nào!" Dứt lời liền dắt tay Tần Từ Viễn đi.

Tần Phấn không biết nội tình, nhìn thấy vậy còn vui cười hơn hờ: "Mấy ngày nay, tiểu đệ thật là gần gũi với Từ Viễn!"

Từ Hạo vừa thấy cũng muốn đi theo, nhưng bị Trương Thúy Thúy giữ lại, trời bên ngoài đã tối, thường có gió lớn, nằng sợ Từ Hạo bị thổi lạnh.

Trong sân Tần gia, hai thúc cháu đứng đối diện nhau, nói chính xác là Tần Chung đang cúi đầu nhìn hạt đậu nhỏ Tần Từ Viễn, mà Tần Từ Viễn thì đang ngu ngơ mờ mịt, ngược mặt lên, chớp chớp mắt, chờ Tần Chung lên tiếng.

"Vừa rồi có phải con định nói ra bí mật của chúng ta không?" Tần Chung hỏi.

"Không có!" Từ Viễn lập tức bịt kín miệng, dùng sức lắc đầu.

Sắc mặt Tần Chung liền ôn hòa hơn một chút, ngồi khụy xuống vuốt vuốt đầu Từ Viễn, nói: "Ngoan lắm! Nhớ kỹ lời tiểu thúc thúc, tuyệt đối không được nói bí mật của chúng ta cho người khác biết, bằng không...."

Tần Từ Viễn khăn trương, bằng không thì sao?

"Con sẽ không có điểm tâm ăn!"

Tần Từ Viễn cuống quýt gạt đầu: "Con biết rồi! Nếu con nói ra thì con chính là chó con!" Nhóc giơ ba ngón tay lên trời, vẽ mặt vô cùng thành khẩn mà nhìn Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, vậy... Điểm tâm mà thúc hứa cho con đâu?"

Tần Chung khẽ cười một tiếng, lấy hai miếng điểm tâm từ trong ống tay áo ra: "Một miếng là phần thưởng ngày hôm nay con đáng có được, một miếng là khen thưởng con có thể giữ được bí mật!" Ý cười trên mặt Tần Chung được tăng thêm: "Từ Viễn, chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời của thúc, sau này con vẫn sẽ có điểm tâm ăn!"

"Khi nào?" Tần Từ Viễn giống như quỷ đói vội vàng cất hai miếng điểm tâm vào túi áo, sao đó lại không kiềm chế được mà hỏi thêm một câu.

"Sẽ có mà!" Tần Chung vỗ vỗ đầu Từ Viễn: "Vào nhà đi!" Muốn con lừa nghe lời thì phải treo củ cải trước mặt nó, dù đây chỉ là một con lừa nhỏ.

Ngày hôm sau, mấy phụ nhân trong Tần gia bắt đầu bắt tay vào may áo bông mùa đông.

(*phụ nhân: đàn bà đã có chồng.)

Ông trời cũng có giờ làm việc và nghỉ ngơi chuẩn xác, hôm qua là ngày đầu lập đông, nên trời hôm nay lạnh hơn rất nhiều, cũng may là Tần gia đã sớm chuẩn bị đủ củi lửa, ở trong nhà chính cũng xây một lò sưởi lớn. Sáng nay, Tần mẫu vừa dậy đã thấy lu nước bị đóng băng, vừa ra khỏi cửa liền lạnh đến phát run, liền vội sai Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni đốt lò sưởi lên.

Lò sưởi này có thể thấp sáng, cũng có thể sưởi ấm hoặc nấu cơm. Mọi người trong Tần gia, ngoại trừ Tần Diệu là vẫn đi làm như thường lệ ra thì tất cả đều ngồi vây quanh bên lò sưởi.

Củi đốt trong lò thường xuyên phát ra tiếng lách tách, Mã Đại Ni vừa may áo bông, vừa nặng nề than thở: "Trời lạnh như vậy, không biết trên đường đi cha bọn nhỏ có bị lạnh hay không?"

Tuy Tần mẫu cũng thấy đau lòng, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: "Muốn có cuộc sống tốt thì ai mà không vất vả. Nó có được công việc tốt như vậy đã may mắn lắm rồi. Nếu như người thật lòng thương cho tương công của người, thì ráng siêng năng một chút cho ta!"

Mã Đại Ni bĩu môi, chẳng qua là nàng thấy xót cho cha bọn nhỏ, sao tự dưng lại dính đến chuyện nàng siêng năng hay không siêng năng rồi?

Y phục mùa đông của Tần gia, chỉ cần khâu vá lại một chút ở bên ngoài là có thể mặc lại được. Vì vậy công việc của mọi người là lấy hết bông cũ trong y phục mùa đông năm ngoái ra, thay bông mới vào, khâu lại là xong.

Chính vì thế mà khi Tần mẫu lấy mấy xấp vải của Lý Hầu La mua cho bà và Tần phụ ra, liền khiến cho mọi người hâm mộ không thôi.

"Hầu La có bản lĩnh, lại có lòng hiếu thảo, ta và lão già cũng xem như là hưởng phúc của con cháu. Số vải này may y phục cho ta và cha các con xong thì vẫn còn thừa, các con lấy đó mà may cho Từ Viễn, Từ Hạo và Từ Như một bộ y phục mới đi." Tần mẫu cầm vải bông yêu thích đến không rời tay.

Trương Thúy Thúy cắn chặt răng, nằng ta luôn không nhịn được mà suy nghĩ nhiều hơn, Tần mẫu nói như vậy, có phải là đang ám chỉ việc nằng ta chưa tặng gì cho hai ông bà hay không?

Thật ra là do Trương Thúy Thúy nghĩ quá nhiều mà thôi, Tần mẫu đâu có cái ý đó, bà biết trong tay hai phu thê nhà lão đại có để dành được ít tiền, chứ không kiếm được đồng nào là tiêu đồng đó như phu thê nhà lão nhị. Nhưng bà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ động đến tiền riêng của con trai. Chẳng qua, bà không nghĩ là một chuyện, còn con trai và con dâu có chủ động tặng đồ hay không lại là một chuyện.

Hầu La có lòng, chẳng lẽ bà còn phải bận tâm đến mặt mũi của hai đứa con dâu khác mà giấu giếm? Nằm mơ đi thôi!

Mã Đại Ni thì không có nhiều tâm tư đến như vậy, nàng nhìn xấp vải trong tay Tần mẫu, nói: "Mẹ, số vải này dù có may y phục cho cả ba đứa nhỏ xong thì chắc cũng còn dư, không bằng cũng may cho con và tướng công một bộ đi!"

Lời này vừa dứt, Tần mẫu liền đen mặt, thê tử của lão nhị này quả là không biết xấu hổ mà! Nhưng trước khi Tần mẫu kịp mở miệng mắng, thì Mã Đại Ni đã nhận ra tình thế không ổn, vội vàng giành nói trước: "Được rồi, con không may, vậy may cho tướng công một bộ đi!"

"Muốn may thì tự mua vải mà may! Ta và cha ngươi còn chưa được các ngươi hiếu kính cái gì, vậy mà ngươi còn muốn đoạt đồ của chúng ta?" Tần mẫu trừng mắt. Quy củ đã lập, thì phải chiếu theo quy củ mà làm, nếu không, còn gì là quy củ.

Mã Đại Ni có chút khó xử, mấy năm qua, tuy rằng mỗi tháng nộp tiền xong thì Tần Diệu đều còn dư lại mấy trăm văn tiền, nhưng nàng và tướng công đều không phải là người biết dành dụm. Mỗi lần Tần Diệu thấy trong huyện có thứ gì tốt thì sẽ không nhịn được mà mua về. Tỷ như là mua trái cây, vòng tay cho Mã Đại Ni, mua hồ lô ngào đường, đồ chơi gỗ cho Tử Như, hai phu thê đều thêm ăn thịt, cho nên thỉnh thoảng cũng lên mua ít thịt về ăn, cứ như vậy mà đã tiêu không ít tiền, bất tri bất giác cũng chẳng còn thừa lại bao nhiêu.

(*tỷ như = ví dụ. Văn cổ đại dùng từ tỷ như sẽ hay và hợp hơn nên Sa sẽ toàn dùng từ này thay cho từ ví dụ.)

Mã Đại Ni nói thầm: không may thì không may!

Tần mẫu thấy có chút mệt mỏi, đưa con dâu thứ hai này vốn là người chẳng có đầu óc, nói với nó cũng uống công mà thôi.

Tần mẫu và Mã Đại Ni cãi nhau, nói chính xác thì là Mã Đại Ni chọc giận Tần mẫu, sau đó bị Tần mẫu mắng cho một trận, đây là chuyện không thể thiếu, diễn ra hằng ngày ở Tần gia.

Lý Hào La nhìn riết cũng quen, mặc kệ âm thanh của cặp đôi mẹ chồng nàng dâu kia, nàng cúi đầu chuyên tâm may y phục. Vải mà Lý Hào La mua cho Tần Chung có màu trắng ánh trắng, sau khi nghĩ ra kiểu dáng, cắt đo xong xuôi, lại gia công sơ lược một phen, rồi mới thêu lên mặt vải hoa văn đồ án mà nàng đã nghĩ ra từ trước. Nếu có thể tìm thêm một tấm da lông gì đó thì càng tốt, tỷ như da hổ ly chẳng hạn, về ngoài của Tần Chung đẹp mắt như vậy, nếu mặc y phục màu trắng ánh trắng phối hợp với màu đỏ của da hỏa hổ, cộng thêm kiểu dáng y phục do nàng nghĩ ra, thì chắc chắn sẽ đẹp đến không gì sánh bằng... Khụ, nói sai rồi, là anh tuấn phi phạm mới đúng.

Tần Chung ngồi một bên đọc sách, biết đó là vải do Lý Hào La mua cho mình, nên không dẫn lòng được mà cứ liếc nhìn về phía Lý Hào La, không được bao lâu thì đã bị đôi tay của Lý Hào La hấp dẫn.

Bỗng nhiên, Lý Hào La đột ngột cười ra tiếng.

Tần Chung hơi khựng lại, nhìn không được mà hỏi nhỏ: "Có chuyện gì vui mà cười như vậy?"

Lý Hào La ho một tiếng, đáp: "Không có gì!"

Đúng lúc này, ngoài đại môn bỗng có tiếng gõ cửa bang bang vang lên. Tiếng gõ cửa kia vô cùng gấp gáp, làm cho Lý Hào La giật mình, cây kéo suýt chút nữa là cắt phạm vào tay.

Tần Chung thấy vậy thì ánh mắt trở nên lạnh lùng, nghiêng đầu liếc nhìn về phía cửa, sắc mặt không mấy đẹp.

"Trời này mà ai lại đến tìm chúng ta thế không biết?" Tần mẫu nghi hoặc, nhưng cũng không chần chừ lâu, bà sai Mã Đại Ni đi ra mở cửa.

Mã Đại Ni không vui, bên ngoài lạnh lắm đó! Nàng xoay qua xoay lại, cuối cùng vẫn phải đứng lên đi ra mở cửa.

Không bao lâu sau, mọi người liền nghe thấy tiếng nói quan quát của Mã Đại Ni từ bên ngoài vọng vào: "Đại bá mẫu, sao người lại đến đây?"

Tần mẫu vừa nghe thấy thì liền đánh mặt lại.

"A! Tam đệ muội đang may y phục mùa đông đấy à? Đúng là cuộc sống của mọi người thư thả thật! Nhìn bông này mà xem, trắng muốt! Nhà của chúng ta thì thật đáng thương, bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ, cũng nhiều năm rồi chưa được thay bông mới." Đi theo phía sau Mã Đại Ni vào nhà là một vị phụ nhân tuổi xấp xỉ Tần mẫu. Tuy nhìn Tần mẫu có vẻ nghiêm khắc, nhưng thật sự thì bà là người miệng cứng lòng mềm. Còn vị phụ nhân này vừa nhìn thì đã biết chẳng phải là người lương thiện gì rồi.

Hai mắt lão liên nhìn khắp nơi trong chính sảnh, vừa thấy túi bông, thì liền lộ rõ vẻ tham lam, không thèm che giấu một chút nào.

"Đại tẩu, tẩu đến có chuyện gì thì mau nói đi! Nếu không có chuyện thì mời về cho!" Đối diện với đại bá mẫu, Tần mẫu không hề khách khí dù chỉ một chút.

Tần Chung thấy vậy, trong lòng khẽ động, rồi khẽ sát vào tai Lý Hào La nói nhỏ: "Đây là đại bá mẫu!" Lúc nói với Lý Hào La, Tần Chung có tình khẽ thật sát, hai cánh môi mỏng gần như là chạm vào vành tai của Lý Hào La.

Hơi thở ấm áp phả vào, làm cổ của Lý Hào La như tê dại, nàng hơi nghiêng đầu đi, muốn cách Tần Chung ra xa một chút.

Lúc Lý Hào La nghiêng đầu cũng là lúc Tần Chung định thu người về vị trí cũ, chính vì vậy mà làm cho môi của Tần Chung trực tiếp chạm nhẹ vào gò má

Lý Hầu La.

Ầm một tiếng, khuôn mặt của Tần Chung lập tức đỏ lên. Đây là lần đầu tiên Tần Chung không không chế được biểu cảm của mình, tim hắn đập nhanh như trống, trợn tròn mắt, há hốc mồm mà nhìn Lý Hầu La, không biết phải làm sao. Hân.... Hân... Thật sự chỉ muốn đến gần một chút mà thôi.

Lỗi tai của Lý Hầu La cũng hơi hơi nóng lên, tuy rằng nàng là người hiện đại, nhưng chưa từng nếm thử mùi vị yêu đương, bỗng nhiên tiếp xúc thân mật với người khác phách như vậy, mà còn là người khác phái mà nàng có hảo cảm nữa chứ, trong lòng làm sao có thể không gợn sóng?

Tuy nhiên, Lý Hầu La vẫn tỏ ra bình tĩnh, không thêm để ý mà nói: "Không có gì đâu! Ngoài ý muốn mà thôi!"

Tần Chung nghe vậy thì tâm trạng có chút khó diễn tả, không biết là nên thờ phào nhẹ nhõm, hay là nên cảm thấy mất mát.

Sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Tôn thị, nên không ai nhìn thấy một màn vừa rồi của hai người.

Tôn thị bĩu môi một cái, không đề cập đến bông nữa, bà ta nói: "Không quá ba ngày nữa chính là ngày thành thân của con trai út nhà chúng ta. Đệ muội, tay nghề của muội và mấy cháu dâu không tệ, đến lúc đó, muội đến giúp tâu một tay!" Rồi Tôn thị lại nhìn sang Tần Chung và Tần Phấn: "Còn cả hai cháu trai đây nữa, đến lúc đó hai cháu cũng đến giúp cho thím!"

Tần mẫu nghe xong thì giận quá hóa cười, Tần Phấn thì không nói làm gì, nhưng Tần Chung bệnh nặng vừa khỏi, đại phu căn dặn không được làm việc hao tâm tổn sức, chuyện này đâu phải là hai phòng bọn họ không biết. Bà vất vả điều dưỡng cho Tần Chung khỏe lại, làm gì cũng đều sợ tổn hại sức khỏe của Tần Chung, xin hỏi vị đại tâu này lấy đâu ra mặt mũi lớn đến như vậy hả? Thời tiết lạnh như vậy, Tần Chung đi thì có thể giúp đỡ được gì? Là giúp đỡ gánh nước? Hay là giúp đỡ khiêng bàn?

Tuy nhiên, Tần mẫu còn chưa kịp nói gì thì Lý Hầu La đã phì cười lên tiếng trước: "Đây chắc hẳn là đại bá mẫu?"

Tôn thị nhìn lại, thấy Lý Hầu La cười dịu dàng, nên bà cũng lộ ra vài phần tươi cười: "Đây chắc là thê tử mới cưới của Chung ca nhi? Ai nha, nhìn đáng vẻ này mà xem, cùng với Chung ca nhi quả là trời sinh một đôi!"

"Đúng vậy! Cháu cùng với tướng công là trời sinh một đôi! Người cùng một nhà!" Lý Hầu La cười tùm tùm tiếp lời Tôn thị.

Tần Chung nghe xong, lập tức cúi đầu, khóe môi cong lên cười trộm.

Tôn thị không ngờ thê tử mới cưới của Tần Chung lại không hề ngại người lạ một chút nào, ngay cả bà thốt lời chọc ghẹo mà nàng ta vẫn vui vẻ tiếp nhận.

"Đại bá mẫu, tướng công nhà cháu còn chưa khỏi bệnh, bình thường, mẹ và cháu đều không nỡ để chàng làm động móng tay, nếu như đại bá mẫu thiếu người, vậy thì người thử đi nhờ những người khác trong thôn thử xem!" Tần Chung là tiểu nam nhân được nâng che chở, một con chó, con mèo cũng có thể tùy tiện sai bảo hắn hả?

Hai mắt Tôn thị chợt lóe, bà ta không ngờ Lý Hầu La lại có thể cự tuyệt mình một cách trắng trợn như thế. Tuy nhiên, nếu đi mời người trong thôn.... Tuy là không phải trả tiền công, nhưng lại phải cho những người đến hỗ trợ đồ ăn thừa của tiệc rượu, Tôn thị làm sao mà nỡ bỏ đây? Gọi người bên tam phòng đến thì lại khác, tới nhiều thêm một người thì càng tiết kiệm được nhiều thêm một chút.

"Đều là thanh niên trai tráng trong thôn, da dày thịt chắc, sao có thể một chút chuyện cũng không thể làm được chứ?" Tôn thị cười cười, không đồng ý với lời nói của Lý Hầu La.

"Không phải không làm! Mà là đợi tướng công khỏe lại mới làm! Đại bá mẫu không xót, nhưng mà cháu xót! Hiện tại, cháu nói rõ luôn với đại bá mẫu người, nếu như đại bá mẫu không mời đủ người, lỡ như trong tiệc rượu có điều gì sơ sót, thì người cũng không được đỏ lên đầu của cháu đâu đó!" Lý Hầu La chớp chớp mắt mỉm cười.

Thấy Tôn thị lại định nói gì đó, Tần mẫu liền vội vàng chuyển hướng câu chuyện: "Được rồi! Chúng ta nhiều người như vậy đến giúp còn chưa đủ à? Tâu cứ một hai lời đưa cháu sức khỏe không tốt vào chứ?"

Biết Tần Chung không có khả năng đến giúp, Tôn thị cũng không nhiều lời thêm nữa, bà cười mỉa: "Sao có thể chứ? Vậy... Tam đệ muội, tam đệ, bữa đó mọi người nhớ đến sớm một chút!"

Tôn thị nói rồi liền đi.

Lý Hầu La đo vải xong, muốn trải rộng ra để cắt, nhưng tất cả mọi người đều vây quanh lò sưởi trong chính sảnh, thật sự không còn chỗ trống nào để trải ra. Nàng xếp vải lại, định đem về phòng làm.

Chân trước Lý Hầu La vừa đi, chân sau Tần Chung liền cúi đầu bước theo.

Nhìn đáng vẻ con trai đi theo sau Lý Hầu La cứ như tiểu nương tử, Tần mẫu thầm cười trộm trong lòng.

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tử Viễn: Không ngờ ta chỉ là một con lừa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lén lút khoe khoang

Edit: Sahara

Lý Hầu La vào phòng, trải vải lên mặt bàn, sau đó lại thấy Tần Chung cũng theo vào phòng, liền nghi hoặc hỏi: "Huynh không sợ ỉm ả?"

Tần Chung ừm một tiếng, ngồi xuống phía đối diện cạnh bàn, ngẩng đầu lên ngượng ngùng nhìn Lý Hầu La một cái, rồi lại cúi đầu xuống ngay.

Kỳ thực, lò sưởi ở chính sảnh đốt nhiều củi như vậy thì khói cũng nhiều theo, đối với thân thể của Tần Chung cũng không được tốt. Lý Hầu La không hỏi thêm gì nữa, chuyên tâm cắt vải, chính vì vậy mà nàng không có phát hiện ra dáng vẻ bất thường của Tần Chung.

Y phục của Tần Chung được Lý Hầu La may xong rất nhanh, chỉ vốn vẹn có hai ngày thì y phục đã ra hình ra dạng. Hơn nữa, ở phần cổ tay áo và cổ áo Lý Hầu La còn thêu biên*, rồi dùng chỉ bạc thêu hoa văn tường vân* (*đám mây). Qua bàn tay của Lý Hầu La, hình thêu tuy rằng đơn giản, nhưng lại sống động như đám mây thật trên trời, có một chút mờ ảo, lại có một chút quý khí khó nói thành lời.

(*thêu biên: hay còn gọi là cuốn biên. Chính là ở phần mép vải, dùng chỉ màu khác hoặc cùng màu với vải thêu dọc theo mép vải. Mọi người nếu có nhìn thấy mấy cái khăn trắng dùng để lau nước miếng cho trẻ sơ sinh rồi thì sẽ biết ngay, đường chỉ viền bên ngoài của mấy chiếc khăn ấy chính là cuốn biên. Bạn nào chưa hình dung ra được thì cứ hỏi mẹ của mình cuốn biên quần áo là gì thì sẽ biết ngay.)

Phần eo của y phục được thu nhỏ lại một chút, hơi ôm người. Thời điểm Tần Chung mặc y phục vào, đều khiến mọi người trong Tần gia phải khiếp sợ.

Bản thân Tần Chung lớn lên đã đẹp, vải thô áo tang* (*quần áo thô sơ) làm dung nhan tuấn mỹ phủ lớp bụi trần, bây giờ đổi thành y phục tốt như thế này, quả thật là phong hoa tuyệt thế. Y phục cùng khí chất trên người Tần Chung tương trợ lẫn nhau, hần đứng ở nơi đó, nhìn cứ như là một quý công tử bước ra từ trong bức tranh mà họa sư đã tận lực tưởng tượng vẽ ra.

"Ôi mẹ ơi!" Tần Diệu phải giật mình cảm thán: "Đây... Đây thật sự là lão tam nhà ta à?"

Ngay cả trong mắt Tần mẫu cũng lộ vẻ kinh diễm, vừa nghe Tần Diệu nói thế, bà liền bật cười: "Mẹ của con ở chỗ này, kêu cái gì mà kêu!"

"Mẹ, mẹ nói thử xem, mấy huynh đệ chúng con đều là con của mẹ, nhưng mẹ quá bất công, sao lại sinh tam đệ đẹp như vậy chứ?" Nói xong, còn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ăn mặc thế này mà đi ra ngoài, không biết lại trêu chọc bao nhiêu cô nương con nha người ta nữa đây...."

Tần mẫu hừ một tiếng: "Lão tam lớn lên đẹp là một chuyện, theo mẹ thấy, điểm mấu chốt vẫn là ở bộ y phục này, Hầu La, tay nghề này của con quả thật là giỏi quá rồi!"

Từ lúc Tần Chung mặc y phục vào, Lý Hầu La chưa từng chớp mắt lấy một cái, nàng không ngờ khi Tần Chung mặc nó lên người lại có hiệu quả tốt đến như vậy, đúng là rất đẹp mắt!

"Y phục, đúng, chính là y phục! Đệ muội, muội cũng may cho ta một bộ đi, được không? Yên tâm, ta sẽ không để cho muội làm không công, ta sẽ trả tiền!" Tần Diệu có chút kích động, nhìn không được lên tiếng hỏi. Nam nhân cũng thích đẹp, ở Tần gia, Tần Diệu là người chú trọng vẻ ngoài nhất, bản thân hần lớn lên trông không tệ, thường ngày cũng rất chăm chút vẻ ngoài của mình, hơn nữa, hần lại làm công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu, nên thoát nhìn không có dáng vẻ của nông dân.

Tần Diệu vừa dứt lời, Tần Chung lập tức nói ngay: "Không được!"

"Tại sao?" Tần Diệu nhìn Tần Chung.

"Hầu La là nương tử của đệ, không thích hợp may đồ cho nhị ca, nếu nhị ca muốn thì bảo nhị tẩu may cho huynh đi!"

Tần Diệu hừ một tiếng, nếu nương tử hần may được thì còn cần nhờ đến Lý Hầu La chắc? Tuy nhiên, nghĩ lại thì thấy cũng không thích hợp thật. Nếu như mặc y phục này đi ra ngoài, lỡ có ai hỏi tới, chẳng lẽ hần lại nói là của đệ muội may cho?

Lần đầu tiên Mã Đại Ni cảm thấy bản thân thật vô dụng, nhìn thấy tướng công rất muốn có, nhưng mình lại không may được: "Tướng công..." Giọng nói Mã Đại Ni mang theo một chút tự trách.

Tần Diệu thấy Mã Đại Ni như vậy, vội nói: "Nương tử, nàng làm sao vậy? Vừa rồi ta chỉ là nói đùa một chút mà thôi! Nàng nghĩ mà xem, ta làm việc ghi chép sổ sách, cả ngày đều ở trong kho hàng kiểm hàng, mặc y phục đẹp như vậy không phải là lãng phí hay sao?"

"Thật à?" Mã Đại Ni vô cùng tin tưởng Tần Diệu, trong lòng nàng, tướng công nhà nàng chính là người thông minh nhất thiên hạ. Có lời nói của Tần Diệu, cộng thêm tình tình trời sắp cũng không lo của Mã Đại Ni, chút tự trách trong lòng nàng nháy mắt liền bay biến mất tăm.

Việc may y phục đối với Lý Hầu La mà nói cũng chỉ là một cái nhấc tay, nhưng Tần Chung đã thay nàng từ chối, nàng cũng không dại gì mà đi ôm chuyện vào người. Nàng vui vẻ may y phục cho Tần Chung, là vì Tần Chung khác biệt so với những người khác, còn về việc khác biệt chỗ nào, chính nàng cũng không nói rõ được....

Nhưng mà, nhìn Tần Chung ăn mặc đẹp thế này, nàng lại có chút phát sầu, sớm biết như vậy thì không nên quá dụng tâm may, bộ dáng này mà đi ra ngoài, sợ là sẽ đúng như Tần Diệu nói, không biết sẽ làm bao nhiêu cô nương thêm khát...

Hôm sau chính là ngày thành thân của con trai út Tần đại bá, Tần Khả! Nếu đại bá mẫu đã đến mời, Tần mẫu và mấy người con dâu tất nhiên là phải đến giúp, ngay cả Lý Hầu La cũng phải đi theo.

Tuy nhiên, buổi sáng lúc thức dậy, Tần Chung và Lý Hầu La lại xảy ra tranh chấp.

Tần Chung thức dậy, lấy y phục mà Lý Hầu La may cho mình mặc vào, tâm trạng có chút vui vẻ hân hoan. Ai ngờ, Lý Hầu La vừa thức dậy đã nói ngay: "Hôm nay đừng mặc bộ này!"

Động tác vuốt vuốt y phục của Tần Chung dừng lại, không nhìn ra được vui buồn, hỏi: "Tại sao?"

Lý Hầu La bực bội gãi gãi đầu, chẳng lẽ muốn nàng nói rằng nàng không muốn hấn mặc bộ này rồi đi ra đường treu chọc mấy tiểu cô nương? Sinh ra vốn đã đẹp rồi, hiện tại còn ăn mặc như vậy, có khác gì là bánh bao nóng hôi, tỏa ra mùi hương thơm ngon, còn nói: mau tới ăn! Mau tới ăn!

"Ta cảm thấy huynh mặc như vậy thật khó coi!" Hết cách, Lý Hầu La đành phải trợn mắt nói đối.

Tần Chung không nói gì, thân thể hơi cứng đờ, sau đó thì im lặng cời y phục ra, rồi thay một bộ y phục mùa đông cũ nát.

Lý Hầu La nhìn dáng vẻ này của Tần Chung, hơi chột dạ một chút, nàng bị gì thế này? Sao lòng dạ tự dưng trở nên hẹp hòi như thế? Tần Chung có treu chọc tiểu cô nương hay không thì liên quan gì đến nàng?

Lý Hầu La họ khụ một cái: "Nếu như huynh muốn mặc, vậy cứ mặc đi!"

Tần Chung lắc lắc đầu, cười ôn nhu: "Không sao! Hôm nay nhà đại bá nhiều người, làm dơ y phục cũng không tốt!"

Thấy Tần Chung hiểu ý người như vậy, Lý Hầu La càng thêm xấu hổ, vội xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Hôm nay, ngoại trừ Tần Diệu phải đến bến tàu làm việc, thì tất cả mọi người trong Tần gia đều đến nhà Tần đại bá hỗ trợ, nhìn thấy Tần Chung đi theo sau Lý Hầu La, nhưng trên người lại không có mặc bộ y phục mà Lý Hầu La may, Tần mẫu có chút kinh ngạc: "Chung nhi, sao con không mặc y phục của nương từ con may?" Bộ đồ kia rất đẹp, Tần Chung mặc lên người đứng cạnh Lý Hầu La thì càng thêm xứng đôi.

Tần Chung không nhìn Lý Hầu La, mỉm cười trả lời Tần mẫu: "Đồng người, con sợ làm bẩn!"

Tần mẫu vội gật đầu: "Đúng đúng đúng, hôm nay đồng người, trẻ con trong thôn trên người toàn là bùn đất, nếu để chúng làm bẩn y phục thì thật đáng tiếc."

Một nhà Tần gia mang theo ba đứa trẻ đi hết nửa thôn mới đến được nhà Tần đại bá. Lúc này, người đến dự tiệc rượu còn chưa nhiều, chỉ có mấy người đến để phụ giúp một tay.

Thấy một nhà Tần gia, Tần đại bá vội bước tới đón: "Lão tam, lần này làm phiền đệ rồi!"

Tần phụ phát tay: "Đại ca, huynh nói vậy cũng quá khách sao rồi, đều là người một nhà cả, nói làm phiền cái gì chứ?"

Trong lòng Tần mẫu hừ lạnh một tiếng, nhưng nghĩ dù sao hôm nay cũng là ngày đại hỉ, không nên làm mọi người thấy khó chịu, bà lấy ra một trăm văn tiền và mười quả trứng gà, đưa cho Tôn thị vẫn luôn đứng chờ bên cạnh ngay từ khi bọn họ mới bước vào cửa.

Tôn thị nhìn lễ vật, nhiều đây đối với người khác thì đã là không tệ rồi, nhưng tam phòng đầu có giống với người khác! Vốn dĩ chờ rằng sẽ nhận được hậu lễ, bây giờ lại chỉ có bấy nhiêu, sắc mặt Tôn thị liền rất khó coi, nhưng bà ta vẫn thu lễ.

Từ lúc Tần mẫu nhìn thấy sắc mặt Tôn thị thay đổi thì đã làm tốt công tác chuẩn bị, nếu Tôn thị dám cãi nhai một câu nào, Tần mẫu sẽ làm cho bà ta đẹp mặt ngay. Người ta đã không quan tâm đến ngày đại hỉ của họ, thì bà sợ cái gì.

Nhưng cuối cùng Tôn thị cũng không nói gì cả, bà dẫn đường cho Tần mẫu cùng ba người Trương Thúy Thúy, Mã Đại Ni và Lý Hầu La ra sau bếp, còn ba đứa nhỏ thì để Tần Chung trông chừng.

Bởi vì phòng bếp nhà Tần đại bá chật chội, nên Tần đại bá đắp hai cái lò đất ở phía ngoài, phía trên còn đặt hai cái nồi lớn.

Lý Hầu La nhìn thoáng qua phòng bếp, người được mời đến nấu nướng ngày hôm nay, ngoại trừ Tần nhị bá mẫu Trương thị và con dâu Phương thị của nhị phòng, thì chỉ còn lại con dâu lớn Mã thị của Tần đại bá và người một nhà Tần gia mà thôi.

Tần đại bá thậm chí còn không mời được một đầu bếp đến.

Tần mẫu vừa thấy thì trong lòng càng thêm kinh thường Tôn thị, chẳng qua là do tiếc của, không muốn tặng lễ lại cho người đến phụ giúp mà thôi, vì vậy mới cố vơ vết nhân lực ở Tần gia.

Sắc mặt Trương thị cũng rất khó coi, có ai là kẻ ngốc đâu, chẳng lẽ không nhìn ra được Tôn thị nghĩ gì à? Bà trực tiếp hỏi: "Đại tẩu, tẩu không mời thêm ai khác nữa hả?"

Tôn thị than dài một tiếng: "Aiz da, đệ muội, muội nói cái gì vậy? Tần gia chúng ta nhiều người như vậy, muội và tam đệ muội lại có tay nghề, thì cần gì phải mời thêm người khác." Dứt lời, Tôn thị liền an bài công việc cho mỗi người.

Tần mẫu lạnh lùng nhìn Tôn thị một cái, rồi để mặc cho bà ta sắp xếp công việc. Lỡ như yến tiệc ngày đại hi hôm nay mà có sơ sót gì, tuy rằng người tam phòng bọn họ cũng sẽ mất mặt theo, nhưng kẻ đứng mũi chịu sào vẫn là đại phòng bên này.

Hơn nữa, Tần mẫu cũng đã nghĩ kỹ rồi, đám người này đều là người tự tư tự lợi*, người muốn nói lý lẽ với bọn họ cũng như nước đổ đầu vịt, vậy thì cứ để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm, dù sao chỉ cần không nhòm ngó đến nhà của bà, thì bà cũng nhắm mắt làm ngơ.

(*tự tư tự lợi: tham lam ích kỷ.)

Mùa đông, nước đóng băng rất nhanh, Tôn thị lại tiếc củi tiếc lửa, không chịu nấu nước ấm để rửa rau. Mã Đại Ni bị phân đi rửa rau, vừa chạm tay vào nước đã la lên ôi mẹ ơi!

Mã Đại Ni cũng mặc kệ không thèm nói gì, ngày thường ở nhà, nàng đã thường xuyên làm ăn ẩu tả, không trề nải thì cũng làm qua loa, bây giờ ở đây thì lại càng khỏi phải nói. Mã Đại Ni trực tiếp bỏ hết đồ cần rửa vào xô lớn, rồi múc nước xối lên.

Thời tiết lạnh, nên nguyên liệu nấu ăn cũng không được phong phú, tất cả đều là rau cải phơi khô, Mã Đại Ni lại rửa như vậy, có thể sạch được mới là lạ.

Tần mẫu rút cuộc cũng không nhịn được nữa, bà ghét nhất là lời thôi bẽ bối: "Nhà lão nhị, người rửa sạch cho ta, còn dám làm ẩu tả làm tả, coi chừng ta chặt tay người!"

Mã Đại Ni rút cổ lại, rất không tình nguyện mà bỏ rau vào trong thau gỗ một lần nữa, biểu tình giống như là đang chịu khổ hình vậy. Nàng thử chạm tay vào nước thăm dò, vừa chạm tới mặt nước thì đã nghe răng trợn mắt, gương mặt sinh ra vốn dĩ cũng khá xinh, vậy mà bị nàng biểu hiện thành y như là khi vậy.

Lý Hào La nhìn thấy liền phì cười ra tiếng, nhị tẩu đôi khi cũng khá hài hước.

Lý Hào La, Trương Thúy Thúy đi theo Tần mẫu xắt rau, phải khiêng mấy vại dưa muối đã ướp sẵn đến. Mấy vại dưa muối này khá nặng, cũng may là sức lực Lý Hào La lớn, khiêng chúng cũng không đến nổi lao lực. Nhưng Tần mẫu và Trương Thúy Thúy thì lại nhũn mảy liên tục, cũng không biết Tôn thị đã ướp như thế nào, mà vại dưa muối lại có mùi mốc.

"Mẹ, có phải mẹ thấy mệt không? Hay là để con khiêng cho, sức của con lớn!" Lý Hào La sợ Tần mẫu làm không nổi, nếu như bà thật sự khiêng hết hai vại dưa muối này, e là cả cánh tay cũng không thể nhấc lên được nữa mất.

Trong lòng Tần mẫu thấy ấm áp, nhưng bà cũng lo lắng cho Lý Hào La: "Mẹ không cần con nhọc lòng, ngược lại, tay của con mới cần phải bảo vệ cho tốt, chỉ là hai vại thôi, mẹ với nhà lão đại khiêng là được!" Nếu không phải lo lắng thanh danh của Lý Hào La bị bôi đen, nhà đại bá làm hi sự, đại bá mẫu đã đến mời, vậy mà cháu dâu không tới, người khác chắc chắn sẽ nói ra nói vào, thì bà đã để Lý Hào La và Tần Chung ở nhà rồi, khỏi phải tới đây chịu tội.

Trương Thúy Thúy nghe Tần mẫu nói xong, ánh mắt tối sầm lại, lúc xắt rau cũng mạnh tay hơn.

Tần Chung ở trong sân, chỉ làm một số việc nhẹ nhàng, tuy nhiên, có vài thời điểm không biết vô tình hay cố ý mà ánh mắt cứ tia về phía phòng bếp.

Từ từ, khách khứa đến đầy sân, đều là người cùng thôn, lễ vật cũng không có gì quý giá. Người dân Tiểu Thanh Thôn đơn thuần chất phác, tuy rằng không giàu có gì, nhưng ăn no mặc ấm là không thành vấn đề, nên cũng không có tình huống có người chỉ xách theo bó rau đại đến để ăn chực.

"Ha ha ha... Tần lão ca, chúc mừng, chúc mừng!" Người có giọng nói lớn sang sảng độc nhất vô nhị ở Tiểu Thanh Thôn này chính là Trương Đại Trụ.

Trương Đại Trụ là một nhân vật khá nổi danh trong thôn, ông từng một mình đánh hạ một con gấu chó mà vang danh khắp Vân Dương huyện. Đi theo phía sau Trương Đại Trụ là hai đứa con trai của ông, tuổi độ mười ba, mười bốn, đáng người to khỏe cường tráng. Trong nhà mà có ba người nam nhân thế này, đi đến đâu cũng sẽ rất oai phong. Nhưng hai tiểu tử này lại có cái tên không hề hợp với dáng người y như ngọn núi nhỏ kia một chút nào. Đứa lớn thì trên là Trương Tiểu Bảo, đứa nhỏ thì tên là Trương Tiểu Bối.

Trương Đại Trụ rất thương hai đứa con của mình, việc săn thú trên núi chính là mang đầu treo ở thất lưng, hiện tại trong nhà cũng có chút tiền, nên ông muốn đưa hai đứa con đi đọc sách. Ông không cần chúng thi được công danh, tạo được tên tuổi gì, chỉ cần biết viết chữ, cộng số, sau này tìm công việc ghi chép sổ sách gì đó ở bên tàu là được, đỡ hơn phải làm thợ săn.

Nhưng hai tên tiểu tử của nhà ông lại có tình chỉ được sức trâu, ngoài ra thì hoàn toàn không có đầu óc gì cả. Vô số lần Trương Đại Trụ nhìn hai đứa con

trai mà lo lắng không thôi. Nếu hỏi ông, ở trong thôn, ông thêm nhất là con cái của nhà nào? Thì Trương Đại Trụ chắc chắn sẽ trả lời là con cái nhà Tàn gia. Nhìn mấy đứa trẻ Tàn gia mà xem, một đứa càng anh tuấn hơn so với một đứa. Đặc biệt là Tàn Chung, tuổi còn nhỏ mà đã có tính tình trầm ổn, đầu óc lại rất thông minh, ông cảm thấy, về sau, Tàn Chung nhất định sẽ có tiền đồ.

Thấy Tàn Chung đang ở trong sân phụ giúp sắp đặt bàn ghế, Trương Đại Trụ liền cười ha ha đi đến gần: "Chung ca nhi, sức khỏe của cháu vừa khá lên thôi, sao cũng đến giúp đỡ thể này?"

Tàn Chung ôn hòa, tôn kính gọi một tiếng Đại Trụ thúc: "Chỉ là chút chuyện vặt, không có sao! Hơn nữa, hôm nay là ngày đại hỉ của Khả ca, sao cháu có thể không đến giúp đỡ cho được?"

Trương Đại Trụ giơ ngón tay cái lên với Tàn Chung, rất hiểu chuyện! Tuy nhiên, nhìn thấy Tàn Chung, ông lại nhớ đến chuyện trên núi ngày ấy: "Thê tử của cháu đâu? Thúc có kể cho hai đứa con mình nghe về chuyện thê tử cháu đánh lợn rừng, nhưng cả hai chúng nó đều không tin."

Tàn Chung nhìn về phía phòng bếp, trong mắt hiện lên một chút nhu hòa, trong đó dường như chứa đựng đầy điểm sáng nhỏ như ngôi sao, hần hơi rũ mắt đáp: "Ồ bên kia phụ việc ả!"

(*rũ mắt: chính là biểu cảm mặt hướng thẳng nhưng ánh mắt lại nhìn xuống phía dưới.

*rũ mi: là hơi hơi khép nửa mi mắt nhưng không có nhắm lại hoàn toàn, còn ánh mắt lúc đó có thể là đang nhìn thẳng hoặc nhìn xuống. Nó tương tự như hành động hơi híp mắt nhìn, nhưng được dùng trong trường hợp che giấu tâm tư, còn híp mắt nhìn thì dùng trong trường hợp nhìn ai đó một cách có địch ý, hoặc quan sát, đánh giá mà lộ rõ biểu cảm ra ngoài.)

"Cháu lo lắng thê tử vất vả nên mới đến theo ả?" Trương Đại Trụ hỏi thật lòng, không có ý chọc ghẹo.

"Ừm!" Tàn Chung nghiêm túc gật đầu đáp.

Trương Đại Trụ sừng sốt, sau đó lớn tiếng cười phá lên: "Không tệ! Nam nhân biết thương thê tử mới là nam nhân tốt!"

Tàn Chung làm bộ hơi ngượng ngùng cúi đầu, lúc cúi đầu thì lên nhìn đến bộ y phục không biết được làm từ loại da của con gì trên người Trương Đại Trụ, lông dày, màu vàng vàng, nhìn khá ấm áp.

Trong lòng Tàn Chung khẽ động, ngẩng đầu lên, vừa cười vừa khen y phục của Trương Đại Trụ: "Đại Trụ thúc, bộ y phục này nhìn thật ấm, là do phẩm chất may ả?"

"Đúng vậy, đây là da của một con gấu do ta săn được..." Tiếp theo, Trương Đại Trụ bắt đầu thổi phồng chuyện mình đã săn con gấu kia gian nan thế nào, tình huống lúc ấy nguy hiểm ra sao.

Tàn Chung làm ra vẻ vô cùng nghiêm túc lắng nghe, còn thường xuyên phụ họa một câu, nhưng sự thật thì lại đang thất thần, trong đầu Tàn Chung căn bản là không suy nghĩ cùng một chuyện với Trương Đại Trụ.

Vất vả lắm mới chờ được đến lúc Trương Đại Trụ nói xong, Tàn Chung liền nhân cơ hội, làm như chỉ là vô tình nói ra mà thôi: "Nương tử của cháu cũng may cho cháu một bộ y phục mùa đông."

"A, vậy ả? Mùa đông năm nay khá lạnh, may sớm một chút cũng tốt!" Trương Đại Trụ thuận miệng nói.

Trương Đại Trụ không nói theo như dự tính của Tàn Chung, làm Tàn Chung hơi dừng lại một chút, lát sau mới dịu giọng nói tiếp: "May rất đẹp, tay nghề của nương tử cháu rất giỏi!"

Nếu người muốn đàm luận với Trương Đại Trụ xem trong thôn này ai là người khỏe nhất, ai săn thú giỏi nhất, thì ông nhất định sẽ hứng thú bùng bùng mà bàn luận với người. Nhưng chuyện nữ nhân may xiêm y thì có gì đáng nói đâu? Đó không phải là việc các nàng nên làm ả?

Trương Đại Trụ làm sao biết được tâm tư của Tàn Chung, tưởng rằng Tàn Chung chỉ là thuận miệng tâm sự mà thôi: "Ừm! Không tệ! Nữ nhân vốn nên hiền huệ một chút mới tốt, Chung ca nhi, thúc nói cho cháu biết..." Tiếp đó, ông lại bắt đầu lôi kéo Tàn Chung, kể cho hần nghe những sự tích anh hùng trong những lần lên núi săn thú của mình. Hai đứa con của Trương Đại Trụ sùng bái nhất là cha mình, lúc đứng ở phía sau nghe kể chuyện cũng thường phụ họa vài câu.

Trong tay Tàn Chung đang cầm túi tiền mà Lý Hầu La làm cho mình, lúc sáng, sau khi Lý Hầu La không cho hần mặc y phục mới, hần liền lấy túi tiền đeo ở bên hông, về mặt Tàn Chung thập phần nghiêm túc, cũng thường khen ngợi Trương Đại Trụ vài lời, làm cho Trương Đại Trụ thấy sáng khoái cười lớn, rồi lại đưa tay vuốt vuốt túi tiền của mình, cố ý giơ lên ngắm nghía.

"A, Chung ca, túi tiền này của huynh thật là đẹp, huynh mua ở đâu vậy?" Cuối cùng, hai đứa con của Trương Đại Trụ cũng chú ý tới hành động của Tàn Chung. (*Sa: *lếc mắt* Rất muốn hỏi một câu: Chung ca, ca có thấy mệt không?)

Nụ cười bên môi Tàn Chung càng tươi hơn, mang theo một chút đắc ý: "Nương tử ta làm!" Trong lòng còn thầm bổ sung thêm một câu: chỉ làm cho ta. Tàn Chung hoàn toàn lựa chọn quên đi chi tiết là lúc ấy Lý Hầu La chỉ tiện tay lấy một cái túi tiền từ trong một đồng tử tiền đã làm xong, cùng với chi tiết hần đứng chắn trước mặt Lý Hầu La, thay nàng cự tuyệt chuyện cho Tàn Diệu một cái túi tiền.

"Tay nghề tẩu tử thật giỏi! Chung ca, huynh thật có phúc! Chỉ nhìn tay nghề thôi thì đã biết tẩu tử chính là một người vô cùng hiền huệ rồi..." Con trai lớn

của Trương Đại Trụ cực kỳ hâm mộ, hẳn cũng muốn cưới thế tử, nhưng còn chưa biết sẽ cưới về dạng người thế nào. Cái khác không nói, hẳn chỉ mong đừng giống mẹ hẳn ở nhà là tốt rồi! Nhìn cha ở bên ngoài rất oai phong, nhưng vừa về đến nhà, đứng trước mặt mẹ thì liền biến thành đáng yêu đáng thương. Cho nên, hẳn quyết chí sau này phải tìm một nương tử trắng trẻo mịn màng, ngoan ngoãn nghe lời hẳn, nghĩ đến cuộc sống như vậy... Ôi! Thật là đẹp!

Tần Chung nói bằng giọng điệu bình tĩnh: "Rất giỏi!" Sau đó còn nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: "Nàng may y phục cũng rất giỏi!"

Con trai lớn của Trương Đại Trụ nghe mà trong lòng hâm mộ đến đỏ mắt!

(*hâm mộ đến đỏ mắt hay ghen tị đến đỏ mắt,... Từ đỏ mắt ở đây có thể hiểu là vô cùng, rất,...)

Trương Đại Trụ bỗng tát một cái lên sau đầu con trai lớn: "Mơ mộng cái gì thế?"

Không lâu sau, già trẻ lớn bé trong Tiểu Thanh Thôn lần lượt đến đông đủ, trong sân không bày đủ bàn ghế, phải đặt thêm vài cái bàn ở bên ngoài.

Nhiều người như vậy, dù là ăn cháo loãng thì cũng phải tốn hết mấy nôi.

Mà Tôn thị thật sự là đãi khách bằng cháo loãng, nấu lộn với bột ngô, còn hận không thể dùng một gáo gạo nhỏ mà nấu thành một nôi thật lớn. Tần mẫu quả thật là nhìn không vừa mắt, bà xoa xoa cánh tay vì khiêng vại dưa muối mà hơi mỏi: "Đại tẩu, cháo này của tẩu làm sao mà mang ra ngoài được? Người ta nhìn thấy còn không nói ra nói vào hay sao?"

Tôn thị lập tức than ngắn thở dài: "Đệ muối, do muối không biết cuộc sống ở nhà tẩu khó khăn thế nào thôi! Lần trước, cha bọn nhỏ đến nhà muối xin giúp đỡ một chút, nhưng lại không mượn được gì về...."

"Cái rắm ấy! Họ Tôn kia, bà ít diễn tuồng một chút đi! Nếu như bà đã không biết mắc cỡ, thì để tôi liệt hết mấy việc làm không biết xấu hổ của nhà các người trong mấy năm qua ra mà kể rõ từng chuyện một, bản thân mấy người đã không biết xấu hổ, chẳng lẽ tôi còn phải giúp mấy người giấu giếm há?" Tần mẫu chém mạnh con dao lên thớt một cái, hai tay chống nạnh, khí thế cộng lửa giận đều triển khai hết ra ngoài.

Tôn thị không dám làm căng, vội cười nói: "Sao có thể như vậy! Đệ muối, chúng ta là chị em dâu đã nhiều năm, dâu phải là muối không biết, cái miệng này của ta...."

Tần mẫu hừ một tiếng: "Đủ thôi!"

Tôn thị ghen hờn.

Lý Hào La chẳng nề nang ai, thẳng thừng khen ngợi Tần mẫu ngay dưới mí mắt mọi người: "Mẹ, mẹ thật lợi hại!"

Tần mẫu nghe xong, càng thêm ưỡn ngực.

Sắc mặt Tôn thị cứng đờ: "Cháu dâu, vừa rồi là mẹ chồng của cháu mắng ta đó!"

Lý Hào La a lên một tiếng, ra vẻ khó hiểu hỏi lại: "Mẹ con mắng đại bá mẫu hả? Không phải là mẹ con đang nói thật à?"

"Ha ha ha...." Mã Đại Ni thật sự không nhịn nổi nữa, cười phá lên: "Tam đệ muối, muối quá thật thà rồi!" Một đao này..... Chém cũng đau thật!

Trương Thúy Thúy chôn đầu thấp xuống, khóe miệng cũng không nhịn được mà kéo giãn ra.

"Người... Các người...." Tôn thị tức đến nỗi bàn tay cũng run lên, lại nhìn sang con dâu cả Mã thị nhà mình, nàng ta đang cúi đầu tận lực giảm đi cảm giác tồn tại, không dám liếc nhìn Tần mẫu dù chỉ là một cái. Nhìn mà xem, mẹ chồng nàng dâu nhà người ta thật là đồng lòng, còn con dâu nhà bà nhìn thấy bà bị người ta ức hiếp, mà ngay cả một câu cũng không dám lên tiếng.

"Đại bá mẫu, sắp khai tiệc rồi, người không gấp sao? Mẹ, đại bá mẫu không gấp, vậy chúng ta cũng không cần phải gấp gấp làm gì, mấy rau củ này không cần xắt nữa, xắt nhiều như vậy, tay của con muốn gãy luôn rồi!" Lý Hào La cố ý nhún mày, xoa xoa cổ tay.

Tôn thị chỉ có thể dằn nén lửa giận xuống, phân phó việc xào rau. Xào rau cho nhiều người ăn như vậy, chỉ cần sạn đao rau trong chảo thôi cũng đủ vất vả rồi. Tôn thị nói: "Hào La, cháu làm việc nhanh nhẹn như vậy, xào một ít rau chắc là không có vấn đề gì đúng không?" Chảo và sạn to này là chuyên dùng để nấu nướng trong mấy đám tiệc, chỉ có nam nhân mới cầm nổi, còn nữ nhân thì chỉ đảo vài cái là đã mệt rồi. Tôn thị làm vậy, rõ ràng là đang muốn làm khó Lý Hào La.

(*sạn: có ai không biết cái sạn là gì ko nhỉ? Nếu ko biết thì vào bếp xem nhé, còn ko thì hỏi mẹ đi, nhưng nhớ đội nón bảo hiểm rồi hỏi, không thôi bị khô đầu thì Sa ko chịu trách nhiệm đâu!)

Tần mẫu đen mặt, bà vừa định lên tiếng thì đã bị Lý Hào La giữ chặt cổ tay kéo về. Lý Hào La quay lại nhìn Tôn thị, mỉm cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề!"

Lý Hào La bước tới đứng gần chảo, cái sạn lớn bị Lý Hào La cầm lên một cách nhẹ nhàng như không. Tôn thị thấy không làm khó được Lý Hào La, trong lòng thầm mắng: thật sách* rồi! Sao bà lại quên mất Lý Hào La là người có sức lực lớn đến nỗi có thể khiêng cả một con lợn rừng kia chứ?

(*thất sách: tính toán sai lầm một chuyện gì đó, làm cho sự việc bị thất bại.)

Nhưng rất nhanh thì Tôn thị đã không còn tâm tư lo lắng về việc này nữa, bởi vì Lý Hào La đang bắt đầu bỏ mỡ vào chảo để xào rau.

(*lúc trước đã chú thích rồi, nhưng sợ các bạn quên nên nhắc lại một chút. Thời xưa không có dầu ăn, đều là mỡ động vật, mỡ người thì sẽ đông lại, rồi được bảo quản kỹ, lúc nấu đồ ăn sẽ lấy một ít ra dùng.)

Bên cạnh chảo là một cái hủ sành, trong hủ chính là mỡ dùng để nấu ăn cho bữa tiệc hôm nay. Chỉ thấy Lý Hào La cầm muống gỗ, xắn vào trong hủ một cái, tức thì, mỡ trong hủ liền sôi đi hơn phân nửa.

Trong biểu tình tròn mắt há hốc mồm của Tôn thị, Lý Hào La bỏ hết muống mỡ vào chảo, đảo cho mỡ tan ra.

"Người làm cái gì vậy hả?" Tôn thị đau lòng xót của hét lên chói tai.

Tiếng hét lớn đến mức làm người ta thót tim, rất nhiều người trong sân cũng nghe thấy, Tần Chung ngẩng đầu lên, thấy người mà Tôn thị nhắm vào là Lý Hào La, liền muốn cất bước đi về phía phòng bếp.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đội ngũ đón dâu đã về tới, Tần Chung là gia quyến bên nhà trai, nên hiện tại đang ngoài cửa đón người. Tần Chung chỉ lo nhìn về phía Lý Hào La, ngoài cửa thì đứng đầy người đang nhón nháo không thôi, chính vì vậy mà Tần Chung không biết bị ai đẩy ngã, tề xuống đất, cái trán còn đụng trúng cạnh bàn.

"Tướng công!" Đúng lúc Lý Hào La vừa ngẩng đầu nhìn sang thấy được cảnh này, liền hét lên một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy có một cơn gió tạt qua, lúc nhìn lại thì đã thấy Lý Hào La chạy tới bên cạnh Tần Chung. Nàng đỡ Tần Chung đứng dậy, quan sát kỹ càng từ trên xuống dưới, sau khi xác định Tần Chung không sao, mới quay đầu lại quát: "Là ai đẩy tướng công ta? Mau bước ra đây cho ta!" Trong tay Lý Hào La còn đang cầm cái sạn lớn, vẻ mặt hung thần ác sát!

Mọi người: Hung dữ quá!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chui đầu vào lưới

Edit: Sahara

Lực chiến của Lý Hào La ở mặt thể tuy rằng không được xem là mạnh, nhưng ít ra cũng từng giết vô số Zombie, hiện tại, hai mắt Lý Hào La tròn trừng, tay cầm sạn lớn, quả thật đã phát huy triệt để ý nghĩa của bốn chữ sát khí đằng đằng.

Một giọng nói run run rẩy rẩy khê vang lên: "Hình... Hình như là do đệ... Không.. Không cần thận dụng trúng Chung ca.." Người nói chuyện là Trương Tiểu Bảo*, hẳn nhìn Lý Hào La, nuốt mạnh một ngụm nước miếng, thật muốn khóc quá đi! Không phải nói thê tử của Chung ca rất hiền huệ sao? Vậy người như mẫu dạ xoa, còn hung dữ hơn cả mẹ hắn này là ai?

(*Chương trước nói con lớn Trương Đại Trụ tên Trương Đại Bảo, con nhỏ tên Trương Tiểu Bối, nhưng chương này thì viết là Trương Tiểu Bảo. Nguyên văn cover như vậy, từ giờ edit con nhỏ của Trương Đại Trụ là Trương Tiểu Bảo nha.)

Lý Hào La cầm cái sạn lớn bước lên trước một bước.

Trương Tiểu Bảo lập tức lùi lại một bước theo bản năng: Mẹ ơi, cứu con!

Lý Hào La nhìn chằm chằm Trương Tiểu Bảo, một thiếu niên to khỏe mà lúc này lại co đầu rụt cổ như muốn chui thẳng xuống đất. Nhìn biểu tình của hắn cũng không giống giả bộ. Sau khi chắc chắn chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Lý Hào La mới hạ tay cầm cái sạn xuống, nhưng vẫn nói một câu: "Sao người có thể không cẩn thận như vậy hả? Người nhìn thân hình của người đi, rồi nhìn lại tướng công của ta xem, người cảm thấy chẳng có chịu nổi sự xô đẩy của người không?"

"Không chịu nổi, không chịu nổi..." Trương Tiểu Bảo vội nói liên thanh.

Lúc này, Lý Hào La mới quay lại, đau lòng hỏi Tần Chung: "Tướng công, có đau không?"

Trương Tiểu Bảo liều mạng nháy mắt ra hiệu cho Tần Chung, còn Tần Chung thì lộ ra vẻ uy khuất, môi mím khẽ mồm: "Đau~!"

(*Sa: ôi! Ta thật sự rất muốn xông lên xé rách cái mặt nạ của Chung ca!)

Lý Hào La lập tức quay đầu lại, quát lớn: "Nhìn xem người đã đẩy tướng công ta thành bộ dạng gì rồi này! Sau này người còn đẩy tướng công ta nữa, ta

sẽ...." Lý Hầu La vung cái sạn lên cao rồi đánh xuống, khó khăn lắm mới kiềm lòng dừng nó lại ngay sát mặt Trương Tiểu Bảo.

Mọi người chứng kiến một màn vừa uy vũ oai phong, vừa đầy nguy hiểm này đều phải kinh hô một tiếng.

"Không dám, tâu từ, tâu tha cho đệ đi, đệ không dám nữa!" Trương Tiểu Bảo vội ôm đầu xin tha.

Bấy giờ, Lý Hầu La mới chịu quay người đi. Từ lúc Lý Hầu La lao tới như một con gió lốc, cho đến lúc được Lý Hầu La đỡ lên, Tần Chung cũng vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Nhìn thấy Lý Hầu La che chở cho mình như thế, Tần Chung đứng ở phía sau, mãi cũng không thể áp chế được nụ cười.

"Tướng công, có thấy chóng mặt không?" Trước mặt người ngoài, Lý Hầu La luôn gọi Tần Chung là tướng công, làm Tần Chung rất vui vẻ.

"Không có!" Tần Chung mỉm cười nhìn Lý Hầu La, ánh mắt vô cùng chăm chú.

Lý Hầu La bị Tần Chung nhìn bằng ánh mắt như thế, trong lòng nằng hơi run lên một chút, vội nói: "Ta còn phải đi xào rau, huynh... Huynh nhớ cẩn thận một chút!" Dứt lời, Lý Hầu La liền vội vàng chạy đi, đứa nhỏ này, sao cứ vô ý câu hồn người khác như vậy chứ? Lý Hầu La vừa chạy vừa vỗ vỗ lồng ngực mình.

Thấy Lý Hầu La đi rồi, mọi người đứng ở cửa mới xem như được thở phào nhẹ nhõm, nàng dâu nhỏ này cũng quá hung dữ rồi! Ai da, thân thể Tần Chung gầy ốm thế kia, ngày tháng sau này chắc chắn phải chịu khổ rồi!

Mọi người lo lắng cho Tần Chung, còn Tần Chung thì lại đang bình tĩnh nhìn theo bóng lưng của Lý Hầu La, trong mắt dâng lên một cảm xúc không rõ tên. Cái được gọi là giao ước hai năm kia....., trong nháy mắt, Tần Chung bỗng hạ một quyết định, ngay lập tức vẫy vẫy tay gọi Tần Tử Viễn đang đứng cách đó không xa.

Tần Tử Viễn cũng bị sự hung dữ vừa rồi của Lý Hầu La hù dọa, tiểu thẩm thẩm quả nhiên là rất lợi hại! Thấy Tần Chung vẫy vẫy tay gọi mình, hai mắt Tần Tử Viễn liền sáng lên: Lại sắp có điểm tâm ăn nữa à?

Từ Viễn quẹt cái miệng nhỏ một cái, vui vẻ chạy tới trước mặt Tần Chung.

Chờ sau khi Từ Viễn đến gần, Tần Chung mới khẽ sát vào tai nhóc, nhỏ giọng dặn dò tỉ mỉ.

Từ Viễn ra về đã nghe hiểu hết, gật gật đầu, sau đó lợi dụng thân thể nhỏ bé của mình lườn lách xuyên qua đám đông, lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Mọi người đều đang bận rộn, không ai để ý đến nhóc con lén chuồn ra khỏi sân.

Trong sân, thời điểm Trương Tiểu Bảo bị Lý Hầu La dọa sợ, suốt toàn bộ quá trình, Trương Đại Trụ đều đứng ở một bên xem kịch vui. Chờ sau khi Lý Hầu La đi rồi, Trương Tiểu Bảo mới mang vẻ mặt oán niệm đi đến bên cạnh cha mình: "Con nghĩ sai rồi! Tâu từ còn hung dữ hơn cả mẹ nữa! Con thấy ngày tháng sau này của Chung ca sẽ rất khổ sở!"

Trương Đại Trụ lập tức tát một cái mạnh lên đầu Trương Tiểu Bảo, làm cả người Trương Tiểu Bảo lão đảo: "Tiểu tử ngốc, sau này, nếu như con có thể tìm được một thê tử như vậy, thì đó mới thật sự là phúc phận của con!" Nương tử nhà ông, phạm là có ai dám nói xấu một câu về ông, thì nương tử ông sẽ lập tức xách dao rượt kẻ đó chạy khắp thôn. Phúc phận của Chung ca nhi cũng không nhỏ chút nào đâu!

Trương Tiểu Bảo bĩu môi, hoàn toàn không đồng ý với điều này, ở nhà bị đàn áp mà còn nói là có phúc? Xem ra cha hắn bị mẹ ăn hiếp đến ngu người luôn rồi!

Có mấy tiểu cô nương đi theo trường bối trong nhà đến dự tiệc rượu, vốn muốn lén lút ngắm Tần Chung thêm vài lần, bây giờ nhìn thấy Lý Hầu La hung hãn như vậy thì ngay cả nhìn trộm một lần thôi cũng không dám, chỉ đành âm thầm thương tiếc thay cho Tần Chung: Chung ca ca đáng thương, về sau không biết còn phải chịu khổ bao nhiêu nữa đây!

Cảnh tượng vừa rồi, mấy người ở phòng bếp cũng có nhìn thấy, Tần mẫu tất nhiên là càng xem càng vui mừng, con dâu bảo vệ con trai như vậy, sau này không cần lo Chung nhi sẽ bị ủy khuất điều gì nữa.

Tôn thị thấy bộ dáng Lý Hầu La cầm sạn lớn vô cùng hung dữ, liền nuốt nước miếng không ngừng: "Giì nhì? Cháu dâu, đồ ăn này... Hay là cứ để tâu từ cháu xào đi!" Hung dữ như vậy, lỡ nó cầm sạn đánh bà thì sao? Còn có một chảo rau đầy mỡ kia nữa, quả thật là đang móc ruột móc tim bà mà.

Lý Hầu La đứng im trước chảo lớn: "Không sao đâu! Đại bá mẫu, người không cần đau lòng cho cháu, cháu vẫn cảm nổi cái sạn này mà, á, mờ trong chảo đi đâu hết rồi?" Thì ra là Tôn thị thấy Lý Hầu La đi rồi, liền cầm muống gõ múc mỡ ra bỏ lại vào hũ, còn vừa múc vừa nói với Tần mẫu là Lý Hầu La phá của, không biết củi gạo mắc, sau này chắc chắn không giữ được gia tài.

Tần mẫu nghe xong thì chửi lại Tôn thị một trận.

Dưới ánh mắt khản trương của Tôn thị, Lý Hầu La lại đổ mỡ vào chảo lần nữa, lần này còn dùng nhiều mỡ hơn vừa rồi.

Tôn thị cảm thấy lồng ngực mình đau vô cùng, bà muốn bước tới mắng, nhưng chợt thấy Lý Hầu La cầm cái sạn lớn đảo rau qua lại nhẹ nhàng mà uy vũ, hai cánh môi của bà liền ngậm chặt như bị khâu lại, không dám ho he tiếng nào. Đứa cháu dâu này là con cộp cái đó, lỡ như nó thật sự đánh cho bà một sạn thì biết làm thế nào?

"Đại tâu, bỏ thêm rau!" Lý Hầu La cất giọng giòn giã.

"A, được!"

Tôn thị chẳng qua chỉ hơi do dự một chút, thì rau cải xắt xong đã được bỏ hết vào chảo.

Tôn thị trơ mắt nhìn Lý Hầu La cầm sạn trộn đều rau xanh và bao nhiêu mỡ, hai mắt bà bỗng tròn trắng, cả người ngã ra sau.

Con dâu Mã thị vội vàng đỡ lấy Tôn thị: "Mẹ, người bị làm sao vậy?"

Tôn thị vuốt vuốt lòng ngực, suy yếu nói: "Mẹ chóng mặt, ngực đau!" Đồ ăn đãi khách kia đâu phải là mỡ, rõ ràng chính là thịt của bà.

Kỳ thực, dựa theo tiêu chuẩn của Lý Hầu La mà nói, bao nhiêu đây mỡ cũng không nhiều lắm, chỉ là vừa đủ mà thôi, một chảo rau lớn như vậy, không bỏ đủ mỡ, làm sao mà nuốt trôi được?

Nhưng tiêu chuẩn ẩm thực của Lý Hầu La hiển nhiên là không giống với người nơi đây, ngay cả Tần mẫu cũng cảm thấy có chút lãng phí, nhưng bà nhớ đến những việc làm ghê tởm của đại phòng thì không thêm lên tiếng nữa. Tôn thị cứ luôn thích nhìn chằm chằm vào đồ của người khác, nhưng bản thân bà ta thì lại keo kiệt bủn xỉn, bây giờ dạy cho bà ta một bài học cũng tốt.

Tôn thị an bày đãi khách là năm món một canh. Nói là năm món, nhưng kỳ thực cũng chỉ là dưa muối xào khoai tây, rau dại xào khoai tây, bánh khoai tây chiên, canh cải trắng và giá xào.

Tất cả đều là rau củ quả, hoàn toàn không có được một miếng thịt nào.

Tần mẫu vừa nhìn thì sắc mặt liền không còn chút ánh sáng, tuy rằng bình thường tất cả mọi người đều tiết kiệm, nhưng lúc đãi tiệc, ít nhất cũng phải có được một, hai món ăn mặn chứ! Cái đại phòng này thì ngược lại, thật là không biết mắc cỡ mà!

Cứ chờ mà xem, sau hôm nay, Tần gia nhất định sẽ nổi danh khắp Tiểu Thanh Thôn!

Quả nhiên, khi đồ ăn được dọn lên, mọi người đến uống rượu đều khe khẽ thì thầm. Dù mọi người đều biết trong Tần gia chỉ có tam phòng là làm việc đường hoàng có quy tắc, còn hai phòng kia chỉ luôn thích nhòm ngó, chiếm lợi ích của người khác mà thôi, nhưng nói sau thì hôm nay cũng là ngày đại hi, món ăn đãi khách thế này, quả thật là có chút quá đáng.

Tần phụ nhìn mấy món ăn được dọn lên, sắc mặt liền thay đổi, ông là người luôn xem trọng thể diện, tuy rằng đây không phải là nhà mình, nhưng đều là người Tần gia, đại phòng Tần gia làm như vậy, khiến Tần phụ cảm thấy mặt mũi của mình đều bị người ta vứt đi.

Nhưng cũng may là Lý Hầu La bỏ nhiều mỡ một chút, tay nghề nấu nướng lại không tệ, dù chỉ là rau củ, nhưng qua bàn tay của Lý Hầu La, ăn cũng khá ngon miệng.

Nhờ vậy, lời thì thầm bàn tán của người đến uống rượu mới giảm đi đôi chút.

Lý Hầu La xào đồ ăn xong, liền không nhận được mà ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng Tần Chung trong sân, thấy hắn cùng với ba đứa nhỏ đang ngồi yên tĩnh ăn cơm, lúc này, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Dáng người Tần Chung gầy yếu, cộng thêm bệnh nặng mới khỏi, lớn lên lại đẹp như vậy, cho nên, hình ảnh của Tần Chung trong lòng Lý Hầu La cũng giống như là thủy tinh mong manh dễ vỡ.

Lúc thấy hắn bị người ta đẩy, đầu đập trúng cạnh bàn, thì cơ thể Lý Hầu La còn phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, đợi khi nàng hồi phục tinh thần, thì chợt nhận ra mình đang đỡ Tần Chung đứng dậy.

Lý Hầu La dùng lý do là trong xương cốt của mình có tính gà mẹ che chở cho gà con, để biện minh cho hầu hết những phản ứng này của mình. Tên tiểu tử Tần Chung này tuy luôn vô ý câu hồn người khác, nhưng nhân phẩm của hắn đoan chính, đối với nàng cũng tốt, tất nhiên là nàng phải bảo vệ cho hắn. Ủm! Đúng! Chính là như vậy! Không còn gì khác nữa!

"Hầu La, có mệt không?" Tần mẫu biết cái sạn kia nặng cỡ nào, nhiều thức ăn như vậy, lại chỉ có mình Lý Hầu La xào, bây giờ thấy nàng đứng yên tại chỗ cúi đầu, Tần mẫu cho là Lý Hầu La mệt.

"Mẹ, con không mệt, cũng đâu phải mẹ không biết con khỏe cỡ nào!" Lý Hầu La cười một tiếng.

Lúc Lý Hầu La nói chuyện với Tần mẫu, thì Tần Chung lại cố ý làm như vô tình tia mắt về phía Lý Hầu La, thấy Lý Hầu La ngẩng đầu nhìn lại, hắn liền vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Xào nhiều đồ ăn như vậy, nhất định là rất mệt! Tần Chung gấp vài cọng giá xào, vừa ăn vừa không nhận được mà nhũn mảy: Thân thể Hầu La gầy, sao có thể lãng phí sức lực như vậy? Đôi tay kia nên dùng để se chỉ luồn kim, múa may trên mặt vải! Đáng tiếc, sau khi hắn được nàng bảo vệ thì tâm trạng rất kích động, còn sai Từ Viễn đi làm việc, nên đã bỏ lỡ thời gian bảo nàng đổi sang phụ giúp việc khác.

Tần Chung ăn mà có chút thất thần: Sau này tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm của ngày hôm nay!

Không bao lâu sau, Tần Từ Viễn lặng lẽ chạy về, vừa tới trước mặt Tần Chung liền bày ra vẻ mặt đắc ý mà gật gật đầu. Tần Chung sờ sờ đầu Từ Viễn:

"Lát nữa sẽ cho con nhiều điểm tâm hơn."

(*Sa: thắc mắc từ lúc đọc truyện cho đến tận lúc edit: Chung ca, rốt cuộc thì ca lấy điểm tâm ở đâu ra mà mua chuộc Từ Viễn vậy?)

Tần Từ Viễn nghe xong liền khoái chỉ cười toét cả mồm tai.

(*cười toét mồm tai: chính là khoe miệng rộng đến mức từ lỗ tai bên này kéo dài qua lỗ tai bên kia, giống như miệng của mấy con quỷ ấy. Đây là phép nói quá, dùng để miêu tả tâm trạng cực kỳ vui vẻ.)

Lúc Tần Chung ăn cơm, hẳn thường xuyên chú ý đến động tĩnh ở cửa.

Quả nhiên, giữa lúc mọi người đang dùng tiệc, thì có một nữ nhân chạy đến cửa, cả người nàng ta gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, biểu tình nhút nhát, chỉ mặc một bộ y phục đơn bạc mà đứng trong gió lạnh. Nàng ta dường như không thể tự mình đứng vững, phải dùng đến đôi tay gầy trơ xương của mình vịn vào cạnh cửa.

"Sao ngươi dám tới đây? Lập tức trở về cho ta! Còn ngại chưa đủ mất mặt hả?" Một giọng nói bén nhọn hét lớn lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trước mặt nữ nhân kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị phụ nhân, trong tay vị phụ nhân này còn đang cầm bát đũa, rõ ràng là vừa vội vàng rời khỏi bàn tiệc.

"Tẩu tử... Muội... Muội thật sự quá đói! Tẩu cho muội chút gì ăn đi!" Sắc mặt nữ nhân gầy trơ xương kia bỗng trở nên kinh hoàng, có thể thấy được, nàng ta sợ vị phụ nhân kia đến mức nào. Nhưng có lẽ nàng ta thật sự rất rất đói, cho nên dù sợ đến run rẩy cả người, thì vẫn không nhịn được mà mở miệng khẩn cầu. Hai tay vòng lấy, tự ôm thân thể mình, do không còn vịn vào cạnh cửa nữa, nên cả người nàng ta cứ lao đảo, giống như là có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Lý Hưu La có thể nhìn ra được sự thèm khát thức ăn từ trong mắt nàng ta, chỉ khi cực kỳ đói khát, con người mới có biểu hiện như vậy. Lý Hưu La ngẩng ra, ánh mắt như thế, nàng đã từng nhìn thấy rất nhiều ở mặt thế. Tuy rằng ở thời này muốn ăn thịt ăn cá không phải là dễ, nhưng chỉ cần siêng năng cần mẫn một chút, thì việc ăn no là không thành vấn đề.

"Ngươi còn muốn ăn cơm? Da mặt của ngươi quả thật là còn dày hơn cả tường thành! Ngươi thử hỏi tất cả mọi người mà xem, một kẻ xui xẻo như ngươi có đáng được ăn cơm hay không? Một con gà mái không biết đẻ trứng*, lòng dạ sâu hiểm, sao ngươi không sớm chết đi cho rồi..." Tiếng chửi mắng rất khó nghe cứ thế mà vang vọng khắp toàn bộ yến tiệc.

(*gà mái không biết đẻ trứng: mắng những người phụ nữ không thể sinh con.

*chú thích thêm: những người phụ nữ không thể sinh con thời xưa thường bị mắng là lòng dạ ác độc, dù có thể họ chẳng làm gì ác cả, nhưng vẫn bị mắng như thế. Vì người thời xưa quan niệm rằng, vì phụ nữ quá ác cho nên trời mới phạt, không cho họ có con. Dân gian cũng có câu nói: gái độc không con, chính là có nghĩa như vậy!)

Có người nhìn thấy không đành lòng, nên lên tiếng: "Nhà Đại Khánh*, cô ấy tốt xấu gì cũng là em chồng của cô, cho cô ấy ăn một chút cơm cũng có sao đâu! Nếu như để cô ấy chết đói thật, thì lương tâm cô cũng đâu được an."

(*nhà Đại Khánh: cũng giống Tần mẩu gọi mấy đứa con dâu là nhà lão đại, nhà lão nhị... Đại Khánh là tên người, nhà Đại Khánh tức là thê tử của Đại Khánh.

_cô đại thì gọi là nhà Đại Khánh hay thê tử Đại Khánh, edit ra hiện đại là vợ Đại Khánh, mà gọi bình dân theo kiểu VN thì là vợ thằng Khánh.)

Vị phụ nhân kia vừa nghe thấy lời này xong, liền dùng sức nhỏ một ngụm nước miếng xuống đất, hung tợn nói: "Lương tâm ta có được an hay không? Hừ, một kẻ không tìm không phổi như ả chẳng phải vẫn có thể mặt dày mày dạn sống bình thường đó sao? Nếu không phải đền mạng cho một kẻ lòng dạ rắn độc như ả là không đáng, thì ta thật sự muốn một đao chém chết ả! Các người còn có ai muốn khuyên ta nữa?" Vị phụ nhân cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp: "Chuyện không xảy ra trên người của mấy người, nên mấy người nói nghe thật nhẹ nhàng! Nếu thật sự thấy ả đáng thương, vậy thì cứ mang ả về mà nuôi đi!"

Vị phụ nhân nói xong lời này, thì người vừa lên tiếng khuyên liền ừ rừ cúi đầu.

Sắc mặt Tôn thị rất khó coi, đây là yến tiệc đại hi của nhà bà, mấy người này lại đến náo loạn thành bộ dáng gì thế này hả? "Nhà Đại Khánh, hôm nay là ngày vui của con trai ta, cô đừng có ở đây náo loạn cùng em chồng của cô như thế!" Tôn thị nghĩ, ngày vui không thể để xảy ra chuyện xúi quẩy được, bèn mang về mặt đau lòng mà đi lấy một ít bánh khoai tây trên bàn tiệc đưa cho nữ nhân gầy trơ xương kia.

Vị phụ nhân được gọi là nhà Đại Khánh hít sâu một hơi, tuy giận, nhưng cũng không có đoạt đi bánh khoai tây của nữ nhân gầy kia, nàng nói: "Xin lỗi, Tần đại thẩm!" Nói xong liền bỏ bát đũa xuống, gọi ba đứa con gái nhỏ còn đang ngồi ăn rồi khỏi bàn tiệc, chờ nữ nhân gầy ăn xong, vị phụ nhân liền vừa xô vừa đẩy nữ nhân gầy ra khỏi sân viện của đại phòng Tần gia, xa xa vẫn còn nghe thấy tiếng chửi tục của vị phụ nhân kia vọng lại.

Lý Hưu La nhìn thấy được ánh mắt mà vị phụ nhân nhìn nữ nhân gầy kia chứa đầy hận ý như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Từ ngoài nhìn vào, thì một bên giống như là ác lang hung dữ đến muốn ăn thịt người, còn một bên là con thỏ nhút nhát chờ bị ăn thịt. Nhưng qua ánh mắt của vị phụ nhân kia, Lý Hưu La cảm nhận được, chuyện này không có đơn giản như vậy.

"Mẹ, chuyện vừa rồi là sao vậy?" Lý Hầu La đến gần Tần mẫu, nhỏ giọng hỏi.

Tần mẫu thở dài, nhưng bà còn chưa kịp nói, thì Mã Đại Ni đã tuông ra một tràng: "Để ta nói, để ta nói.... Đệ muội, muội không biết đó thôi, nữ nhân vừa đến xin cơm kia tên là Trương Tam Nương, là muội muội của Trương Đại Khánh." Trong Tiểu Thanh Thôn, có khá nhiều người mang họ Trương, gần như là chiếm đến một nửa nhân khẩu trong thôn.

"Nhưng Trương Tam Nương kia không phải là em chồng của Đại Khánh tâu sao? Sao tâu ấy lại đối xử với em chồng mình như vậy?" Mã Đại Ni nóng lòng muốn nhiều chuyện, Lý Hầu La liền hùa theo hỏi tiếp.

Mã Đại Ni nghe hỏi xong thì lập tức bĩu môi: "Đó là do muội không biết, lúc trước, Trương Tam Nương kia ác độc đến mức nào đó thôi! Thời điểm Đại Khánh tâu mới gả vào Trương gia, Trương Tam Nương đã ức hiếp Đại Khánh tâu rất nhiều. Cô ta không thèm làm bất kỳ chuyện gì trong nhà cả, ngay cả vãi băng nguyệt sự* cũng bắt Đại Khánh tâu giặt. Cô ta còn cô động Trương mẫu không cho Đại Khánh tâu ăn no. Đại Khánh tâu làm việc vất vả như trâu bò, nhưng chỉ được ăn như mèo*."

(*nguyệt sự: kinh nguyệt. Băng nguyệt sự là đồ vệ sinh vào mỗi kỳ kinh nguyệt của phụ nữ thời xưa. Trên Google có một bài báo viết về cách làm băng nguyệt sự của phụ nữ thời xưa, mọi người có thể tìm đọc để hiểu thêm.

*ăn như mèo: ăn rất ít. Loài mèo thường ăn rất ít, nên người Việt thường nói những người ăn quá ít là ăn như mèo hừi vậy.)

"Cho nên bây giờ Đại Khánh tâu đang trả thù cô ta à?" Lý Hầu La đoán.

"Không phải! Con dâu mới về nhà chồng, bị mẹ chồng, em chồng làm khó dễ cũng không phải chỉ có mỗi mình Đại Khánh tâu mà thôi!" Mã Đại Ni nói xong câu này, cũng không biết vì sao mà thông minh đột xuất, mỉm cười tươi tắn bồi thêm một câu: "Đương nhiên, mẹ và tiểu muội nhà chúng ta thì không giống vậy! Mẹ nổi danh là người khoang dung độ lượng nhất Tiểu Thanh Thôn, tiểu muội thì rất lương thiện, chúng ta được gả vào Tần gia, chính là phúc phận tu mấy kiếp."

Tần mẫu hừ một tiếng: "Nếu ngươi biết vậy thì sau này ráng mà siêng năng một chút cho ta!"

"Dạ biết, mẹ, về sau con nhất định sẽ sửa đổi!" Những lời này không biết được Mã Đại Ni nói bao nhiêu lần, căn bản là thuận miệng đáp lại mà thôi, chứ nàng chưa bao giờ để trong lòng.

"Tam đệ muội, muội không biết lòng dạ Trương Tam Nương kia độc ác đến thế nào đâu! Đại Khánh tâu gả vào Trương gia ba năm, sinh được ba tiểu nha đầu, thời điểm mà Đại Khánh tâu mang thai, Trương Tam Nương liên tục bắt Đại Khánh tâu làm đủ mọi việc, hại Đại Khánh tâu suy tụt chút nữa sinh non. Hai phụ thể Đại Khánh tâu mong muốn có một đứa con trai, lúc Đại Khánh tâu mang thai lần thứ tư, thời điểm sắp lâm bồn*, thì những người khác đều đã ra ngoài làm việc, trong nhà chỉ còn mỗi mình Trương Tam Nương và Đại Khánh tâu, còn có hai tiểu nha đầu còn chưa đầy hai tuổi. Hôm ấy, hình như là do Trương Tam Nương muốn ăn canh trứng gì đó, Đại Khánh tâu phải ôm cái bụng to đi nấu, lúc ở trong bếp, Đại Khánh tâu bị vớ nước ối, tâu ấy bảo Trương Tam Nương mau đi gọi người đến..."

(*lâm bồn: sinh con.)

Nói đến đây, Mã Đại Ni hơi dừng lại một chút, giọng điệu cùng cảm xúc lúc kể chuyện của Mã Đại Ni vô cùng phong phú, còn biết ngừng lại đúng chỗ, chờ Lý Hầu La mở miệng hỏi.

Quả nhiên, Lý Hầu La liền hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Trương Tam Nương vào đến nhà bếp, thấy canh trứng còn chưa nấu xong, cô ta liền trực tiếp đập mạnh lên bụng Đại Khánh tâu một cái, chẳng những không thêm đi gọi người, mà còn trở về phòng nằm nghỉ. Nếu không nhờ đứa con gái lớn bốn tuổi của tâu ấy đi cắt cỏ về kịp lúc chạy đi gọi người, thì chỉ sợ hôm ấy Đại Khánh tâu đã không thể qua khỏi rồi. Tuy nhiên, người lớn thì cứu được, nhưng đứa bé lại không được may mắn như vậy, lúc vừa sinh ra thì đứa bé đã tắt thở, mà đó còn là một bé trai nữa, cứ như vậy mà chết đi. Cũng vì chuyện này mà thân thể Đại Khánh tâu lưu lại bệnh căn, không thể mang thai được nữa. Khi ấy, Trương Đại Khánh tức giận đến mức hận không thể lập tức giết chết Trương Tam Nương."

Tuy Mã Đại Ni là người vô tâm vô tính, nhưng khi kể lại chuyện này, trong lòng và trên mặt đều có chút sợ hãi.

Lý Hầu La nghe xong thì trầm mặc, không ngờ trong chuyện này còn có ẩn tình như vậy, tuy nàng đã quen nhìn lòng người độc ác ở mặt thế, nhưng ít nhất sự độc ác của bọn họ cũng xuất phát từ lợi ích của bản thân, vì muốn sống, không thể không hy sinh người khác.

Còn Trương Tam Nương đối xử với Đại Khánh tâu như thế mà không vì lý do gì cả, chẳng lẽ là do bản chất xấu xa đã trở thành thói u ác tính?

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên bây giờ Đại Khánh tâu mới nổi dậy, ra sức chèn ép lại Trương Tam Nương?

Mã Đại Ni nhìn bộ dáng Lý Hầu La như đang suy tư điều gì đó, nhìn không được, nói: "Đệ muội, nhất định là muội không đoán ra được tiếp theo đã xảy ra chuyện gì phải không?" Không đợi Lý Hầu La hỏi, Mã Đại Ni đã oang oang kể tiếp: "Sau chuyện đó, cha mẹ Trương Tam Nương liền nhanh chóng gả Trương Tam Nương đến một hộ gia đình ở thôn bên cạnh, ai ngờ, Trương Tam Nương gả đi đã được bảy năm, mà ngay cả một quả trứng cũng không sinh được. Hơn nữa, về nhà chồng rồi mà Trương Tam Nương vẫn không chịu thu liễm tính tình, sau bảy năm không sinh được một mụn con, cô ta liền bị nhà chồng hưu bỏ. Trương phụ và Trương mẫu đau lòng đứa cháu trai đã mất, nên sức khỏe ngày một yếu đi, khi Trương Tam Nương về nhà chồng đến năm thứ ba thì hai người qua đời. Bây giờ, Trương Tam Nương bị nhà chồng hưu, trở về nhà mẹ đẻ, còn không phải là rơi vào tay Đại Khánh tâu hay sao?"

Tần mẫu thở dài: "Chuyện này cũng không biết nên nói sao! Chỉ có thể nói người đang làm, trời đang nhìn*! Cho nên, làm người đừng nên quá đáng, tránh chịu quả báo về sau!"

(*người đang làm, trời đang nhìn: một câu nói ám chỉ việc nhân quả của người TQ, tương tự câu: ngẩng đầu ba tấc có thần linh. Cả hai câu đều đồng nghĩa, khuyên người đừng làm chuyện ác, vì chuyện gì cũng bị ông trời nhìn thấu, rồi sẽ có ngày chịu quả báo với việc mình làm.)

Lý Hầu La nghe xong, lại nghĩ đến một chuyện khác. Ký ức của nguyên chủ chỉ bao gồm phạm vi vòn vẹn phủ Lý chủ bộ mà thôi, vị Lý phu nhân kia chưa từng dẫn theo nguyên chủ ra ngoài, cho nên hiểu biết của nguyên chủ khá hạn hẹp, chỉ biết nữ nhân ở Đại Việt không thể tự mình lập hộ*, ngoài ra thì không còn biết gì nữa.

(*lập hộ: hộ tịch, môn hộ, tức là tự lập một nhà riêng, đứng tên đầu trong hộ tịch.)

Lý Hầu La nhìn không được hỏi: "Vậy sao Trương Tam Nương kia không tự ra ngoài sống một mình?" Cho dù là dựng một gian lều tranh, tự mình hái rau dại sống qua ngày thì cũng vẫn tốt hơn là bị Đại Khánh hầu đối xử như bây giờ.

Tần mẫu lắc đầu: "Nếu có con trai, thì có thể dựa vào con trai của mình để tự lập hộ tịch, đóng cửa lại, sinh sống qua ngày. Nhưng nếu không có con trai, trước cửa quả phụ thường nhiều thị phi*, nha môn không cho phép nữ nhân được sống một mình, nữ nhân bị nhà chồng hù dọa chỉ có thể trở về nhà mẹ đẻ. Nếu không thể ở lại nhà mẹ đẻ, vậy sẽ được đưa đến chỗ gì của nha môn ấy... À, là Sở Thu Dung. Nghe nói ở nơi đó toàn là nữ nhân bị nhà chồng trả về, quan phủ xây nơi đó là để cho bọn họ lưu lại, tự nuôi sống bản thân, nếu có người xin cưới thì bọn họ có thể tái giá."

(*trước cửa quả phụ nhiều thị phi: ý nói những người quả phụ thường có nhiều lời đồn đại không hay, ví dụ như: bị người ta trêu ghẹo, lăng nhăng với đàn ông...)

"Như vậy cũng được mà!" Lý Hầu La không hiểu, tại sao Trương Tam Nương lại không đến Sở Thu Dung?

Tần mẫu lại thở dài: "Hầu La, con ở trong khuê môn quá lâu, nên không hiểu rõ chuyện bên ngoài. Mẹ nghe nói, cuộc sống của những nữ nhân nơi đó điều rất cực khổ, bên trong rất loạn, chỉ cần là nữ nhân vào trong đó, thì sẽ không có người nào chịu đến cửa xin cưới."

Tuy Tần mẫu chỉ nói qua loa đại khái, nhưng Lý Hầu La cũng hiểu, cái Sở Thu Dung kia sớm đã biến chất rồi. Có lẽ lúc đầu, nó thật sự được xây nên là vì suy nghĩ cho nữ nhân, nhưng hiện tại...

Lý Hầu La nghe xong, trong lòng thấy nặng nề, nàng còn dự định trong mấy năm này sẽ dành dụm một số tiền, chỉ cần có tiền thì dù có rời khỏi Tần gia đi nữa, tin rằng cuộc sống cũng sẽ không đến nỗi khó khăn.

Nhưng mà chuyện vừa được nghe xong này, quả thật là đã hoàn toàn chặn đứt đường lui của nàng. Tất nhiên là nàng không muốn trở lại Lý gia, nơi này không phải thời hiện đại, Lý chủ bộ và Lý phu nhân chiếm cái danh cha ruột và mẹ cả, nàng mà trở về, không khác gì tự chuốc lấy khổ! Bản thân không thể tự lập hộ, còn cái nơi chướng khí mù mịt như Sở Thu Dung kia, nàng hiển nhiên sẽ không đi!

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một biện pháp là sinh một đứa con trai, rồi lấy danh nghĩa con trai lập hộ.

Không không không, sao nàng có thể có ý nghĩ hoang đường như vậy được? Tần Chung đối với nàng rất tốt, sao nàng có thể bỏ chạy lấy người mà còn mang theo luôn của được chứ?

Bởi vì biết được tình hình ngoài ý muốn của mình, cho nên trên đường trở về Tần gia, Lý Hầu La cứ luôn thất thần.

Nghĩ tới nghĩ lui, ở lại Tần gia là lựa chọn tốt nhất, cả đời cứ sống cùng Tần Chung như bây giờ cũng được. Hai chữ "cả đời" đột ngột hiện lên trong đầu Lý Hầu La, làm trong lòng Lý Hầu La chột nóng lên mà không hiểu nguyên nhân là gì.

Tuy nhiên... Như vậy thì không công bằng với Tần Chung, một quả dưa chuột già được quét sơn xanh* bỏ từ địa ngục ra như nàng có thể không để bụng, nhưng Tần Chung thì còn phải cưới thêm nữa! Nàng đâu thể bá chiếm nhà xí mà không chịu ị phân?

(*dưa chuột già quét sơn xanh: ý Lý Hầu La nói mình đã già nhưng ngự trang bên ngoài vẫn bọc trẻ trung.)

Hay là.... Cứ thử ị một chút?

Ý nghĩ này cứ không ngừng lóe lên trong đầu Lý Hầu La, nhưng mà Tần Chung có vui vẻ đón nhận không? Hẳn vốn đã có ý trung nhân của hắn rồi!

(*ý trung nhân: người trong lòng, từ gọi người yêu, bạn gái, bạn trai của cô đại.)

Đứng trước vấn đề sinh tồn, Lý Hầu La cũng không rảnh mà quan tâm đến cái gì là quân tử hay không quân tử, mặc kệ trong lòng Tần Chung có ai, thì nàng cũng phải lựa chọn làm vậy, chỉ là lúc trước đã mạnh miệng nói phải ra đi, bây giờ nên nói lại thế nào với Tần Chung đây? Chẳng lẽ cứ nói: Hay là hai chúng ta cứ chấp vá với nhau đi?

Trên đường về, Lý Hầu La cứ mãi cúi đầu suy nghĩ, Tần Chung thì im lặng đi theo phía sau nàng, không hề lên tiếng, chỉ để phòng nàng không cẩn thận tự mình vấp ngã mà thôi.

Trở về phòng, Tần Chung cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi thăm xem tay Lý Hầu La có mỏi hay không: "Nhiều đồ ăn như vậy, cô cần gì tự làm một mình,

có thể luân phiên với mẹ, còn có cả đại tẩu, nhị tẩu nữa mà." Nói rồi, Tần Chung nắm lấy tay Lý Hào La kéo về phía mình, dịu dàng xoa bóp giúp nàng.

Tần Chung xoa rất chuyên chú, giống như cả thế giới này, hắn chỉ nhìn thấy có một mình Lý Hào La. Lý Hào La cảm thấy bàn tay mình nóng như bị lửa đốt, Tần Chung như vậy, làm cho Lý Hào La có một ảo giác, rằng bất luận nàng có đưa ra yêu cầu gì, hắn cũng sẽ lập tức đồng ý. Lý Hào La ho khụ khụ, bỗng thấy mấy lời nói kia cũng không phải là khó mở miệng cho lắm. Nàng thử đến gần Tần Chung một chút, cất tiếng thăm dò: "Cái giao ước hai năm kia, hay là... Hay là chúng ta thương lượng lại một chút đi!"

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tử Viễn khi còn nhỏ: hay quá, lại có điểm tâm...

Tần Tử Viễn sau khi lớn: Nếu không phải từ nhỏ ta đã kiên cường, thông minh lanh lợi, tâm tư trong sáng, người gặp người thích, thì đã bị hai phụ thê kia chơi chết rồi....

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Con ngựa hoang trong lòng Tần Chung

Edit: Sahara

****Con ngựa hoang = con nai = đàn nai chạy loạn trong lòng: một cách ám chỉ cảm giác tim đập mạnh, nhộn nhạo, yêu thích.

Ừnh!

Tần Chung có cảm giác như trăm hoa đang đua nở trong lòng mình, ngay thời khắc này, hắn thậm chí đã tưởng tượng ra được bộ dáng của các bảo bối do hắn và Lý Hào La sinh ra. Khẳng định là vô cùng hoạt bát lại đáng yêu, tuyệt đối sẽ không giống với Tần Tử Viễn, tên nhóc kia quá ngốc! Nội tâm Tần Chung bây giờ tựa như một con ngựa hoang đã được thoát cương, tùy ý tung vó câu, phi nhanh về phương xa.

Nội tâm kích động kịch liệt như vậy, nhưng biểu hiện ra ngoài lại chỉ là hai hàng mi khẽ run một chút, lại còn biến mất rất nhanh, thậm chí lực xoa bóp tay cho Lý Hào La vẫn không nặng không nhẹ y như cũ. Một hồi lâu sau, Tần Chung mới ngẩng đầu lên, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Câu đầu tiên đã nói ra, những câu tiếp theo sau cũng không quá khó để mở miệng, Lý Hào La kể lại chuyện hôm nay và những băng khuân trong lòng mình cho Tần Chung nghe, rồi nói: "Cho nên, ta cần ở lại Tần gia...." Lý Hào La lí nhí nói, chuyện này quả là không có đạo nghĩa, nên Lý Hào La thấy rất chột dạ.

"Được!" Tần Chung không đợi Lý Hào La nói hết câu thì đã đồng ý.

"Ta muốn nói là sẽ vĩnh viễn ở lại Tần gia!" Lý Hào La thấy Tần Chung đồng ý quá nhanh, tưởng rằng là do Tần Chung không hiểu ý mình.

Tần Chung nhìn Lý Hào La một cái, rồi đột nhiên cười: "Ta biết!"

Lý Hào La thấy Tần Chung đáp như vậy, không thể không hỏi thêm: "Nếu ta ở lại Tần gia, thì sẽ chiếm lấy vị trí thê tử của huynh, vậy sau này huynh làm sao mà thành thân?"

Rầm!

Con ngựa hoang trong lòng đang phóng lên trời bỗng té xuống đất một rầm, tuy Tần Chung đang mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại không có một chút độ ấm.

"Sao... Sao thế?" Lý Hào La bỗng cảm thấy, lúc này đây, Tần Chung có chút đáng sợ. Nàng không nhìn được mà nuốt nước miếng.

Hai cánh môi mỏng của Tần Chung khẽ run rẩy với biên độ cực nhỏ, thậm chí sâu từng hơi một trong lòng, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Lý Hào La, dịu dàng nói: "Không sao!" Có nàng là đủ rồi!

Trực giác nói cho Lý Hào La biết không thể tiếp tục về đề tài này, tuy rằng nàng rất muốn hỏi Tần Chung là định xử lý mối quan hệ giữa bọn họ như thế nào? Đối với nàng, Tần Chung có cảm giác gì? Nhưng mà nghĩ lại, nàng vì yêu thích cái đẹp, nên mới không ngừng nâng tay nghề thêu thùa của mình đến cảnh giới tối cao, nàng không dám xác định, cái cảm giác mong lung của nàng đối với Tần Chung rốt cuộc là bởi vì bản thân Tần Chung? Hay là vì cái gương mặt có sức hấp dẫn mê hoặc lòng người kia? Ngay cả tâm ý của mình mà nàng còn chưa xác định được, thì đi hỏi tâm ý của một đứa trẻ chưa

đầy mười sáu tuổi có ích gì chứ? Cứ thuận theo tự nhiên vậy....

Chỉ trong một thời gian ngắn, mà tâm tình của Tần Chung hết lên thiên đàng rồi rớt xuống địa ngục, hần hơi hơi khép mi mắt, nếu nói trước kia hần vẫn còn mơ mơ hồ hồ, thì hôm nay, thời điểm mà Lý Hầu La cầm cái sạn đứng chắn trước người hần, trái tim hần cứ không ngừng đập mạnh kịch liệt vì Lý Hầu La. Ngay thời khắc ấy, hần đã xác định, hần muốn Lý Hầu La trở thành thê tử chân chính của hần.

Chỉ là, trong những ngày chung sống với Lý Hầu La, hần hiểu rõ, Lý Hầu La không giống như những cô nương khác. Bề ngoài thì nàng luôn cười hi hi ha ha, nhưng trong lòng lại cực kỳ có chủ kiến. Lòng hần hướng về Lý Hầu La, thế nhưng, hần không có cách nào xác định được tâm ý của nàng. Điều này khiến cho Tần Chung thấy vô cùng bất an.

Trước kia, lúc Lý Hầu La định ra giao ước hai năm, hần còn chưa để tâm đến Lý Hầu La, cho nên không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng hiện tại, dù chưa có cách nào biết được tâm ý của nàng, thì hần cũng hiểu rõ, để Lý Hầu La ở lại bên cạnh mình mới là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế, hần sai Tần Tử Viễn đi tìm Trương Tam Nương bị bỏ đói lâu ngày kia đến, mượn chuyện của nàng ta mà làm Lý Hầu La yên tâm ở lại bên cạnh hần, khiến nàng không quan đến cái gì hai năm, ba năm gì đó nữa. Dù bây giờ Lý Hầu La vẫn chưa động tâm với hần, hần cũng muốn giữ nàng lại bên người, rồi sau đó, hần sẽ dùng thời gian cả đời mình, từ từ đi vào tim nàng.

"Tiểu thúc thúc, tiểu thăm thăm, bà nội gọi hai người ra ngoài ăn cơm." Giữa lúc hai người đang bốn mắt nhìn nhau, không khí có chút kỳ diệu, thì Tần Tử Viễn bỗng đẩy cửa đi vào, cất giọng non nớt nói lớn.

"Biết rồi!" Lý Hầu La đột ngột đứng dậy, bước nhanh về phía trước. Vừa rời ánh mắt Tần Chung nhìn nàng có chút kỳ quái, khiến nội tâm nàng chợt thấy hoảng hốt.

Tần Chung liếc nhìn Tần Tử Viễn đang đứng cạnh cửa một cái, đang nói chuyện mà bị cắt ngang, hần không biết là nên thở phào nhẹ nhõm, hay là nên cảm thấy mất mát. Suýt chút nữa thì hần đã không nhận được mà hỏi tâm tư của Lý Hầu La là thế nào? Hần cũng không dám chắc rằng Lý Hầu La có xem hần như trượng phu chân chính hay không? Bây giờ... Bị cắt ngang như vậy cũng tốt! Sau này rồi tính tiếp.

Chờ Lý Hầu La đi rồi, Tần Tử Viễn mới len lén nhìn những người khác trong chính sảnh, sau đó nhóc đi vào phòng, đến cạnh Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, điểm tâm thúc hứa cho con đâu?"

Tần Chung xoa xoa đầu Tần Tử Viễn, mở hộp điểm tâm để trong ngăn tủ ra, lấy từ trong đó ra hai miếng điểm tâm.

Tuy Tần Tử Viễn chưa được đọc sách, nhưng cũng biết hai miếng điểm tâm này hoàn toàn bằng với mọi lần: "Tiểu thúc thúc, thúc gat con, thúc nói sẽ cho con nhiều điểm tâm hơn mà! Nhưng sao số điểm tâm này cũng giống mọi lần vậy?" Nói là nói vậy, nhưng động tác thu điểm tâm của Tần Tử Viễn lại nhanh nhẹn vô cùng.

"Trước kia con vốn chỉ được một miếng, một miếng còn lại là thúc thưởng cho con. Hôm nay, con không được thưởng, nhưng lại có hai miếng, vậy không phải là nhiều hơn mọi lần à?" Lý Hầu La nói trẻ con không được ăn quá nhiều đồ ngọt, cho nên Tần Chung chỉ cho Tần Tử Viễn hai miếng điểm tâm mà thôi.

Tần Tử Viễn nghiêng nghiêng đầu nhỏ, hình như đúng là vậy thật.

Nhóc con còn sợ câu hỏi của mình vừa rồi sẽ chọc cho Tần Chung không vui, cho nên lập tức nhón mũi chân, vỗ vỗ lên cánh tay Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, thúc thật tốt! Về sau nếu còn có chuyện gì, cứ việc sai con!" Lúc nói câu cuối cùng, Tần Tử Viễn còn khằng khái vỗ vỗ lên bộ ngực nhỏ của mình.

Tần Chung gật gật đầu: "Đi thôi!"

Trong chính sảnh, Tần phụ đang ngùn ngụt lửa giận. Hôm nay, đại phòng quả thật đã làm ra chuyện vô cùng mất mặt mà. Tần tiệc rượu, mọi người ra ngoài liền thì thăm bàn tán, Tần phụ đi theo bên cạnh nghe thấy mà chỉ muốn chui thẳng xuống đất.

Thời điểm mà Tần phụ đi tìm Tần đại bá nói về chuyện này, càng nhắc lại càng tức thêm. Tần đại bá đồng dạng hùng hồn nói, tiệc rượu làm sơ sài như vậy là tại vì trước đó Tần phụ không chịu cho ông ta vay bạc.

Tần phụ vừa về đến nhà liền ngồi xuống cạnh bàn, ôm một bụng tức. Lúc trước, ông bảo cho đại ca vay bạc, cả nhà đều không đồng ý, bây giờ thì hay rồi, thế diện của Tần gia ở Tiểu Thanh Thôn này coi như mất sạch hết cả rồi.

Tần mẫu gọi Tần phụ ăn cơm, Tần phụ còn hừ lạnh một tiếng, không thèm ngồi xuống bàn cơm.

Những người khác của Tần gia cũng nhịn không được, món ăn mà đại phòng đại khách không chỉ qua loa sơ xài, mà còn rất ít, tay nghề nấu nướng của Lý Hầu La lại quá tốt, món ăn dọn lên không được bao lâu thì đã bị cướp hết sạch. Cháo loãng thì có thể soi được cả bóng người, làm sao mà ăn nó? Đặc biệt là nhóm nữ quyến của Tần mẫu, bận bịu đủ việc trong bếp lâu như vậy, còn chưa có cái gì bỏ bụng.

Tần mẫu vừa về đến nhà liền phân phó Tần Phương đi nấu cơm, bây giờ thấy Tần phụ không chịu ăn cơm, Tần mẫu biết là trong lòng Tần phụ đang giận dữ. Nhưng bụng Tần mẫu cũng chưa chứa không ít lửa, vì thế, bà mặc kệ Tần phụ, không ăn thì thôi!

Kỳ thực, do tức giận, nên lúc ở tiệc rượu Tần phụ cũng không ăn nổi thứ gì, hiện tại ông cũng rất đói. Lúc Tần Chung bước ra chính sảnh, thấy Tần phụ đang mang thần sắc u ám ngồi ở một bên, liền hỏi: "Cha, sao cha không ăn cơm? Có phải trong người có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Tần phụ vợ được bậc thang, vội vàng leo xuống, giả vờ ho khụ khụ hai tiếng: "Có hơi mệt! Bây giờ ăn!" Vẫn là con trai nhỏ tri kỷ.

(*bậc thang leo xuống, tiếp bậc thang,...: từ bậc thang này là tiếng lóng của TQ, thường dùng ám chỉ trong những tình huống căng thẳng, có một bên xuống nước trước, mở lời, hay làm ra hành động gì đó có ý ngầm hòa giải, bên kia thuận theo thế đó để hòa giải mâu thuẫn, giảm căng thẳng. Hành động này gọi là tiếp bậc thang, bắt cho bậc thang leo xuống...v.vv..)

Tần gia tất nhiên không có cái quy tắc ăn không nói, ngủ không nói gì gì đó. Sau khi Tần phụ ăn một ngụm cháo đặc sệt, tâm trạng cũng hòa hoãn lại đôi chút, ông nói: "Hôm nay, đại ca đãi tiệc rượu thế nào thì mọi người cũng thấy rồi đó! Lần này, Tần gia chúng ta quả thật là bị mất hết mặt mũi rồi!"

Tần Diệu lại chẳng để bụng: "Có mất cũng là bọn họ mất, đâu phải chúng ta! Cha, cha ít lo chuyện của người khác một chút đi!"

Tần phụ lập tức trừng mắt: "Đồ ngu xuẩn nhà ngươi thì hiểu cái gì? Đại bá ngươi cũng là người Tần gia, nhà bọn họ mất mặt còn không phải là nhà chúng ta mất mặt à?"

Tần Diệu kêu lên một tiếng: "Cha ơi! Cha ruột của con ơi! Người tinh táo lại một chút đi! Người xem người ta là người thân, moi tìm moi phổi ra mà đối đãi, nhưng người ta chưa chắc gì đã xem người là người thân đâu! Cứ nhìn những chuyện mà họ làm trong mấy năm qua thì biết! Chẳng lẽ cha còn chưa nhìn rõ được sao?"

Tần phụ lập tức trừng lớn hai mắt, nếu không phải do ông ngồi quá xa, thì ông đã gõ lên đầu Tần Diệu một cái rồi: "Nhớ trước kia Tần gia chúng ta vinh quang tới cỡ nào, hiện tại lại đi đến bước đường này. Nếu như tổ tiên Tần gia mà biết được, chỉ sợ...."

Những lời này, Tần phụ không biết đã nói bao nhiêu lần. Ông nói thì nói, mọi người cũng không có ai phụ họa theo. Sau khi Tần phụ nói được một lúc, lại thấy không ai hiểu cho khổ tâm của ông, ông thở ngắn than dài một hồi, rồi từ từ im bặt.

Lý Hâu La thấy Tần phụ hiện ra dáng vẻ tội nghiệp, trong lòng nằng thảm thấy buồn cười. Đây là do mọi người trong Tần gia biết không cách nào lay chuyển được Tần phụ, nên mới sử dụng chiêu bài im lặng?

Thời tiết càng ngày càng lạnh, khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống, thì cũng là lúc mọi người trong Tiểu Thanh Thôn gấp rút may y phục mùa đông.

Lý Hâu La đã bắt đầu thuê dệt hàng thứ hai. Ngoại trừ túi tiền và khăn tay, lần này nàng còn thuê thêm cả khăn che mặt.

Ngày ấy, trên đường phố huyện thành, Lý Hâu La nhìn thấy Lý Nguyệt Nga có mang khăn che mặt, vừa đẹp mắt, lại vừa có công dụng chống lạnh. Khăn che mặt đẹp, càng tô điểm thêm vẻ đẹp ẩn ẩn hiện hiện cho mỹ nhân

Tuy Đại Việt không có quy định, nhưng đại đa số những cô nương chưa xuất giá, khi đi ra đường đều mang khăn che mặt. Khăn che mặt mùa hè được làm từ lụa mỏng, thoát nhìn trông vừa uyển chuyển nhẹ nhàng, vừa nhu mì xinh đẹp một cách tự nhiên. Khăn che mặt mùa đông thì được làm bằng vải dày, tuy rằng có công dụng giữ ấm, nhưng lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến mỹ quan

Lý Hâu La đang nghĩ xem làm sao để dung hòa hai thứ này thành một.

"Tam tẩu, tẩu nhìn xem muội thêu như vậy có đúng không?" Ở phương diện thêu thùa, Tần Phương xem như là có chút ít năng khiếu, bản thân nàng cũng rất dụng tâm học hỏi, Lý Hâu La thấy Tần Phương hiểu học, nên cũng dạy nhiều và kỹ hơn. Mấy ngày nay, trình độ thêu thùa của Tần Phương tiến bộ rất nhanh.

Lý Hâu La dừng lại dòng suy nghĩ trong đầu, nghiêng người nhìn sang: "Không sai! Chính là như vậy!"

Trong lòng Tần Phương mừng rỡ, từ sau khi nàng học thêu, cả người trông hoạt bát hơn rất nhiều, vừa nghe câu trả lời của Lý Hâu La thì hai mắt liền sáng rực lên.

Ánh mắt của Tần Phương nhìn Lý Hâu La lúc này hoàn toàn giống như đang nhìn một thần tượng siêu cấp, có đôi khi còn làm cho Lý Hâu La cảm thấy có chút ngượng ngùng: "Muội làm rất tốt! Chỉ cần bỏ công luyện tập thêm mấy ngày, chắc chắn muội sẽ có thể nắm vững các mũi thêu này!"

Tần Phương gật gật đầu: "Dạ biết, tam tẩu!"

Trương Thúy Thúy thấy thế, cũng vội nghiêng đầu qua hỏi, tiến độ của Trương Thúy Thúy hoàn toàn không bì kịp Tần Phương, tính đến hiện tại, Tần Phương đã nắm vững được hơn mười mũi thêu, nhưng Trương Thúy Thúy thì chỉ mới học được bốn mũi thêu mà thôi, còn thường bị kim đâm vào tay.

Tuy nhiên, Trương Thúy Thúy lại rất kiên trì, dù mấy đầu ngón tay chông chát vết đâm mới, cũ, nhưng Trương Thúy Thúy lại chưa từng có ý bỏ dở giữa chừng.

Mã Đại Ni thì ngồi ở một bên gặm khoai lang khô cùng ba đứa nhỏ. Nhân dịp mùa hè, Tần gia đem khoai lang phơi khô, mùa thu lại tiếp tục phơi sương. Khoai lang khô phơi sương sẽ tạo được độ mềm cứng vừa phải, còn có hương vị ngọt dịu, phơi sương vài ngày là có thể dùng ăn vặt, cũng có thể hấp chung với cơm.

Tuy nhiên, ruộng nương của Tần gia không nhiều, thu hoạch khoai lang cũng chẳng được bao nhiêu. Chính vì vậy mà số khoai lang khô này chủ yếu là để làm đồ ăn vặt thường ngày cho mấy đứa trẻ trong nhà mà thôi.

Số khoai lang khô mà Mã Đại Ni đang ăn là lấy từ trong tay con gái nhỏ nhà mình, nàng thấy Trương Thúy Thúy cứ bắt lấy Lý Hâu La hỏi không ngừng,

bền mở miệng nói thẳng: "Muội nói đại tẩu này, tẩu không nghe Hầu La nói à? Thêu thùa là cần phải có... Phải có.. Ngộ tính! Đúng! Chính là ngộ tính! Tiểu muội chính là người có ngộ tính, còn muội và tẩu thì đều không có! Nhân lúc còn sớm, tẩu mau bỏ cuộc đi! Miễn cho bản thân phải chịu tội!"

Hai mắt Trương Thúy Thúy sa sầm: "Ta biết ta ngu ngốc, nhưng cứ học từ từ thì chắc chắn sẽ có ngày học được!"

Mã Đại Ni cũng không nói nhiều làm gì nữa! Bản thân nàng không ăn được cái khổ này, nhưng người khác ăn được, thì nàng cũng không có quyền gì mà cản họ. Chẳng qua cái mà nàng nhìn không thuận mắt chính là, rõ ràng Trương Thúy Thúy biết hai ngày này tam đệ muội đang thêu lô hàng đồ thêu thứ hai, vậy mà suốt ngày cứ quẩn lấy tam đệ muội hỏi này hỏi nọ không ngừng, làm trễ nải chính sự của tam đệ muội! Tần mẫu thường mắng nàng là người không có mắt nhìn, theo nàng thấy, Trương Thúy Thúy mới đúng thật là người không có mắt nhìn.

Tần Chung ở một bên cũng nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện, mỗi khi Lý Hầu La bắt đầu phát họa là lại bị Trương Thúy Thúy cắt ngang. Người đại tẩu này quá sốt ruột với tiến độ học thêu của mình, mà hoàn toàn xem nhẹ người khác.

Tần Chung nhẹ nhàng buông sách xuống: "Hầu La, rất khó vẽ à?" Nhiều lần Lý Hầu La sắp hạ bút đều bị Trương Thúy Thúy làm phiền cắt ngang.

Lý Hầu La ừm một tiếng.

Tần Chung im hơi lặng tiếng liếc nhìn Trương Thúy Thúy một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lý Hầu La, ngăn cách Lý Hầu La và Trương Thúy Thúy: "Nàng tả đi, để ta vẽ!" Bàn tay trắng nõn đặt cạnh bút than đen, vậy mà lại trông đẹp kinh người. Tần Chung vừa nói dứt lời, thì bàn tay đã tiếp lấy cây bút trong tay Lý Hầu La.

(*bút than: là than đen gọt nhỏ và mảnh, lấy vẽ lên vải thêu tạo hình, thêu xong giặt sạch sẽ mất đi. Tương tự như bút chì ngày nay. Những bức thêu lớn, nhiều bố cục, chi tiết thì dùng bút phát họa trước rồi mới thêu, các thợ thêu nghiệp dư hay thêu không chuyên đều cần dùng bút phát họa hình trước, nhưng thợ thêu chuyên nghiệp thì có thể thêu mà không cần đến phát họa.)

Chỉ là thời điểm mà Tần Chung tiếp lấy bút than, ngón tay lại cọ nhẹ vào lòng bàn tay Lý Hầu La một cái.

Nội tâm Lý Hầu La bỗng nhảy dựng lên.

Mi mắt Tần Chung khẽ run hai cái rất nhanh, trên mặt lại làm ra vẻ bình tĩnh mà hỏi Lý Hầu La: "Làm sao vậy?"

"Không.. Không có gì!" Sức khỏe Tần Chung không tốt, đặc biệt sợ lạnh, y phục mà hắn mặc luôn dày hơn người khác, dù vậy thì nhiệt độ cơ thể của Tần Chung cũng vẫn thấp hơn người bình thường. Lý Hầu La có cảm giác như ngón tay của Tần Chung có ý dừng lại ở lòng bàn tay mình một chút, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh của Tần Chung, nàng lại thấy là do bản thân mình nghĩ quá nhiều.

Lý Hầu La hận không thể túm lấy cổ áo Tần Chung xách lên mà hỏi: Mẹ nó! Rốt cuộc là người có ý gì hả? Có biết là cứ vô tình quyến rũ người khác như vậy là sẽ xảy ra án mạng hay không hả?

Tuy Lý Hầu La là một quả dưa chuột già quét sơn xanh, nhưng trên con đường tình yêu, nàng lại thật sự là một người ngây thơ! Nếu đã quyết định ở bên Tần Chung cả đời, thì lưỡng tình tương duyệt* là tốt nhất! Vì thế, nàng sợ bộ dáng hung hãn của mình sẽ dọa sợ tiểu trượng phu nhỏ bé tươi ngon, từ đó chặt đứt mất ý niệm thích nàng của Tần Chung thì phải làm sao?

(*lưỡng tình tương duyệt: cả hai bên đều có tình ý với nhau.)

Thấy Lý Hầu La không phát hiện ra hành động nhỏ của mình, Tần Chung có chút thất vọng. Trong lòng Tần Chung đang nổi lên mưa rền sóng dữ, nhưng trên mặt lại là thần thái trời trong nắng ấm, vì thế, Lý Hầu La không nhận ra sự thất vọng của Tần Chung.

Hai người đều ôm tâm tư riêng của mình, làm cho không khí xung quanh cả hai nhất thời trông có chút cổ quái.

Sau khi Trương Thúy Thúy bị đâm trúng một kim nữa, vừa định quay sang hỏi Lý Hầu La, thì chợt nhìn thấy hai người kia như vậy, cho nên chỉ đành tạm thời im miệng.

"Nàng muốn vẽ cái gì?" Tần Chung lặng lẽ kéo gần khoảng cách giữa hai người, dịu dàng hỏi.

"Hả? À....." Lý Hầu La hồi thần lại, nói ra ý tưởng của mình cho Tần Chung nghe.

Đợi vẽ xong rồi, Tần Chung mới hơi mỉm cười, cất lời khen ngợi: "Rất đẹp!"

Lý Hầu La gạt bỏ tâm tư nhỏ trong lòng mình qua một bên, đắc ý liếc nhìn Tần Chung một cái: "Tất nhiên rồi!"

(*người vẽ là Tần Chung, nhưng Tần Chung lại khen rất đẹp, ý ở đây là khen ý tưởng của Lý Hầu La rất đẹp, không phải là Tần Chung tự khen mình vẽ đẹp đâu nha.)

Lý Hầu La không biết, dáng vẻ này của mình lại làm cho con ngựa hoang không an phận trong lòng Tần Chung chạy loạn một lần nữa.

Khi Lý Hầu La hoàn thành lô hàng đồ thêu thứ hai, thì thời gian đã đến tháng mười một. Lúc này, tuyết trên đường đã đóng rất dày, một mình Lý Hầu La đi giao đồ thêu, người trong nhà ai nấy cũng đều không yên tâm, Tần Chung thì lại càng không phải nói.

Tần Chung bước đến đứng trước mặt Lý Hầu La: "Ta đi cùng nàng!"

"Không được!"

"Không được!"

Tần mẫu và Lý Hầu La gần như phủ quyết cùng một lúc.

Lý Hầu La cảm rõ, trên người mặc y phục rất dày: "Tướng công, chàng yên tâm, ta sẽ không có việc gì đâu! Cũng đâu phải là chàng không biết ta khỏe như thế nào!"

Tần Chung há miệng, nhưng rồi lại phát hiện bản thân không biết nên nói cái gì. Hắn cũng biết, với thời tiết thế này mà hắn cứ khẳng khẳng đòi đi theo thì chỉ gây thêm phiền toái cho Lý Hầu La thôi. Hơn nữa, nếu đi trên đường động tuyết dày như vậy, sẽ làm cho sức khỏe của hắn kém hơn, thậm chí ngay cả mạng sống cũng có thể không còn, đến lúc đó, Lý Hầu La sẽ như thế nào? Chỉ cần tưởng tượng đến cái cảnh Lý Hầu La sánh vai bên người khác, thì e là dù hắn có biến thành ác quỷ, chắc cũng muốn bỏ ra khỏi địa ngục mà trở về.

Tần Chung nắm chặt lấy tay áo rộng của mình, nét mặt căng thẳng, nhìn về phía Tần Diệu.

Đây là lần đầu tiên Tần Diệu nhìn thấy gương mặt không có một chút ý cười nào của Tần Chung, hắn chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng: "Sao.... Sao vậy?"

"Nhị ca, làm phiền huynh trên đường chăm sóc Hầu La nhiều một chút!"

"Đệ cứ yên tâm! Yên tâm!" Chăm sóc thì chăm sóc, cần gì nhìn hắn như thế chứ? Tần Diệu cảm thấy trong đôi mắt bình tĩnh mà Tần Chung nhìn mình còn chứa một chút cảnh cáo. Có thể từ thì ghê gớm lắm hả? Hắn cũng có thể từ kia kia! Hắn cũng rất thương thể từ nhà mình, nhưng còn chưa đến nỗi giống như bộ dáng này của Tần Chung. Há ha, đúng là tiểu tử mới lớn, vừa cưới thể từ! Trong lòng Tần Diệu thầm lý giải nguyên nhân Tần Chung có ánh mắt như vừa rồi.

Thế nhưng, vừa mới lên đường không bao lâu, Tần Diệu đã phải cảm thán cái câu dặn dò chăm sóc Lý Hầu La của Tần Chung rõ ràng là đang chơi hắn mà! Đôi chân của Lý Hầu La đi trên tuyết mà vẫn nhanh như lướt trên mây, ngược lại, hắn lội tuyết đuổi theo Lý Hầu La một muốn đứt hơi.

"Đệ muội, muội... Muội đi chậm lại một chút đi!" Tần Diệu thở gấp, nói.

"Nhị ca, mỗi ngày huynh đều đi đi lại lại trên con đường này, sao vẫn còn đi chậm như vậy?" Lý Hầu La đứng lại tại chỗ, nói.

Tần Diệu liếc mắt xem thường một cái, tam đệ muội này thật là không biết bản thân muội ấy đi nhanh thế nào mà, hắn phải chạy theo mới đuổi kịp được.

"Đệ muội đi... Đi... Nhanh như vậy làm gì? Ta... Ta có trễ giờ làm cũng không gấp gấp như muội!" Tần Diệu hầu như là sử dụng cả tay lẫn chân, lúc này mới miễn cưỡng đuổi kịp đến trước mặt Lý Hầu La.

Lý Hầu La nói: "Lúc muội đi, tướng công rất lo lắng!"

Tần Diệu thở dốc: "Cho nên, muội muốn đi sớm về sớm?"

Lý Hầu La gật đầu: "Đúng vậy! Nhị ca, nếu không thì huynh cứ từ từ theo sau, muội đi đến huyện thành trước."

"Không.... Không được! Nếu để tiểu đệ biết ta để muội đi một mình, thì nó nhất định sẽ trách ta!" Huynh đệ ruột cùng nhau lớn lên, dù Tần Chung che giấu rất tốt, thì Tần Diệu vẫn biết được một chút về tính cách thật của Tần Chung. Đừng thấy bề ngoài tiểu đệ kia của hắn vừa ngoan ngoãn lại nghe lời mà lầm, kỳ thực, trong bụng tiểu đệ không biết đang ấp ủ bao nhiêu mưu mô đâu! Lúc còn nhỏ, hắn đã không ít lần trúng ám chiêu của Tần Chung rồi!

Trên đường đi, Lý Hầu La đi được một lúc lại phải dừng lại một lúc để đợi Tần Diệu, mãi đến khi tới cổng huyện thành, nàng mới được tách khỏi Tần Diệu. Ngay lập tức, Lý Hầu La ôm rõ của mình chạy đi nhanh như bay.

Khỏe miệng Tần Diệu co giật, tam đệ muội thật sự xem hắn như kẻ kéo chân sau à?

Lý Hầu La căn cứ theo trí nhớ của mình, đi đến trước đại môn Tiền phủ. Lần này, cửa hông bên cạnh đại môn đóng chặt, Lý Hầu La tiến đến gõ gõ mấy cái lên cửa hông.

Người mở cửa lần này là một lão đầu, ông hỏi Lý Hầu La tìm ai? Lý Hầu La giơ gĩa đáp: "Lão nhân gia, làm phiền lão báo với Tiền quân gia một tiếng, nói là có thể từ của Tần Chung đến tìm ngài ấy."

Lão đầu hồ nghi nhìn Lý Hầu La, thấy nàng cười tủm tỉm để mặc cho ông đánh giá, lúc này, lão đầu mới chịu đi vào xin chỉ thị.

Không bao lâu sau, Tiền quân gia đã chậm rãi đi đến: "Tiểu nương tử, cô tới thật đúng lúc, phu nhân nhà chúng ta thấy cô đã lâu rồi không tới, còn đang định sai ta đi tìm cô."

Lý Hầu La nghe xong liền mỉm cười, xem ra số hàng thù lần trước bán cho Tiền gia đã phát huy tác dụng rồi.

Lý Hầu La một đường đi theo Tiền quân gia đến đại sảnh. Khi đến nơi, nàng nhìn thấy Tiền phu nhân đang ngồi trên chủ vị cùng với một người đàn ông

tuổi độ trung niên, dáng người mập mạp phúc hậu, không khí giữa hai người khá là thân mật.

Vị đại thúc mập mạp này chắc hẳn là Tiền lão gia.

Lý Hào La bước lên trước vài bước: "Tiền phu nhân, Tiền lão gia!"

Tiền lão gia cười hiền hậu y như Đức Phật Di Lạc: "Thì ra cô chính là thê tử mới cưới của Chung ca nhi! Không tệ! Không tệ! Tay nghề thêu thùa kia của cô quả thật là xuất thần nhập hóa!"

(*tên đúng là Phật Di Lạc, nhưng mà người Việt Nam chúng ta quen miệng gọi là Phật Di Lạc, cho nên Sa cũng edit là Phật Di Lạc nha. Bạn nào khó tính thì mong thông cảm, đừng bắt lỗi.

*xuất thần nhập hóa: cao siêu, khó mà đo lường được.)

Lý Hào La cười một tiếng: "Chẳng qua là làm việc mà mình yêu thích thôi! Thật không dám đương nổi lời khen tặng này của Tiền lão gia!"

Tiền lão gia đã nghe Tiền phu nhân nói qua về xuất thân của Lý Hào La, thứ nữ bị chèn ép, dù có cố ra vẻ thế nào trước mặt người khác, thì vẫn không che giấu được sự nhút nhát trong xương cốt của mình.

Nhưng, Lý Hào La trước mặt kia thật tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, quả là nằm ngoài dự đoán của ông! Ngẫm lại, người có thể có được tay nghề thêu thùa cao như thế, nhất định là người thông minh, có nội hàm, có lẽ là do ông đã dùng tiêu chuẩn đo lường của người thường, nên mới phán đoán sai về Lý Hào La.

"Lão gia, ở đâu lại có đạo lý khách đến mà không mời người ta ngồi nói chuyện như vậy? Cô mau ngồi đi!" Tiền phu nhân đợi Lý Hào La ngồi xuống xong rồi mới lên tiếng hỏi: "Lần này Hào La lại mang đến đồ thêu gì thế?"

Lý Hào La liền xóc rổ lên: "Ngoài trừ khăn tay và túi tiền như lần trước, lần này còn có thêm khăn che mặt!" Nói xong, Lý Hào La liền lấy một cái khăn che mặt ra, mang thử lên mặt mình. Hoa văn thêu trên khăn che mặt này là tịch mai. Khăn che mặt có hai lớp, lớp trong là vải bông trắng muốt, lớp ngoài là lụa mỏng, hoa văn tịch mai được thêu trên lớp vải bông bên trong. Thế nhưng, không biết nguyên nhân do đâu, mà khi nhìn vào, mọi người lại không thấy được sự nặng nề của vải bông dày, mà chỉ thấy sự uyển chuyển nhẹ nhàng của lụa mỏng. Hình thêu tịch mai cho người ta cảm giác rằng nó đang nở giữa bầu trời đầy hoa tuyết, chứ không phải là trên chiếc khăn che mặt nhỏ nhò kia.

Khi Lý Hào La mang khăn che mặt lên, Tiền lão gia và Tiền phu nhân không biết có phải là bản thân hai người bị ảo giác hay không, mà lại cảm thấy khóe mắt đuôi mày lộ ra bên ngoài của Lý Hào La trông có vẻ càng phong tình.

Tiền phu nhân vừa thấy thì đã thích ngay, chờ Lý Hào La gỡ khăn che mặt xuống, bà liền cầm lấy vuốt ve không rời tay.

"Phu nhân, người thử mang khăn che mặt này lên xem!" Lô hàng thêu thứ hai này, dị năng của Lý Hào La đã thăng lên cấp hai, trùng hợp để cho nàng phát hiện ra một công năng mà kiếp trước nàng không phát hiện, đó là sức quyến rũ*. Người mang đồ thêu của nàng, có thể tăng thêm sức quyến rũ của bản thân.

(*mị: quyến rũ, sức quyến rũ: sức quyến rũ.)

Lúc thêu sổ khăn che mặt này, nàng đã không chế tốt dị năng, thêm vào một chút công năng như vậy cũng sẽ không bị ai phát hiện. Vì thế mà vừa rồi, lúc nàng mang khăn che mặt lên, Tiền lão gia và Tiền phu nhân mới có cảm giác rằng nàng bỗng trở nên xinh đẹp hơn.

Thời điểm mà Tiền phu nhân mang khăn che mặt lên, trong mắt Tiền lão gia liền xuất hiện một tia kinh diễm, đáng vẻ che đi phần nửa dung nhan này của Tiền phu nhân, khiến ông như nhìn thấy lại tình ý ẩn trong đôi mắt trong veo của Tiền phu nhân thời bà còn trẻ: "Phu nhân, bà mang khăn che mặt này lên đúng là cực kỳ xinh đẹp!"

Tiền phu nhân nghe xong thấy rất vui, lại ra vẻ giả bộ giận dỗi: "Đều là phu thê già hết rồi, còn nói những lời này!" Dứt lời, Tiền phu nhân liền tháo khăn che mặt xuống: "Hào La, ta thấy vải nền lần này cô dùng tốt hơn lần trước. Như vậy đi! Mỗi món đồ thêu, ta sẽ trả cho cô ba trăm văn tiền."

Lý Hào La không có từ chối: "Vậy xin đa tạ Tiền phu nhân!" Cái giá như vậy đã rất cao rồi!

Tiền phu nhân mỉm cười gật đầu, trò chuyện qua lại thêm vài câu, rồi mới thử thăm dò, bà nói: "Hào La, cô có muốn lập một hiệp nghị với chúng ta không? Về sau, cô thêu ra bao nhiêu đồ thêu, chúng ta sẽ mua hết bấy nhiêu! Nhưng cô phải đảm bảo là không được bán đồ thêu cho nhà khác!" Số đồ thêu mà lần trước Lý Hào La bán đã phát huy tác dụng rất lớn, giúp cho Tiền gia có thêm được không ít mối quan hệ. Bà cũng kết giao thêm rất nhiều thái thái và phu nhân. Tuy nhiên, Cẩm Tú Phụng và Như Ý Phụng cũng vì thế mà bắt đầu để ý đến số đồ thêu này. Luận về quy mô kinh doanh hàng thêu, Tiền gia hiển nhiên là thua kém hai đại phụng này, bà sợ lỡ như Lý Hào La bị bọn họ lôi kéo đi mất, nên mới muốn lập hiệp nghị như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đồ Bỏ

Edit: Sahara

Lý Hàu La không cảm thấy bất ngờ về việc Tiền gia muốn lập hiệp nghị. Không phải nàng tự đại, nhưng tay nghề thâm thuà của nàng tinh xảo, hơn nữa, kỹ thuật thêu của nàng vượt xa kỹ thuật thêu thùa của các tú nương ở thời này nhiều, cộng thêm việc nàng còn có dị năng, tác phẩm nàng thêu ra vốn đã không giống với đồ thêu ở đây.

Mà những đồ thêu như thế chỉ có mỗi mình nàng thêu được, số lượng lại ít ỏi, Tiền gia lập nghiệp bằng nghề kinh thương, làm sao lại không nhìn ra được giá trị của những đồ thêu này? Vấn đề ở đây là nàng muốn mình bị trói buộc trong một bản hiệp nghị hay không?

Hiện tại, cái mà Tiền gia muốn chính là nàng có thể cung cấp hàng hóa ổn định. Ngược lại, vấn đề chính là ở bản thân nàng, dù nàng không bán đồ thêu cho Tiền gia mà mang đi nơi khác bán thì vẫn bán được giá cao như thường.

Có điều, nếu thật sự làm như vậy, thì trong lòng người Tiền gia sẽ sinh ra khúc mắc.

Hơn nữa, đem đồ thêu đến nơi khác bán, thì giá cả cũng không cao hơn so với bán cho Tiền gia được mấy đồng. Tuy đồ thêu của nàng sinh động nhiều linh khí, nhưng mấy vật dụng nhỏ này, thường thường đều là người trong nhà tự làm mà sử dụng thôi.

Suy nghĩ hồi lâu, cân nhắc xong giữa lợi và hại, Lý Hàu La mới ngẩng đầu lên mỉm cười, nói: "Phu nhân đã đề mắt đến, đây là vinh hạnh của ta. Nhưng về chuyện này, ta cần phải thương lượng với tướng công. Trước đó, chàng đã không nỡ để ta vất vả thêu thùa kiếm tiền, nếu sau này mỗi ngày đều phải thêu, sợ là chàng sẽ không cho ta động vào kim chỉ nữa mất!" Ngoài miệng thì Lý Hàu La nói lời oán giận, nhưng nụ cười lại rất ngọt ngào.

Tiền lão gia cười ha ha, nói: "Không tệ! Không tệ! Chung ca nhi biết thương thê tử như vậy là rất tốt! Đứa trẻ kia là một người thông minh, cô cũng là người lanh lợi tháo vát! Ngày tháng sau này của hai người chắc chắn sẽ sung túc!"

Trong mắt Tiền phu nhân mang theo vài phần đánh giá, nhưng bà vẫn nói: "Đây là tất nhiên! Cứ trở về thương lượng với tướng công của cô cho tốt đi! Yên tâm! Tiền gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc cô đâu!"

Đợi Lý Hàu La đi rồi, Tiền phu nhân mới nhủ mảy thương lượng cùng Tiền lão gia: "Lão gia, cô nương rốt cuộc là có ý gì? Cuối cùng thì nàng ta có đồng ý lập hiệp nghị với chúng ta không?" Vừa rồi, thái độ của Lý Hàu La cực kỳ bình tĩnh nghiêm túc, làm bà cũng không cách nào phân biệt được là Lý Hàu La nói thật, hay là đang tìm có thoái thác.

"Phu nhân, bà lo lắng việc này làm gì? Tiền gia chúng ta cũng đâu phải là kinh doanh hàng thêu. Có thêm đồ thêu của thê tử Chung ca nhi là dệt hoa trên gấm, không có thì chúng ta cũng chẳng tổn thất gì!"

Tiền phu nhân không đồng ý với cái nhìn của Tiền lão gia: "Sao lại không tổn thất? Lão gia, người không biết đó thôi, vừa qua, thiếp đã trăm phương nghìn kế đưa những khăn thêu kia cho phu nhân của tri phủ Vân Dương xem thử, tri phủ phu nhân rất thích số khăn thêu ấy! Đối với thiếp cũng thân thiện hơn rất nhiều! Tâm tình yêu cái đẹp của nữ nhân, lão gia không thể hiểu được đâu!"

Tiền lão gia im lặng uống một ngụm trà, không nói lời nào. Sao ông lại không hiểu được chứ? Chỉ nhìn y phục rồi son phấn này nọ của phu nhân và con gái trong nhà thôi là đủ biết rồi!

"Tuy là thế, nhưng bà cũng đừng cưỡng cầu. Người làm ăn như chúng ta chủ yếu là hòa khí sinh tài. Nếu Chung ca nhi và thê tử của hần chịu lập hiệp nghị, vậy thì lập! Còn nếu họ không muốn, vậy chừng nào thê tử Chung ca nhi còn bán đồ thêu cho chúng ta, thì chúng ta cứ việc chiếu theo giá gốc mà mua."

Tiền phu nhân giận dữ nói: "Chuyện này, thiếp đương nhiên là biết!" Đại Việt được thái tổ cải cách mạnh mẽ cùng việc chú trọng thương mại, nhờ vậy mà địa vị của thương nhân đã cao hơn rất nhiều so với tiền triều. Ít nhất cũng không còn là tiện tịch* nữa! Tuy nhiên, quan niệm suốt trăm ngàn không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi, thương nhân coi trọng nhất là mọi việc hòa thuận, vui vẻ để làm ăn phát đạt. Trên phương diện xử thế, họ luôn có sức nhẫn nại và phóng khoáng hơn so với giới hạn của người bình thường.

(*tiện = hạ tiện, thấp hèn, thấp kém; tịch = hộ tịch; tiện tịch: hộ tịch của gia đình có thân phận thấp kém)

Lý do thương nhân bị cho là thấp kém, thân phận ti tiện là vì trong bốn ngành nghề lớn hay còn được gọi là tứ dân: Sĩ = người có công danh; Nông = nông dân; Công = thợ thủ công; Thương = thương nhân, người buôn bán; thương nhân bị xếp cuối cùng nên bị người khác xem thường, nhất là người có công danh, làm quan thì lại càng xem thường thương nhân, vì họ cho rằng thương nhân chỉ biết có tiền và lợi ích mà thôi.)

Số hàng thêu lần này nhiều hơn lần trước, giá lại tăng, Lý Hàu La kiếm được sáu mươi hai lượng bạc. Sau khi nói lời tạm biệt với Tiền quân gia, Lý Hàu La liền vội vàng chạy nhanh đến tiền trang Đại Việt. Nàng gói vào đó năm mươi lăm lượng bạc, chừa lại bảy lượng để xài trong mùa đông này.

Nhớ đến lần trước, ngón tay Tần Chung cọ vào lòng bàn tay nàng, quả thật là gầy đến nỗi khiến người ta đau lòng. Lý Hàu La mang theo bạc đi đến tiệm bán thuốc.

Kiếp trước, nàng yêu mỹ thực, lại mê đạo dưỡng sinh, nên cũng biết nấu vài món canh dưỡng sinh. Hiện tại đã là mùa đông, là thời điểm tốt để bồi bổ. Vì đã quyết định muốn ở lại Tần gia, mà lần trước Tần Chung cũng không phản đối, nên Lý Hàu La đã đơn phương cho rằng, Tần Chung chính là tiểu trượng phu của nàng.

Nếu đã là nam nhân của nàng, đương nhiên phải bồi bổ cho tốt, nói gì thì sau này vẫn còn dùng đến mà!

Lý Hẫu La đến tiệm thuốc, mua một ít rễ chùm của nhân sâm loại nhỏ. Nhân sâm ở đây không phải là loại nuôi trồng như thời hiện đại, dù chỉ là một ít rễ thôi thì cũng tiêu tốn hết ba lượng bạc của nàng. Tiếp đó, Lý Hẫu La lại mua thêm một ít cầu kỷ*, cái này thì không mắc, thậm chí chương quầy còn tặng thêm cho nàng nhiều một chút.

(*cầu kỷ: hay còn gọi là cầu kỷ tử, hoặc kỷ tử là một loại thuốc đông y phổ thông, nhiều tác dụng. Ngoại trừ làm thuốc, người ta còn dùng pha trà, nấu canh, ngâm rượu, v.v.. Bạn nào muốn tìm hiểu chi tiết thì seach Google nhé!)

Sau khi mua xong thuốc, nàng lại đến cửa hàng đồ khô, mua một ít táo đỏ, hạt dẻ, cuối cùng còn đến chợ Vân Dương huyện mua một con gà tam hoàng cùng với gạo nếp.

(*gà tam hoàng: giống gà này xuất xứ từ tỉnh Quảng Đông TQ, được nuôi phổ biến ở nhiều nước, đây là giống gà hương thịt, dễ nuôi, lớn nhanh, chất lượng thịt thơm ngon, năng suất cao.)

Mua xong hết mọi thứ, bảy lượng bạc giờ chỉ còn bốn lượng. Những thứ kia không đáng bao nhiêu tiền, chủ yếu là rễ nhân sâm, thật sự là quá đắt.

Lý Hẫu La bỏ mọi thứ vào rổ, xách đi nhẹ nhàng tựa như đang cầm một cọng lông vũ, vừa ra khỏi huyện thành thì tuyết cũng bắt đầu rơi.

Hoa tuyết trắng tinh, Lý Hẫu La không biết đã bao lâu rồi mình chưa được nhìn thấy màu tuyết trắng thuần như thế này, nàng không kiềm được, đưa tay hứng tuyết, rồi lại nhìn nó chậm rãi tan ra trong lòng bàn tay.

Người trên cầu ngắm phong cảnh, phong cảnh bao trọn người trên cầu. Hoa tuyết vương trên hàng mi dài của Lý Hẫu La rơi xuống, bên khóe miệng có lún đòng tiền đáng yêu, ánh mắt chứa một chút tham niệm ngắm nhìn thế giới này của Lý Hẫu La có một sức hấp dẫn diệu kì.

"Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập! Vị cô nương này, tại hạ Vương Bác Quân, xin mạo muội quấy rầy..." Một nam tử trẻ tuổi, tay đang phe phẩy quạt xếp, không biết đã đến bên cạnh Lý Hẫu La từ lúc nào. Thấy Lý Hẫu La nhìn qua, nam tử kia đặc biệt thể hiện phong độ thi lễ cùng nàng.

(*phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập: Phương Bắc có người đẹp, đẹp tuyệt thế nhưng vẫn còn đơn độc. Đây là hai câu thơ trong bài "Giai nhân ca" của Lý Diên Niên thời nhà Hán, cũng từ bài thơ này mà người đời sau thường dùng bốn chữ nghiêng nước nghiêng thành để diễn tả người đẹp tuyệt thế.)

Tuổi tác của nam tử được gọi là Vương Bác Quân này cũng ngang tầm với Tần Chung, vừa nhìn thì đã biết là một công tử phong lưu, đôi mắt đào hoa kia quả thật có thể kẹp chết người.

Lý Hẫu La bất tri bất giác phát hiện ra rằng, bản thân nàng đang bị người ta trêu chọc. Tuy nhiên, lúc Tần Chung trêu chọc nàng, tim nàng sẽ đập nhanh, còn tên nhóc này trêu chọc nàng, nàng nhìn sao cũng chỉ thấy buồn cười.

Lý Hẫu La ho khụ khụ, chỉ chỉ vào búi tóc trên đầu mình: "Huynh không nhìn thấy ta búi tóc của phụ nhân sao?"

(*phụ nhân: phụ nữ đã có chồng.)

Wương Bác Quân vừa nghe thấy vậy, liền nhìn kỹ lại đầu của Lý Hẫu La, quả nhiên là búi tóc phụ nhân, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng: "Người đẹp hiếm có, đáng tiếc là đã có phu quân!"

Lý Hẫu La nghe xong, lập tức nhủ mảy: "Thả rắm mẹ nhà người ấy! Ta và tướng công nhà ta rất tốt! Cút ngay!"

Wương Bác Quân bị tiếng rống của Lý Hẫu La dọa sợ, lùi lại về sau mấy bước, mặt đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm Lý Hẫu La, thầm nghĩ: Thì ra không phải người đẹp, mà là một người đàn bà đánh đá!

Lý Hẫu La cũng lười dây dưa với tên nhóc không hiểu lễ nghĩa này, nàng bỏ qua cho hắn ta, xoay người đi, lúc đi còn tiện chân đá tan tác một đống tuyết đọng trên đường.

Chỗ tuyết đọng bị Lý Hẫu La đá vào văng tung tóe ra như bị nổ tung, bắn ra bốn phương tám hướng như phi tiêu. Vương Bác Quân đứng cách đó không xa, bị tuyết bắn trúng mặt, đau vô cùng.

Wương Bác Quân nuốt mạnh một ngụm nước miếng, nhìn theo bóng lưng Lý Hẫu La, thật là một tiểu nương tử lợi hại! Sau đó, hắn chợt nhớ ra, mình dường đột làm quen người ta, rồi bởi vì biết người ta đã thành thân mà sùng sốt, cho nên đã quên mất phải xin lỗi rồi!

Wương Bác Quân tràn đầy áy náy, aiz.., lần này là hắn sai! Cái tính tình thương tiếc mỹ nhân này của hắn về sau nhất định phải thu liễm lại một chút! Tuy nhiên, nghĩ đến sự hung dữ của Lý Hẫu La, Vương Bác Quân lại thầm bi ai thay cho phu quân của Lý Hẫu La. Trong nhà có người đàn bà đánh đá như vậy, ngày tháng sau này của vị lão huynh kia.... Sợ là không dễ sống rồi!

Lý Hẫu La quẳng tên công tử phóng đàng kia ra sau đầu, một đường đi nhanh như bay về hướng Tiểu Thanh Thôn.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, ngoài trừ tiếng rào rạc của tuyết rơi ra thì tất cả những âm thanh khác đều tắt liệm. Bước chân của Lý Hẫu La cũng càng ngày càng nhanh hơn.

Gần đến cổng Tiểu Thanh Thôn, từ xa xa, nàng đã nhìn thấy có một bóng người đứng đó, chờ đến gần một chút, Lý Hào La liền thấy rõ bóng người kia chính là Tần Chung, hắn đang bước từng bước gấp ghe đi về phía nàng.

Trong lòng Lý Hào La bỗng bị kéo căng một cái, miệng hét lớn: "Huynh đứng yên ở đó đi!"

Tần Chung quả nhiên lập tức đứng yên bất động, Lý Hào La hận sao bản thân lại không biết bay, dường như chỉ trong nháy mắt thôi thì Lý Hào La đã đến ngay trước mặt Tần Chung rồi. Trông thấy trên người Tần Chung đang mặc bộ y phục mùa đông tự tay mình may cho hắn, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo bông cũ, lúc này, Lý Hào La mới thờ phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Lý Hào La nắm lấy tay của Tần Chung, nhận thấy nhiệt độ trên người hắn không có giảm bao nhiêu thì buông tay ra thật nhanh.

Mấy ngón tay của Tần Chung bị Lý Hào La buông ra một cách đột ngột, liền không nghe theo sự khống chế của hắn mà hơi run run giữa khoảng không, giống như là đang lưu luyến. Tần Chung cúi đầu, nhét mấy ngón tay không nghe lời của mình vào dưới ống tay áo.

Dù vậy, Lý Hào La vẫn cau mày, hỏi: "Huynh tới đây làm gì?"

Tần Chung hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng đáp: "Ta chỉ đi dạo một chút thôi!" Thế nhưng, cái vẻ mặt mất tự nhiên kia của Tần Chung đã bán đứng triệt để toàn bộ ý tưởng trong lòng hắn.

Nội tâm Lý Hào La mềm nhũn ra: "Đầu phải là huynh không biết sức khỏe của mình thế nào! Đi dạo trong nhà là được rồi, trời đổ tuyết lớn thế này, chẳng may nhiễm phong hàn thì làm sao?"

(*phong hàn: gió lạnh, cách gọi bệnh cảm lạnh thời xưa. Thời nay bị cảm lạnh chỉ là bệnh nhẹ, nhưng thời xưa, cảm lạnh nóng sốt không chữa kịp cũng có thể mất mạng.)

"Ừm, sau này sẽ không vậy nữa!" Tần Chung cúi đầu, hai chân vô thức chà chà trên mặt đất.

Ai da! Lý Hào La bị bộ dáng đáng yêu này của Tần Chung làm cho tim run lên, nam nhân của nàng sao lại đáng yêu đến vậy chứ? Vì thế, mấy câu nói trách mắng sau đó của Lý Hào La lập tức biến thành: "Khụ.... Sau này đừng có như vậy nữa! Chúng ta về thôi!" Câu nói không có chút lực uy hiếp nào!

Tần Chung mỉm cười: "Được!" Tiếp đó liền ngoan ngoãn đi theo sát phía sau Lý Hào La.

Lý Hào La vô cùng để ý đến bước chân của Tần Chung, sợ đi nhanh quá thì hắn sẽ không theo kịp. Nếu như để Tần Diệu nhìn thấy cảnh này, thế nào Tần Diệu cũng sẽ cảm thán một phen rằng: chuyện đời bất công!

Lý Hào La và Tần Chung cùng về đến nhà, Tần mẫu nhìn thấy cả hai về nhà cùng một lúc thì giật mình không thôi: "Chung nhi, con trở về từ bên ngoài à?"

Tần Chung ừm một tiếng, bình thản nói: "Con ra ngoài đi dạo một chút, mẹ, con mặc y phục rất dày, không sao đâu!"

Sao Tần mẫu lại không biết Tần Chung ra ngoài để làm gì được! Nuôi con từ nhỏ đến lớn, bây giờ trong mắt trong lòng con trai đều là người khác. Thế nhưng, Tần mẫu lại không hề cảm thấy chua xót, ngược lại, bà còn thấy rất mừng. Đối với Lý Hào La, bà cực kỳ hài lòng. Tần mẫu hy vọng thấy được Lý Hào La và Tần Chung có thể sống vui vẻ hòa thuận với nhau hơn bất kỳ người nào.

Tuy nhiên, bà cũng vô cùng lo lắng cho thân thể của Tần Chung: "Mau! Chung nhi, Hào La, mau đến hơ tay, sưởi ấm một chút! Ngoài trời tuyết rơi lớn như vậy, đừng để bị động đông lạnh!"

Lý Hào La nói: "Tướng công, để ta xoa tay cho chàng trước, chàng mau đến sưởi ấm đi!" Sức khỏe hắn yếu như vậy, kỳ nhất chính là bị nhiễm lạnh.

Không đợi Tần Chung đáp lời, Lý Hào La đã cởi bỏ lớp áo bông bên ngoài của Tần Chung, rồi bắt lấy tay Tần Chung, bắt đầu xoa nắn, xong lại xoa bóp khắp người Tần Chung một lượt, từ đầu đến chân Tần Chung, Lý Hào La không bỏ sót chỗ nào.

Tần Chung rũ mi nhìn Lý Hào La đang xoa bóp chỗ đùi mình, hai lỗ tai đỏ ửng đến sắp tích ra máu, hai chân thì giống như đang đạp trên bông, không hề có chút lực chống đỡ thân thể, nội tâm bay bổng lơ lửng trên mây.

"Được rồi! Đi sưởi ấm đi, tướng công!" Sức của Lý Hào La rất lớn, dù cách một lớp y phục cũng có thể xoa giải đúng chỗ ngứa. Dứt lời, nàng liền cầm theo áo bông của Tần Chung trở về phòng.

Tần Chung thì tựa như rót thăng từ trên không trung xuống đất, trong lòng thấy thất vọng không thôi, nhanh như vậy đã xong rồi?

Tuy rằng hắn rất muốn đi theo Lý Hào La về phòng, hai chân cũng đã không tự chủ được mà bước về hướng phòng của hắn và Lý Hào La hai bước, nhưng nhớ đến Lý Hào La bảo hắn đi sưởi ấm, cho nên đành phải ép mình xoay người lại đi đến cạnh lò sưởi, ngồi đó sưởi ấm là tinh thần chẳng tập trung chút nào.

Mã Đại Ni cũng ngồi gần đó, thấy Tần Chung đi đến lò sưởi ngồi mà cứ mãi nhìn về hướng phòng của hắn, đôi mắt sắc lẹm của Mã Đại Ni phát hiện sự đỏ ửng ở hai tai Tần Chung còn chưa rút đi.

Nàng bèn cười ha ha: "Tam đệ, đệ và tam đệ muội thành thân đã lâu vậy rồi mà sao vẫn còn mắc cỡ như thế hả?"

Tức thì, Tần Chung hiểu ngay Mã Đại Ni đang nói đến cái gì, hấn ngẩng đầu lên, dịu giọng nói: "Vừa mới từ ngoài trở về nên bị lạnh."

Mã Đại Ni nghi hoặc: Phải không? Tiếp theo đó thì bầu môi, chắc là vậy, nhìn tiểu thúc nhà mình cũng không giống người hay mắc cỡ.

(*Sa: những lúc có dấu: nhưng không có dấu " " thì là lời nghĩ thầm của nhân vật, không phải lời thoại nhân vật. Sa đảm bảo ngoại trừ lỗi sai chính tả sót dấu ra thì tuyệt đối không bao giờ mắc lỗi trên nhé, vì thế mọi người cứ yên tâm.)

Sau khi Lý Hưu La cất áo bông của Tần Chung vào phòng, thì xách rổ đồ vào nhà bếp.

Trong phòng bếp, Tần mẫu đang ở một bên dọn đồ các món ăn trong bữa cơm ngày hôm nay với Trương Thúy Thúy.

Lý Hưu La mỉm cười tiến tới: "Mẹ, lúc còn ở nhà mẹ đẻ, con từng xem qua một vài phương thuốc đồ bỏ, hôm nay, sau khi bán đồ thuê xong, con liền đi mua một ít đồ, muốn giúp tướng công tâm bỏ thân thể một chút." Nói rồi Lý Hưu La liền xúc rổ lên cho Tần mẫu xem.

Tần mẫu vừa nhìn liền bật thốt lên: "Đây là rễ nhân sâm phải không?" Lúc Tần gia còn chưa sa sút, bà cũng từng nhìn qua mấy thứ này rồi.

Lý Hưu La gật đầu: "Tiền bán được không nhiều lắm, nên chỉ có thể mua được một ít rễ nhân sâm mà thôi, đợi sau này kiếm được nhiều hơn, con sẽ mua cả cây nhân sâm."

Tần mẫu nghe xong thì nắm chặt lấy tay Lý Hưu La, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải. Cho dù chỉ là rễ thì cũng rất đắt rồi. Cuối cùng, Tần mẫu chỉ đành thở dài một tiếng: "Chung nhi có thể cưới được con, không biết là phúc phận mà nó đã tu được mấy đời!"

Lý Hưu La lập tức đặt rổ xuống, ôm lấy cánh tay Tần mẫu làm nũng: "Con đây có thể trở thành thê tử của tướng công, trở thành con dâu của mẹ, còn không biết là phúc phận đã tu được từ mấy chục kiếp ấy!"

Tần mẫu nhìn không được, vừa cười vừa nói: "Là con ngoan ngoãn, hiểu chuyện!"

Trương Thúy Thúy hăm mộ nhìn cái rổ của Lý Hưu La, rễ nhân sâm, gà béo, còn có nhiều gạo nếp như vậy, nếu như nàng cũng kiếm được nhiều tiền, có thể mua đồ tẩm bổ cho cha bọn nhỏ thì tốt biết mấy.

Đến giờ nấu cơm chiều, Tần mẫu chưa riêng cho Lý Hưu La một bếp lò. Lý Hưu La rửa sạch gà, moi rỗng bụng, cắt bỏ đầu, phao câu, và chân gà.

Tiếp theo thì vo sạch gạo nếp, trộn chung với câu kỹ, tào đỏ. Gừng và tỏi được băm nhuyễn. Cuối cùng là bỏ rễ nhân sâm vào, trộn đều tất cả rồi nhồi vào bụng gà.

Lý Hưu La lấy một cái nồi nhỏ, đặt gà vào trong nồi, đập nắp kín kỹ, không để cho một chút không khí nào thoát ra ngoài.

Lúc mới đầu thì dùng lửa lớn để nấu, đợi đến khi nước trong nồi sôi trào thì mới rút bớt củi, dùng lửa nhỏ để hầm.

Đợi thêm nửa canh giờ, dù đã có nắp nồi đập lại, nhưng mùi hương vẫn bay ra ngoài. Từ phòng bếp bay đến trong sân, rồi từ trong sân bay vào chính sảnh Tần gia.

Trong ba đứa nhỏ Tần gia, thì mũi của Tần Tử Viễn là thính nhất, y như chó con vậy, cứ hít hít không ngừng. Tần Tử Viễn giống như là bắt được một sợi chỉ vô hình, lần mò theo sợi chỉ hương thơm ấy mà đến cửa phòng bếp.

"Tử Viễn, sao cháu lại ở chỗ này?" Ngửi được hương thơm hiển nhiên không chỉ có mình Tần Tử Viễn, Tần mẫu cũng ngửi thấy mùi thơm mà bước từ trong phòng ra, nhìn thấy Tần Tử Viễn liền vội nói: "Đây là đồ tiểu phẩm của cháu hầm cho tiểu thúc thúc bồi bổ thân thể! Tử Viễn ngoan nào, theo bà về phòng, bà lấy khoai lang khô cho cháu ăn!"

Tần Tử Viễn vừa nghe thế, tuy rằng đã thèm đến chảy nước miếng, nhưng cũng biết thân thể tiểu thúc thúc nhà mình không tốt, cho nên liền nắm tay Tần mẫu, gian nan cất từng bước đi đây "lưu luyến".

Càng về sau, mùi hương càng ngày càng nồng, Mã Đại Ni thèm đến mức phải kêu một tiếng mẹ ơi! Nàng thật sự là không nhịn nổi nữa, vội chạy đến phòng bếp mà hít lấy hít để: "Đệ muội, muội đang nấu món gì thế? Làm cho ta thèm chết đi được! Quả thật là muốn giết người mà!" Hai mắt Mã Đại Ni phủ đầy ánh sáng xanh lá, nếu không nhờ một chút lý trí còn sót lại kiềm giữ, thì e là nàng đã chạy đến đoạt lấy đồ ăn mất rồi.

"Nhị tẩu..." Lý Hưu La đang định nói gì đó, thì Tần mẫu đã đen mặt đứng chắn trước mặt Mã Đại Ni: "Ngươi là quỷ chết đói đầu thai có phải không? Đó là canh bỏ mà Hưu La hầm cho Chung nhi! Một người làm tẩu tử như ngươi lại mang dáng vẻ thèm thuồng, mặt dày chạy đến trước cửa phòng bếp. Ngay cả Tử Viễn mà còn hiểu chuyện như thế, người già đầu vậy rồi sao lại không bằng cả con nít vậy hả? Ngươi thật cho rằng có nam nhân che chở thì lão nương không có biện pháp thu thập ngươi phải không? Cút nhanh cho ta! Ngươi còn dám xó rở ở chỗ này, thì lập tức quay về nhà mẹ đẻ của ngươi đi!"

Tần mẫu vừa trừng mắt, Mã Đại Ni liền co đầu rút cổ, miệng lại lẩm bẩm một câu: "Con chỉ ngửi một chút thôi, cũng chưa nói là muốn ăn mà!" Lẩm bẩm xong, Mã Đại Ni còn luyến tiếc hít hít thêm vài cái xong rồi mới chịu rời đi.

Tần mẫu thì sắp bị tức chết, đưa con dâu này, ăn thì giành ăn nhiều nhất, làm việc thì lại biếng nhác nhót thây, lúc trước tại sao bà lại đi rước nó vào cửa

Tần gia thế không biết!

"Hầu La, nó là đũa ăn bao nhiêu cũng không đủ, là một kẻ tham ăn chân chính! Lát nữa con tuyệt đối không được mềm lòng, biết chưa?" Trước kia đại phu cũng có nói phải bồi bổ thân thể cho Tần Chung thật tốt, nhưng của cải trong Tần gia đều bị đào sạch cả rồi, có thể để cho người trong nhà không bị đói thì xem như là bà đã giải tính toán. Nhìn thấy bộ dáng gầy gò của Tần Chung, đi hai ba bước thì đã muốn xỉu, thật khiến Tần mẫu đau lòng vô cùng, không biết bao nhiêu đêm bà đã phải âm thầm lau nước mắt.

Bây giờ thì tốt rồi, Chung nhi may mắn cưới được một thế tử tốt! Hầu La có thể thành tâm thành ý đối đãi với Chung nhi như vậy, thì về sau, nó chính là con gái của bà, bà nhất định sẽ bảo vệ, che chở cho đứa con dâu thứ ba này!

"Mẹ, kỳ thực tâu cũng không có làm gì cả!" Nhớ đến Tần mẫu mắng Mã Đại Ni là quỷ chết đói đầu thai, nội tâm Lý Hầu La thấy hơi ngượng ngùng, nói chính xác thì nàng mới thật sự là quỷ chết đói đầu thai này.

"Con đừng nói giúp cho cái đũa chỉ biết ăn không biết làm kia! Phu thê nhà lão nhị chỉ biết lo cái trước mắt, không biết tính toán cho tương lai. Đợi sau này phân gia rồi, ta xem bọn chúng làm thế nào!" Quả thật con cái là nợ của cha mẹ mà! Lão đại chân chất, nhưng siêng năng chịu khó, Trương Thúy Thúy có chút tâm tư riêng, nhưng trong lòng cũng biết tính toán lo lắng.

Người mà bà lo nhất vốn là Tần Chung! Từ nhỏ Tần Chung đã thông minh, mười ba tuổi đã vượt trội hơn các bạn học trong thư viện. Vốn dĩ cho rằng nó có thể tiếp tục đọc sách, sau này thi đỗ công danh, cũng xem như là quang tông diệu tổ*. Thế nhưng, vận mệnh lại cố tình trêu người, bây giờ chẳng những không thể đọc sách, mà sức khỏe còn yếu kém vô cùng, khiến Tần mẫu luôn luôn lo lắng cho cuộc sống sau này của Tần Chung. Tuy nhiên, hiện tại đã có Lý Hầu La, mọi chuyện cũng khác.....

(*quang tông diệu tổ: làm rạng rỡ tổ tiên.)

Dù như vậy thì Lý Hầu La sẽ rất vất vả, nhưng Tần mẫu có lòng tin, dựa vào sự thông minh của Tần Chung, dù sau này nó không thi đỗ công danh, nhưng chỉ cần có chút vốn, hai phu thê nhà nó làm ăn buôn bán nhỏ thì cũng sẽ không bị đói.

Nhìn tới nhìn lui, người mà bà lo lắng nhất bây giờ ngược lại chính là phu thê nhà lão nhị. Mã Đại Ni thì không cần nói đến nữa! Còn lão nhị, nhìn thì có chút thông minh, kỳ thực cũng là người chỉ biết cái trước mắt, không biết lo lắng về sau. Nếu không phải lúc trước tìm được cho nó một công việc ghi chép sổ sách, thì không biết bộ dáng hiện tại của nó là như thế nào nữa kìa!

Lý Hầu La không dám tiếp lời* này của Tần mẫu, phu thê Tần Diệu quả là hôm nay có rượu hôm nay say, làm người vui vẻ vô tư, nàng thật không biết nên hâm mộ, hay là than thở...

(*tiếp lời: trường hợp người khác vừa nói xong một câu về một vấn đề gì đó, bạn liền nói tiếp cũng cùng một vấn đề kia thì được gọi là tiếp lời người đó.)

Cả hai đều là dạng tính tình mọi chuyện đều không lo, khó trách Tần mẫu lại mắng hai người là nòi nào úp vung nấy, cá mè một lứa*.

(*Nguyên văn câu này là nước tiểu đến một cái hồ, nghĩa đại khái là tính tình giống nhau, nhưng theo nghĩa xấu.)

Nước trong nồi canh đã bắt đầu sôi, cách một cái nắp nồi vẫn nghe được tiếng nước sôi ừng ực. Lý Hầu La nhìn thời gian cũng vừa lúc, liền mở nắp nồi ra.

Ngay khoảnh khắc nắp nồi vừa mở, mùi hương hoàn toàn được phóng thích. Nếu nói trước đó hương thơm chỉ như có như không len lỏi vào mũi, gọi lên con thèm ăn của người khác, thì hương thơm lúc này lại như sóng trào mãnh liệt, không hề cố kỵ điều gì, xông thẳng vào khứu giác, vị giác người ta.

Mùi hương kia xông vào lỗ mũi, tràn ngập xuống khoang miệng, khiến người ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trầm luân vào mùi hương kia.

Trong phòng riêng của mỗi người, Trương Thúy Thúy và Tần Phấn sớm đã dẫn theo hai con của mình trở về phòng. Từ Viễn tốt xấu gì cũng là đứa bé lớn nhất, lúc nhóc thèm chịu không nổi nữa, liền chui đầu vào chăn, ý đồ ngăn cản mùi hương kia xông vào mũi. Nhưng mùi hương kia thật sự là không chỗ nào mà không bay tới được, dù đã chui đầu vào chăn nhưng Từ Viễn vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngát làm nhóc nuốt nước miếng không ngừng kìa. Chống đỡ không được bao lâu, Từ Viễn đã phải chui ra khỏi chăn, khuôn mặt nhỏ bị nghẹt đến đỏ bừng.

Từ Hạo đầu được bao lớn, ngửi mùi hương hấp dẫn mê người kia thì cứ mút tay không ngừng, quán lấy Trương Thúy Thúy mà kêu thét thét.

"Không ăn được! Đó là đồ bồi bổ cho thân thể của tiểu thúc thúc!" Từ Viễn nhìn Từ Hạo, rồi thở dài một hơi, nghiêm trang nói.

Trương Thúy Thúy trông cảnh này mà chưa xót không thôi, đều do nàng vô dụng, để trưng phu mình, con mình thèm thường nhìn người khác.

Mã Đại Ni thì không có tự giác ý thức được như vậy. Tuy rằng vừa bị Tần mẫu mắng cho không dám mò xuống phòng bếp nữa, nhưng lại thầm nghĩ: trước giờ tam đệ muội làm người luôn hào phóng rộng rãi, lỡ như muội ấy chịu cho mình ném thử vài miếng thì sao?

Sau khi Lý Hầu La bung một tô canh gà lớn đầy tràn vào nhà, Mã Đại Ni liền nuốt nước miếng ừng ực, âm thanh lớn đến nỗi mọi người ai cũng nghe thấy rõ rành rành.

Lý Hầu La bê một cái bàn nhỏ đặt trước mặt Tần Chung: "Tướng công, đây là ta dựa theo phương thuốc đồ bỏ để nấu, mùa đông mà ăn cái này, đặc biệt tốt đối với người thể hư*! Chúng ta cứ từ từ, chậm rãi bồi bổ thân thể, về sau, sức khỏe của chàng nhất định sẽ ngày càng tốt hơn!" Nếu phương pháp này không có tác dụng, thì đợi dịp năng của nàng lên đến cấp ba, nàng sẽ thêm y phục có tác dụng dưỡng thân cho Tần Chung. Nàng không dám

chắc là sẽ có hiệu quả tức thời, nhưng năm dài tháng rộng, khẳng định sức khỏe của Tần Chung sẽ có biến hóa lớn.

Lý Hào La chống cằm nhìn Tần Chung: Ăn ngon, ăn nhiều vào! Cái này có liên quan đến sinh hoạt tính phúc* về sau của nàng đó!

(*tính phúc: tình dục.)

"Oa... Con muốn ăn..." Từ Như chợt òa khóc, khiến Lý Hào La phục hồi lại tinh thần đã bay lên tận chín tầng mây của mình. Lý Hào La liền đứng dậy đi đến phòng bếp. Tần Chung giờ tay ra đang định kéo Lý Hào La lại, nhưng thấy dáng vẻ vội vàng hấp dẫn của Lý Hào La, thì lại im lặng thả tay xuống.

"Nào nào, Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, mấy con lại đây với tiểu thẩm thẩm nào!" Lý Hào La đi múc một chén canh cho ba đứa nhỏ, bên trong có mấy khối thịt gà. Nàng cũng múc cho Tần phụ và Tần mẫu một chén lớn, còn người khác thì nàng không quán. Bồi bổ cũng không phải một ngày, hai ngày là được, năm dài tháng rộng, nếu tất cả mọi người đều ăn, thì nàng có bán mạng kiếm được bao nhiêu tiền cũng không đủ lo.

Tần phụ cũng không phải người tham ăn, Lý Hào La có thể nghĩ đến việc bồi bổ cho con trai ông, ông đã vạn phần vui mừng rồi. Sau khi từ chối qua lại một hồi, Lý Hào La liền nhét chén canh vào tay ông, lúc này ông mới chịu chia ra ăn cùng Tần mẫu.

Ba đứa nhỏ bu quanh cạnh bàn, nhìn chén canh nóng bốc khói nghi ngút mà sốt ruột không thôi. Riêng Từ Viễn, ngoài sốt ruột ra, nhóc còn cảm thấy có chút áy náy, đây là đồ bỏ của tiểu thúc thúc, vậy mà nhóc lại ăn.....

Nhưng nhóc thật sự không cưỡng lại được mỹ thực, đợi canh gà nguội bớt rồi, nhóc liền lon ton chạy đến trước mặt Tần Chung và Lý Hào La: "Tiểu thúc thúc, tiểu thẩm thẩm, sau này con chính là con trai của hai người! Đợi con lớn lên rồi, con nhất định sẽ mua thật nhiều canh gà cho hai người!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bạn học cùng trường

Edit: Sahara

Tần Từ Viễn vừa thốt lời này ra khỏi miệng, mọi người trong phòng liền im lặng ngay tức khắc, sau đó chợt cười phá lên. Đương nhiên, trong số những người đang cười không bao gồm cả Trương Thúy Thúy.

Tần Phấn có chút cạn lời: "Con trai, cha mới là cha ruột của con đây này!"

Tần Từ Viễn nhú nhú mày, phải ha, nhóc vẫn còn có cha mẹ ruột nữa, cộng thêm tiểu thúc thúc và tiểu thẩm thẩm, vậy nhóc phải mua bao nhiêu canh gà đây???

Tần Từ Viễn thấy vô cùng khó xử, nghĩ mãi một lúc lâu mới ngượng ngịu nói một câu: "Vậy cha và mẹ ăn ít lại một chút đi!" Bằng không, nhóc sẽ rất mệt mỏi nha.

"Ha ha ha ha...." Trong số những người đang cười, tiếng cười của Mã Đại Ni đặc biệt to nhất: "Đệ muội, lần này muội có lời rồi! Một chén canh gà đổi được một đứa con trai."

Nội tâm Trương Thúy Thúy lên men chua lôm, nàng không nhịn được nữa, giờ tay kéo Tần Từ Viễn trở lại cạnh mình: "Tiểu thúc thúc và tiểu thẩm thẩm của con sau này sẽ có con cái riêng của mình, làm gì cần đến con chứ!"

Tần Từ Viễn nghe xong liền thấy rối rắm, nhóc chạy đến trước mặt Tần Chung cùng Lý Hào La, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ lên hỏi: "Tiểu thúc thúc, tiểu thẩm thẩm, sau này hai người có con riêng của mình rồi thì có còn cho con uống canh gà nữa không? Còn cho con ăn điểm tâm nữa không?"

Trong lòng Lý Hào La thầm thấy buồn cười, tiểu tử này lại bị một chén canh gà thu phục hoàn toàn: "Đương nhiên là còn chứ! Từ Viễn đáng yêu như vậy, sau này đệ đệ muội muội vẫn còn cần đến Từ Viễn ca ca chăm sóc nữa mà."

Tần Từ Viễn nghe thế liền cười hi hi, tim nhỏ bị theo lợ lừng lúc này mới được thả lỏng. Nhìn thấy Lý Hào La kè sát mình, nhóc liền vội bước lùi về sau, rồi mới cất giọng non nớt: "Tiểu thẩm thẩm, thẩm thật tốt~!"

Trương Thúy Thúy nghe mà đau lòng, thằng nhóc này chắc không phải do nàng sinh ra rồi.

Tần Chung không rảnh quan tâm đến Tần Từ Viễn chỉ vì một chén canh gà mà bán thân, hiện tại, trong đầu hắn toàn là câu nói đệ đệ muội muội vừa rồi của Lý Hào La. Có đệ đệ muội muội, cái này có phải đã chứng tỏ Lý Hào La đồng ý sinh con cho hắn phải không?

Đôi chân dưới lớp y phục của Tần Chung không kiềm được mà khẽ run lên một chút, hắn cúi đầu uống canh gà mà tinh thần không hề tập trung.

Mới uống được mấy ngụm, Tần Chung bỗng nhiên dừng lại: "Hơi nóng!" Nói xong liền bụng theo chén canh đi về phòng, Lý Hào La đang định xuống

bếp cắt đi canh gà còn thừa, thì chợt nghe thấy tiếng gọi của Tần Chung từ trong phòng vọng ra: "Hầu La ~!" Tiếng gọi mềm mại pha lẫn chút dịu dàng. Lý Hầu La nghe mà tim muốn mềm nhũn ra, hai chân không nghe theo không chế, cất bước đi về phòng.

"Sao?" Lý Hầu La đi đến ngồi xuống đối diện với Tần Chung, dịu giọng hỏi.

Tần Chung liếc nhanh về phía Lý Hầu La một cái, rồi đẩy chén canh gà đến trước mặt nàng: "Ta ăn không nổi!"

Lý Hầu La rũ mắt nhìn chén canh gà, nhưng lại không động đến: "Sao vậy? Sao lại ăn không nổi?" Nàng múc một muỗng canh đưa lên miệng ném thử, hương vị khá ngon mà!

Hai hàng mi của Tần Chung run nhẹ, nhỏ giọng nói: "Nàng quá gầy, nàng cũng ăn một chút đi!" Sau này còn phải sinh con nữa.

(*Sa: bắt đầu từ giờ Tần Chung dần dần lộ rõ ý với Lý Hầu La, nên sửa xưng hô thành nàng thay cô. Nhưng Lý Hầu La vẫn gọi Tần Chung là huynh, xưng ta. Chỉ khi ở trước mặt người khác mới gọi Tần Chung là chàng. Đôi khi Lý Hầu La tỏ rõ ý với Tần Chung sẽ sửa lại xưng hô là chàng.)

Lý Hầu La không bắt Tần Chung nhất định phải uống hết chén canh, bồi bổ cũng không thể bỏ quá mức, tiến hành theo tuần tự mới là thích đáng. Nghe Tần Chung nói thế, nàng liếc nhìn qua Tần Chung đang cúi thấp đầu một cái, rồi đi lấy một cái chén không đến, tiếp theo lại sớt nửa chén canh gà vào cái chén không kia: "Hai ta mỗi người một nửa!" Dứt lời, Lý Hầu La liền bụng nửa chén canh gà đưa lên miệng húp. Ngon quá!

Tần Chung ngẩng đầu lên, mím mím môi, thật ra.... Có thể không cần dùng đến hai cái chén mà!

"Vừa rồi nàng nhắc đến con...." Tần Chung uống được vài muỗng canh rồi lí nhí nói.

"Con? A, con, chuyện đó... Huynh không cần để trong lòng. Ta chẳng qua là muốn an ủi Từ Viễn một chút mà thôi!" Lý Hầu La vội nói. Lúc ấy, nàng không hề nghĩ nhiều, một mặt chỉ là do nàng thuận miệng nên mới nói vậy mà thôi, mặt khác, nàng cũng sợ biểu hiện của mình quá mức hung mãnh, sẽ dọa cho Tần Chung sợ. Nói đến cùng thì cả hai người bọn họ vẫn còn chưa xác định tâm ý của nhau mà. Tần Chung chịu để nàng ở lại Tần gia cả đời, đã là rất tốt rồi!

"À!" Bàn tay cầm muỗng của Tần Chung hơi run lên, lại cố đề xuống tâm tư miên mang trong lòng, không được gấp, phải từ từ....

"Hôm nay đến Tiền phủ có thuận lợi không?" Tần Chung ôn định nội tâm xong mới ngẩng đầu lên, hỏi Lý Hầu La bằng giọng ôn hòa.

Tần Chung vừa hỏi, Lý Hầu La lập tức nhớ đến chuyện Tiền phu nhân muốn lập hiệp nghị cùng mình. Lý Hầu La vốn đã muốn nói chuyện này cho Tần Chung biết, nên vừa nghe hỏi tới, nàng liền đem tất cả chi tiết một năm một mười kể rõ ra, rồi mới hỏi: "Huynh cảm thấy ta nên làm thế nào?"

Thấy việc đầu tiên Lý Hầu La nghĩ đến là hỏi ý kiến của mình, trái tim vừa bị đóng băng của Tần Chung liền trở nên ấm áp ngay. Tần Chung theo thói quen gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn, trầm ngâm hết một lúc lâu mới lên tiếng: "Từ thái độ của Tiền phủ, có thể nhận ra đồ thù của nàng rất được hoan nghênh. Bọn họ không phải chỉ kinh doanh hành thêu, nhưng lại nóng lòng muốn lập hiệp nghị với nàng, qua đó cho thấy, đồ thù của nàng đã giúp bọn họ có được thu hoạch ngoài ý muốn."

Tần Chung không đến Tiền phủ, nhưng lại có thể nói đúng tình huống của Tiền phu nhân và Tiền lão gia đến tám chín phần, làm cho Lý Hầu La không nhìn được mà thầm vỗ tay khen tặng trong lòng. Chuyện nàng thấy phiền nhất chính là động não, kiếp trước, hoàn cảnh nàng học thêu thừa rất giản đơn, một lòng nghiên cứu kỹ thuật thêu, sự phụ và người nhà đều hết lòng yêu thương nàng, nên đã dưỡng thành bản tính đơn thuần trong sáng cho nàng.

Sau khi mặt thế kéo tới, vì sinh tồn, nàng không thể không tính kế, nhưng tâm tư nàng lại không thích điều này. Bây giờ thì tốt rồi! Tần Chung thoát nhìn có vẻ khá thông minh, sau này có chuyện gì thì có thể tham khảo ý kiến của hắn.

Thấy hai mắt Lý Hầu La nhìn mình cứ sáng rực lên, khiến cho động tác gõ gõ lên mặt bàn của Tần Chung bất giác nhanh hơn một chút, giọng điệu cũng đề cao hơn vài phần: "Cho nên, tình thế hiện tại là bọn họ cầu nàng. Ngược lại là bản thân nàng, nàng không cần lập một hiệp nghị trường kỳ* làm gì, về sau sẽ bị bỏ tay bỏ chân." Quan trọng nhất là hắn không muốn Lý Hầu La cứ thêu hoài không nghỉ. Hắn hy vọng, nàng thêu là xuất phát từ sở thích, chứ không phải do kế sinh nhai* ép buộc. Chỉ tiếc là hắn.....

(*trường kỳ: dài hạn.

_kế sinh nhai: sinh nhai nghĩa là làm ăn kiếm sống, có hàm ý cuộc sống khó khăn chật vật, nên người ta phải vất vả làm lụng kiếm sống. Vd: kiếm kế sinh nhai.)

"Cho nên..." Thấy Tần Chung có cùng ý nghĩ giống mình, Lý Hầu La không kiềm được mà cười tươi đến mí mắt cong vồng. Người đời sau thường gọi các cặp vợ chồng ăn ý là bạn lữ linh hồn, nếu như nàng và Tần Chung cứ tiếp tục phát triển thế này, thì có được xem là bạn lữ linh hồn không nhỉ?

"Hầu La, nàng có thể lập một hiệp nghị ngắn hạn trước, thời gian cứ ước định là nửa năm. Có thể đưa ra lời hứa, nội trong nửa năm này, tất cả đồ thù mà nàng thêu được chỉ cung cấp cho Tiền phủ. Tuy nhiên, khi nào giao hàng, mỗi lần giao bao nhiêu hàng đều phải do nàng quyết định. Về giá cả thì đương nhiên là cả hai bên cùng thương lượng cho đến khi đưa ra được cái giá mà cả hai đều hài lòng."

Lý Hầu La vừa nghe xong thì cảm thấy rất tốt, vừa không cự tuyệt Tiền phủ, lại đảm bảo được tự do của nàng.

"Nhưng mà không biết Tiền phủ có chịu đồng ý hay không?" Lý Hầu La nói, tuy nhiên nàng cũng không quá lo lắng, nếu họ không đồng ý thì nàng đi tìm

người mua khác. Chẳng qua là nàng cảm thấy Tiền gia phúc hậu, không muốn tìm người khác cho thêm phiền phức mà thôi.

Hơn nữa, trong lòng nàng cũng đã vạch sẵn kế hoạch phát triển về sau, nhưng nàng chỉ vừa đến thế giới này, cái gì cũng không có, không biết, nên mới muốn đứng vững gót chân trước đã.

Lý Hâu La nhìn Tần Chung, bỗng nhiên nói: "Tướng công, huynh có muốn đọc sách không?"

Lần này cả người Tần Chung run lên rất rõ rệt, ngay cả Lý Hâu La cũng nhìn thấy.

"Sức khỏe của ta... E là không chịu nổi." Tần Chung thở dài một tiếng.

"Không sao cả! Về sau ta sẽ từ từ giúp huynh bồi bổ thật tốt! Huynh lại tự mình hoạt động nhiều một chút, sức khỏe nhất định sẽ khá hơn thôi." Đặc biệt là chờ khi dị năng của nàng lên đến cấp ba, nàng sẽ thêm dị năng vào đồ án thêu lên y phục của Tần Chung, lúc đó, sức khỏe của Tần Chung chắc chắn sẽ càng tốt hơn so với lúc chưa bị bệnh.

"Về chuyện tiền nong thì huynh không cần phải lo, ta có thể kiếm được! Cho dù mỗi năm huynh đọc sách tiêu tốn đến hai mươi lượng bạc, ta cũng có thể gánh được." Làm vậy không phải chỉ vì Tần Chung không thôi, mà cũng là suy xét cho chính nàng. Nếu nàng muốn thực hiện được ý tưởng của mình, không có một chỗ dựa vững chắc, làm sao thành công chứ? Trong cái thời đại phong kiến này, chỗ dựa nào vững chắc nhất? Tất nhiên là quan lại! Không có chỗ dựa, vậy nàng tự mình bồi dưỡng ra một cái là được rồi!

Tần Chung cúi đầu xuống một hồi lâu rồi mới ngẩng mặt lên nhìn Lý Hâu La, trong đôi mắt Tần Chung lúc này đã không còn ý cười ôn hòa như bình thường, mà tựa như một hồ nước sâu không thấy đáy. Bề mặt thì sóng êm gió lặng, nhưng bên dưới lại là xoáy nước chảy siết cuộn cuộn.

Tần Chung cứ bình tĩnh mà nhìn Lý Hâu La như thế.

Lý Hâu La bị nhìn đến mức tim đập vừa mạnh vừa nhanh: "Làm... Làm sao vậy?" Chớp chớp mắt vài cái, lại nhìn Tần Chung thêm một lúc, chợt phát hiện ra ánh mắt của Tần Chung vẫn là ánh mắt chứa đầy ý xuân như thường ngày, còn ánh mắt bình tĩnh sâu hút như mới vừa rồi lại giống như chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Tần Chung thầm hít một hơi thật sâu, ngăn chặn sự xúc động muốn ôm Lý Hâu La vào lòng của mình. Hẳn quả thật cũng không cam tâm cứ sống bình thường như vậy cho đến hết đời, nhưng sức khỏe của hắn, và cả tình trạng hiện giờ của Tần gia lại là gông cùm xiềng xích đối với hắn. Trước khi Lý Hâu La xuất hiện, hắn cũng đã mưu tính cho mình vài con đường. Mặc dù không có Lý Hâu La, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, hắn vẫn có thể tranh về cho mình một tương lai sáng lạng. Thế nhưng, Lý Hâu La đã bước vào cuộc đời hắn một cách ngoài ý muốn, quấy nhiễu trái tim và linh hồn hắn, dùng thân thể nhỏ bé đơn bạc kia đứng chắn trước mặt hắn, còn không chút do dự mà nói với hắn, nàng sẽ gánh lấy chi phí nặng nề cho việc đọc sách của hắn.

(*chú thích chút nhé: đọc sách ở đây là ám chỉ việc học hành, không phải cầm quyển sách lên ngồi đọc đâu nha.)

Nụ hoa thơm nằm trong lòng Tần Chung rốt cuộc cũng không còn cố kỵ gì nữa mà nở rộ rực rỡ. Tần Chung từ từ duỗi tay về phía trước, từng chút từng chút một, thật chậm rãi, thật nhẹ nhàng mà phủ lên mu bàn tay của Lý Hâu La giống như là sợ làm kinh động đến đối phương.

Lý Hâu La: "....." Nàng kinh ngạc muốn rút tay về theo bản năng.

Tần Chung lại không còn dè dặt nữa, bàn tay đang phủ lên mu bàn tay Lý Hâu La hơi dùng chút sức ấn tay Lý Hâu La lại.

Lý Hâu La: "Huynh.... Huynh đừng có nghĩ nhiều, kỳ thực là do ta cảm thấy, nếu có một chỗ dựa thì sau này làm việc sẽ dễ dàng hơn." Ai da, sao tự dưng tim lại đập nhanh như vậy? Thật là mắc cỡ quá đi! Nàng nghe theo tiếng lòng của bản thân, nếu Tần Chung muốn nắm tay nàng, vậy thì cứ để cho hắn nắm.

Tuy Tần Chung gầy yếu, nhưng bàn tay lại không hề nhỏ, khớp xương ngón tay từng đốt từng đốt rất rõ ràng, hoàn toàn bao bọc hết bàn tay Lý Hâu La.

Lý Hâu La cảm thấy miệng mình có chút khô nóng: Đây là.....

Tần Chung cảm nhận được Lý Hâu La không rút tay ra nữa, khéo môi lập tức gọi lên một độ cong.

Lý Hâu La bình tĩnh nhìn Tần Chung.

Tần Chung cũng nhìn lại Lý Hâu La.

Bốn mắt nhìn nhau, qua một lúc lâu, Tần Chung mới lên tiếng: "Được!" Ta sẽ làm chỗ dựa cả đời cho nàng.

Tần Chung không từ chối đề nghị của Lý Hâu La, bởi vì hắn nhận thấy, Lý Hâu La làm thế thì sẽ càng khiến cho mối quan hệ giữa bọn họ thêm chặt chẽ. Mà đối với việc này, Tần Chung cực kỳ mừng rỡ một cách âm thầm.

Vừa rồi, nội tâm Lý Hâu La cứ không ngừng run lên, nàng còn tưởng là Tần Chung muốn thổ lộ, kết quả... Lại hại nàng kích động một hồi vô ích.

Lý Hâu La có chút giận dữ, đột ngột rút tay ra khỏi tay Tần Chung. Nàng nhìn mu bàn tay ửng đỏ của mình, rồi liếc Tần Chung một cái: "Ấn mạnh như vậy làm gì chứ?" Đạo nhạc khúc nhiều như vậy, còn tưởng là sắp làm chuyện lớn, kết quả.....

Tần Chung nhìn mu bàn tay Lý Hầu La, thấy hơi đỏ lên một chút, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, bèn nắm lấy tay Lý Hầu La kéo về phía mình một lần nữa.

Lý Hầu La: "Lại muốn làm gì đây?" Nếu như còn giống vừa rồi một lần nữa, nàng.... Nàng thật sự sẽ tức giận.

Tần Chung cười đầy bất đắc dĩ, rồi cúi đầu xuống cách mu bàn tay Lý Hầu La một khoảng thật gần, sau đó nhẹ nhàng thổi thổi.

Từ đầu đến chân Lý Hầu La đều run lên, tiêu rồi tiêu rồi! Nàng thật sự bị sắc đẹp mê hoặc rồi! Nhìn bộ dáng Tần Chung thổi cho nàng, vậy mà nàng lại có cảm giác xúc động muốn ấn hẳn lên tường, lấp kín hai cánh môi kia, dùng sức mà hôn.

Lý Hầu La cảm thấy nóng đến muốn bóc khỏi, khụ khụ, phải mau ném những ý nghĩ đen tối này đi thôi.

"Là ta không tốt!" Tần Chung ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói. Giọng nói của hắn không hùng hậu, thậm chí còn có chút yếu ớt, nhưng nó lại giống như một cái bàn chải, nhẹ nhàng cọ xát vào lòng Lý Hầu La, khiến móng vuốt nàng thấy ngứa ngáy, máu sôi trong người sôi trào.

"Huynh cái gì cũng tốt cả!" Lý Hầu La bị sắc đẹp làm cho mụ mắt đầu óc, chưa kịp suy nghĩ thì đã bật thốt ra câu này.

Tần Chung nghe xong liền đưa tay lên che miệng rồi khê ho một tiếng. Hai mắt chứa đầy ý cười, chuẩn bị lên tiếng.

"Tiểu thúc thúc, tiểu thăm thăm!" Thường thì vào thời khắc máu chó sẽ luôn có khách không mời mà đến. Người đứng ở bên ngoài cạnh cửa phòng đang thò đầu vào trong không phải Tần Từ Viễn thì còn là ai?

Lý Hầu La vội rút tay về, chà chà vài cái lên y phục mình, bàn tay dường như vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lạnh trên người Tần Chung. Nàng giấu đi sự rung động trong lòng, vẫy vẫy tay gọi Từ Viễn.

Từ Viễn bước qua ngạch cửa, đứng ở vị trí cách Lý Hầu La không xa.

"Từ Viễn, con có chuyện gì à?"

Tần Từ Viễn lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Con đến thăm hai người!" Tuy rằng tiểu thúc thúc và tiểu thăm thăm làm người rất tốt, nhưng sau này hai người sinh con rồi chắc chắn sẽ càng thương dè dè và muội muội nhiều hơn. Nhóc muốn có canh gà và điểm tâm, thì tất nhiên phải thiết lập tốt mối quan hệ với tiểu thúc thúc, tiểu thăm thăm. Nhóc không có ngu đâu! Ừm, nếu như thật sự có thể vừa làm con trai của cha mẹ, vừa làm con trai của tiểu thúc thúc, tiểu thăm thăm thì tốt quá!

(*Sa: cũng khôn thật!)

Lý Hầu La bị dáng vẻ như ông cụ non này của Tần Từ Viễn chọc cười khúc khích, người không biết chuyện nghe thấy, chắc chắn sẽ tưởng rằng bọn họ ở cách nhau rất rất xa cho mà xem.

"Được rồi được rồi, hai thúc cháu các người tự chơi với nhau đi, ta đi dọn dẹp đồ đạc một chút." Trong ba đứa bé, nàng thấy Tần Chung tiếp xúc với Tần Từ Viễn nhiều nhất, hẳn là hắn rất thích đứa bé này.

Tuy nhiên, nhớ đến việc Tần Từ Viễn chỉ vì một chén canh gà mà tự bán chính mình, dù rằng đây chỉ là lời nói của đứa con nít, nhưng nếu con của nàng về sau cũng như vậy, thì chắc nàng sẽ bị chọc tức chết mất.

"Tiểu thúc thúc?" Tần Từ Viễn thử gọi Tần Chung một tiếng.

Tần Chung nhìn Tần Từ Viễn từ trên xuống dưới một lượt.

Tần Từ Viễn lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, người lớn trong thôn đều nói nhóc rất đáng yêu, nếu như tiểu thúc thúc cũng cảm thấy nhóc đáng yêu, vậy sau này tiểu thúc thúc chắc chắn sẽ càng cho nhóc nhiều đồ ăn ngon hơn.

Đối với sự xuất hiện một cách không biết thức thời của Tần Từ Viễn, Tần Chung hận không thể lập tức túm thẳng nhóc tiểu khôn khiếp này lại mà tét vào mông nó một trận. Nhưng nhìn dáng vẻ ngây ngô mờ mịt của Tần Từ Viễn xong, hắn chỉ đành thở dài trong lòng, bỏ đi, so đo với một tiểu tử ngốc thì có ích gì đâu!

Tần Từ Viễn hiển nhiên là không biết chuyện trong lòng Tần Chung cảm thấy nhóc rất ngốc, nên vẫn tiếp tục ngẩng đầu lên thật cao, giống như là một con khổng tước xoe đuôi ra múa may, ý đồ muốn phơi bày hết tất cả ưu điểm của mình.

"Con tới đây làm gì?" Dù Tần Chung có một trái tim thất khứ linh lung, nhưng cũng không tài nào lý giải được đầu óc thẳng như ruột ngựa của Tần Từ Viễn.

(*tim thất khứ linh lung hoặc thất khứ linh lung tâm: theo truyền thuyết phong thần thì đây là trái tim do nữ oa nương nương ban cho Tỳ Can, hoàng thúc của Trụ Vương. Người có trái tim thất khứ linh lung ngoại trừ có thể ngăn chặn tà ma yêu quái làm hại, còn có thể nhìn thấu được yêu ma. Về sau, câu nói người có trái tim thất khứ linh lung được dùng để chỉ những người có đầu óc thông minh, quan sát tinh tế tỉ mỉ hơn người.

_thẳng như ruột ngựa: ám chỉ những người có tính cách và đầu óc ngay thẳng đến mức vô tâm, ngốc nghếch.)

Tần Tử Viễn cố gắng mở to hai mắt thật lớn, tiểu thúc thúc, nhìn con, xem xem đôi mắt con có lớn, có tròn không? Có đẹp không? Sau này nhớ phải cho con nhiều điểm tâm một chút đó!

Thấy Tần Tử Viễn cố gắng hết sức tròn tròn hai mắt, nước mắt cũng sắp chảy ra mà vẫn không chịu chớp mắt, trong lòng Tần Chung lại bất đắc dĩ thở dài một hơi nữa, đứa nhỏ ngốc này, về sau sẽ sống như thế nào đây?

"Con làm sao vậy?" Căn cứ theo tình cảm thúc cháu thì hẳn cần quan tâm đến trí tuệ thiếu năng của cháu trai nhà mình. Tần Chung xoa xoa cái đầu nhỏ với búi tóc xiêu quẹo vì ham chơi của Tần Tử Viễn.

Tần Tử Viễn thấy Tần Chung không hiểu được dụng ý của nhóc, lòng ngực đang ưỡn thẳng lập tức ỉu xiu, cả người cũng ủ rũ đi, sao trước kia nhóc lại không phát hiện ra, tiểu thúc thúc của nhóc ngốc đến như vậy này.

Tần Tử Viễn có chút buồn rầu mà bóp bóp cái trán: "Không có việc gì!" Sau đó nhóc vỗ vỗ lên tay Tần Chung vài cái, rồi lại chấp tay ra sau lưng, mang theo vẻ mặt trầm trọng đi ra khỏi phòng.

Tần Chung: "....." Hình như hẳn thấy được sự đồng tình trong mắt tên tiểu tử ngốc kia thì phải.

Đã quyết định lập hiệp nghị với Tiền phủ, nên ngay ngày hôm sau, Lý Hầu La bèn chuẩn bị đi lên huyện thành một chuyến nữa, giải quyết cho xong việc này.

Tuy nhiên, lần này Tần Chung lại khẳng khái đòi theo.

Lý Hầu La thấy ý Tần Chung đã quyết, đành nói: "Được rồi, nếu chàng thật sự muốn đi, vậy phải đồng ý cho ta công chàng."

Trong lòng Tần Chung vô cùng vui vẻ, đang định gật đầu thì Tần mẫu đã lên tiếng trước: "Sao phải công? Trong thôn có xe bò, các con cứ ngồi xe bò mà đi!" Biết chuyện hôm nay Lý Hầu La phải đi gặp khách hàng lập hiệp nghị, Tần mẫu sợ nàng không ứng phó được, thăm nghĩ có Tần Chung đi theo cũng tốt.

Lý Hầu La lập tức nói: "Ý hay! Hôm nay không có tuyết, lát nữa để tướng công mặc y phục dày thêm một chút, dùng chăn che lại, thì không sợ lạnh nữa."

Tần Chung mím môi, cuối cùng chỉ có thể nhìn Lý Hầu La bằng ánh mắt bất đắc dĩ, rồi im lặng khép mi mắt lại: Kỳ thật, hiện tại hẳn đã không còn so đo việc để Lý Hầu La công nữa rồi.

Thuê xe bò trong thôn, trả đủ tiền xe, người đánh xe nhận được tiền thì mừng rỡ không thôi. Hiện giờ trời lạnh tuyết rơi, đã lâu lắm rồi hẳn không làm ăn được gì. Dù lúc này mặt đường có chút khó đi, nhưng có tiền thì ai mà lại không muốn kiếm?

Tần Diệu nhìn Tần Chung bị Lý Hầu La dùng chăn bao bọc kỹ lưỡng chỉ còn lộ ra nửa gương mặt, thì nói đầy cảm khái: "Không ngờ hôm nay lên huyện có thể hưởng kẻ chỗ tốt của hai người, được ngồi xe bò! Còn có món canh gà kia nữa, đó là lần đầu tiên trong đời ta được nếm thử món này canh gà ngon đến như vậy...." Hôm qua, lúc Tần Diệu trở về lại đứng ngay lúc Lý Hầu La đang chia canh gà.

Lý Hầu La đem phân nửa nồi canh gà còn thừa hôm qua đi cất, nhưng lại nghĩ canh gà này cũng chẳng để được lâu, dù bây giờ trời rất lạnh, nhưng để lâu quá nó cũng sẽ hỏng, vì thế nàng mới múc ra phân nửa chỗ canh gà thừa kia chia cho phu thê lão đại và lão nhị.

Tần Diệu một bên nói, một bên lại tiếp tục nhìn, thấy Lý Hầu La vẫn còn đang loay hoay dịch chăn bao bọc Tần Chung thì chắc lưỡi liên tục. Tam đệ đây là giấu phải vận cốt chó gì thế không biết, vốn cười nhăm một tân nương tử gà thế, không ngờ thì ra là nhặt được một bảo bối.

"Nhị ca, chỗ tốt huynh hưởng kẻ là của Hầu La." Tần Chung hé chăn ra, nắm tay Lý Hầu La kéo vào trong chăn ủ ấm xong mới nhìn Tần Diệu, nói.

"Huynh biết!" Tần Diệu hừ một cái, quả thật là đám mù mắt chó của hắn mà, hai người này có cần ở trước mặt hắn thể hiện ân ái như vậy hay không? Làm như chỉ có bọn họ là có đôi có cặp không bằng.

Tới cổng huyện thành, phu thê Tần Chung và Tần Diệu liền tách ra.

Lý Hầu La tưởng rằng đưa ra đề nghị như vậy, Tiền phủ sẽ phải suy nghĩ thêm, nhưng không ngờ Tiền phu nhân vừa nghe xong thì đã đồng ý ngay. Đợt hàng đồ thêu mùa đông này có thêu hay không đều tùy vào Lý Hầu La, hiệp nghị sẽ được tính từ mùa xuân sang năm. Thậm chí, Tiền phu nhân còn nói, nếu đồ thêu tốt và đẹp, bà sẽ cân nhắc nâng cao giá mua.

Cả Lý Hầu La và Tần Chung đều ký tên lên hiệp nghị. Chữ viết của Lý Hầu La là mô phỏng theo nguyên chủ, thanh tú đoan trang. Còn chữ viết của Tần Chung thì mạnh mẽ bay bổng. Thời điểm hạ nét bút cuối cùng, Tần Chung đánh cong lên một cái, cô ý kéo dài nét bút về ra một đường, nhìn như một sợi chỉ mỏng mảnh quấn tên của hai lại với nhau.

Xe bò chờ ở cổng huyện thành, Lý Hầu La và Tần Chung phải tự mình đi bộ đến cổng thành. Rồi khỏi Tiền phủ, còn chưa đi được bao xa, thì cả hai đã nhìn thấy ở xa xa có một đám người từ đầu phố thanh nam đang đi về hướng này.

Đợi lúc đến gần, đôi mắt sắc bén của Lý Hầu La chợt phát hiện, người dẫn đầu đám người kia chính là tên tiểu tử gọi là Vương Bác Quân mà nàng gặp lần trước.

Lần này, cái nhìn đầu tiên của Vương Bác Quân không phải dành cho Lý Hầu La, mà là đặt lên người Tần Chung. Ánh mắt hắn lúc đầu là kinh ngạc, sau đó lập tức biến thành kinh hi, vội vàng tiến tới: "Tần huynh, không ngờ lại có thể gặp được huynh ở chỗ này!"

Tần Chung cũng chấp tay, mỉm cười thi lễ: "Bác Quân!"

"Là Tần Chung thật sao?" Đám người đi theo sau Vương Bác Quân cũng nhận ra Tần Chung, liền sôi nổi bước tới chào hỏi.

Thì ra Tần Chung quen biết với đám người này. Lý Hầu La đứng yên ở một bên, nhìn Tần Chung vui vẻ chào hỏi với mọi người.

Chào hỏi xong xuôi, Vương Bác Quân mới chợt tỏ ra tiếc nuối: "Tần huynh, ngày ấy, huynh thôi học ở thư viện, ta lại chẳng giúp được gì cho huynh, quả thật là ta vô năng."

(*vô năng: không có năng lực, bất lực.)

Tần Chung cười ôn hòa: "Sao Bác Quân lại nói những lời này? Ta bệnh cũng đâu phải tại ai. Trong lòng Tần Chung luôn ghi nhớ tình nghĩa huynh đệ mà các vị bạn học đã đối đãi với Tần Chung."

Thấy Tần Chung vì bệnh nặng nên phải nghỉ học, nhưng vẫn nói nói cười cười, trong lòng mọi người lại càng xem trọng Tần Chung hơn một phần.

"Vậy hiện giờ huynh thế nào rồi? Sau này có còn đến thư viện đọc sách không?" Vương Bác Quân quan tâm hỏi.

Tần Chung mỉm cười gật đầu, rồi hơi nghiêng đầu nhìn Lý Hầu La: "Chuyện này cần phải đa tạ nương tử của ta. Nàng chẳng những tìm phương thuốc, món ăn bồi bổ cho ta, còn vất vả thêm kiếm tiền cho ta đến thư viện đọc sách." Tần Chung nói với vẻ chẳng có gì miễn cưỡng, thậm chí trong đáy mắt còn ẩn chứa sự đắc ý, có nương tử của nhà nào lợi hại như nương tử nhà hắn không?

Mọi người nghe xong đều đồng loạt dâng lên một cảm giác quái dị trong lòng. Ăn cơm mềm của nữ nhân đã đành, vậy mà lại còn nói ra một cách quang minh chính đại như thế nữa chứ.....

(*Ăn cơm mềm: từ lóng của người TQ, ám chỉ những người đàn ông ăn bám phụ nữ.)

Theo lời Tần Chung nói, tầm mắt Vương Bác Quân chuyển sang nhìn Lý Hầu La.

Ngay tức khắc, Vương Bác Quân bị dọa sợ đến mức lập tức lui nhanh về sau ba bước, đây không phải là người đàn bà đánh đá mà ngay đó hắn đã gặp hay sao? Không ngờ lại chính là thê tử của Tần Chung! Nhớ đến sự hung hãn của Lý Hầu La, Vương Bác Quân suy đoán, chẳng lẽ Tần Chung huynh bị người đàn bà này áp đảo? Thế nên huynh ấy mới không thể không làm trò trước mặt mọi người, nói bản thân huynh ấy phải dựa vào thê tử?

Thật không ngờ Vương Bác Quân hắn lại trêu chọc nhầm thê tử của Tần Chung. Vương Bác Quân suy đi nghĩ lại, nhất thời vừa cảm thấy áy náy, vừa lo lắng cho cuộc sống sau này của Tần Chung. Dưới ánh mắt như cười như không của Lý Hầu La, Vương Bác Quân vội vàng dẫn theo mọi người nhanh chóng cáo từ.

Tần Chung nhú mày nhìn theo bóng dáng Vương Bác Quân rời đi, cái bộ dáng nhìn thấy Lý Hầu La xong thì sắc mặt liền đại biến của Vương Bác Quân vừa rồi, Tần Chung hoàn toàn thấy được hết.

"Tướng công, bọn họ đều là bạn học cùng trường trước kia của chàng à?"

"Ừm, người đi đầu là Vương Bác Quân, cũng là con trai của Vương huyện lệnh. Hắn từ nhỏ đã thông minh, thi danh* lan xa ở Càn Dương phủ."

(*thi danh: danh tiếng về việc làm thơ.)

"Hắn thật sự biết làm thơ?" Lý Hầu La hỏi.

Tần Chung gật đầu: "Ừm!" Sao Hầu La lại hỏi nhiều chuyện về Vương Bác Quân như vậy?

Lý Hầu La ồ một tiếng, rồi cười nói: "Ta nói mà, thì ra là một tiểu tài tử. Khó trách, lần trước khi ta rời khỏi huyện thành, hắn nhìn thấy ta, tưởng ta là cô nương chưa có chồng nên bước tới trêu ghẹo."

Ánh mắt Tần Chung đột ngột ngưng trệ: "Tình huống như thế nào?"

Lý Hầu La kể hết những chuyện đã xảy ra vào ngày đó, nghe thấy ấn tượng của Lý Hầu La đối với Vương Bác Quân không được tốt, Tần Chung thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tiếp đó thì nghiêm mặt, trầm ngâm rồi nói: "Hầu La, kỳ thực... Vì ngại cùng là bạn học với nhau, nên ta cũng không nói hết, Bác Quân huynh giỏi nhất là làm thơ phong lưu, tập thơ của huynh ấy thịnh hành nhất là ở thanh lâu Hồng Tự. Có không ít cô nương thanh lâu đều tình nguyện làm tri kỷ cả đời của Bác Quân."

Lý Hầu La à lên một tiếng, thì ra còn là một kẻ phong lưu trời sinh. Tuy nhiên, sau đó Lý Hầu La lại nghĩ ngay đến một vấn đề, nàng đứng nghiêm trước mặt Tần Chung: "Tần Chung, chàng có giống như tên Vương Bác Quân kia không?"

Tần Chung rũ mắt nhìn Lý Hầu La, cười mỉm lắc đầu: "Tất nhiên là không!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Chung: Cháu trai lớn của ta có hơi ngu!

Tần Tử Viễn: Tiểu thúc thúc nhà ta có hơi ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hiện trường lật xe

Edit: Sahara

Lý Hẫu La thấy Tần Chung trả lời như thế, nội tâm thấy rất hài lòng, bèn ho nhẹ một cái rồi nói: "Chủ yếu là ta sợ chàng học thói xấu!" Tiểu tướng công của nàng yếu ớt như thế, làm sao chống chọi nổi với bảy sói bảy hổ kia.

Ý cười của Tần Chung càng sâu hơn: "Ta biết!"

Lý Hẫu La có cảm giác Tần Chung cười có chút thâm ý, làm nàng bỗng thấy không được tự nhiên cho lắm: "Hiện giờ trời thường đổ tuyết lớn, muốn đi một chuyến lên huyện thành cũng không dễ dàng gì, sức khỏe chàng lại không tốt, chúng ta đến tiệm sách trước đi!"

Tần Chung cũng biết rõ tình trạng sức khỏe của mình, nên rất ngoan ngoãn đi theo Lý Hẫu La đến tiệm sách.

"Trung công, chàng cứ ở yên ở đây chờ, ta đi một lát sẽ về ngay." Bởi vì tuổi tác còn nhỏ, cộng thêm vẻ ngoài yếu ớt vô hại của Tần Chung, cho nên Lý Hẫu La luôn lo lắng những khi nàng không có ở bên cạnh thì Tần Chung sẽ bị người ta ức hiếp.

Dặn dò Tần Chung thôi vẫn chưa đủ, Lý Hẫu La còn quay sang mỉm cười nói với Mã chương quỳ: "Mã thúc, làm phiền Mã thúc trông chừng tướng công nhà cháu giúp cháu, đừng để cho chàng ấy chạy ra ngoài."

Mã chương quỳ dờ khóc dờ cười, vuốt râu nói: "Yên tâm đi! Tướng công nhà cháu cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi."

Lý Hẫu La cười ha ha, so sánh tuổi thực với nàng, Tần Chung còn không phải là một đứa trẻ sao? Lý Hẫu La vẫy vẫy tay tạm biệt Mã chương quỳ và Tần Chung xong thì nhanh chóng xoay người đi vào trong gió lạnh.

Mãi đến khi không còn thấy được bóng dáng Lý Hẫu La đâu nữa, nhưng Tần Chung vẫn còn đứng ở trước tiệm sách mà nhìn.

Mã chương quỳ thầm cười trộm trong lòng, quả là vợ chồng mới cưới, tình cảm giữa đôi phu thê trẻ này đúng là rất tốt! Tuy Tần Chung còn rất trẻ, nhưng luôn mang lại cảm giác trầm tĩnh ôn trọng cho người ta, vậy mà bây giờ lại...

Mã chương quỳ cười ra tiếng một tiếng, cất lời trêu chọc: "Chung ca nhi, đừng đứng ở đó hóng gió lạnh nữa, mau qua đây hơ than nóng sưởi ấm đi! Nếu không, lỡ như cháu mà bị đông lạnh bệnh rồi, thì chắc tiểu nương tử nhà cháu sẽ không tha cho ta đâu."

Tần Chung nghe thế thì có chút ngượng ngùng quay đầu lại, đi đến ngồi xuống ở phía đối diện Mã chương quỳ: "Để Mã thúc chê cười rồi!"

Mã chương quỳ phát phát tay, cười híp mắt nói: "Ta hiểu, ta hiểu mà! Ai mà chẳng có những lúc như vậy!" Mã chương quỳ nhìn trên dưới Tần Chung đánh giá một vòng: "Chung ca nhi, mới có mấy hôm không gặp mà trông khí sắc của cháu đã tốt hơn trước rất nhiều rồi đó." Da dẻ Tần Chung rất trắng, nhưng trước kia là trắng theo kiểu bị bệnh, suy nhược, vừa nhìn là biết không được khỏe, nhưng hiện giờ thì rõ rệt cũng đã có chút huyết khí.

(*có huyết khí: ý nói da dẻ hồng hào. Có khí sắc: nhìn có tinh thần hơn. Cả hai cách nói đều là miêu tả thần thái trong có vẻ khỏe mạnh.)

Tần Chung cười một tiếng: "Đề nhờ người trong nhà chăm sóc tốt ạ!" Nói đến đây thì Tần Chung hơi dừng lại một chút nhìn Mã chương quỳ.

Mã chương quỳ à một tiếng: "Mẹ cháu đúng là rất để ý quan tâm đến cháu!"

Tần Chung gật đầu, rồi lại tiếp tục nhìn Mã chương quỳ.

Mã chương quỳ khó hiểu nhìn lại Tần Chung: "Làm sao vậy?"

Tần Chung khựng lại, lên tiếng: "Dạ, mẹ cháu đúng là rất để ý quan tâm đến cháu...." Dừng lại một chút, ánh mắt Tần Chung bỗng trở nên nhu hòa, dịu giọng nói: "Cũng may là bây giờ Hẫu La đến rồi, mẹ cháu cuối cùng cũng không cần phải nhọc lòng lo lắng cho chuyện của cháu nữa!"

Ban đầu, nhìn dáng vẻ Tần Chung, Mã chương quỳ còn tưởng hắn muốn nói cái gì, thì ra là đánh một cái vòng lớn để khen nương tử nhà mình! Mã chương quỳ vuốt râu nhìn Tần Chung, mỉm cười nói: "Không tệ! Nương tử cháu đúng là một cô nương tốt!"

Tần Chung hơi chà xát mấy ngón tay vào nhau, khoe miệng không khổng chế được mà khẽ cong lên một chút, nhỏ giọng ừm một tiếng.

Mã chương quỳ nhìn bộ dáng này của Tần Chung mà cảm thấy có chút ề rãng, ông lớn tuổi rồi, làm không được mấy loại chuyện khoe khoang trần trụi như đám người trẻ tuổi này: "Chung ca nhi, nhìn tình hình này của cháu thì sức khỏe chắc chắn sẽ ngày một tốt hơn, sau này cháu có tính toán gì không? Thật không đọc sách nữa sao? Như vậy thì quá đáng tiếc!" Trước kia, thời điểm Tần Chung còn ở thư viện, vẫn thường xuyên đến chỗ của ông chép sách kiếm tiền, mười ba tuổi thì đậu đồng sinh không tính là giỏi, tuy nhiên, dù đứng chung một chỗ với những thân đồng khác, nhưng lại không hề lu mờ.

Có điều, Tần Chung luôn khiến cho Mã chương quỳ có một cảm giác rất quái dị, đứa trẻ này làm việc luôn không nóng không vội, giống như.... Giống như là muốn khổng chế một cái gì đó rất khó mà hình dung. Mã chương quỳ cũng không biết cảm giác của mình có chính xác hay không? Nhưng dựa vào nhãn lực và trực giác nhiều năm của ông, lúc đó, ông đã dám khẳng định sau này Tần Chung nhất định sẽ rất có tiền đồ.

Thế nhưng, sau đó Tần Chung lại đột ngột bệnh nặng mà không hề có dấu hiệu báo trước, thậm chí mạng sống cũng là vất vả giành từ quỹ môn quan về. Chớp mắt một cái thì đã trôi qua ba năm, mãi đến đầu xuân năm nay, ông mới thấy Tần Chung xuất hiện lại ở cửa hàng của mình.

Nghe nói Tần Chung bị rớt xuống hố băng vào mùa đông, nhưng Tần Chung luôn ôn trọng cẩn thận, thì sao tự dưng lại vô duyên vô cớ rơi xuống hố băng được chứ? Mã chương quỳ dò hỏi: "Chung ca nhi, sao lúc ấy cháu lại rơi xuống hố băng thế? Con đường kia, cháu đã đi đi lại lại rất nhiều rồi mà." Tần Chung đến thư viện trong huyện thành học hành được ba năm, mỗi ngày đều phải đi qua con đường kia. Dù là tiết trời mùa đông, nhưng trời không u ám, con đường kia lại không hẹp, có nói thế nào thì cũng không thể rơi xuống sông Thông Giang được!

Tần Chung nghe hỏi, sắc mặt bình tĩnh, mỉm cười đáp: "Ngày đó, cháu thấy mặt nước kết băng, lại có sương mù lượn lờ, nên mới nghỉ chân xem xét một chút, ngờ đâu lại bất cẩn trượt chân một cái. Cũng chỉ trách cháu bị cảnh sắc xinh đẹp mê hoặc, nhất thời sơ ý."

Thấy biểu hiện của Tần Chung không có chỗ nào khác thường, Mã chương quỳ thăm mắng mình nghi thần nghi quỷ, ông khẽ thở dài rồi nói: "Thì ra là chuyện ngoài ý muốn, vậy về sau cháu nhất định phải cẩn thận một chút, băng không, nương tử nhà cháu chắc chắn sẽ lấp luôn sông Thông Giang cho mà xem!"

Tần Chung hơi rũ rứt: "Ừm! Đây là điều tất nhiên ạ!"

"Vậy còn chuyện đọc sách thì sao? Sức khỏe đã khá hơn, cũng nên trở lại thư viện chứ...." Nói đến đây, Mã chương quỳ đột nhiên im bặt, bởi vì ông chợt nhớ đến gia cảnh của Tần Chung. Trước kia, Tần gia là một hộ giàu có trong huyện, về sau gia đạo sa sút, bắt đầu dĩ phải dọn đến Tiểu Thanh Thôn sinh sống. Nghe nói vì trận bạo bệnh này của Tần Chung mà cuộc sống của Tần gia càng thêm gian nan, hiện tại, lấy đâu ra tiền để chăm lo cho Tần Chung đọc sách tiếp đây?

Mã chương quỳ thăm hỏi hận không thôi, cái hay không nói, lại đi nói cái xấu.

Tuy nhiên, Mã chương quỳ không ngờ Tần Chung lại trả lời mình bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng, còn mang theo một chút đắc ý nữa: "Phiền Mã đại thúc nhọc lòng*, đầu xuân sang năm cháu sẽ trở lại thư viện đọc sách tiếp tục!"

(*cách nói phiền/ làm phiền người nhọc lòng/ lo lắng / bận lòng.. nghĩa là cảm ơn người đó đã quan tâm lo lắng cho mình, nhưng cũng tùy theo trường hợp, quan hệ giữa hai bên và giọng điệu của người nói mà quyết định xem cách nói này là cảm ơn người khác đã quan tâm hay là mỉa mai người đó nhiều chuyện xen vào chuyện của người khác.)

Mã chương quỳ nghe thấy vậy thì rất vui vẻ: "Như vậy thì thật tốt quá! Tần gia của cháu cuối cùng cũng có thể trở mình, không còn phải chịu đựng ngày tháng gian nan nữa!" Nếu Tần Chung mà là con cháu nhà ông, thì ông sẽ hận không thể mỗi ngày đều thắp hương bái phật, cảm tạ Bồ Tát. Cha mẹ Tần Chung chắc chắn cũng không đành lòng thấy tương lai đứa trẻ bị bỏ lỡ.

Tần Chung lắc lắc đầu: "Là Hầu La, chẳng những nàng tìm phương thuốc bồi bổ cho cháu, mà mỗi ngày còn thuê thừa bán lấy tiền để cháu quay lại thư viện." Tần Chung như thế này thật giống bộ dáng của mấy đứa con nít vừa có được y phục mới liền gấp không chờ nổi mà mang đi khoe khoang khắp nơi, một chút ý che giấu cũng không có, khiến Mã chương quỳ nghe mà sùng sốt. Ở thời đại nam tôn nữ ti* này, nữ nhân là vật phụ thuộc vào nam nhân, nam nhân mới là trụ cột trong nhà. Đồng thời, nam nhân làm việc kiếm tiền nuôi sống gia đình là chuyện hiển nhiên. Một người nam nhân mà dựa vào nữ nhân, thì đó chính là bám vấy đàn bà.

(*nam tôn nữ ti: nam cao nữ thấp. Câu đồng nghĩa: trọng nam khinh nữ.)

Người như vậy chẳng những vừa trơ trẽn, mà sau này, nếu Tần Chung dám đối xử không tốt với Lý Hầu La, thì thanh danh của hắn nhất định sẽ bị tổn hại. Tần Chung là người thông minh, Mã chương quỳ không tin hắn không biết hậu quả của việc nói ra điều này là gì.

Thế nhưng, Tần Chung lại cứ nói thẳng ra như vậy mà chẳng thêm che giấu....

Mã chương quỳ trầm ngâm một lúc lâu, mới lên tiếng nhắc nhở: "Tình hình trong nhà có thể nói với ta, nhưng tuyệt đối không được nói với người khác."

Tần Chung chỉ cười cười, không đồng ý, cũng không phản bác.

Đúng vào lúc này, giọng nói của Lý Hầu La nhẹ nhàng vang lên ở ngoài cửa: "Tướng công, ra đây, chúng ta về nhà!"

Mã chương quây thấy hai mắt Tần Chung đột ngột sáng rõ, hoàn toàn không đúng với tính tình trước giờ của hắn. Tần Chung nhanh chóng đứng dậy, cất bước đi về phía ngoài cửa, nhưng vừa đi được hai bước thì dường như sức nhớ ra gì đó, bèn quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nói: "Mã thúc, làm phiền thúc lâu như vậy, lần sau cháu sẽ đến thăm thúc."

Mã chương quây cũng đứng dậy phát phát tay với Tần Chung, vừa cười vừa mắng: "Tiểu tử như cháu còn nói những lời như vậy với ta, có phải là quá khách sáo rồi không?"

"Tướng công...." Không đợi Tần Chung kịp trả lời Mã chương quây, Lý Hưu La đã ôm theo túi lớn túi nhỏ đi tới. Việc đầu tiên Lý Hưu La làm sau khi bước vào cửa hàng là nhìn Tần Chung từ đầu đến chân một lượt, thấy hắn vẫn y như lúc nâng đi thì mới yên tâm, sau đó gơ gơ tay phải lên: "Tướng công, chẳng lấy bao giấy dầu này ra giúp ta đi!"

Tần Chung nghe lời Lý Hưu La cầm lấy bao giấy dầu. Lúc này, Lý Hưu La mới cười tủm tỉm quay sang nhìn Mã chương quây: "Mã thúc, người giúp cháu chăm sóc tướng công tốt như vậy, cháu không có gì cảm tạ, ở đây có nửa con vịt, thúc nhận lấy mang về cho cháu trai cháu gái ăn cho vui đi ạ!"

Mã chương quây không ngờ Lý Hưu La lại mua đồ tặng cho mình: "Nói gì thì ta cũng xem như là nhìn tướng công cháu lớn lên, nó chỉ ở lại tiệm của ta một lát thôi mà cháu đã mang thứ này tới, đây là muốn nói ta tính toán chi li phải không?" Mã chương quây cố ý tỏ vẻ giận dữ.

Lý Hưu La lại mỉm cười đến hai mắt cong vồng: "Xem Mã thúc người nói kìa! Tính toán? Nếu thúc không nhận lấy nửa con vịt này thì mới là tính toán với cháu đó. Hôn nữa, cái này đâu phải cháu cho thúc, mà là cho mấy đứa cháu trai cháu gái nhà thúc mà! Sao vậy? Chẳng lẽ thúc chê đồ của cháu quá ít ả?"

Mã chương quây chỉ chỉ ngón tay vào Lý Hưu La mà dờ khóc dờ cười: "Đúng là dẻo miệng mà!" Tiếp theo ông lại cố ý nói với Tần Chung: "Chung ca nhi, thúc thấy nương tử này của cháu rất lợi hại đó, về nhà cháu phải rèn luyện mồm mép thêm mới được!"

Tần Chung hơi cong cong khóe miệng, nghiêng đầu chăm chú nhìn Lý Hưu La, nhưng lại không trả lời câu nói vừa rồi của Mã chương quây.

Lý Hưu La thì lại tiếp lời của Mã chương quây ngay: "Mã thúc, thúc đừng dạy hư tướng công nhà cháu, tướng công cháu thương cháu còn không hết nữa là!" Dứt lời, nàng còn tinh nghịch nghiêng đầu liếc trộm Tần Chung, nói bằng giọng lấy lòng: "Đúng không, tướng công?"

Dù biết Lý Hưu La chỉ là đang nói đùa, nhưng Tần Chung lại nhìn Lý Hưu La, trả lời một cách vô cùng nghiêm túc: "Ừm!"

"Đi đi, đi đi!" Mã chương quây nhận lấy bao giấy dầu gói nửa con vịt từ tay Tần Chung, không muốn nhìn cảnh "chương nết" này nữa nên phát phát tay đuổi hai người đi. Làm như ông chưa từng thành thân vậy, nhà ông cũng có lão bà tử đó.

(*lão bà tử: cách gọi vợ của những cặp vợ chồng già.)

Lý Hưu La và Tần Chung cùng cáo từ với Mã chương quây, rồi xoay người rời khỏi tiệm sách.

Mã chương quây đứng ở cửa tiệm sách nhìn theo bóng dáng của hai người bọn họ, trên người Lý Hưu La dường như có sức sống vô cùng vô tận, đi đường nhanh như bay, còn Tần Chung thì đi không nhanh không chậm, nhưng cả hai đứng chung một chỗ thì nhìn vô cùng hài hòa....

Mã chương quây còn thấy Tần Chung muốn xách giúp Lý Hưu La một ít đồ, nhưng lại bị Lý Hưu La cự tuyệt, dễ dàng tránh thoát bàn tay Tần Chung. Xa xa, còn nghe thấy giọng Lý Hưu La líu ríu rằng mua cái này ở đâu, cái kia ở đâu, trở về rồi sẽ xử lý thế nào.... Tần Chung trước sau vẫn luôn nghiêng đầu mỉm cười nhìn Lý Hưu La, thường xuyên gật đầu, hoặc nói một câu đáp lại.

Mã chương quây nhìn đến có chút thần thờ, trước kia, ông cũng từng cùng nương tử nhà mình hoạn nạn có nhau như thế. Chỉ tiếc, sau khi kiếm được ít tiền, ông lại học theo người khác cưới thêm tiểu thiếp, nhưng nương tử lại chưa từng oán trách ông một câu nào. Ông cũng xem như không biết đến chuyện nương tử âm thầm thương tâm. Hiện tại, người già rồi, mới hiểu được đạo lý hồng phần rồi cũng hóa thành xương khô, mà ông và nương tử cũng trở thành tương kính như tân*. Người đời thường dùng câu nói tương kính như tân này để hình dung mối quan hệ tốt đẹp của phu thê, lại không biết rằng phu thê như vậy quả thật có thể chung sống với nhau đến già, nhưng trong đó vẫn tồn tại một tấm màn ngăn cách.

(*tương kính như tân: tôn trọng lẫn nhau.)

Hiện tại Tần Chung còn trẻ, vẫn còn thấy Lý Hưu La mới mẻ, nhưng phu thê chung sống làm sao tránh khỏi việc va chạm. Có mới nói cũ đã thành bản tính của nam nhân. Mã chương quây nghĩ đến đây lại khe khẽ thở dài, nếu Tần Chung cứ sống mãi ở Tiểu Thanh Thôn, thì nhất định có thể bạc đầu giai lão với Lý Hưu La. Thế nhưng, Tần Chung thật sự có thể sống mãi ở Tiểu Thanh Thôn sao? Chờ khi Tần Chung trở nên nổi bật hơn người rồi, liệu hắn có còn toàn tâm toàn ý đối với Lý Hưu La nữa không?

Mã chương quây lắc đầu, ông thấy được bóng dáng của mình và nương tử thời trẻ trên người Tần Chung và Lý Hưu La. Nếu có thể, ông thật hy vọng Tần Chung sẽ không giống như ông, già rồi, từng trái ôm phải ấp, thời khắc này mới thấy hối hận thì mọi chuyện đều đã qua. Bỏ đi, nếu Tần Chung thật sự trở nên nổi bật, thì hắn cũng là người làm đại sự, tất nhiên sẽ không để nữ tử tình trường trôi buộc. Nam nhân thành công, có người nào không tam thê tứ thiếp đâu? Đành phải xem tạo hóa của hắn.

Lý Hưu La nào biết trí óc Mã chương quây đang tưởng tượng phong phú ra sao, lúc nàng và Tần Chung đến cổng huyện thành, thì xe bò còn đang chờ ở đó.

"Trung thúc, làm phiền thúc chờ lâu như vậy! Sau khi trở về, cháu nhất định sẽ trả thêm tiền thuê xe cho thúc!" Lý Hưu La bỏ túi lớn túi nhỏ lên xe, rồi

lấy tấm chăn trên xe bọc kín mít Tần Chung lại, xong xuôi hết mới quay đầu lại nói với vị Trương thúc đánh xe bò.

Hơn phân nửa thôn dân ở Tiểu Thanh Thôn đều họ Trương, cũng không có quan hệ họ hàng gì với Tần gia cả. Gọi Trương thúc chẳng qua là vì tuổi tác ông ấy độ khoảng trung niên mà thôi. Nếu là người già thì sẽ gọi là gia gia.

Vị Trương thúc kia hơi ngại ngại: "Không cần trả thêm, đã giao trước là bao nhiêu thì cứ trả bấy nhiêu là được."

"Vậy sao mà được chứ? Trời lạnh, thúc đã đứng đợi lâu như thế còn gì. Thời gian mà thúc đợi đã bằng với thời gian thúc có thể đánh được một chuyến xe nữa rồi. Nói thế nào thì cháu cũng phải trả thêm tiền mới được." Lý Hào La ngồi xuống cạnh Tần Chung, tìm giúp vị Trương thúc kia một lý do để ông ấy nhận tiền.

"Vậy... Vậy ta xin nhận số tiền này vậy!" Trương thúc thấy rất ngại, tuyết rơi lớn như vậy, tất cả mọi người đều ở trong nhà tránh lạnh, làm gì còn ai đi lên huyện, đã suốt mấy ngày trời ông không đánh được chuyến xe nào rồi.

Bánh xe chậm rãi lăn trên nền tuyết dày, lưu lại hai rãnh nhỏ thật sâu trên đường. Sức khỏe Lý Hào La tốt, trời thế này cũng không thấy lạnh bao nhiêu. Xe lác lác, Lý Hào La dựa vào Tần Chung nhắm hai mắt lại.

Tần Chung thấy thế, nhỏ giọng dặn dò Trương thúc đang đánh xe phía trước: "Trương thúc, đánh xe nhẹ thôi!" Tiếp đó thì nhẹ nhàng vượt bay đi mấy hoa tuyết bám vào tóc Lý Hào La. Sợ động tĩnh quá lớn sẽ đánh thức Lý Hào La, Tần Chung khẽ dịch thân mình, dùng một nửa tấm chăn đắp lên người Lý Hào La.

Khóe miệng Lý Hào La cong lên một độ cong rất nhỏ: Rất tốt, nam nhân âm áp, biết quan tâm!

Sau đó, cũng không biết là không khí quá tốt, hay là vì nguyên nhân gì khác, mà Lý Hào La thật sự từ từ ngủ thiếp đi.

"Hào La, Hào La...." Lý Hào La mơ màng mở mắt, liền thấy ngay khuôn mặt Tần Chung đang ở gần sát, miệng còn khẽ gọi tên nàng.

Lý Hào La đứng dậy đuổi lưng một cái: "Tối rồi?"

Tần Chung gật gù đầu, sờ sờ trán nàng một cái, thấy nàng không có dấu hiệu phát sốt, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Sau này gặp phải thời tiết như hôm nay thì không thể ngủ ở bên ngoài được!"

Lý Hào La không mấy để ý mà gật đầu, ôm lấy túi lớn túi nhỏ, thanh toán tiền xe, để Tần Chung đi lên trước, vừa tới cửa thì nàng đã lớn tiếng gọi: "Mẹ, chúng con về rồi!" Giọng nói Lý Hào La nhẹ nhàng nhưng lại có lực xuyên thấu rất lớn, mọi người ở trong phòng đều nghe thấy.

Tần Tử Viễn là người đầu tiên chạy ra, giống hệt như một chú chó con cực kỳ vui vẻ, miệng cười tươi, hai mắt sáng rỡ đứng bên cạnh cửa: "Tiểu thúc thúc, tiểu thẩm thẩm, hai người về rồi!" Nhóc con nhiệt tình y như đang nghênh đón người thân ở xa lâu ngày mới về thăm nhà.

Hai tay Lý Hào La đều mang đồ, không cách nào ôm Tần Tử Viễn được, bèn mỉm cười mà nói: "Đúng vậy! Tiểu Tử Viễn của chúng ta ở nhà có ngoan không?"

Tần Tử Viễn vội nói: "Ng ngoan ạ! Con rất ngoan! Mẹ và bà bảo con làm cái gì con liền làm ngay."

Lý Hào La nghe xong thì thấy rất mắc cười, còn nói là bảo cái gì liền làm ngay nữa chứ, chuyện có thể bảo nhóc làm là chuyện gì? Chỉ có duy nhất một chuyện là ăn mà thôi!

Tần Chung đi phía trước, Tần Tử Viễn nhìn nhìn hai tay Tần Chung, thấy hai tay tiểu thúc thúc tròn trịa, vì thế, nhóc liền đi song song với Lý Hào La, miệng thì không ngừng lái nhãi hỏi những câu hỏi như một tiểu đại nhân: "Tiểu thẩm thẩm, hai người đi lên huyện có mệt không? Trên huyện chơi có vui không? Có bị lạnh không?" Bla bla bla..., đi bên cạnh Lý Hào La, cái miệng nhỏ nhắn của Tần Tử Viễn chưa từng khép lại.

Tần Chung dừng bước, xoay người lại giữ chặt Tần Tử Viễn, nhỏ giọng nói vào tai nhóc: "Con lấy lòng tiểu thẩm thẩm con làm gì? Tiểu thẩm thẩm của con là nương tử của thúc, cho dù đồ thật sự ở trong tay tiểu thẩm thẩm của con đi nữa, nhưng phải đợi thúc bảo cho các con, thì lúc ấy tiểu thẩm thẩm con mới được phép cho các con!"

Ngay tức khắc, Tần Tử Viễn liền cứng đờ cả người, vẻ mặt đã lấy lòng sai người như bị sét đánh giữa trời quang, tiếp theo là cảm thấy ý đồ của mình đã bại lộ, nên mắt nhỏ chột dạ mà không ngừng ngoảnh quanh quất khắp nơi. Hai chân vô thức chà chà trên mặt đất: "Đầu có, chỉ là con thích tiểu thẩm thẩm thôi mà!" Thích là thật! Nhưng muốn có đồ ăn cũng là thật!

Tần Chung cười khẩy một cái: Tiểu tử, còn muốn chơi trò tâm nhân với thúc à? Tiếp theo thì Tần Chung bỗng thấy có chút nghi hoặc, lúc nhỏ đại ca đầu có biết mấy trò này, sao đến lượt tiểu tử ngốc này thì ruột của nó lại quẹo nhiều đường như thế nhỉ?

Thế nhưng, ngay sau đó Tần Chung lại đánh giá Tần Tử Viễn một lượt rồi đưa ra nhận xét: Biến khéo thành vụng, càng ngu hơn!

"Về rồi?" Tần mẩu bước từ trong phòng ra, cầm phụ đồ trong tay Lý Hào La: "Hào La, con lại mua cái gì thế? Có tiền cũng không nên tiêu như vậy!" Tần mẩu thấy một đồng đồ chất đầy trên bàn mà đau lòng, Hào La kiếm tiền không dễ, phải cúi đầu theo thừa suốt, không nói đến cái khác, chỉ riêng đôi mắt và cổ thôi, về lâu về dài cũng sẽ yếu đi.

"Mẹ, không có gì! Đại đa số đồ này đều là cho tướng công bồi bổ thân thể. Còn có một ít điểm tâm là cho cha, mẹ và mấy đứa nhỏ trong nhà

mình."

Tần Tử Viễn vừa nghe thấy vậy, hai mắt liền sáng lên.

Tần mẫu nghe là đồ cho Tần Chung bồi bổ thân thể, trong lòng thầm thờ dài, việc này cũng hết cách, chỉ có thể tạm thời uất ức cho Hầu La.

Lý Hầu La đem một phần lớn số đồ kia về phòng, rồi lấy một túi thuốc lá đưa cho Tần phụ: "Cha, con thấy mỗi ngày cha đều hút thuốc, nên mua một ít sợi thuốc lá này cho cha. Nhưng mà vì sức khỏe của cha, sau này nếu có thể hút ít một chút thì cha nên tận lực hút ít lại một chút." Tần phụ là người hồ đồ, Lý Hầu La hiển nhiên không có để tâm đến ông nhiều như là đối với Tần mẫu, nhưng một túi thuốc lá cũng chẳng đáng là bao, dù gì thì ông ấy cũng là cha của Tần Chung.

Tần phụ hơi sùng sốt, ông không ngờ Lý Hầu La lại nhớ mua đồ cho cả ông, Tần phụ cảm động nhận lấy: "Có tiền cũng nên để dành lấy! Cha hút loại thuốc lá nào mà không được."

"Cái này đâu có giống! Nhưng mà cha à, hút thuốc nhiều thật sự không tốt cho sức khỏe, về sau cha nên cố gắng hút ít thôi."

Tần phụ có chút buồn rầu nhìn túi thuốc trong tay, đã hút nhiều năm như vậy, đâu phải nói bỏ là có thể bỏ được ngay. Nhưng mà con dâu vừa mua thuốc lá cho ông, trong đám con cháu, đây là lần đầu tiên có đứa nhớ đến mà mua đồ về cho ông.

Tần phụ theo thói quen lại tính hút một hơi thuốc, nhưng chợt hồi thần, chợt dạ nhìn về phía Lý Hầu La, phát hiện con dâu đang chia đồ ăn vặt cho đám cháu, không có để ý đến ông, lúc này Tần phụ mới thở phào một hơi.

"Cám ơn tiểu thẩm thẩm!" Tần Tử Viễn nhận kẹo đường, chớp chớp mắt rồi đột nhiên cúi đầu một cái với Lý Hầu La. Từ Hạo và Từ Như đứng ngay sau Tử Viễn, không biết Tử Viễn tại sao lại làm như thế, nhưng mấy đứa bé nhỏ hơn luôn có thói quen bắt chước theo những đứa bé lớn hơn chúng. Nhìn thấy Tử Viễn làm như thế, Từ Hạo và Từ Như cũng học theo, khom người với Lý Hầu La, tuy nhiên, động tác của chúng lại không được chuẩn, xiêu xiêu vẹo vẹo, Từ Hạo không cẩn thận, thiếu chút nữa là ngã nhào cắm đầu xuống đất. Cũng may là bé kịp đứng vững lại, những chuyện thế này cứ như đã thành thói quen của Từ Hạo, chân còn chưa đứng vững thì đã không chờ được mà bỏ kẹo đường vào trong miệng nhai nhồm nhoàm. Tiếp đến là bị mỹ vị của viên kẹo làm cho kinh ngạc, hai mắt mở to tròn xoe như hai viên bi.

Lý Hầu La thấy mấy đứa nhỏ ăn đến vui vẻ vô cùng, nàng chợt vào trán Tần Tử Viễn một cái: "Xem như con lanh lợi!" Động tác Lý Hầu La quá nhanh, Tần Tử Viễn căn bản là không kịp tránh, Tiêu rồi!!! Nhóc sắp bị tiểu thẩm thẩm ăn mất rồi!!!!

Nhóc con nhắm chặt hai mắt, run lên bần bật, nhưng qua một lúc lâu, tiếng nói của Lý Hầu La càng ngày càng xa, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra với nhóc cả.

"Ca ca, ca làm sao vậy?" Từ Hạo thấy Tử Viễn nhắm chặt hai mắt, miệng còn đang ngậm kẹo nhưng lại không ăn, nên mới mở miệng hỏi thử, ai ngờ vừa hỏi xong thì Tử Viễn lại đột ngột mở hai mắt ra.

Hai hàng chân mày của Tử Viễn nhú chặt, nhóc phát hiện ra, chuyện này không hề đơn giản.

Từ đầu đến cuối, người nói cho nhóc biết tiểu thẩm thẩm sẽ ăn thịt người cũng chỉ có mỗi mình tiểu thúc thúc. Lần trước, khi nhóc kể với cha, cha rõ ràng đã nói tiểu thẩm thẩm không ăn thịt người. Nhưng tại sao sau đó nhóc lại tin rằng tiểu thẩm thẩm sẽ ăn thịt người chứ?

Cái đầu nhỏ của Tần Tử Viễn xoay chuyển trăm hồi, cuối cùng chợt bừng tỉnh, tiểu thúc thúc bảo nhóc đi thử một lần, còn nói tiểu thẩm thẩm chỉ ăn một mình nhóc, cho nên nhóc không dám thử, vì thế.....

Tần Tử Viễn đau lòng muốn chết, sao tiểu thúc thúc có thể hù như vậy chứ?

Thân thể nhỏ bé của Tần Tử Viễn bùng lên ngọn lửa giận dữ mãnh liệt, hùng dũng oai vệ, khí phách hiện ngang đi vào phòng tìm Tần Chung. Đáng tiếc, nhóc con nhất thời không để ý đến ngạch cửa dưới chân, nên sơ ý vấp phải rồi ngã sấp mặt xuống đất.

Trong phòng lúc này chỉ có mình Tần Chung, Lý Hầu La đang bận bịu công việc dưới bếp. Tần Chung vừa thay y phục xong thì chợt nghe thấy tiếng khóc kinh thiên động địa ở ngay sau lưng.

"Oa...." Tần Tử Viễn thật sự quá thương tâm, bị tiểu thúc thúc lừa thì thôi đi, vậy mà còn bị té ngã nữa, té ngã cũng không sao, nhưng quan trọng nhất là, viên kẹo đường trong miệng bị văng ra đất mất rồi.

Tần Tử Viễn đau lòng òa khóc, nhìn thấy viên kẹo trên đất thì chợt ngừng khóc một chút, khụt khịt nhấc viên kẹo lên, vờ mặt đau lòng, dùng tay phải phủi, xong xuôi thì định bỏ vào miệng mình.

Tần Chung nhìn thấy liền cau mày, giữ chặt lại cánh tay ngăn ngừa của nhóc: "Không thấy bị bẩn rồi à?"

Tần Chung không lên tiếng còn đỡ, hần vừa lên tiếng, Tử Viễn liền thấy uất ức vô cùng, đôi mắt nhỏ lên án nhìn chằm chằm vào Tần Chung: "Còn không phải tại thúc sao?"

Tần Chung hơi hơi mỉm cười: "Tử Viễn, tùy tiện đổ lỗi cho người khác thì không phải là một đứa bé ngoan!"

"Tiểu thúc thúc, thúc gạt con! Tiểu thẩm thẩm vốn không có ăn thịt người! Vừa rồi tiểu thẩm thẩm đã sờ đầu con, nhưng con căn bản là không xảy ra

chuyện gì cả. Con vì tới tìm tiểu thúc thúc nên mới bị ngã, rồi thì kẹo đường mới bị văng ra...." Tần Tử Viễn không nhịn được lại khịt khịt khóc lần nữa, nhóc thật sự là rất thương tâm.

"Ai gạt con? Thúc vốn không có gạt con!" Tần Chung hơi khựng lại, sau đó liền khôi phục ý cười ngay, dịu dàng lau nước mắt cho Tần Tử Viễn: "Để thúc rửa sạch kẹo đường cho con rồi hãy ăn."

"Nhưng mà... Nhưng mà thúc nói là tiểu thẩm thẩm ăn thịt người..."

"Tiểu thúc thúc không có gạt con! Tiểu thúc thúc thích nhất là Tử Viễn, làm sao lại gạt con được? Hừm?" Tần Chung ngồi xổm xuống, bắt đầu nói bằng giọng mê hoặc.

"Huynh không gạt nó cái gì há?" Lý Hầu La bất thành linh lên tiếng, cũng không biết là đã đứng ở cạnh cửa từ lúc nào.

Cả người Tần Chung trong nháy mắt như bị hóa đá tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói:

Lý Hầu La: "Chàng lại dám bêu xấu hình tượng của ta?"

Tần Chung: "....." Không, nương tử, nàng nghe ta giải thích!

Sa: há há há, đáng đời! Thật hả hê!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nói chuyện

Edit: Sahara

"Tiểu thẩm thẩm, tiểu thúc thúc nói người, uhm....." Tần Chung vội vàng bịt miệng Tần Tử Viễn, nhìn về phía Lý Hầu La: "Đợi lát nữa ta sẽ giải thích với nàng."

Tiếp theo, Tần Chung liền đẩy Tần Tử Viễn ra khỏi phòng, rồi đóng cửa lại ngay lập tức.

Lý Hầu La khoanh tay trước ngực, không nói một câu nào, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn hành động của Tần Chung.

Tần Chung quay đầu lại, âm thầm hít sâu một hơi, vác xác đến trước mặt Lý Hầu La, mi mắt khẽ run, nhìn thật đáng thương.

Lý Hầu La cũng không phải thật sự tức giận, nếu dựa theo nền giáo dục của hiện đại thì hành vi hù dọa trẻ con này là không nên. Bởi vì không biết nó sẽ hình thành tổn thương tâm lý của trẻ con như thế nào. Nhưng ở thời này, đừng nói là dùng lời nói hù dọa, cho dù có dùng roi đánh cũng là chuyện bình thường. So với việc tổn thương tâm lý, người thời này càng quan tâm đến việc có thể ăn no được hay không hơn.

Thế nhưng, bỏ qua sự rung động trong lòng, nhận xét một cách khách quan thì trước giờ hình tượng của Tần Chung ở trước mặt nàng luôn là một tiểu nam sinh âm áp. Có ai ngờ hán lại đen tối như vậy, còn thêu dệt bịa chuyện lừa gạt con nít! Còn dám nói nàng là quái vật ăn thịt người.

Lý Hầu La lạnh lùng nhìn Tần Chung giả vờ ngoan ngoãn. Giả vờ! Lại giả vờ! Nàng từ một nơi ăn thịt người không nhà xương như mặt thể chạy đến đây, bản thân không muốn có bất kỳ liên quan gì đến người của thế giới ấy, bao gồm luôn cả việc mỗi giây mỗi phút đều phải cảnh giác.

Vì thế, sau khi Lý Hầu La xác định người ở Tần gia sẽ không gây nên bất kỳ mối nguy hiểm gì cho mình, nàng liền thả lỏng đầu óc, chỉ muốn cùng bọn họ sống chung hòa thuận. Mà Tần Chung chính là người khiến nàng buông bỏ cảnh giác sớm nhất.

Tuy nhiên, nàng chỉ là không muốn động não, chứ không phải là không biết động não!

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ Tần Chung cũng không thật sự đơn thuần như là biểu hiện ngoài mặt của hán.

Thấy gương mặt Lý Hầu La không có chút biểu cảm nào, chỉ chăm chăm nhìn mình, nội tâm Tần Chung căng thẳng, tiếp theo lại vừa bàng hoàng vừa luống cuống. Hán ngồi xổm xuống trước mặt Lý Hầu La, há miệng muốn nói, nhưng lại không biết nói gì. Tiếp tục lừa gạt? Hán có lòng tin có thể tiếp tục gạt được Lý Hầu La, nhưng hán muốn cùng Lý Hầu La sống đến bạc đầu, chẳng lẽ sau này mỗi lần đứng trước mặt Lý Hầu La, hán đều phải mang mặt

ạ?

Như vậy, sau này Lý Hầu La thích hẳn, là thích con người thật sự của hẳn, hay là thích cái hình tượng giả dối mà hẳn xây dựng bên ngoài?

Nói thật? Có đôi khi hẳn cũng bị chính ý niệm này của mình dọa sợ! Lý Hầu La có thể tiếp nhận hẳn hay không?

Tần Chung đan hai bàn tay vào nhau, mười đầu ngón tay cứ xoáy xít y như bánh quẩy, hẳn ngồi xỏm ở đó giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Lý Hầu La vẫn không lên tiếng, tuy rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng về lâu về dài thì sao? Rồi khỏi được nơi như mặt thế, đến nơi này, nàng không muốn lại sống trong cảnh người lừa ta gạt nữa. Nếu bây giờ Tần Chung còn thù địch để gạt nàng, thì bọn họ nên dừng lại tại đây. Nói cái gì mà không còn đường lui, không thể không lưu lại Tần gia, kỳ thực, tất cả chẳng qua là tự nàng tìm có cho việc mình muốn ở lại đây mà thôi. Nàng tham lam cuộc sống đơn giản ở Tần gia, lược tiếc Tần Chung, lược tiếc Tiểu Thanh Thôn an bình hài hòa....

Nếu thật sự không muốn ở lại Tần gia, thiên hạ rộng lớn, dựa vào bản lĩnh của nàng chẳng lẽ lại không tìm được một chỗ dung thân? Dù có lên thuyền ra hải ngoại, thì nàng cũng sẽ không chết đói!

Tìm Tần Chung đột ngột đập nhanh hơn rất nhiều, hẳn có cảm giác bản thân đang đứng trước một ngã rẽ, chỉ cần bước sai một bước thôi thì sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng ngay lập tức.

"Ta nói xong thì nàng đừng tức giận, cũng đừng đi..." Tần Chung ngẩng đầu lên, muốn nắm tay Lý Hầu La, nhưng bàn tay vừa vươn ra lại khựng lại giữa khoảng không, sau đó thì giống như là sợ hãi mà chậm rãi thu về.

Trong lòng Lý Hầu La khẽ động, nhưng trên mặt vẫn không có cảm xúc gì: "Huynh nói đi!"

Tần Chung cúi đầu, không dám nhìn Lý Hầu La, ấp úng nói: "Ngày đó, ta thấy Từ Viễn nhào vào người nàng, ta... Ta liền thấy không được thoải mái. Cho nên, lúc ta kéo nó ra ngoài đi dạo tiêu thực, bèn... Bèn nói với nó rằng nàng sẽ ăn thịt người, bảo nó đừng tới gần nàng."

Tần Chung nói xong lời này, toàn thân đều căng chặt.

Lý Hầu La nghe xong, lập tức như có một đàn nai chạy rầm rập trong lòng. Gì? Tần Chung lừa Từ Viễn, chính là để thằng bé dừng lại gần nàng? Cho nên nói, Tần Chung là đang ghen sao? Không! Vấn đề bây giờ không phải là chuyện ăn dấm hay không ăn dấm, vấn đề là ngay cả dấm của một đứa con nít mà Tần Chung cũng ăn, như vậy nói lên điều gì? Điều này chứng tỏ rằng Tần Chung thích nàng đó nha~!

Khóe miệng Lý Hầu La bắt đầu không không chế được mà giương lên, xong lại ho khụ một tiếng rồi vội vàng áp chế xuống: "Vây huynh còn gạt ta chuyện gì nữa không?"

Lý Hầu La vừa hỏi, cả người Tần Chung càng căng chặt hơn. Vốn dĩ hẳn muốn từ từ, tuần tự đi từng bước. Lừa Từ Viễn chỉ là chuyện nhỏ, dù Lý Hầu La có tức giận cũng sẽ không thật sự trách hẳn. Nhưng chuyện của Trương Tam Nương thì sao? Hẳn dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để giữ Lý Hầu La lại, nếu Lý Hầu La biết, chắc chắn sẽ không chấp nhận được một người có tâm cơ khó lường như hẳn, nàng sẽ tức giận bỏ đi!

Lý Hầu La vừa thấy dáng vẻ này của Tần Chung thì hơi kinh ngạc một chút. Vốn dĩ nàng chỉ là thuận miệng hỏi thêm một câu mà thôi, nhưng không ngờ Tần Chung thật sự còn có chuyện gạt nàng. Há ha, còn tưởng bản thân nhầm trúng một miếng bánh tui ngon mềm mại, có dè đâu, cắn một cái rồi mới phát hiện, bên trong là nhân mè đen.

Tuy Lý Hầu La có chút tức giận, nhưng nhìn kẻ lừa đảo mang theo tiểu tâm cơ ở trước mặt nàng bày ra dáng vẻ này... Thật là có chút đáng yêu.

Vì thế, Lý Hầu La cho rằng chuyện mà Tần Chung gạt nàng cũng ngang tầm với chuyện lừa Tần Từ Viễn. Thấy Tần Chung có vẻ sợ, khẩn trương đến độ lông tơ trên người đều dựng đứng hết cả lên, nên giọng điệu của nàng có phần dịu lại: "Huynh nói đi, ta sẽ không tức giận!" Nàng chưa từng yêu đương, nên không biết những người khác khi yêu có phải cũng như vậy hay không? Biết được Tần Chung vì nàng mà sử dụng chút tâm cơ, trong lòng nàng còn thấy hơi vui.

Có lẽ là do nàng không được bình thường! Nhưng bản thân nàng là người có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, bằng không thì nàng cũng không canh cánh mãi trong lòng chuyện Tần Chung thích Lý Nguyệt Nga. Mà việc làm lừa gạt của Tần Chung, cũng giống với bản tính chiếm hữu của nàng.

Tần Chung ngẩng đầu nhanh chóng liếc mắt nhìn Lý Hầu La một cái, rồi vội vã cúi đầu xuống, ngón tay không nghe theo không chế cứ vẽ vòng tròn trên đất, giọng điệu căng thẳng: "Trương Tam Nương cũng là do ta sai Từ Viễn gọi tới!"

"Huynh nói cái gì?" Giọng nói của Lý Hầu La không khỏi tăng cao thêm mấy phần.

Thân mình Tần Chung khẽ run lên: "Ngày đó, ở tiệc hi của Khả ca, Trương Tam Nương là do ta gọi tới. Ta... Ta không muốn nàng đi, ta muốn giữ nàng lại Tần gia, nhưng ta sợ khi mình nói ra thì sẽ bị nàng từ chối, cho nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy." Nói ra rồi! Đề nghị nói ra hết rồi! Nhưng Tần Chung không hề thấy nhẹ nhõm, ngược lại còn căng thẳng như đang chờ bị lăng trì, bàn tay bắt đầu hơi co rút, nếu Lý Hầu La thật sự vì chuyện này mà bỏ đi, vậy hẳn....

Lý Hầu La nhìn đỉnh đầu và sống lưng Tần Chung đang cứng đờ, nàng hơi hé miệng nhưng lại không biết nên nói gì cho phải: "Huynh... Huynh để ta yên tĩnh một lát!" Mẹ nó! Quá khó tin! Vốn tưởng nuôi một con mèo, ai mà ngờ lại phát hiện con mèo kia thì ra là một con hổ.

Tần Chung nghe lời đứng dậy, khi đi đến cạnh cửa thì hơi dừng lại một chút, khẽ quay đầu lại nhìn Lý Hầu La, thấy nàng vẫn nhắm mắt không thèm để

ý, tim hần đột nhiên run lên, giống như bị bàn tay ai đó bóp chặt, không cách nào hít thở được...

"Hô....." Tần Chung đưa tay ôm lấy cổ mình, chợt nhận ra đây không phải là ảo giác, lời cuối cùng mà Tần Chung nghe thấy là tiếng hét nồn nóng của Lý Hầu La vang lên bên tai mình.

Tần Chung đột ngột hôn mê bất tỉnh, làm mọi người trong Tần gia sợ hãi. Khoảnh khắc mà Lý Hầu La ôm chặt thân thể mềm nhũn của Tần Chung vào lòng ngực, tim nàng như muốn ngừng đập.

Tần gia loạn hết cả lên, tim Lý Hầu La thì run rẩy không ngừng, nàng cường ép bản thân phải bình tĩnh, cất giọng nói run run bảo mọi người trong Tần gia chăm sóc cho Tần Chung, còn nàng thì chạy nhanh lên huyện tìm đại phu. Đường đi động quá nhiều tuyết, nên Lý Hầu La trực tiếp thuê xe ngựa. Cuối cùng, bọc bội xe ngựa chạy quá chậm, Lý Hầu La lập tức đuổi luôn người đánh xe xuống, tự mình đánh xe, dùng sức vùng roi thúc cương.

(*thúc cương: là thúc dây cương của ngựa.)

"Tra!" Ngựa bị đánh đau, liên tung vó phi nhanh như điên trên đường động đầy tuyết.

Sức lực Lý Hầu La lớn, cộng thêm dị năng, nên tinh thần của nàng vững hơn người thường rất nhiều. Tuy là lần đầu đánh xe nhưng vẫn có thể khống chế tốt ngựa.

Tuy nhiên, đại phu và phu xe thì thảm rồi! Cứ chốc chốc lại cảm nhận được cảm giác sợ hãi khi xe ngựa bay lên do xóc nảy. Hai người sợ sẽ bị hất văng ra khỏi xe ngựa, vì thế mà co cụm lại ở trong góc thùng xe run lên bần bật.

Lão đại phu có chòm râu hơi dài, bây giờ bị kinh sợ đến suýt chút nữa đứt cả chòm râu. Đợi đến được Tần gia, hai chân lão đại phu đã mềm nhũn như sợi mì, phải nhờ Lý Hầu La dìu đỡ mới xuống xe được.

Lão đại phu suýt chút đã quỵ rạp trước cửa Tần gia: "Sớm biết sẽ diễn ra cảnh này, thì cho dù có cho ta một núi vàng, ta cũng sẽ không đến nhà của cô xem bệnh đâu!" Bộ xương già của ông thiếu điều muốn rụng rời ra hết cả rồi! Thật đúng là không dễ dàng gì mà!

Lý Hầu La nào có tâm tình đùa co với lão đại phu, nàng nói: "Ông không tới thì cũng đã tới rồi!" Xong lại kéo tay lão đại phu vào nhà, nhưng giọng điệu có phần mềm dịu đi: "Đại phu, mạng người quan trọng, đợi tướng công nhà ta bình yên vô sự, ta sẽ tự mình thỉnh tội với ông!"

Trong phòng, Tần mẫu ngồi cạnh mép giường Tần Chung, những người còn lại thì đang đứng xung quanh đó.

Tần phụ gấp đến độ quay vòng vòng: "Đây là chuyện thế nào? Không phải trước đó vẫn còn tốt sao? Sao đột nhiên lại bị ngắt chứ?"

Tần mẫu xoa xoa thái dương cho Tần Chung: "Ông đi qua đi lại mãi thì có ích gì? Hầu La đã lên huyện mời đại phu rồi! Chúng ta cứ đợi xem sao!" Tần mẫu thấy Tần Chung ngoại trừ còn chưa tỉnh thì khí sắc đã khá hơn trước đó rất nhiều, hô hấp cũng thông thuận, chắc hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lão đại phu bị Lý Hầu La kéo đến trước giường Tần Chung, tuy rằng ông thấy Lý Hầu La quá hung dữ, nhưng lương y như từ mẫu*, trông thấy Tần Chung bị bệnh nằm trên giường, ông vẫn tiến lên bắt mạch cho Tần Chung trước.

(*nguyên văn là y giả nhân tâm, nghĩa là người hành y thì phải có lòng từ bi, công đồng nghĩa thuần việt là lương y như từ mẫu.)

Lý Hầu La khấn trương đứng qua bên cạnh, tuy rằng chuyện này là tự mình Tần Chung gây nên, nhưng nàng cũng có một chút trách nhiệm trong đó. Biết rõ thân thể Tần Chung được làm bằng thủy tinh, vậy mà nàng còn cố tình khiến hắn khó chịu.

Lão đại phu nhíu mày bắt mạch cho Tần Chung, lại xem thêm đầu lưỡi và tròng mắt của hắn, cuối cùng thì sờ sờ lên trán một cái rồi thở dài.

Một tiếng thở dài của ông khiến tim của tất cả mọi người trong Tần gia căng chặt, đặc biệt là Lý Hầu La, móng tay của nàng đang bấm mạnh vào da thịt mình: "Làm sao thế? Tình trạng của tướng công ta không ổn sao?"

"Sức khỏe của đứa nhỏ này vốn dĩ đã không tốt, thể hư, bây giờ lại bị lạnh, cộng thêm tâm trạng bất an, cho nên mới bị ngắt xiu. Vấn đề này cũng không lớn, ta viết một phương thuốc, các người đi bốc thuốc rồi sắc cho hắn uống là được!" Lão đại phu muốn vuốt râu, nhưng bỗng sức nhớ lúc ở trên xe ngựa, râu của ông đã suýt bị ông bị kéo đứt, nên vội thả tay xuống ngay.

Mọi người Tần gia nghe xong câu này mới thở phào nhẹ nhõm, Tần mẫu có hơi hối hận: "Aiz, sớm biết như vậy thì lúc sáng đã để lão nhị mời người đi thay Chung một chuyến rồi! Chung nhi cũng đỡ phải vất vả, không bị lạnh!"

Lý Hầu La trả tiền thù lao cho đại phu, rồi nhờ Tần Phấn theo xe ngựa đi cùng đại phu lên huyện bốc thuốc, an bày thỏa đáng hết rồi, nàng mới nói với Tần mẫu: "Mẹ, tướng công nơi này có con chăm sóc rồi, mẹ đi nghỉ ngơi trước đi!"

Tần mẫu vỗ vỗ lên vai Lý Hầu La: "Đứa trẻ này, con vất vả rồi!" Sức khỏe Tần Chung kém như vậy, người chịu khổ nhất vẫn là Lý Hầu La.

Lý Hầu La lắc lắc đầu. Đợi người trong phòng ra ngoài hết rồi, nàng mới bước tới sờ lên trán Tần Chung, cũng may, không quá nóng, không có dấu hiệu sốt cao!

Nhìn cái khăn vắt ngang trên trán Tần Chung, Lý Hầu La khẽ ghé mặt lại gần tai hắn, thì thầm: "Ai bảo huynh cứ nhất quyết đòi theo ta lên huyện làm gì! Sức khỏe của mình lại không biết tự mình yêu quý! Nếu như huynh có mệnh hệ nào, đừng hòng ta thủ tiết cho huynh!"

"Khụ khụ..." Mí mắt Tần Chung khẽ run rẩy, khẽ ho hai tiếng rồi chậm rãi mở to mắt, nhìn Lý Hào La: "Thật sao?"

"Huynh tỉnh lại lúc nào?" Lý Hào La ấn Tần Chung đang muốn ngồi dậy nằm lại xuống giường.

"Vừa rồi nàng nói, nếu như ta không còn nữa thì nàng sẽ không thủ tiết, như vậy có phải có nghĩa là, chỉ cần ta còn sống, thì nàng sẽ luôn ở bên cạnh ta, đúng không?" Hai mắt Tần Chung nhìn chăm chăm vào Lý Hào La không chớp mắt.

Lý Hào La a một tiếng: tiểu tử, nguoi bắt sai trọng điểm rồi!

"Có phải không?" Tần Chung hỏi lại một lần nữa.

Lý Hào La thấy Tần Chung tuy đã kiệt sức nhưng vẫn cố biểu hiện bình tĩnh, hai tay lại siết chặt đến mức nổi đầy gân xanh, nàng bất đắc dĩ thở dài: "Ta vốn đã chuẩn bị ở lại Tần gia cả đời. Trước kia, ta vẫn luôn cho rằng huynh là người ôn hòa, đơn thuần, một lòng muốn che chở cho huynh. Nhưng huynh nhìn huynh xem, huynh căn bản là không cần đến sự che chở của ta!"

Hai nắm tay Tần Chung càng siết chặt hơn, giọng nói khô khốc: "Cho nên, nàng không cần ta nữa sao?" Đôi mắt vốn mang một tia hy vọng bây giờ chỉ còn lại tuyệt vọng, khiến Lý Hào La nhìn thấy mà giật mình: Chuyện gì thế này? Tâm lý tiểu tướng công nhà ta sao lại yếu đuối đến như vậy?

"Nghĩ đi đâu vậy?" Lý Hào La gỡ bàn tay đang bấu chặt lấy chân của Tần Chung ra, Tần Chung cảm nhận được động tác của nàng, nên để tùy ý nàng làm, trong mắt hần cuối cùng cũng có được một chút ánh sáng.

"Huynh là người mà Lý Hào La ta coi trọng, muốn ta dễ dàng buông tay? Nằm mơ đi! Thế nhưng..." Lý Hào La tăng thêm sự uy hiếp trong giọng nói: "Ta có thể tha thứ cho những việc làm này của huynh là bởi vì do huynh để ý đến ta nên mới làm như thế, tuy nhiên, sau này tuyệt đối không được làm như vậy nữa! Có chuyện gì huynh đều có thể thương lượng cùng ta, không cho phép huynh âm thầm giờ tiểu xảo sau lưng ta nữa!" Lén lút giờ trò còn không bằng trực tiếp tỏ lộ với nàng cho rồi! Nếu sớm biết Tần Chung thích nàng, nàng hà tất còn nghĩ đến những chuyện thượng vàng hạ cám kia....

À phải, vẫn còn một chuyện: "Cuối cùng thì huynh có từng thích Lý Nguyệt Nga không?" Hải từ ở độ tuổi dậy thì thế này, tình cảm đến nhanh nhưng đi cũng nhanh. Nếu trước đó Tần Chung từng thích Lý Nguyệt Nga, rồi lại nhanh chóng thích nàng, đối với cái tâm lý thích sạch sẽ của nàng mà nói, tuy là nàng không trách Tần Chung, nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái.

Từ lúc Tần Chung có được sự tha thứ của Lý Hào La, thì giống như từ địa ngục bay thẳng lên thiên đàng. Nghe Lý Hào La hỏi thế liền mỉm cười, chậm rãi nhưng đầy chân thành nắm lấy tay Lý Hào La, nói: "Từ đầu đến cuối, trong lòng ta chỉ có một mình nàng!"

Tần Chung không thích Lý Nguyệt Nga! Trong lòng Lý Hào La giống như là đang đốt pháo hoa tung bùng. Nàng chính là một người hẹp hòi thế đấy! Nếu Tần Chung thật sự từng ái mộ Lý Nguyệt Nga, thì dù nàng và Tần Chung đã tỏ rõ tâm ý với nhau, nhưng trong lòng nàng vẫn sẽ có một cái gai luôn tồn tại.

Nhìn Lý Hào La cười giống như trộm được mật, Tần Chung cảm thấy trái tim mình tan chảy: "Hào La, nàng thật xinh đẹp!"

Lý Hào La là một đại cô nương lớn đến vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nói đến chuyện yêu đương, vừa nghe câu này của Tần Chung thì liền đỏ mặt, sau đó liếc Tần Chung một cái: "Chàng càng đẹp hơn!" Luận tướng mạo, nguyên chủ thật sự không bằng Tần Chung, dù Tần Chung là một nam nhân.

Tần Chung chống người ngồi dậy, thân mình hơi nghiêng về phía trước.

Lý Hào La khản trương không thôi: Cái này là đang muốn hôn sao? Cũng đúng, bọn họ đã bày tỏ tâm ý với nhau rồi, việc gì tới thì phải tới! Nhưng phải làm sao bây giờ? Nàng chưa từng trải qua chuyện thế này, lát nữa phải dùng tư thế gì đây? Là nên hé miệng ra hay là nên nhắm mắt lại? Răng có bị va vào nhau không? Có cần vươn đầu lưỡi ra hay không?

Tần Chung tiến tới ngày càng gần....

Tim Lý Hào La đập nhanh như trống bỏi*, nàng nhắm mắt lại theo bản năng, môi còn hơi đưa về trước.

(*trống bỏi là loại trống nhỏ làm bằng giấy cho trẻ con chơi, có hai sợi dây ngắn bên hông trống, đầu dây buộc hai hạt châu nhỏ nặng, khi xoay nhanh hai hạt châu sẽ đập vào mặt trống phát ra âm thanh vui tai.)

Chợt nghe thấy tiếng cười khê của Tần Chung, tiếp theo đó, Tần Chung đưa tay lên vén mấy sợi tóc mai của nàng ra sau vành tai.

Lý Hào La trợn trừng mắt, vừa thẹn thùng vừa quần bách, xấu hổ quá đi mất! Nàng có chút hậm hực muốn đứng dậy, lại bị Tần Chung giữ chặt ngồi yên tại chỗ: "Chàng làm...." Còn không đợi nàng nói xong thì bờ môi đã truyền tới cảm giác mát lạnh, khiến nàng trợn to mắt một lần nữa.

Tần Chung hôn Lý Hào La rất cẩn thận, vạn phần quý trọng, cánh môi từng chút từng chút một ma sát lên môi nàng, không nhiễm chút tình dục nào, chỉ hận không thể đem nàng khảm vào tận xương tủy của bản thân. Tần Chung nâng niu Lý Hào La như là bảo bối trân quý nhất trên thế gian này: Đa tạ nàng! Sau khi biết được thủ đoạn đề tiện mà ta làm rồi nhưng vẫn không lựa chọn từ bỏ ta!

Lý Hào La cảm thấy cả người mình mềm nhũn ra y như cục bột, đầu óc thì mất hết dưỡng khí, cũng không biết bao lâu sau đó thì Tần Chung mới rời môi đi.

Lý Hầu La hỏn hển hút từng ngậm từng ngậm không khí lớn.

Tần Chung xoa xoa đầu Lý Hầu La: "Đồ ngốc!"

Lý Hầu La hừ một tiếng, nàng lớn hơn Tần Chung không biết bao nhiêu tuổi, vậy mà lại tự bêu xấu trước mặt tiểu tử này! Nhưng mà....: "Tại sao chàng lại thành thực chuyện này như vậy hả?" Lý Hầu La nheo mắt lại hỏi, sắc mặt hơi không được tốt.

Tần Chung cười khê: "Bởi vì người đó là nàng, nên không học cũng tự thông."

Lý Hầu La: "....."

Khí thế của Lý Hầu La trong nháy mắt liền xiu xuống, lăm bắm lăm bắm: "Chỉ giỏi nói lời ngon tiếng ngọt!"

Tần Chung trước sau chỉ mỉm cười ngắm nhìn nàng, trong mắt hơi có một chút ngượng ngùng, nhưng nhiều hơn là cảm giác thỏa mãn và vui mừng. Bị đôi mắt như thế nhìn, Lý Hầu La cảm thấy tim mình như được rót đầy nước ấm.

Tuy nhiên, lời nên nói thì vẫn phải nói, tùy rằng điều nàng sắp nói thoát nhìn chính là việc không nói lý lẽ trong thời đại này: "Tần Chung, hiện tại, hai ta cũng xem như là lưỡng tình tương duyệt, nhưng có vài lời ta nhất định phải nói rõ với chàng, đầu xuân sang năm chàng sẽ đến thư viện đọc sách, nếu như chàng thật sự kim bãng đề danh*, nam nhân một khi có được địa vị, thì muốn có tiền tài và mỹ nữ chỉ là chuyện dễ như trở lòng bàn tay mà thôi!"

(*kim bãng đề danh: ghi tên bãng vàng: chỉ việc thi đậu khoa cử của triều đình, thường là nằm trong ba hạng đầu như trạng nguyên, tham hoa, bãng nhãn được gọi là tam khôi. Cách nói khác nhưng cùng một nghĩa của câu kim bãng đề danh là: bãng hồ danh đề.)

Lý Hầu La dừng lại một chút, thấy Tần Chung đang nghiêm túc lắng nghe, mới tiếp tục nói: "Nam nhân các người đều thích mỹ thiếp vờn quanh, hồng tự thêm hương là chuyện thiên kinh địa nghĩa*, nhưng mà, ta không cho phép! Nếu chàng muốn ở bên cạnh ta, thì cả đời chỉ được phép có mình ta là nữ nhân duy nhất! Ta muốn thân thể chàng, trái tim của chàng phải thật sạch sẽ, và chỉ thuộc về một mình ta! Đương nhiên, bản thân ta cũng sẽ như vậy đối với chàng! Nếu chúng ta đã trở thành phu thê chân chính, ta không hy vọng mình trở thành người lệ thuộc vào chàng, cái ta muốn là quan hệ phu thê bình đẳng, có thể hoạn nạn có nhau. Nếu chàng cảm thấy bản thân không làm được, hoặc sau này chàng không muốn tuân thủ điều này nữa, thì cứ việc nói một tiếng, ta sẽ tự động biến mất khỏi cuộc đời chàng ngay."

(*hồng tự thêm hương là chuyện thiên kinh địa nghĩa: câu hồng tự thêm hương này Sa không hiểu lắm, dựa theo mạch truyện thì đoán nghĩa đại khái chắc là miêu tả việc nam nhân có nhiều thê thiếp. Thiên kinh địa nghĩa: là chuyện hiển nhiên, hợp lý, bình thường.)

Lý Hầu La bình tĩnh, nghiêm túc nói một hơi thật dài, sau đó thì im lặng chờ Tần Chung trả lời.

Thế nhưng Tần Chung lại chỉ ừ một tiếng, rồi có chút thẹn thùng hỏi ngược lại: "Cho nên, ý của nàng là tâm của nàng cũng hướng về ta, đúng không?"

Lý Hầu La: "....." Chàng có thể đừng có lần nào cũng bắt sai trọng điểm mãi như vậy được không?

"Tần Chung, ta không phải đang nói đùa với chàng đâu!" Giọng điệu Lý Hầu La có hơi cao lên một chút: "Tuy rằng có thể chàng cảm thấy ta như vậy là không nói lý lẽ, nhưng đây là yêu cầu cơ bản nhất của ta!"

"Vậy còn nàng?" Tần Chung bình tĩnh nhìn Lý Hầu La: "Vậy nàng có chấp nhận ta như thế này không? Có khả năng ta vẫn sẽ có địch ý với bất kỳ người nào tiếp cận nàng, thậm chí dù rằng đó không phải là người đi nữa cũng vậy! Có khi ta sẽ không không chế được mà muốn cách ly nàng với tất cả mọi thứ xung quanh. Nội tâm ta thật sự không có lương thiện như là những biểu hiện bên ngoài của ta, về sau, có thể ta sẽ còn làm ra những chuyện mà nàng không thể lý giải được. Tương tự như chuyện Trương Tam Nương, đó chỉ mới là chuyện nhỏ mà thôi. Ta như vậy, nàng có thể tiếp nhận được không?"

Lý Hầu La im lặng, hô hấp của Tần Chung cũng đình chỉ.

Chợt, Lý Hầu La giờ tay tát một cái lên sau đầu Tần Chung, nhưng đạo lực lúc đánh xuống lại chẳng đủ để gãi ngứa: "Chàng được bao nhiêu tuổi hả? Bày đặt nói cái gì mà lương thiện với không lương thiện! Chỉ cần không phải là chuyện đại gian đại ác, vì đạt được mục đích, sử dụng một chút thủ đoạn thì có làm sao đâu! Tỷ như chuyện của Trương Tam Nương, chàng... Chàng không phải cũng vì muốn giữ ta lại hay sao? Chàng cũng đâu làm gì tổn thương đến người khác?" Ở mặt thế, có dạng yêu ma quỷ quái gì mà nàng chưa từng gặp qua? Tần Chung như vậy đã xem như là rất lương thiện rồi.

"Ừm! Như thế thì chúng ta một lời đã định, vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão!" Tần Chung vươn tay tới nắm lấy tay Lý Hầu La, mười ngón tay hai người đan xen vào nhau.

(*vĩnh kết đồng tâm: trọn đời gắn bó. Chú thích thêm: đồng tâm kết: đây là một kiểu nút thắt, thường được thắt bằng dây đỏ, sau đó có thể được gắn thêm đá quý hoặc ngọc để trang trí, mang ý nghĩa chúc phúc. Đồng tâm kết hoàn toàn khác biệt với vĩnh kết đồng tâm nhé, một là đồ vật, một là câu tục ngữ.

*bách niên giai lão: sống cùng nhau đến răng long đầu bạc.)

Lý Hầu La lắc lắc đầu: "Cái này thì chàng nói sai rồi! Tuy rằng bây giờ hai chúng ta đều thích đối phương, nhưng lỡ như sau này chàng chán ghét ta thì sao? Trong mắt mọi người, điều kiện này của ta thật sự quá hà khắc, chàng xác định chàng có thể chống đỡ được dụ hoặc mà tất cả nam nhân đều không thể chống đỡ được à? Cho nên, trước tiên chúng ta cứ như thế này đã, nếu như chàng hoặc ta cảm thấy không được, thì mối quan hệ này có thể kết thúc bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, bất luận là hòa ly hay là hưu bỏ, ta đều không sao cả."

Tần Chung tăng thêm độ lực nắm tay Lý Hào La, rũ mắt thấp xuống: "Được!" Ta sẽ không để cho nàng có cơ hội sinh ra ý niệm bỏ đi!

Lý Hào La biết, điều kiện này của nàng mà bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn, tuyệt đối sẽ bị mắng là đồ phụ (*phụ nữ đồ ky, ghen tuông), người đàn bà đánh đá! Quả thật là khiêu chiến nên quy tắc nam quyền ở thời đại này.

Nhưng nàng không muốn bị thế đạo này quàn thúc, chế trụ! Nàng hiểu rõ tính tình của mình, cũng biết bản thân không thể nào nhìn được cái cảnh Tần Chung trái ôm phải ấp. So với việc đến lúc đó mới đau khổ, thì không bằng cứ nói rõ ra ngay từ đầu trước.

Còn về câu trả lời của Tần Chung, tuy nàng rất vui, nhưng lại không hoàn toàn tin tưởng hết. Dù là trong xã hội nam nữ bình đẳng của thời hiện đại, mà nam nhân vẫn còn sa ngã vào bóng hồng, huống chi là ở thời đại xã hội phong kiến, nam nhân tam thể tứ thiếp là lẽ thường này chứ.

Tạm thời cứ như vậy đi, nhất là được một mạng, tất nhiên là nàng muốn được sống tùy tâm. Bây giờ nàng thích Tần Chung, thì cứ ở lại bên cạnh hắn, nếu sau này Tần Chung bội ước, vậy nàng sẽ lập tức rời đi.

Không bao lâu sau, Tần Phấn đã mang thuốc về, Lý Hào La đứng dậy đi sắc thuốc, nhưng lại bị Tần Chung kéo tay trở về: "Chúng ta nhất định sẽ luôn ở bên nhau!" Tần Chung dường như đã dùng hết tất cả sức lực để nói câu này, giọng nói tuy không lớn, nhưng lại chắc chắn vô cùng.

Lý Hào La sững sốt, sau đó thì gật đầu: "Chỉ mong là vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đại phòng, nhị phòng (cơm tắt niên)

Edit: Sahara

****Sorry mọi người, 35 chương truyện trước Sa edit sai tên nữ chính, tên đúng là Lý Khởi La, Khởi La nghĩa là diệt lỵ. Đây là thông tin do một bạn đọc giả cung cấp cho Sa, vì Sa chỉ edit lại văn cover, Sa không tìm được bản raw, nên đã edit sai tên nữ chính. Từ chương này Sa sẽ sửa lại tên nữ chính là Lý Khởi La. Sorry mọi người lần nữa vì sai sót này, và cũng xin cảm ơn bạn đọc đã cung cấp thông tin này cho Sa, mong các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ cho Sa, cảm ơn các bạn!

Lý Khởi La đi ra ngoài rồi, Tần Chung mới cảm giác được bàn tay Lý Khởi La không lạnh băng như bàn tay của mình, dù hiện tại đang là mùa đông, nhưng nhiệt độ trên người Lý Khởi La vẫn rất ấm áp.

Tần Chung cúi đầu nhìn bàn tay mình, cảm nhận được trên đó vẫn còn lưu lại độ ấm của Lý Khởi La, thấp giọng cười khê: Bây giờ đã lưu lại, thì sau này cũng đừng mong chạy được....

"Tiểu thúc thúc..." Tần Tử Viễn ngượng ngượng ngừng ngừng bước vào phòng, đến trước giường Tần Chung, hai bàn tay nhỏ xoắn xuýt vào nhau y như bánh quẩy.

Tần Chung nhìn về phía Tần Tử Viễn, thẳng thót này cũng xem như là chó ngáp phải ruồi, bằng không, hắn cũng không biết đến khi nào mới có dũng khí mở lời với Khởi La. Cho nên, Tần Chung ôn hòa mỉm cười: "Làm sao vậy?"

Tần Tử Viễn ậm ừ hai tiếng: "Tiểu thúc thúc, thật xin lỗi! Có phải... Có phải tiểu thẩm thẩm đã biết chuyện thúc nói tiểu thẩm thẩm ăn thịt người, cho nên mới dọa cho thúc đồ bệnh phải không?"

Quả thật hắn đồ bệnh cũng có một phần là do bị Lý Khởi La dọa sợ, cho nên tiểu tử này nói vậy cũng xem như là đúng một nửa. Vì thế, Tần Chung ừm một tiếng.

Tần Tử Viễn áy náy chết đi được: "Xin lỗi tiểu thúc thúc! Con không nên tìm thúc hỏi..." Nhóc khổ sở đến muốn khóc.

"Tử Viễn, con làm sao vậy?" Lý Khởi La bung chén thuốc vào, vừa liếc mắt đã nhìn thấy ngay khuôn mặt nhỏ mếu máo sắp khóc của Tần Tử Viễn.

"Không có gì! Nó đang lo lắng cho ta!" Tần Chung vội nói.

Lý Khởi La ngồi xuống cạnh giường, thổi thổi chén thuốc, sau đó hỏi Tần Tử Viễn: "Tiểu thúc thúc con nói đúng không?"

Trên mặt Tần Chung mang theo ý cười nhẹ nhàng mà ôn hòa, ánh mắt lại khẩn trương nhìn chăm chăm vào Tần Tử Viễn.

Tần Tử Viễn ừm một tiếng, rồi lấp bấp hỏi Lý Khởi La: "Tiểu thẩm thẩm, thẩm đừng dọa tiểu thúc thúc được không?"

Lý Khởi La sừng sốt, nhìn Tần Từ Viễn: "Tiểu thúc thúc nói với con như vậy?"

Bàn tay đặt dưới chân của Tần Chung lập tức siết chặt, lén lút làm ra động tác bảo Tần Từ Viễn đừng nói.

Tần Từ Viễn không nhìn thấy, nhóc tiếp tục toàn tâm toàn ý cầu tình cho tiểu thúc thúc nhà mình: "Ừm! Tiểu thăm thăm, con rất thích tiểu thăm thăm! Tiểu thúc thúc cũng thích tiểu thăm thăm! Thăm đừng dọa tiểu thúc thúc nha!"

Thấy chén thuốc đã bớt nóng, Lý Khởi La trực tiếp nhét chén thuốc vào tay Tần Chung: "Tự uống đi!" Sau đó thì quay đầu lại nhìn Tần Từ Viễn, nói lời sâu xa: "Từ Viễn, có rất nhiều chuyện đôi khi không hề giống như những gì con nhìn thấy! Đợi sau này con trưởng thành rồi tự nhiên sẽ hiểu!" Nàng đứng lên, liếc nhìn Tần Chung một cái: "Chàng tự mà nghỉ ngơi cho tốt đi! Ta nói rồi, ta sẽ không thủ tiết cho chàng đâu!" Dứt lời, Lý KhởiLa liền ra khỏi phòng ngay.

Tần Chung cười khỏ, bất đắc dĩ nhìn Tần Từ Viễn một cái: Tiểu từ thú này có phải cố ý hay không đây?

Tần Từ Viễn còn mang vẻ mặt ngây ngô mờ mịt nhìn Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, tiểu thăm thăm nói vậy nghĩa là sao?"

Tần Chung à một tiếng, dịu giọng đáp: "Nghĩa là con vẫn còn quá nhỏ, cái gì cũng không biết, cho nên phải nghe theo lời của thúc!"

"Nhưng mà, thúc nói đôi thì cũng phải nghe theo sao ạ?" Tần Từ Viễn sờ sờ đầu, sau đó còn nói thăm thêm một câu: "Thúc còn gạt con, nói là tiểu thăm thăm ăn thịt người đó!"

Tần Chung càng cười ôn hòa hơn: "Thúc không có lừa con, đợi con lớn rồi sẽ tự hiểu ra thôi! Bây giờ, xoay người." Ý Tần Chung bảo Tần Từ Viễn xoay người sang chỗ khác.

Tần Từ Viễn a một tiếng rồi lập tức xoay người.

"Tiếp theo đi đến bên cạnh cửa!"

Tần Từ Viễn còn tưởng Tần Chung đang chơi đùa với mình, miệng nhỏ cười toe toét chạy nhanh đến cạnh cửa: "Tiểu thúc thúc, tiếp theo làm gì nữa ạ?"

"Ra khỏi phòng, tự mình đi chơi đi!" Tần Chung cúi đầu uống thuốc.

Gương mặt Tần Từ Viễn lập tức suy sụp, nhưng thấy Tần Chung không để ý đến mình nữa, nên đành phải bĩu môi đi ra khỏi phòng.

Tần Chung nhìn theo phương hướng Tần Từ Viễn rời đi, rồi lắc đầu ngao ngán thở dài: Tiểu từ này không đáng tin một chút nào.

Những ngày sau đó, tuyết rơi càng lúc càng lớn, nghe nói có vài hộ gia đình bởi vì dựng lều tranh, nên buổi tối khi trời đổ tuyết lớn đã làm sập lều, mọi người trong nhà đều bị lều sập đè lên. Cũng may là nhà bên cạnh nghe thấy động tĩnh quá lớn liền chạy ra xem, sau đó thì vội vàng gọi người trong thôn đến giúp đỡ cứu người.

Chuyện như vậy là hết sức bình thường, không có ai bị lạnh chết đã xem như là may mắn lắm rồi.

Gió tuyết tung bay, thời gian dần qua, chớp mắt đã đến cuối tháng chạp, trong một tháng qua, Lý Khởi La lại thuê ra được một đợt hàng mang đi bán, ngoài trừ mua nguyên liệu thức ăn của phương thuốc bồi bổ cho Tần Chung ra, thì nàng còn mua thêm đồ dùng tết.

Năm nay, nhờ có Lý Khởi La mỗi tháng nộp vào của công một lượng bạc, cộng thêm người trong nhà đều nhìn chăm chăm vào Tần phụ, không để cho ông mang tiền đi cho người của hai phòng kia, cho nên của công cũng xem như là rộng rãi được một chút.

Lại thấy dưới sự chăm sóc của Lý Khởi La, sức khỏe Tần Chung càng ngày càng tốt, Tần mẫu người gặp chuyện vui nên tâm tình cũng sáng khoái, nhìn bà cũng trẻ trung hơn rất nhiều.

Hôm nay là hai mươi lăm tháng chạp, Tần Diệu đã nghỉ làm, Tần mẫu viết ra một danh sách, đưa tiền, sai Tần Diệu và Tần Phấn lên huyện thành mua đồ dùng tết.

Tần Diệu vui vẻ cầm tiền: "Con làm việc thì mẹ cứ việc yên tâm!"

Tần mẫu vỗ vỗ vai Tần Diệu: "Bớt nói mấy lời ngon ngọt này với mẹ của con đi! Người cũng già đầu rồi, phải biết tính toán cho tương lai, nếu cứ còn tình trạng có một đồng lại tiêu hết một đồng, thì đầu xuân sang năm, con hãy đưa hết tiền riêng đây để mẹ giữ giúp con."

Tần Diệu nghe xong quả thật có hơi động tâm một chút, cả hấn và nương tử đều không giữ được tiền. Đối với Tần mẫu, hấn tất nhiên là vô cùng yên tâm, nhưng mà cha thì..., aiz! Bỏ đi! Lúc trước, chính vì mẹ sợ cha sẽ đem hết tiền trong nhà đưa cho đại bá và nhị bá, nên mới để cho mấy phòng huynh đệ bọn hấn tự giữ tiền riêng.

Tần mẫu hiển nhiên cũng vừa nghĩ đến điều này: "Thôi bỏ đi! Tiền do các con tự kiếm, thì tự mình giữ vẫn tốt hơn là nhờ người khác."

Tần Diệu nhận tiền Tần mẫu đưa xong, nói: "Mẹ, tết này, đại bá và nhị bá vẫn đến nhà chúng ta ăn cơm tất niên à?"

Sắc mặt Tần mẫu lúc này cũng rất khó coi: "Chuyện này còn có biện pháp nào khác đâu! Lúc gia gia các con còn sống đã như vậy rồi!"

Tần Diệu nói thầm: "Cháu trai cháu gái nhà đại bá cũng đã được mấy tuổi rồi, còn ăn cơm tất niên chung với nhau làm gì không biết! Chờ mà xem! Bữa cơm tất niên năm nay chắc chắn sẽ không ăn được yên ổn! Hừ! Không thể để cho người khác thoải mái đón năm mới à?"

Tần mẫu thấy phiền lòng, phát phát tay: "Đi mau đi! Đi mau đi!"

Tần Phấn, Tần Diệu đi rồi, Tần mẫu mới dẫn đầu mấy đứa con dâu và cả Tần Phương cùng nhau làm tổng dọn dẹp* nhà cửa.

(*nguyên văn cover chỗ này là tổng vệ sinh, nhưng cổ đại không có từ vệ sinh nên edit lại thành dọn dẹp.)

Tần mẫu thích sạch sẽ, trong nhà mỗi ngày ít nhất phải được quét tước một lần. Kỳ thực, quét dọn sạch sẽ hết từ trong ra ngoài như vậy cũng là cả một quá trình. Tần mẫu phân phó việc cho mấy đứa con dâu xong, còn đặc biệt dặn dò Lý Khởi La: "Khởi La, mấy việc nặng nhọc cứ giao hết cho nhị tẩu con là được! Đôi tay của con không thể để bị thương được. Nhị tẩu con da dày, không làm được mấy chuyện tỉ mỉ, cứ để cho nó quét tước là được."

Mã Đại Ni nghe vậy thì có chút ủy khuất: "Mẹ, con vẫn còn đang ở đây mà!"

Tần mẫu cười một tiếng: "Người ở đây thì sao? Ta nói không đúng à?" Nói xong, bà liền xoay người, muốn đi vào phòng của Mã Đại Ni và Tần Diệu. Tần mẫu không bao giờ tự tiện vào phòng riêng của con trai và con dâu. Quanh năm suốt tháng, cũng chỉ có thời điểm tổng dọn dẹp cuối năm như dịp này là bà mới vào xem thử một chút.

Thế nhưng, Tần mẫu vừa đi đến cạnh cửa, thì Mã Đại Ni liền hoảng hốt rối loạn vội chạy tới ngăn bà lại: "Mẹ, phòng của chúng con thì có gì mà xem chứ? Đôi lát nữa con sẽ tự mình dọn dẹp, mẹ đừng quá vất vả!"

Tần mẫu sầm nét mặt: "Người tránh ra cho ta!"

Mã Đại Ni hét cách, chỉ đành tránh ra, Tần mẫu chỉ vừa bước vào trong một bước thì nàng liền co rút cổ lại.

Lý Khởi La thấy thật kỳ quái, chẳng qua là vào phòng xem một chút thôi, có gì mà phải sợ? Tần mẫu lại không phải là người chiếm đồ của con dâu làm của riêng

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Lý Khởi La, thì ngay sau đó nàng đã nghe thấy âm thanh tức giận ngút trời của Tần mẫu vang lên từ trong phòng lão nhị: "MÃ ĐẠI NI, NGƯỜI LÉCH VÀO ĐÂY CHO TA!"

Lý Khởi La và Trương Thúy Thúy cùng nhìn nhau một cái, rồi cũng đi theo vào phòng lão nhị.

Vừa mới bước vào phòng, Lý Khởi La liền bịt mũi lui về sau tận mấy bước, trời ơi! Đây mà là phòng cho người ở sao? Trong phòng quả thật không có nổi một chỗ để đặt chân. Đồ đạc thì vứt lung tung loạn xạ trên giường. Ở trên ngăn tủ đầu giường còn có một ít xương xẩu. Cũng may hiện tại đang là mùa đông, bằng không, mấy thứ như vậy không biết sẽ thu hút bao nhiêu ruồi, bọ, chuột, kiến nữa! Mà lúc vừa bước vào phòng, một mùi hôi nồng nặc liền xông thẳng vào mũi, quả thật là không tài nào thở nổi."

Trương Thúy Thúy cũng không nhịn được mà nhú mày.

Tần mẫu tức muốn chết đi được! Cả đời bà luôn sạch sẽ ngăn nắp, bây giờ nhìn ngôi nhà tốt đẹp của mình bị Mã Đại Ni biến thành đáng ghét như vậy, bảo bà làm sao mà không bị lửa giận công tâm chứ?

Mã Đại Ni ngượng ngịu nói: "Mẹ, phòng của con, con sẽ tự dọn dẹp mà! Người đừng đứng đây nữa, tránh bị thôi!"

"Thối? Người còn biết là ta sẽ bị thôi? Thế mà người còn bày ra như vậy hả? Ngày thường người không biết dọn dẹp một chút sao? Đây là nơi dành cho người ở à? Người nhìn đi! Chuồng gà trong nhà còn sạch hơn cái phòng của người! Còn thất thần ở đó làm gì? Không mau đi dọn dẹp ngay cho ta! Hôm nay, nếu người không dọn dẹp sạch sẽ thì đừng hòng được ăn cơm!" Tần mẫu bị tức đến lồng ngực phập phồng lên xuống liên tục, bà quay đầu lại nói với Trương Thúy Thúy và Lý Khởi La: "Hai người các con đi làm việc khác đi! Hôm nay tất cả mọi thứ trong nhà đều do nhà lão nhị dọn dẹp!"

Lý Khởi La vội vàng đi ra khỏi phòng lão nhị ngay, nàng đúng là bội phục Mã Đại Ni, nhà cửa Tần gia cũng được xem là sạch sẽ nhất nhì ở Tiểu Thanh Thôn, Tần mẫu lại càng là người thích sạch sẽ, nhiều năm như vậy mà nhà cửa nhìn vẫn như mới, nhưng căn phòng của Mã Đại Ni quả thật là khiến nàng mờ rộng tầm mắt, so với những phòng khác trong Tần gia thì đúng là một trời một vực.

Lúc này, Tần Chung vừa từ bên ngoài về tới, hơi hơi thở phì phò, hần lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một cái bánh dày được bọc bằng giấy đưa cho Lý Khởi La: "Vẫn còn nóng!"

Lý Khởi La nhận lấy, vươn tay ra giúp Tần Chung sửa sửa lại xiêm y, rồi lại cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt Tần Chung: "Sao hôm nay lại chạy đến tận cuối thôn thế?"

Từ ngày cùng Tần Chung giải khai nỗi lòng của nhau xong, Lý Khởi La thấy sức khỏe Tần Chung đúng là quá yếu, cho nên nàng đẩy nhanh tiến độ cải thiện thân thể Tần Chung. Ngoại trừ việc sử dụng món ăn theo phương thuốc bổ, Lý Khởi La còn dạy cho Tần Chung một bộ thể dục dưỡng sinh.

Hằng ngày, vào lúc sáng sớm, Lý Khởi La luôn luôn tập chung với Tần Chung ở trước sân. Ban đầu, mấy đứa nhóc thấy rất thú vị, còn hi hi ha ha vận tay vận chân bắt chước theo hai người.

Nhưng chỉ được mấy ngày thì bọn chúng đã hết hứng thú.

Lý Khởi La căn cứ theo tình trạng sức khỏe của Tần Chung mà tiến hành tuần tự từng bước một, sau khi cảm thấy thân thể Tần Chung có thể chịu nổi, ngoài bộ thể dục dưỡng sinh, nàng còn bảo Tần Chung chạy bộ chậm để vận động thêm.

Mỗi ngày, Lý Khởi La cũng cùng chạy bộ chung với Tần Chung. Hành vi của đôi phu thê trẻ này còn làm dấy lên một trận nghị luận sôi nổi ở Tiểu Thanh Thôn. Bởi vì mọi người thấy thắc mắc, tại sao mùa đông mà phu thê nhà này không ở yên trong phòng cho ấm, lại chạy ra ngoài tìm lạnh như thế?

Hôm nay, Lý Khởi La phải ở nhà dọn dẹp, cho nên chỉ có một mình Tần Chung chạy bộ.

Tần Chung đề mặc Lý Khởi La lau mồ hôi giúp mình, hai mắt đầy ý cười, đáp: "Tay nghề làm bánh dày của Trương Đại Nương nổi tiếng là ngon nhất thôn, nhà bọn họ thừa dịp cuối năm nên muốn làm một ít đem ra bán."

Lý Khởi La khẽ cười: "Chàng đúng là có tài trêu chọc người khác nhỉ?" Tần Chung đặc biệt có khả năng khiến cho người ta thích hẳn, nhất là những người lớn tuổi. Đương nhiên, các cô nương trẻ tuổi thì lại càng thích hẳn hơn.

Nghĩ đến đây, Lý Khởi La lại tăng thêm lực tay khi lau mồ hôi cho Tần Chung: "Hôm nay có phải lại có tiểu cô nương nào đó tặng đồ cho chàng đúng không?" Trước kia, thời điểm mà nàng chạy bộ cùng Tần Chung ở bên ngoài, không biết mấy tiểu cô nương ở trong thôn bị làm sao, mùa đông lại không sợ lạnh, có người đi cắt cỏ dại, có người mang thau gỗ đi giặt y phục, sau đó thì làm như vô tình gặp được hai phu thê nàng, e lệ bước tới chào hỏi, nào là: "Tần Chung ca ca, sao huynh lại ăn mặc mỏng manh như vậy?" Rồi thì: "Tần Chung ca ca, đừng để bị lạnh~!" Sau đó còn tặng một ít đồ cho Tần Chung.

Đương nhiên, do Lý Khởi La đứng ngay bên cạnh, nên mấy nha đầu kia mới không tình nguyện mà chào một tiếng với nàng.

Lý Khởi La cảm thấy rất mệt mỏi, nàng thật muốn nói một câu: Các cô nương, hiện tại trời đổ tuyết lớn như thế, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, các người còn cắt cỏ dại cái gì chứ? Còn có cái gì mà giặt y phục gì gì đó nữa, sống tuổi cũng đóng băng hết rồi, các người dùng băng để giặt y phục à?

Nghe Lý Khởi La hỏi vậy, Tần Chung lắc lắc đầu, nói: "Có nàng ở đó, họ mới dám đến!" Bởi vì có Lý Khởi La ở bên cạnh, nên mấy cô nương kia mới dám bước tới chào hỏi với Tần Chung. Bằng không, dù các nàng không cần giống với những tiểu thư nhà giàu luôn giữ quy cũ, nhưng cũng phải kiêng dè câu nam nữ hữu biệt.

Lý Khởi La suy nghĩ cẩn thận việc này, thu khăn về, cắn một miếng bánh dày, chớp mắt: "Vậy được, sao này chàng đi chạy bộ một mình đi!"

Lý Khởi La tinh nghịch nhìn Tần Chung đầy giáo hoạt, nàng thật muốn biết Tần Chung sẽ đáp lại thế nào? Nếu Tần Chung nói muốn chạy cùng nàng, vậy nàng sẽ hỏi Tần Chung rằng có phải chàng muốn gặp mấy cô nương kia không ngay.

Tần Chung hơi khựng lại, tha thiết nhìn Lý Khởi La: "Ừm, được! Vậy lúc ở nhà nàng phải ở cạnh ta nhiều một chút, bù cho thời gian ta chạy bộ một mình bên ngoài."

Lý Khởi La: "....." Cái này đâu có giống với kịch bản đâu!

Trưa hôm đó, sau khi Tần Diệu và Tần Phấn trở về, Tần mẫu lại kéo Tần Diệu ra mắng một hồi: "Cái phòng kia bị phu thê con làm cho bẩn không khác gì chuồng heo cả, nương tử con đã lười rồi, vậy mà con cũng để mặc như thế hả? Nếu sau này phu thê con mà còn như vậy nữa, thì cút ra ngoài tự dựng lều mà ở, lúc đó mặc tình cho các con muốn bẩn thế nào thì bẩn."

Tần Diệu tất nhiên là vội vàng nhận lỗi, lời gì có thể nói, có thể dỗ đều mang ra dùng hết, phải mất một lúc lâu Tần Diệu mới dỗ được cho Tần mẫu nguôi giận.

Tiếp đó, Tần Diệu nói nhỏ với Mã Đại Ni đang đứng bên cạnh: "Mẹ bọn nhỏ, sau này nàng nên dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp một chút đi! Chúng ta ở cũng thấy thoải mái hơn."

Mã Đại Ni vốn đã bị Tần mẫu mắng đến không ngóc đầu dậy được rồi, vừa nghe Tần Diệu bảo thế thì chỉ đành mang về mặt đưa đám mà gật đầu hứa.

Chuẩn bị đón tết, từ trên xuống dưới ai nấy cũng đều bận rộn, chớp mắt một cái thì đã đến ngày ba mươi.

Sáng sớm, ba đứa bé đã được cho mặc y phục mới tinh, dù chỉ là con nít, nhưng chúng cũng có tính tình yêu cái đẹp. Tần Tử Viễn ưỡn cái bụng bự nhỏ của mình, tướng đi y như con cua, lon ton đến trước mặt Tần Chung.

"Tiểu thúc thúc, nhìn xem nhìn xem, con có đẹp không?" Bà nội nói nhóc giống cái gì í nhỉ? Cái gì mà đồng tử gì đó? Tóm lại chính là một đứa bé xinh đẹp đáng yêu. Chính vì vậy nên nhóc mới không nhận được mà chạy đến trước mặt Tần Chung khoe mẽ.

Tần Chung cúi đầu nhìn hạt đậu nhỏ đứng còn chưa tới đùi mình một cái.

Tần Tử Viễn liền vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực, sau đó lại cảm thấy bản thân hơi lùn, nên lén lút nhón nhón chân lên một chút, hất cao cằm nhỏ, nhìn chăm chú vào Tần Chung.

Tần Chung thấy Tần Tử Viễn trong mấy tháng qua vì được ăn uống no đủ mà gương mặt nhỏ đã ú lên một chút, cộng thêm đáng vẻ hiện tại của nhóc, làm cho Tần Chung phì cười: "Phụt!"

Tần Tử Viễn nghe nói mình ú lên, còn cho đó là lời khen tốt! Lớn lên mập một chút mới tốt! Người lớn trong thôn mỗi lần khen trẻ con chẳng phải đều nói: Nhìn đứa trẻ kia xem, thật bụ bẫm, lớn lên thật đẹp!

Nhóc âm thầm tính toán, về sau mỗi ngày nhất định phải ăn nhiều một chút, tranh thủ để cho mọi người cũng khen nhóc như vậy.

Chút tâm tư nhỏ bé này của Tần Tử Viễn hoàn toàn không giống Tần Phần, ngược lại có phần giống với Tần Diệu hơn. Có lẽ do đều là người của Tần gia, nên không ít thì nhiều cũng có chút giống nhau.

"Đừng đừng đừng...." Bắt đầu đón năm mới, khắp nơi trong thôn đều vang đầy tiếng pháo. Năm cũ qua đi, năm mới tới, người người lại thêm một tuổi. Nguyên cầu cho sang năm mưa thuận gió hòa, gia đạo bình an, không tai không họa.

Bữa cơm tất niên đêm ba mươi của Tần gia luôn được an bày vào buổi tối. Hoàng hôn vừa xuống, già trẻ lớn bé của đại phòng và nhị phòng đã diu dặt nhau tới Tần gia.

Trong ngoài Tần gia được tổng dọn dẹp ngăn nắp vốn đã có chút rộng rãi, bây giờ nhiều người đến như thế, trông lại chật chội hơn khá nhiều. Máu chóts là trẻ con nhà hai phòng kia, chúng không hề ngoan ngoãn như đám Tần Tử Viễn, cứ chạy nhảy lung tung, thậm chí còn phá phách mở cổng chuồng gà, rượt đuổi gà chạy khắp sân.

Bệnh quy tắc của Tần mẫu lại tái phát, tính tình thường ngày của bà luôn tỉ mỉ sạch sẽ, nhưng bà lại không thể mắng trẻ con, nên chỉ đành nói với Trương thị và Tôn thị: "Hai người mau rầy bọn nhỏ một chút đi! Trời lạnh thế này, chúng còn chạy giỡn trên tuyết, y phục ướt hết thì làm sao mà mặc được nữa?"

Trương thị và Tôn thị ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, lúc này mới chịu kêu con cháu nhà mình gọi bọn trẻ dừng lại.

"Đệ muội, để chúng ta giúp muội nấu con nhé!" Tôn thị chớp chớp mắt, không đợi Tần mẫu đồng ý đã đi luôn vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, Lý Khởi La đang xào thịt, nằng nấu ăn rất ngon, nên Tần mẫu giao cho nằng làm chủ bếp.

Lý Khởi La cũng thích việc này, nên vui vẻ nhận nhiệm vụ.

Mã Đại Ni làm trợ thủ cho Lý Khởi La, phụ trách nhóm lửa. Trương Thúy Thúy hầm canh, Tần Phương nấu cơm. Mọi người ai làm việc nấy, theo sự sắp xếp của Tần mẫu.

"Nhị tẩu, tiếp theo đây món xào cần dùng lửa lớn, tẩu chú ý thêm củi nha!" Lý Khởi La cắt thịt xong liền để cạnh bếp lò, rồi lấy một ít mỡ bỏ vào chảo.

Mã Đại Ni vui vẻ ừm một tiếng: "Biết rồi~!" Những ngày mùa đông, Mã Đại Ni đặc biệt thích công việc nhóm lửa này.

Khi Tôn thị theo sau Tần mẫu vào bếp, đúng lúc thấy được Lý Khởi La bỏ mỡ vào chảo, cái cảnh này khiến bà ta nhớ ngay đến buổi tiệc cưới ngày đó, Lý Khởi La đổ vào chảo rau xào ít nhất là gấp ba lượng mỡ mà bà ta dự tính, làm cho bà ta đau lòng tận mấy ngày liền cũng chưa nguôi ngoai.

Tôn thị bước nhanh tới, ghé mắt nhìn vào chảo, thấy được tuy rằng Lý Khởi La bỏ không ít mỡ vào đó, nhưng cũng không nhiều như lần trước, tức thì, bà ta liền nói một câu bằng giọng điệu âm dương quái khí*: "À ha, là mỡ của nhà mình, nên cuối cùng cháu dâu cũng biết đau lòng rồi nhì?"

(*âm dương quái khí: ám chỉ những người có tính tình cổ quái, kỳ lạ, làm người ta không cách nào hiểu rõ được. Nhưng khi dùng để ám chỉ lời nói thì nó lại mang ý nghĩa là câu nói đó có ý mỉa mai, châm chọc, hoặc bới móc.)

Lý Khởi La chớp chớp mắt, nhưng không trả lời Tôn thị ngay, đợi mỡ nóng tan ra rồi, nằng cho thêm gừng, tỏi, ớt vào đảo đều, tức khắc, một hương thơm nứt mũi liền lan tỏa khắp phòng bếp.

Lý Khởi La dùng sạn đảo đều một hồi, rồi bỏ thịt vào.

"Nhị tẩu, để lửa nhỏ lại một chút!" Khi thịt hơi săn* lại, Lý Khởi La bèn nói với Mã Đại Ni.

(*thịt săn lại: lúc bỏ thịt vào chảo xào, khi miếng thịt từ màu đỏ chuyển sang màu trắng, hơi cứng hơn một chút, cũng teo lại nhỏ hơn miếng thịt màu đỏ lúc còn sống thì được gọi là thịt đã săn lại rồi. Chú thích này dành cho các bạn không biết nấu ăn nhé ^.^~)

Mã Đại Ni ừm một tiếng, rút bớt củi ra. Tuy rằng nằng thích việc nhóm lửa, nhưng tam đệ muội nấu ăn lại quá để ý chi tiết, một lát dùng lửa lớn, một lát dùng lửa nhỏ, thật phiền phức!

"Ta nói cháu dâu này, ta đang nói chuyện với cháu đấy! Cháu không nghe thấy à?" Tôn thị thấy Lý Khởi La không thèm trả lời mình, còn tưởng là do Lý Khởi La cảm thấy đuối lý, trong lòng bà ta đắc ý không thôi, lại càng được nước lấn tới.

"Nói? Nói cái gì? Bà có cái gì thì nói với tòi đây này!" Tần mẫu đang xắt hành, vừa nghe thấy vậy liền cầm con dao chặt mạnh xuống tấm thớt.

"Mẹ, tét đến rồi, không đáng để tức giận, ha~!" Lý Khởi La múc thịt xào bày ra đĩa, lại trấn an Tần mẫu xong, bấy giờ mới nhìn về phía Tôn thị: "Đại bá mẫu, bữa cơm hôm nay sao có thể so bì với hỷ yến lần trước chứ? Lần trước là nhà các người phải đãi khách, cháu thấy các người chuẩn bị đồ ăn đúng thật là quá khó coi, nếu không nhờ cháu bỏ nhiều mỡ một chút, thì còn không biết các người sẽ bị bàn tán như thế nào nữa kia! Cháu cũng là vì muốn tốt cho các người thôi!"

Trong lòng Tôn thị thầm phì nhỏ, ai mượn người lo lắng!

"Vây, hôm nay chúng ta cũng là khách, chẳng lẽ người không sợ chúng ta nói với bên ngoài à?" Tôn thị tìm được lý do, lập tức phản bác.

Lý Khởi La làm ra vẻ bị chấn động, kinh ngạc trừng to hai mắt hỏi Tần mẫu: "Mẹ, đại bá mẫu nói bọn họ cũng là khách, ý muốn nói rằng họ là người ngoài phải không? Vây sao lúc đến nhà chúng ta vay tiền thì cứ luôn miệng nói là người một nhà? Mẹ, có phải mẹ nên nói lại những lời này của đại bá mẫu cho cha nghe không? Cha cứ mãi nói rằng đại bá, nhị bá và chúng ta là người một nhà, nhưng mấy người đại bá mẫu bọn họ lại không nghĩ như vậy. Con thấy chúng ta nên làm rõ ràng chuyện này thì tốt hơn, tránh cho đại bá mẫu bọn họ chịu ủy khuất."

Đại bá mẫu biến sắc, cái lá cờ người một nhà này dùng rất tốt, chính vì có ba chữ người một nhà ở đó, cho nên bọn họ mới moi được đồ từ tay lão tam.

"Cháu dâu, đại bá mẫu chỉ đùa với cháu mà thôi, chúng ta đương nhiên là người một nhà rồi! Ở Tiểu Thanh Thôn, cũng chỉ có mấy nhà chúng ta là họ Tần, mối quan hệ huyết thống làm sao phủ nhận được!"

Lý Khởi La phì cười: "Vây thì đại bá mẫu nên ra ngoài trước là hơn, bằng không cứ một lát thì người lại nói người là khách, một lát thì lại nói là người trong nhà, làm cho cháu và mẹ cũng không biết nên tiếp đãi đại bá mẫu người thế nào cho phải."

Tôn thị hậm hực, đôi mắt đầy luyến tiếc đảo hết một vòng phòng bếp, xong rồi mới đi chậm rì rì ra ngoài.

Trong lòng Tần mẫu vui sướng không thôi, trước kia, thời điểm đối mặt với người hai phòng này, chỉ có mình bà làm tướng tiên phong. Trương Thúy Thúy không giỏi cãi nhau với người khác, Tần Phương thì lại càng miễn bàn, nó là một cô nương chưa chồng, hồn hào với trưởng bối sẽ làm xấu thanh danh. Mà Đại Ni thì đúng là không có gì mà không dám nói, có điều nó lại không nói đúng trọng điểm.

Hiện tại có Lý Khởi La, hai ba câu thôi đã khiến sắc mặt Tôn thị biến thành màu gan heo, Tần mẫu cảm thấy cả người bà lúc này còn thoải mái hơn là được ăn nhân sâm nữa.

Trong phòng bếp, mẹ chồng nàng dâu bận rộn chung tay cùng nấu cơm chiều.

Trong sân, Tần Tử Viễn dẫn theo đệ đệ muội muội trong nhà cùng mấy đứa trẻ bên đại phòng và nhị phòng chơi đùa với nhau.

Cháu trai lớn của Tôn thị lớn hơn Tần Tử Viễn hai tuổi, tên là Tần Tử Chu. Tần Tử Chu còn có đệ đệ tên là Tần Tử Khúc, tuổi bằng với Tần Tử Viễn.

Hiện tại, hai huynh đệ bọn nó đang cầm một khúc cây bằng bằng rượt đánh mấy con gà, làm cho mấy con gà gáy inh ỏi hoảng sợ chạy loạn khắp sân.

Tần Tử Viễn chạy tới ngăn cản: "Không được đánh! Bà nội đã nói là mấy con gà còn phải đẻ trứng!"

Tần Tử Chu trừng lớn hai mắt: "Không đánh gà, vậy thì đánh người!" Nói rồi, nó liền giơ cao nhánh băng trong tay, đánh thẳng lên người Tần Tử Viễn.

Tần Tử Viễn được dạy dỗ rất tốt, tuy nhóc đôi khi hơi bướng bỉnh, nhưng không phải dạng con nít ngang ngược làm tàn. Nhóc thường chơi đùa với trẻ con trong thôn, còn về mấy đứa trẻ của đại phòng và nhị phòng, Tần mẫu có ý căn dặn nhóc đừng tiếp xúc nhiều với bọn chúng.

Lúc này, Tần Tử Chu đột ngột xông tới như vậy, làm Tần Tử Viễn có hơi ngu ngơ.

Mắt thấy nhánh băng kia đã sắp đánh trúng vào đầu Tần Tử Viễn, thì bỗng có một bàn tay nhanh nhẹn kéo nhóc tránh đi.

Tần Tử Viễn ngẩng đầu lên: "Tiểu thúc thúc....."

Tần Chung nhíu mày nhìn Tần Tử Chu và Tần Tử Khúc.

Tần Tử Chu bị nhìn đến co rụt cổ lại. Lúc trước nó còn nhỏ, Tần Chung lại đến thư viện đọc sách, về sau thì Tần Chung lâm trọng bệnh, cho nên trong một năm, mấy đứa trẻ của đại phòng và nhị phòng không gặp Tần Chung được mấy lần.

Bọn nó cũng không mấy quen thuộc với Tần Chung, nhưng thấy Tần Chung có vẻ yếu ớt, ngoại trừ lúc đầu là bị ánh mắt của Tần Chung dọa sợ thì rất nhanh chúng là lấy lại được lá gan mà ưỡn ngực lên.

"Nhìn cái gì? Bà nội của ta nói, cái nhà này sớm muộn gì cũng là của chúng ta mà thôi!"

Tần Chung nghe vậy, lập tức không còn tức giận, ngược lại còn cười một tiếng, rồi dặn dò Tần Tử Viễn và mấy đứa bé nhà mình: "Đừng có chơi chung với chúng nó!" Vốn dĩ đã không được thông minh rồi, bây giờ còn chơi chung với mấy đứa không có đầu óc này thì không phải sẽ càng ngốc hơn à?

Tần Tử Viễn dạ một tiếng, rồi đi theo sau Tần Chung vào nhà.

Tần Tử Chu đâu biết câu nói vừa rồi của Tần Chung là có nghĩa gì, nhưng trực giác của nó nói cho nó biết rằng nó vừa bị coi thường. Tần Tử Chu hét to một tiếng, vung nhánh băng lên, xông tới đánh mạnh vào lưng Tần Chung.

"Bốp!" Tần Chung đâu có ngờ trẻ con bên đại phòng lại ngu đến mức này, nên lúc xoay người đi không hề phòng bị một chút nào, chính vì vậy mà bị đánh một cái đến lão đảo.

"Trống công!" Trùng hợp thay, đúng vào lúc này, Lý Khởi La và mấy người Tần mẫu vừa mới xong việc ở phòng bếp đi ra ngoài, liền thấy ngay được một màn kia.

Lý Khởi La vừa dứt lời thì cả người đã đến bên cạnh Tần Chung rồi: "Không sao chứ?"

Tần Chung lắc lắc đầu, tuy có hơi đau, nhưng y phục mùa đông dày, nên cũng không có gì đáng ngại.

"Đội đó, ta báo thù cho chàng!" Nàng nói xong thì trực tiếp đi đến trước mặt Tần Tử Chu, không nói hai lời liền túm lấy nó y như là xách con gà con rồi tung lên cao.

"A...a... Cha, mẹ, cứu con với!" Tuy Tần Tử Chu ngang tàn, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa con nít mới mấy tuổi đầu, bị hất tung lên cao như vậy làm sao mà không sợ cho được, nên nó lập tức lớn tiếng òa khóc.

Tiếng khóc này của nó lập tức khiến tất cả người trong nhà vội chạy ra.

Mẹ của Tần Tử Chu, Mã thị lập tức hét lên chói tai: "Người buông Chu nhi ra, người muốn làm gì?"

Lý Khởi La hừ lạnh: "Không phải nó thích đánh người à? Ta cho nó nếm thử mùi vị bị người ta đánh là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhà ở

Edit: Sahara

****Chương trước Sa có đính chính tên của nữ chính từ Lý Hầu La thành Lý Khởi La, bởi vì do có bạn đọc giả mày mò qua bản tiếng Trung và góp ý cho Sa biết để sửa lại. Hôm nay Sa đã qua nhà bạn mượn máy tính để tự mò qua bản tiếng Trung mà kiểm tra lại lần nữa. Kết quả là thế này:

_Nguyên văn cover trên wikidich là Lý Khi La, chuyển thể qua hán việt vẫn là Lý Khi La. Chữ tiếng Trung là 李綺羅. Trước kia là do Sa lầm lẫn, tưởng rằng chữ khi là từ thuần việt nên mới chuyển qua hán việt là chữ Hầu.

_李: Lý, cũng là họ Lý. 罗: La, nghĩa là vải lụa. Chữ gây ra khó xử chính là chữ ở giữa, chữ 綺, nó cũng có nghĩa là vải lụa nhưng là loại vải có hoa văn dệt xiên.

_綺: khi dùng phần mềm tra chữ này thì Sa nhận được 2 kết quả âm hán việt, là khi và ý. Chú thích của hai chữ khi và ý đều giống nhau, đều là vải lụa. Cho nên trong văn cover dùng từ Lý Khi La là hoàn toàn không sai. Vấn đề ở đây là trước kia Sa chuyển chữ khi sang chữ hán việt là Hầu, trong khi chữ Khi ấy vốn đã là từ hán việt (khi ấy Sa không biết điều này, đây là lỗi của Sa khi edit không chính xác), nhưng con gái thì chẳng ai đặt tên là khi cả, đặc biệt người TQ còn rất chú trọng ý nghĩa tên của con mình. Nếu dịch là Lý Khi La thì càng khó nghe hơn là Lý Hầu La. Tin rằng các bạn cũng đồng ý với quan điểm này.

_tuy nhiên, trong tiếng Trung, chữ 綺: khi, nó lại có 3 nghĩa nhỏ thế này:

1. Các thứ the lụa có hoa bóng chẳng chịt không dùng sợi thẳng, đều gọi là khi.
2. Xiên xẹo, lầm lẫn, như khi đạo (綺道), khi mạch (綺陌): nói đường lối ngoắt ngoéo ra như vằn tơ xiên xẹo vậy.
3. Tuổi đẹp, như khi tình (綺情): cái tình nẫu nà, khi ngữ (綺語): lời nói thêu dệt, v.v.

=> từ hán việt Khi không có nghĩa là con khi, mà nó ám chỉ những sự xiêu xẹo, chẳng chịt của hoa văn trên tấm vải, trong lời nói thì là sự thêu dệt, bịa đặt...

_còn chữ Khởi mà bạn đọc cung cấp thông tin cho Sa, khi Sa tra phần mềm thì nhận được 9 chữ Trung: 启, 啓, 啓, 啟, 岂, 幾, 豈, 起, 頰. Cả 9 chữ đều có cùng một nghĩa là khởi: mở ra, bắt đầu, đứng lên, nổi dậy như khởi công, khởi nghĩa. Và trong 9 chữ khởi này hoàn toàn không có chữ 綺. Mà một từ hán việt khác là chữ Khai cũng có nghĩa là bắt đầu.

==> Sau khi tra xét phân tích kỹ càng, chữ Khi không thể dùng cho tên con gái, chữ Khởi lại không phải chữ chính xác theo phần mềm và từ điển của chữ 綺, nên Sa quyết định chữ 綺 sẽ dùng từ Ý, bởi vì chữ Ý và chữ Khi đều là chữ hán việt theo như nghĩa ở trên nên Sa chọn chữ ít nhầm lẫn hơn, Lý Khi La (李綺羅) là Lý Ý La. Sa cũng tham khảo một số tên khác của người Trung Quốc được dịch ra tiếng Việt mà có chữ Ý rồi, tên có chữ Ý được sử dụng rất nhiều, Ví dụ thông dụng như: Ý Hồng, Ý Lan,.... Bản thân Sa cũng cảm thấy từ Ý khá hay.

_Cho nên, từ giờ tên nữ chính là Lý Ý La, Ý La (danh từ) nghĩa là vải lụa có hoa văn bóng bẩy được dệt xiên. Và tên này sẽ được edit cho đến hết

truyện, không thay đổi gì nữa!

****phần này dành cho các bạn đọc giả là editor của diễn đàn: Sa biết các bạn có phần mềm tra từ điển của diễn đàn, nên khi các bạn tra chữ 綺 sẽ được kết quả là Khởi và Ý. Còn Sa thì tra trên hvdic thivien, bên hán việt là Khi và Ý, hán nôm là Khởi và Ý, phần mềm của các bạn thì ngược lại. Xét thấy chữ chung của mọi kết quả là Ý nên Sa chọn chữ Ý.

.....

"Aaaaaa!" Lý Ý La đột ngột ném Tàn Từ Chu lên cao, khiến nó sợ hãi khóc thét lên giữa không trung.

"Aaaa!" Đây là tiếng hét của Tôn thị và Mã thị.

Kỳ thực, Lý Ý La khống chế độ lực mạnh yếu rất tốt. Mọi người chỉ nhìn thấy Tàn Từ Chu bay thẳng lên trời với tốc độ nhanh như tên bay, đứng từ dưới đất nhìn lên thì chỉ thấy một điểm đen rất nhỏ. Sau đó, điểm đen kia càng ngày càng được phóng đại lên, tựa như một viên đạn pháo bị bắn ra, sắp rơi vào trong tuyết.

Tuyết rất dày, Lý Ý La lại khống chế tốt lực của mình, nên ngoại trừ dọa cho Tàn Từ Chu sợ chết khiếp ra thì không làm nó bị thương chút xíu nào cả.

"Oaaaa..." Tàn Từ Chu bị quãng ngã phát ngốc, trong khoảnh khắc từ trên không trung rơi xuống kia, nó thật sự cảm thấy bản thân sắp chết đến nơi rồi, đợi khi hồi thần lại thì tràn đầy uất ức mà gào khóc không ngừng!

Mã thị vội chạy tới, ôm lấy cả người Tàn Từ Chu, liên tục dỗ dành nó

Tôn thị thì chạy đến trước mặt Lý Ý La, không nói hai lời trực tiếp giơ tay lên, con người của Tàn Chung co lại, còn chưa ý thức được bản thân muốn làm gì thì cơ thể đã bước tới chắn trước mặt Lý Ý La rồi.

Mắt thấy cái tát kia sắp sửa đánh lên mặt Tàn Chung, bỗng nhiên Lý Ý La ở phía sau Tàn Chung không biết đã vươn tay tới trước từ lúc nào, trực tiếp giữ chặt lấy cổ tay Tôn thị, cũng không biết Lý Ý La dùng bao nhiêu lực, mà Tôn thị chỉ có thể đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích được dù chỉ mấy may.

"Tướng công, chàng tránh qua một bên đi!" Lý Ý La kéo Tàn Chung qua bên cạnh, sau đó liền hất tay Tôn thị ra, lạnh lùng nhìn bà ta: "Làm sao? Bà muốn động thủ?"

Trong thời khắc này, sát khí được tôi luyện trong thời mạt thế của Lý Ý La vốn biến mất đã lâu, bây giờ lại xuất hiện mà phát ra mãnh liệt. Không chỉ riêng mình Tôn thị bị dọa đến run lấy bối, mà Tàn Chung đang đứng cách Lý Ý La không xa cũng cảm nhận được sự khác thường.

Nội tâm Tàn Chung bỗng thấy căng thẳng, liền duỗi tay tới khẽ nắm lấy bàn tay Lý Ý La. Cảm nhận được nhiệt độ hơi se lạnh từ lòng bàn tay Tàn Chung truyền sang, ánh mắt Lý Ý La từ từ ảm áp lại, cũng chậm rãi thu liễm đi sát khí trên người.

Một khắc vừa rồi, Tôn thị chợt nhận ra lông tơ toàn thân đều dựng đứng hết cả lên, bà ta sợ đến mức không dám mở miệng nói ra một chữ nào, nhưng một thoáng sau đó, lại phát hiện ra Lý Ý La vẫn giống như trước kia mà thôi.

Tôn thị lắc lắc đầu như muốn xua đi ý nghĩ kia, rồi mới sực nhớ đến chuyện Lý Ý La vừa hất tay mình: "Động thủ? Ta động thủ thì sao hả? Cháu trai người mới bao lớn, người lại vút nó lên cao như thế, người rõ ràng là muốn lấy mạng của nó mà! Lòng dạ người sao lại độc ác như vậy? Với một đứa con nít mới mấy tuổi đầu mà người cũng xuống tay cho được!"

"Không phải nó vẫn không có chuyện gì đó sao? Nếu đại bá mẫu và tẩu tử đều không biết cách dạy con cháu nhà mình, thì người làm thẩm thẩm như ta chỉ đành thay thế các người dạy dỗ nó một chút!"

"Con cháu nhà ta khi nào đến lượt người dạy hả?" Tôn thị tức đến mức phát điên, hét lên the thé.

"Thì ra đại bá mẫu vẫn cho rằng chúng ta không phải là người một nhà!" Lý Ý La a một tiếng, nhìn về phía Tàn phụ đang mang về mặt đen như than: "Cha, cha nghe rõ rồi chứ? Người luôn tâm tâm niệm niệm* cái gọi là người một nhà, nhưng theo con thấy thì mấy người đại bá mẫu lại không hề nghĩ như vậy!"

(*tâm niệm: tâm là lòng, tâm cũng có nghĩa là tim, niệm là nhớ. Tâm niệm là trong lòng hoặc trong tim luôn nhớ về một sự vật, sự việc hay một người nào đó. Việc lặp lại từ đôi như Tâm tâm niệm niệm, thời thời khắc khắc,... Là để nhấn mạnh thêm.)

Con cháu bên đại phòng giờ nanh múa vuốt như thế, Tàn phụ cũng nhìn không vừa mắt, ông nhìn về phía Tàn đại bá: "Đại ca, huynh nên quản giáo người nhà mình tốt một chút!"

Tàn đại bá ngẹn khuất gật gật đầu.

"Dựa vào cái..." Tôn thị còn muốn nói nữa, nhưng bị Tàn đại bá trừng mắt một cái, nên đành phải nuốt ngược lời muốn nói trở về.

"Vào nhà đi! Đừng đứng mãi bên ngoài như vậy, hôm nay đón Tết, ồn ào nhốn nháo như vậy còn ra thể thống gì nữa!" Thấy Tàn đại bá gật đầu, Tàn phụ rất hài lòng, đại ca vẫn chịu nghe lời ông! Cuối cùng cũng là do ông giải quyết tốt mọi chuyện.

Thời điểm mọi người kéo nhau vào chính sảnh, Lý Ý La lại cười tủm tỉm đi đến trước mặt Tần Từ Chu, Mã thị thì vẫn còn đau lòng ôm Tần Từ Chu mà sờ sờ chỗ này, bóp bóp chỗ kia. Trông thấy Lý Ý La đi tới, cả hai mẹ con đều co rụt về phía sau.

Lý Ý La ngồi xổm xuống trước mặt hai người, đáy mắt chứa ý cười, cất giọng trong trẻo, nói: "Về sau đừng có ngang tàn hống hách như vậy nữa, trên đời này không phải ai cũng là cha mẹ của người đâu! Nếu sau này người còn dám động thủ với bất cứ người nào trong nhà của ta....." Lý Ý La bóp bóp nắm đấm kêu lên rằng rúc: "Ta sẽ ném người lên trên đó!" Lý Ý La chỉ thẳng lên trời, miệng còn phối hợp kêu một tiếng vu minh họa.

Tần Từ Chu sợ run đến mức hai hàm răng va vào nhau cạch cạch, Mã thị phần nộ trừng mắt nhìn Lý Ý La, nhưng lại không dám ho he tiếng nào. Đệ muội này là người đã một mình vác nguyên cả con heo rừng về đó! Vừa rồi cô ta còn dám hất luôn cả tay của mẹ chồng, bây giờ mà nàng lên tiếng, không phải là cho cô ta cái cớ để đánh mình sao?

"Ý La!" Tần Chung bước tới cạnh Lý Ý La, kéo tay nàng: "Vào thôi! Bên ngoài lạnh lắm!"

Lý Ý La ừm một tiếng rồi xoay người đi theo Tần Chung.

Thấy Lý Ý La đi rồi, hai mẹ con Mã thị đồng thời thở phào một hơi.

Đi được vài bước, Tần Chung đột ngột hơi ngoảnh mặt lại liếc nhìn thoáng qua Mã thị và Tần Từ Chu một cái, từ nửa khuôn mặt nghiêng của Tần Chung có thể nhìn thấy được khóe môi hằn đang hơi cong lên một cách âm hiểm.

Tuy vừa mới xảy ra chuyện mâu thuẫn, nhưng đại phòng và nhị phòng đều cố tình muốn hòa giải, Tần phụ cũng không muốn nháo nhào để mất vui, cho nên không khí nào nhiệt được khôi phục rất nhanh.

Hôm nay đông người, nên chia ra làm hai bàn, nam nhân ngồi một bàn uống rượu dùng bữa, nữ nhân và trẻ con thì ngồi chung một bàn còn lại. Từ khoảnh khắc mà Tần Chung kéo Tần Từ Viễn ra sau lưng mình trong chuyện vừa này, thì mỗi lần nhóc con nhìn Tần Chung, hai mắt đều phát sáng lên. Ngay cả lúc này, nhóc không thèm ngồi ăn cơm cùng mẹ, mà chạy đến chỗ ngồi của Tần Chung nhanh như chớp, hai tay nhỏ bám vào thành ghế, dùng sức leo lên ghế muốn ngồi cạnh Tần Chung.

Hai mắt Trương Thúy Thúy thì tối sầm, thằng nhóc này sao lại gần gũi với phu thê lão tam như vậy chứ? Tần Phấn thì chỉ cười ha hả, dặn dò Tần Từ Viễn: "Cẩn thận một chút!"

Tần Chung nhìn Tần Từ Viễn một cái.

Lúc bị Tần Chung nhìn đến, cả người Tần Từ Viễn hơi căng cứng một chút, tiếp theo thì cái miệng nhỏ của nhóc liền nở nụ cười tươi như hoa. Lần này đến lượt Tần Chung khựng người, bất đắc dĩ phải đưa tay ôm lấy Tần Từ Viễn.

Sau khi Tần Từ Viễn ngồi đằng hoàng rồi, lại lặng lẽ nhích nhích mông nhỏ đến gần Tần Chung, thấy Tần Chung không có phát hiện, nhóc liền đắc ý như mèo con vênh râu, lấy tay che miệng cười trộm.

Trên bàn, Tần phụ uống rượu, trò chuyện cùng Tần đại bá và Tần nhị bá, thỉnh thoảng còn nói vài câu an ủi lẫn nhau, thoạt nhìn đúng là cảnh tượng tiêu chuẩn của màn huynh đệ tình thâm. Ba huynh đệ Tần Phấn lựa chọn im lặng cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu với nhau, hoàn toàn không có bất kỳ ý định trò chuyện với đám đường huynh đệ ngồi cùng bàn.

(*đường huynh đệ = biểu huynh đệ = anh em họ. Hai từ này hoàn toàn đồng nghĩa, nhưng Sa không biết trường hợp nào dùng từ đường, trường hợp nào dùng từ biểu, hay là trường hợp nào dùng từ nào cũng được. =.=)

Sự xa cách rõ ràng như vậy, nhưng không biết tại sao Tần phụ lại làm như là không nhận ra? Còn cảm thấy cả ba phòng thân thiết như người một nhà.

Trong bữa cơm tất niên hằng năm, đám trẻ con của hai phòng kia vừa ngồi xuống bàn liền hận không thể leo lên bàn mà vor vét hết thức ăn vào chén của chúng.

Nhưng hôm nay, thức ăn trong bữa cơm thậm chí còn phong phú hơn mọi năm, nhưng đám trẻ con kia lại yên tĩnh khác thường. Bắt đầu từ Tần Từ Chu, cả một đám con nít y như là chim cút, co rụt người lại không dám ngẩng đầu lên dù chỉ một chút.

Mấy bữa cơm tất niên trước kia, thức ăn đều bị con cháu nhà mình gấp hết vào trong chén, Tôn thị và Mã thị khỏi phải nói là đắc ý như thế nào. Nhưng mà hiện tại, cái đám nhóc ngu ngốc này ngay cả thức ăn cũng không biết gấp.

Hai người sốt ruột không thôi, Tôn thị lăm mồm, một bên thì gấp thức ăn cho đám cháu nhà mình, một bên lại thì thầm: "Chu nhị, Khúc nhị, mau ăn đi! Lúc ở nhà, cả năm trời có khi nào các con được ăn đồ ngon như thế này đâu! Cuộc sống nhà tam gia gia của các con đúng là tốt thật, các con mau ăn nhiều một chút, bằng không, qua bữa cơm hôm nay rồi thì không biết đến khi nào các con mới được ăn no đâu."

Nếu không phải cô kỵ hôm nay là ba mươi tết, thì khi nghe xong những lời này, Tần mẫu đã xé tét miệng Tôn thị ra rồi: "Bà muốn ăn thì mau ăn đi! Còn không ăn thì mau cút ngay cho ta!" Đối với hai người tẩu tử này, Tần mẫu luôn nói chuyện không chừa mặt mũi.

Tôn thị nghe Tần mẫu mắng thì cười khẩy mĩa mai một tiếng rồi im miệng, thế nhưng động tác gấp thức ăn thì tăng nhanh thêm rất nhiều.

Những bữa cơm ngon mà Tần gia được ăn có thể đếm được trên đầu ngón tay, Mã Đại Ni là một người thích ăn, nàng nhìn thấy ngoại trừ nàng dâu mới về nhà của đại phòng là có chút ngại ngùng ra thì những người khác đều là đáng về hận không thể trút hết thức ăn vào chén, tức thì, khí thế toàn thân Mã

Đại Ni lập tức khai hỏa, tay hươu đưa như bay, sau khi gấp đầy thức ăn cho chén của mình, thì cũng gấp luôn cho Lý Ý La và Tần mẫu, ngay cả Trương Thúy Thúy nàng cũng không bỏ sót.

Mã Đại Ni thấy Trương Thúy Thúy cứ mang đáng về từ tốn để gấp thức ăn, liền không nhịn được mà la lên: "Đại tẩu, tẩu còn không gấp đồ ăn nhanh lên thì sẽ bị bọn họ ăn hết cho mà xem."

Trương Thúy Thúy nhỏ giọng ừm một tiếng, rồi cũng gấp thức ăn nhanh hơn một chút.

Tuy nhiên, đám nhóc con nhà đại phòng, đặc biệt là Tần Từ Chu, sau khi được Tôn thị gấp thức ăn cho thì lại không có vội ăn ngay, mà là cẩn thận liếc nhìn Lý Ý La, thấy Lý Ý La không có chú ý đến mình, lúc này mới dám gấp thức ăn đưa lên miệng.

Bữa cơm tất niên năm nay, Tần gia nấu nhiều thức ăn, tuy rằng người của hai phòng kia đều há rộng miệng để ăn như là quý đối đầu thai, nhưng cuối bữa cơm vẫn còn thừa lại một chút thức ăn. Tần mẫu sai mấy đứa con dâu dọn dẹp, bê thức ăn xuống bếp cất lại. Đồ ăn ngon như vậy, ngày mai hâm nóng lại là có thể ăn được.

Tôn thị nhìn thức ăn thừa, nói: "Đệ muội, cuộc sống nhà các người thật là tốt! Số thức ăn thừa này để cho ta mang về đi! Muội không biết đó thôi, nhà chúng ta suốt ngày chỉ có thể ăn rau đại phôi khô, mấy đứa nhỏ cũng chịu khổ theo."

Tần mẫu hừ một tiếng: "Bà nghĩ ai cũng là kẻ ngốc à?"

Tôn thị chính là người kiến thức hạn hẹp, lại quen thói chiếm lợi ích nhỏ, tuy rằng bà ta biết bản thân vốn không thể nào mang số thức ăn thừa kia về, nhưng cái bản tính thích chiếm lợi ích của người khác lại không thể sửa đổi, mà bà ta cũng chẳng muốn sửa. Kẻ bị chiếm lợi ích là kẻ ngu ngốc, người có thể chiếm được lợi ích của người khác chính là người thông minh.

Những người khác của đại phòng và nhị phòng cũng đã hình thành thói quen này, nhưng tân nương tử của Tần Khả khi nghe Tôn thị nói như vậy xong thì có chút đỏ mặt, cái này cũng quá không biết xấu hổ rồi!

Tần mẫu không để ý đến Tôn thị ở đó nói bậy nói bạ, nên Tôn thị cũng hết cách, chỉ đành phải từ bỏ.

Sau khi ăn xong, người của ba phòng cùng vây quanh lò sưởi sưởi ấm.

Tôn thị và Trương thị nhìn thoáng qua nhau một cái, Trương thị nói trước: "Đệ muội, ngày tết đến rồi, nhiều người như vậy cùng ngồi ở đây mà muội lại không chuẩn bị hạt dưa hay đậu phộng cho mọi người ăn sao?"

Tần mẫu hừ một tiếng: "Cơm cũng nấu không kịp, ai còn rảnh mà chuẩn bị những thứ đó? Nhà các người có à? Vậy nhân lúc mọi người có mặt đông đủ, bà trở về lấy một ít đến đây cho mọi người cùng ăn đi! Dù sao hai nhà cách nhau cũng không xa mấy. Nếu như bà làm biếng thì ta cũng không ngại đi thay bà một chuyến!" Tần mẫu làm bộ đứng dậy.

Trương thị vội xua tay: "Không có! Nhà chúng ta không có! Ta chẳng qua là thấy nhiều người ngồi đây như vậy mà không làm gì thì có chút buồn chán thôi. Nếu như đệ muội không có chuẩn bị sẵn thì cứ quên đi."

"Mẹ, ngày mai chúng ta sẽ đến nhà đại bá mẫu ăn cơm à?" Trương thị vừa dứt lời, Lý Ý La lại đột ngột lên tiếng hỏi.

Mặt Tôn thị lập tức cứng đờ: "Cháu dâu, có thể cháu mới về nên không biết, cả ba nhà chúng ta đều là tề tựu về nhà các người."

Lý Ý La a lên một tiếng đầy sâu xa: "Cháu còn tưởng ăn tết là mọi người luân phiên nhau đến nhà của mọi người dùng cơm nữa chứ! Thì ra tất cả mọi người đều chỉ đến một mình nhà của chúng ta ăn mà thôi!"

Tần đại bá đang nói chuyện với Tần phụ, nghe thấy lời này thì lập tức nghiêm sắc mặt, quát Lý Ý La: "Một nữ nhân như cháu biết cái gì mà nói hả? Ba phòng chúng ta đều là người thân của nhau, ngày tết thì nên tề tựu về một chỗ quây quần bên nhau, cũng là để tăng thêm tình cảm. Nhưng đến miệng của cháu thì lại giống như là nhà chúng ta đến nhà của cháu xin cơm không bằng! Tam đệ, vừa rồi chính tai đệ cũng nghe thấy rồi đó, lời nói của đứa con dâu thứ ba này của đệ quả thật là khiến người ta buồn lòng mà!"

Tần Chung vốn đang cúi đầu im lặng ngồi bên cạnh Lý Ý La, hiện tại lại nghe thấy Tần đại bá nói như thế, liền ngẩng đầu lên ngay lập tức. Hắn dè tay Lý Ý La lại, ý bảo nàng không cần lên tiếng. Một tiểu bối cãi nhau với trưởng bối, mặc kệ đúng sai thế nào thì cũng bị tổn hại thanh danh. Tần Chung nhìn về phía Tần đại bá, cất giọng nói ôn hòa, không nhanh không chậm mà nói: "Đại bá, Ý La mới về, còn chưa hiểu thói quen sinh hoạt trong nhà, mong người đừng chấp nhất!" Sau đó, Tần Chung liếc nhìn về phía Tần Từ Chu còn đang kinh hồn tán đả* mà núp trong lòng Mã thị: "Cũng như Từ Chu đã nói căn nhà này của chúng ta sớm muộn gì cũng là của các người, cháu cũng không chấp nhất!"

"Cái gì?" Tần Diệu vừa nghe câu này thì đứng phắt dậy, trước kia đại phòng nhị phòng luôn chiếm lợi từ tay của cha thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ họ lại dám đánh chủ ý lên cả căn nhà này?

"Tam đệ, thẳng nhóc chết tiệt này thật sự nói như vậy à?" Tần Diệu chỉ vào mặt Tần Từ Chu, tức giận hỏi.

"Ừm!" Tần Chung gật đầu. Lúc này, Tần Từ Viễn đang nhìn Tần Chung, nhóc nhớ tới mấy lời mà Tần Chung nói với nhóc lúc ăn cơm, bèn vội nói: "Nhị thúc, đúng thật là vậy đó! Con cũng nghe thấy nữa à! Lúc đó, Từ Chu ca muốn đánh mấy con gà, con không cho huynh ấy đánh, huynh ấy liền nói, ừm..." Tần Từ Viễn đứng dậy, bắt chước y hệt giọng điệu Tần Từ Chu: "Bà nội của ta nói, về sau căn nhà lớn này sẽ là của chúng ta! Từ Chu ca chính là nói như vậy đó!" Tần Từ Viễn xác định bản thân mình không có bắt chước sai, còn gật gật đầu vài cái.

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người trong phòng đều thay đổi hết cả.

Bên phía Tàn gia, ngoại trừ Tàn phụ ra thì tất cả mọi người đều tức run cả người, mà người của đại phòng thì lại thấy chột dạ, nhị phòng im lặng không lên tiếng, chờ xem tình hình diễn biến thế nào.

"Hay thật! Hay thật! Đây đúng là xem tất cả chúng ta thành người chết hết mà!" Tàn Diệu cực kỳ tức giận, đá mạnh vào ghế một cái.

"Sao... Sao có thể nói như vậy được! Đây chẳng qua chỉ là trẻ con nói bậy nói bạ thôi mà, Diệu chất nhi* à, cháu không thể xem là thật được!" Tàn đại bá nôn nóng nói.

(*chất: cháu. Chất nhi là cách gọi cháu thân thiết một chút. Diệu là tên của Tàn Diệu. Chỗ này có thể edit là cháu Diệu, nghe thuần việt mà dễ hiểu, nhưng lại không hợp văn nên đành giữ nguyên văn.)

Tàn Diệu xì một tiếng: "Đại bá, bá xem tất cả chúng ta đều là kẻ ngốc hết à? Đại ca, tam đệ, người ta cũng đã ức hiếp lên tận đầu chúng ta rồi, sao hai người vẫn không nói gì hết vậy hả?"

Tàn Phán cũng tức giận đứng lên, hẳn là một người chân chất, nhưng người chân chất thật thà cách mấy đi nữa mà bị ức hiếp cùng cực thì cũng phải nổi giận. Nếu như chuyện này xảy ra ở nhà người khác, bọn họ khẳng định cũng tức giận, nhưng phản ứng sẽ không lớn như người Tàn gia, bởi vì chuyện nhà mình tự đương thuộc về người khác căn bản là không có khả năng xảy ra.

Nhưng Tàn gia lại có một Tàn phụ, nếu bây giờ bọn họ không thể hiện sự kiên quyết ra ngoài, thì nói không chừng cái nhà này thật sự sẽ bị Tàn phụ đưa cho hai phòng kia.

Vì vậy, Tàn Phán và Tàn Diệu mới tức giận đến như thế.

Tàn Chung cũng đứng dậy, nhưng chỉ nói đúng một câu: "Có lẽ là do Từ Chu nghe được ở đâu đó mà thôi!"

Tàn Chung không nói lời này còn đỡ, vừa nói xong thì Tàn Phán, Tàn Diệu càng tức giận hơn, nghe được ở đâu đó? Còn không phải là lúc người lớn trong nhà đang thương lượng vô tình bị nó nghe thấy hay sao? Nếu là lời nói đơn thuần của con nít, thì có thể chỉ là một lời nói đùa cho vui, nhưng người lớn trong nhà đã bày ra dáng vẻ thương lượng, điều này chứng minh cái gì? Chính là chứng minh rõ ràng bọn họ thật sự có ý định này.

Tuy rằng Lý Ý La cũng kinh ngạc với lá gan lớn của đại phòng, nhưng khiến nàng giật mình nhất vẫn là biểu hiện của Tàn Chung. Từ đầu đến cuối, Tàn Chung luôn giữ vẻ bình tĩnh, tổng cộng chỉ nói đúng hai câu, liền dễ dàng khơi mào trận tranh cãi này. Mà hiện tại hẳn còn cúi mặt giả vờ vô tội nữa kìa! Trong lòng Lý Ý La thầm chặc lưỡi mấy tiếng, nhìn lắm! Nhìn lắm rồi!

Nếu nàng không hiểu con người thật của Tàn Chung thế nào, thì chắc cũng nghĩ rằng bản tính và biểu hiện bên ngoài của hắn đều như nhau mất.

"Cha, cha mau nói một câu đi! Người ta không chỉ muốn tiền bạc của chúng ta, mà ngay cả chỗ dung thân duy nhất của chúng ta cũng muốn chiếm đoạt, có phải chỉ có bọn họ mới là người một nhà của cha hay không? Chúng con thân là con ruột, cháu ruột, nhưng ở trong mắt cha lại không đáng một đồng nào đúng không?" Tàn Diệu vừa uất ức, vừa phẫn nộ, trong nháy mắt đã hoàn toàn bùng nổ, mang theo lửa giận ngút trời mà chất vấn Tàn phụ.

Tàn phụ ngẩng đầu lên, trông như đã chịu đủ kích rất lớn, ông không để ý đến lời Tàn Diệu, mà bình tĩnh nhìn Tàn đại bá: "Đại ca, các người thật sự đánh chủ ý lên căn nhà này?" Căn nhà này là sau khi Tàn gia sa sút, Tàn gia gia dùng số tiền ít ỏi còn lại trong tay mình để mua nó, rồi tu sửa lại một chút, để hậu nhân Tàn gia có một chỗ che nắng che mưa mà sống. Tất cả mọi người đều không biết căn nhà này có ý nghĩa như thế nào với Tàn phụ, đây chính là vấy ngược của ông.

(*vấy ngược hay còn gọi là nghịch lân: là chiếc vẩy bị mọc ngược nên chỉ cần chạm nhẹ vào thôi cũng gây nên đau đớn khôn cùng, chính vì vậy mà chiếc vẩy ngược được bảo vệ rất kỹ, không cho bất cứ thứ gì chạm vào, một khi có người động đến, thì con vật kia có thể liều mạng với kẻ địch. Từ đó vẩy ngược được dùng để ám chỉ điểm mấu chốt hoặc giới hạn của một người.)

Tàn đại bá chột dạ phủ nhận: "Không có chuyện này! Trẻ con nói bậy mà thôi, tam đệ sao có thể tin là thật được?"

Tàn phụ thở dài một tiếng: "Đại ca, những năm qua đệ để con cháu mình chịu uất ức cũng phải giúp đỡ cho mọi người, chẳng lẽ mọi người chưa từng nghĩ là tại sao hay sao?"

Câu hỏi này quả thật là hỏi đến người đại phòng và nhị phòng đều cứng họng, đúng vậy, tại sao? Nếu đổi thành người khác, làm gì để mặc cho bọn họ lợi dụng như thế chứ!

"Từ nhỏ thì hai người đã được cha nuôi lớn, cha đối xử với hai người cũng như con ruột, đệ cũng xem hai người như huynh đệ ruột của mình. Đệ thường nghĩ, ở Tiểu Thanh Thôn, họ Tàn cũng chỉ có ba nhà chúng ta mà thôi, nếu chúng ta không biết đoàn kết, thì chẳng phải là để cho người ngoài mặc sức ức hiếp chúng ta à?"

Lý Ý La nghe xong, trong lòng thầm phì cười, có lẽ do nàng không phải người của thời đại này, cho nên không tài nào hiểu được tư tưởng của Tàn phụ. Trong suy nghĩ của nàng, người dân Tiểu Thanh Thôn đều vô cùng đơn thuần chất phác. Trong thôn cũng đâu phải không có một hộ đơn chiếc nào, nhưng họ vẫn sống tốt đấy thôi. Hơn nữa, người của đại phòng và nhị phòng thế này, đáng tin à?

Sắc mặt Tàn phụ chán nản, tiếp tục nói: "Không phải ta không biết cuộc sống trong nhà thế nào, nhưng ta vẫn thất lúng búng giúp đỡ các người.

Chỉ cần có một người trong ba phòng chúng ta có thể vực dậy được Tàn gia, không cần biết là ai, miễn có thể làm được điều này là tốt rồi. Nhưng hiện tại, xem ra là ta đã sai rồi! Ta giúp đỡ các người không có chừng mực, khiến các người trở thành người chỉ biết chiếm lợi ích của người khác mà lại không có chí tiến thủ."

Lời nói này của Tàn phụ thật sự khiến tất cả mọi người đang có mặt đều sợ đến ngáy người. Ai cũng không ngờ tới Tàn phụ có thể nói ra được những lời như vậy.

Điều này không chỉ khiến một mình nhà đại phòng luống cuống không, mà ngay cả nhị phòng cũng thế, Tàn nhị bá nói: "Tam đệ, đệ đừng phiền lòng, lời trẻ con nói không thể tin là thật được! Chúng ta đều biết những năm qua đệ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, chúng ta làm sao có thể không có lương tâm như vậy được chứ? Đứng không, đại ca?"

Tận đại bá vội nói: "Đứng vậy! Đứng vậy! Tam đệ, đệ hãy tin ta! Chúng ta thật sự không có tâm tư này!"

Tàn phụ thở dài, đang muốn nói chuyện, thì đột nhiên Tàn Chung lại lên tiếng trước: "Cha, từ nhỏ gia gia đã dạy chúng ta phải biết cách tự lập. Sở dĩ Tàn gia có được gia nghiệp lớn như trước kia, cũng là nhờ các vị liệt tổ liệt tông Tàn gia biết kiên cường, tự mình cố gắng. Cho nên, cha, có phải cha đã hiểu lầm ý của gia gia khi gia gia bảo cha chiếu cố đến đại bá nhị bá rồi không?"

Cả người Tàn phụ cứng đờ: "Chung nhi, ý của con là gì?"

Tàn Chung bước lên một bước, nói bằng giọng ôn hòa: "Khi còn đến thư viện đọc sách, thầy đã dạy chúng con một từ, gọi là phùng sát*! Cha, khi còn trẻ, cha cũng từng đọc sách, chắc cũng hiểu rõ ý nghĩa của từ này. Còn có một câu nói có cùng ý nghĩa, chính là thương con như hại con! Con nghĩ, ý của gia gia khi bảo cha chiếu cố cho đại bá, nhị bá chính là vào thời điểm khó khăn, mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, chứ không phải là quan tâm một cách không có quy tắc như thế này. Hơn nữa, con lo....."

(*phùng sát (捧杀): phùng nghĩa là nâng niu, giữ gìn, bảo vệ. Sát là giết. Nghĩa của từ này là bảo vệ một cái thái quá chính là làm hại, giết chết người được bảo vệ kia, bởi vì bảo vệ nhiều quá sẽ khiến người đó không có năng lực tự lập, khi mất đi sự bảo vệ rồi thì họ sẽ không thể sống được, đồng nghĩa với giết chết họ.)

"Con lo lắng điều gì?" Điều mà Tàn Chung nói, không phải là Tàn phụ không biết, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này mà thôi. Bây giờ nghĩ đến, việc làm của ông quả thật là có chút không ôn!

"Hành vi hôm nay của Từ Chu đúng là có chút ngang ngược vô lý! Nếu không dẫn nó về với con đường đúng đắn, sợ là hậu bối Tàn gia sẽ có người trở thành tội phạm mất!" Tàn Chung nói rồi thở dài một hơi, dường như thật sự lo lắng cho tương lai của mấy đứa trẻ nhà đại phòng, nhị phòng.

Lời nói của Tàn Chung tha thiết chân thành, khiến cho mấy người bên đại phòng và nhị phòng chỉ cảm thấy Tàn Chung nói như vậy là do hấn đã đọc sách đến ngu muội đầu óc, chứ không phải cố ý rắp tâm điều gì.

Sắc mặt của mấy người bên đại phòng, nhị phòng đều căng cứng lên. Bọn họ rất muốn nói là bọn họ không ngại đâu, cho dù Tàn phụ có quan tâm đến bọn họ một cách không có quy tắc hơn nữa cũng được, bọn họ càng cầu được như vậy hơn!

Tàn phụ nghe xong, càng lúc càng nhú chặt mày, một hồi lâu sau, Tàn phụ mới nói với người của hai phòng kia: "Đại ca, nhị ca, hai người hãy về trước đi! Năm hết tết đến, gây chuyện như thế cũng chẳng vui vẻ gì! Chờ sang năm...." Chờ sang năm như thế nào? Tàn phụ lại không nói tiếp, nhưng người của hai phòng nghe đến đây thì tim đều run lên hết cả rồi.

Tồn thị còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Tàn đại bá kéo tay áo lại, Tàn đại bá nói: "Tam đệ, người đại ca như ta luôn biết những năm qua đệ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Hiện tại, Tàn gia cũng chỉ còn lại mấy huynh đệ chúng ta, mặc kệ như thế nào thì người thân vẫn hơn hẳn người ngoài. Lời Từ Chu nói cũng chỉ là lời nói bậy bạ của trẻ con, đệ đừng để trong lòng, chờ sang năm, chúng ta lại cùng trò chuyện vui vẻ với nhau."

Tàn Chung nghe xong, hơi cúi đầu xuống che đi nụ cười khê mang ý trào phúng trên môi.

Tàn phụ có chút ưỡ oải nói: "Chuyện này để sau rồi nói!"

Khi người của đại phòng, nhị phòng đi hết rồi, lúc bấy giờ, mọi người trong Tàn gia mới sững sờ nhìn Tàn phụ.

"Nhìn cái gì? Hôm nay là đêm ba mươi, phải đón giao thừa, đều đến đây ngồi xuống hết đi!" Tự Tàn phụ cũng trở về chỗ ngồi của mình, lấy tẩu thuốc ra, vừa cau mày vừa hút thuốc.

Đêm giao thừa vốn nên vui vẻ, lại bị người đại phòng, nhị phòng biến thành tình trạng thế này. Tuy rằng hiếm có lúc thấy Tàn phụ có được một chút ý hối hận, nhưng nhiều năm như vậy, những việc làm của Tàn phụ đã ăn sâu vào tim ông rồi, tất cả mọi người trong Tàn gia đều không tin lần này Tàn phụ thật sự hoàn toàn hiểu rõ, về sau sẽ mặc kệ chuyện liên quan đến hai phòng kia.

Tuy nhiên, mặc kệ thế nào, thì lần này cũng là lần hiếm có mà Tàn phụ nặng lời với người hai phòng kia, đây cũng xem như là có tiến bộ rồi.

Tàn mẫu về phòng mang ra một ít hạt dưa và mứt quả, cười cười nói: "Đêm nay là đêm đón giao thừa, Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, trong các con ai có thể thức đến lúc đón giao thừa, thì bà nội sẽ cho người đó một bao lì xì lớn."

Từ Viễn vừa nghe xong thì hai mắt liền phát sáng, trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải lấy được bao lì xì lớn kia.

Đứng thấy hai đứa bé kia vẫn còn nhỏ, nhưng chúng cũng biết bao lì xì nghĩa là gì đó. Từ Hạo mút mút ngón tay, la lên bằng giọng non nớt đáng yêu của mình rằng muốn bao lì xì, muốn bao lì xì. Còn chúc bà nội năm mới vui vẻ nữa! Cũng không biết bé học được câu này ở đâu, làm cho Tần mẫu vui vẻ đến mức quên luôn chuyện bực bội vừa rồi.

Nhìn mấy đứa cháu trai cháu gái, đôi mày nhú chặt của Tần phụ cũng từ từ dần ra, vui vẻ chơi đùa với Tần Tử Viễn.

Không khí trong nhà cũng dần dần náo nhiệt hơn, đã có dáng vẻ của ngày tết.

Trải qua chuyện Tần Tử Chu vào lúc chiều, ánh mắt mà Tần Tử Viễn nhìn Lý Ý La và Tần Chung đã thăng cấp thành ánh mắt nhìn những anh hùng. Chuyện Tần Chung cứu nhóc thì khỏi phải bàn. Mà thời điểm Lý Ý La ném Tần Tử Chu lên không, sự sùng bái của Tần Tử Viễn đối với vị tiểu thám thám nhà mình quả thật là giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng.

Nhóc đã biết Lý Ý La không ăn thịt người, nên không còn sợ nữa. Tần Tử Viễn mang theo ánh mắt sáng lấp lánh, dùng cái chân nhỏ ngắn ngủn của mình từ từ đến gần Lý Ý La, cuối cùng thì dựa luôn vào lòng Lý Ý La, đưa đậu phộng mà nhóc đã cẩn thận lột vỏ cho Lý Ý La giống như là đang hiến vật quý: "Tiểu thám thám, thám thật lợi hại! Đậu phộng này là cho thám~!"

Lý Ý La mỉm cười, nhận lấy đậu phộng: "Cảm ơn Tử Viễn~!"

Tần Tử Viễn vội xua xua tay, sau đó có chút mắc cỡ mà nói: "Tiểu thám thám, thám có thể.... Có thể dạy con làm sao để đánh bại được Tử Chu ca không?" Tuy nhóc còn nhỏ, nhưng cũng biết không thể nhát gan sợ sệt. Hôm nay, thời điểm mà Tần Tử Chu vung nhánh băng lên muốn đánh nhóc, nhóc đã sợ đến mức không dám động đậy. Sau đó, nhóc càng nghĩ càng cảm thấy mình không có tiền đồ, vì thế, nhóc siết chặt nắm đấm, thề phải tìm lại "danh dự".

Lúc Tần Chung thấy Tần Tử Viễn dựa vào lòng Lý Ý La, liền liếc nhóc một cái. Tiếp đó lại thấy Tần Tử Viễn nói chuyện mà càng ngày càng dựa gần hơn, thì động tác lột vỏ đậu phộng của Tần Chung lại càng ngày càng chậm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.